รายงานฉบับสมบูรณ์

โครงการข้อมูลกฎหมายอาเซียนระยะต่อเนื่อง

เรื่อง “กฎหมายของประเทศสิงคโปร์และข้อมูลกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์”

เสนอต่อ

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

โดย

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย

พฤศจิกายน ๒๕๕๘

คณะผู้วิจัย

ดร. บุญวรา สุมะโน เจนพึ่งพร	หัวหน้าโครงการ
ดร. เดือนเด่น นิคมบริรักษ์	ที่ปรึกษาโครงการ
คุณนภนาง เอกอัคร	ผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย
คุณวีรวัลย์ ไพบูลย์จิตต์อารี	นักวิจัย
คุณนิสากร เลิศพัชรานนท์	นักวิจัย
คุณศิราภรณ์ ธูปเทียน	เลขานุการและผู้ประสานงาน

สารบัญ

หน้า

บทที่ ๑ ภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสิงคโปร์ **๑-๑**

๑.๑ นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรม ๑-๑๕

๑.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรม ที่สิงคโปร์ทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ ๑-๒๑

สรุป ๑-๒๗

บทที่ ๒ ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์ **๒-๑**

๒.๑ นโยบายด้านการเมืองและความมั่นคง ๒-๒

๒.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านการเมืองและความมั่นคง ที่สิงคโปร์ทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ ๒-๑๓

สรุป ๒-๒๐

บทที่ ๓ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคง **๓-๑**

๓.๑ กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา ๓-๓

๓.๒ กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน ๓-๒๑

๓.๓ กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข ๓-๓๘

๓.๔ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร ๓-๖๑

๓.๕ กฎหมายเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ ๓-๘๒

๓.๖ กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิต ๓-๑๐๐

๓.๗ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ๓-๑๒๒

๓.๘ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิต ๓-๑๔๒

๓.๙ กฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของทางราชการ และกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ๓-๑๕๓

๓.๑๐ กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและการควบคุมสถานการณ์บ้านเมือง ๓-๑๘๔

สรุป ๓-๑๙๗

บรรณานุกรม **บ-๑**

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ ๓.๑ การจดทะเบียนและการขออนุญาตสถานศึกษาเอกชน ๓-๑๕

ตารางที่ ๓.๒ บทลงโทษสูงสุดสำหรับการกระทำผิด
กรณีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเยียวยาหรือคำสั่งให้หยุดทำงาน.....๓-๒๘

ตารางที่ ๓.๓ บทลงโทษทั่วไป ในกรณีที่ไม่มีการระบุถึงโทษอย่างชัดแจ้งใน
Workplace Safety and Health Act.....๓-๒๘

ตารางที่ ๓.๔ บุคคลที่ได้รับการคุ้มครองภายใต้
Work Injury Compensation Act (WICA).....๓-๒๙

ตารางที่ ๓.๕ ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างเงินชดเชยภายใต้
Work Injury Compensation Act (Chapter 354)
และกฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร (common law).....๓-๓๐

ตารางที่ ๓.๖ เงินชดเชยที่สามารถเรียกร้องได้ กรณีลาป่วย ๓-๓๑

ตารางที่ ๓.๗ เงินชดเชยที่เป็นเงินก้อนกรณีทุพพลภาพถาวรหรือเสียชีวิต ๓-๓๒

บทที่ ๑
ภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสิงคโปร์

ประเทศสิงคโปร์ หรือสาธารณรัฐสิงคโปร์ เป็นนครรัฐที่มีภูมิประเทศเป็นเกาะขนาดเล็ก ตั้งอยู่ปลายคาบสมุทรมาเลย์ มีขนาดของพื้นที่ทั้งหมด ๗๑๐ ตารางกิโลเมตร[๑] ซึ่งมีขนาดเล็กกว่าจังหวัดกรุงเทพมหานครสองเท่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สิงคโปร์มีจำนวนประชากร ๕.๔๗ ล้านคน[๒] หรือเท่ากับประเทศฟินแลนด์ทั้งประเทศ ทำให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีอัตราความหนาแน่นของประชากรต่อพื้นที่สูงที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ และถือเป็นประเทศที่มีความเป็นสังคมเมืองสูง โครงสร้างประชากรของสิงคโปร์ประกอบด้วยประชากรสามเชื้อชาติหลัก ได้แก่ จีน มาเลย์ และอินเดีย อันเป็นผลมาจากประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ นอกจากนี้ ยังมีชาวต่างชาติจากอีกหลายประเทศที่เข้ามาทำงานและประกอบธุรกิจในสิงคโปร์ ซึ่งเป็นผลจากนโยบายทางเศรษฐกิจของประเทศสิงคโปร์ที่เปิดกว้างต่อการค้าและการลงทุนระหว่างประเทศ

เนื่องจากสิงคโปร์เป็นหนึ่งในสิบประเทศสมาชิกของสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ อาเซียน (Association of Southeast Asian Nations – ASEAN) ซึ่งกำลังจะรวมตัวเป็นประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน (ASEAN Socio-Cultural Community – ASCC) และประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน (ASEAN Political and Security Community - APSC) จึงเป็นที่น่าสนใจว่ากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงของสิงคโปร์ในปัจจุบันเป็นอย่างไร

รายงานฉบับนี้จัดทำขึ้นเพื่อนำเสนอกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์ ประกอบด้วยเนื้อหาทั้งหมด ๓ บท บทที่ ๑ นำเสนอภาพรวมด้านสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสิงคโปร์ บทที่ ๒ นำเสนอภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงในประเทศสิงคโปร์ และบทที่ ๓ นำเสนอกฎหมายของประเทศสิงคโปร์ที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคง

หลังจากการนำเสนอข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์แล้ว การนำเสนอในบทที่ ๑ นี้ จะแบ่งออกเป็น ๒ หัวข้อ ได้แก่ นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรม และความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่สิงคโปร์ทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ

---

[๑] ASEAN Secretariat, ASEAN Statistical Yearbook 2013 (Jakarta: ASEAN Secretariat, 2014), 168.

[๒] Department of Statistics Singapore, "Latest Key Indicators," http://www.singstat.gov.sg/ (สืบค้นเมื่อ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๗).

ข้อมูลเบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์

นับเป็นเวลากว่า ๑๕๐ ปี ที่สิงคโปร์ได้รับอิทธิพลด้านการเมือง เศรษฐกิจ กฎหมาย และสังคมจากประเทศเจ้าอาณานิคมอังกฤษ โดย Sir Thomas Stamford Raffles ซึ่งเป็นตัวแทนของบริษัท British East India เข้าไปตั้งสิงคโปร์เป็นท่าเรือการค้าเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของอังกฤษในเส้นทางการค้าไปสู่จีนและหมู่เกาะอินเดียตะวันออกในปี พ.ศ. ๒๓๖๒ ในขณะนั้น สิงคโปร์อยู่ภายใต้การปกครองของสุลต่านรัฐยะโฮร์และเตเมงกอง และมีประชากรเชื้อสายมาเลย์และจีนอาศัยอยู่ประมาณร้อยกว่าคนเท่านั้น แต่ก็ถือเป็นจุดจอดเทียบเรือสำคัญของคาบสมุทรมาเลย์ โดยมีเรือสินค้าทั้งจากจีน อาหรับ และประเทศตะวันตก เช่น โปรตุเกส เข้ามาทำการค้าที่เกาะสิงคโปร์[๓]

ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๓๖๗ สุลต่านได้ยกอำนาจการปกครองเหนือเกาะสิงคโปร์ให้แก่บริษัท British East India ซึ่งตั้งให้สิงคโปร์เป็นเมืองหลวงของเขตปกครอง Straits Settlement (Straits Settlement Territory) จากนั้นมา ขนาดประชากรในเกาะสิงคโปร์เริ่มขยายตัวเนื่องจากมีแรงงานต่างชาติอพยพเข้ามาจำนวนมาก โดยส่วนใหญ่เป็นประชากรเชื้อสายจีนจากเกาะอื่น เช่น มะละกา และปีนัง ซึ่งอยู่ในเขตปกครอง Straits Settlement เช่นกัน นอกจากนี้ยังมีชาวมาเลย์กับอินเดียซึ่งอังกฤษนำเข้ามาเป็นแรงงาน[๔] ในปี พ.ศ. ๒๔๐๑ เขตปกครอง Straits Settlement ถูกส่งต่อไปอยู่ภายใต้การปกครองของรัฐบาลอินเดีย[๕]

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๘๕-๒๔๘๘ สิงคโปร์ตกอยู่ภายใต้การยึดครองของญี่ปุ่น เพียงหนึ่งปีหลังจากอังกฤษกลับเข้าปกครองสิงคโปร์ เขตปกครอง Straits Settlement ได้ถูกยกเลิกในปี พ.ศ. ๒๔๘๙ ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๖ สิงคโปร์จึงเข้าร่วมกับซาราวัก บอร์เนียวเหนือ และรัฐอื่น ๆ ภายใต้สหพันธรัฐมาลายาเพื่อจัดตั้งสหพันธรัฐมาเลเซีย (Federation of Malaysia) ซึ่งถือเป็นจุดสิ้นสุดการปกครองของอังกฤษเหนือสิงคโปร์อย่างสมบูรณ์[๖] อย่างไรก็ดี ในอีกสองปีต่อมา สิงคโปร์จำเป็นต้องแยกตัวออกมาจากสหพันธรัฐมาเลเซีย และกลายมาเป็นสาธารณรัฐอิสระในวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ซึ่งถือเป็นวันชาติของสิงคโปร์

---

[๓] Singapore Tourism Board, "History of Singapore," http://www.yoursingapore.com/about-singapore/singapore-history.html (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๔] The Nations Online Project, "History of Singapore," http://www.nationsonline.org/oneworld/History/Singapore-history.htm (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๕] Kevin YL Tan, "A Short Legal and Constitutional History of Singapore," Essays in Singapore Legal History, ed. Kevin YL Tan (Singapore: Singapore Academy of Law & Marshall Cavendish, 2005), 36.

[๖] Michael Barr et. al., World and Its People: Malaysia, Philippines, Singapore, and Brunei (New York: Marshall Cavendish, 2008), 1287.

ประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมและศูนย์กลางการค้าที่สำคัญในภูมิภาค ทำให้สิงคโปร์ประกอบด้วยประชากรจากหลากหลายเชื้อชาติ ในปัจจุบัน ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศยังคงเป็นประชากรเชื้อสายจีน ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนประมาณร้อยละ ๗๔.๒ ของจำนวนประชากรทั้งหมด ประชากรเชื้อสายมาเลย์คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๑๓.๓ เชื้อสายอินเดียร้อยละ ๙.๒ และที่เหลืออีกประมาณร้อยละ ๓.๓ เป็นชาวต่างชาติเชื้อสายอื่นที่เข้ามาประกอบธุรกิจและทำงานในสิงคโปร์[๗] ความเป็นพหุสังคมของประเทศสิงคโปร์ทำให้รัฐบาลพรรคกิจประชาหรือ People's Party Action (PAP) ซึ่งปกครองสิงคโปร์มาตลอดนับตั้งแต่ก่อตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐอิสระ พยายามดำเนินนโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมที่เน้นการอยู่ร่วมกันอย่างสันติระหว่างคนต่างเชื้อชาติ ซึ่งจะนำเสนอต่อไปในบทนี้

เพื่อเป็นการปูพื้นฐานความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับประเทศสิงคโปร์ในแง่มุมที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรม จะทำการสรุปภาพรวมของประเทศในมิติต่าง ๆ พอสังเขป ดังต่อไปนี้

(๑) ระบบการศึกษา

ระบบการศึกษาของสิงคโปร์เน้นการให้ทางเลือกแก่เด็ก ฝึกเด็กให้ตรงกับความสามารถ และเน้นการเรียนรู้ด้านภาษาอังกฤษและภาษาที่พูดมาแต่กำเนิด (mother tongue language) ได้แก่ จีนกลาง มาเลย์ และทมิฬ มีโรงเรียนระดับประถมถึงเตรียมอุดมศึกษาทั้งหมด ๓๖๙ แห่ง[๘] ซึ่งเมื่อเทียบกับขนาดพื้นที่ของประเทศและจำนวนประชากรแล้ว นับว่าประเทศสิงคโปร์มีโรงเรียนจำนวนมาก นอกจากนี้ รัฐบาลยังให้เงินอุดหนุนค่าเล่าเรียนสำหรับเด็กที่มีสัญชาติสิงคโปร์ที่เรียนในโรงเรียนรัฐ และกำหนดอัตราค่าเล่าเรียนให้เด็กที่มีสัญชาติอาเซียนที่ถูกกว่าเด็กต่างชาติทั่วไป สะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อการศึกษาของรัฐบาล

เด็กที่มีอายุ ๓–๖ ปี สามารถเข้ารับการศึกษาก่อนวัยเรียน (Pre-school) ที่โรงเรียนอนุบาล ซึ่งหลักสูตร ๓ ปีนี้จะเน้นให้เด็กพัฒนาทักษะการเข้าสังคม และการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ รวมถึงทักษะด้านภาษา ทั้งภาษาอังกฤษ และภาษาที่พูดมาแต่กำเนิด โรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่บริหารจัดการโดยภาคเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education - MOE) โดยมูลนิธิเพื่อชุมชนของพรรครัฐบาลที่ใช้ชื่อว่า PAP Community Foundation เป็นเจ้าของโรงเรียน

---

[๗] Your Singapore, "Culture, Language and People," http://www.yoursingapore.com/content/traveller/en/browse/aboutsingapore/people-lang-culture.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๗).

[๘] Ministry of Education Singapore, "The Singapore Education Journey," http://www.moe.gov.sg/education/landscape/ (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

อนุบาลในสิงคโปร์ ๒๓๕ แห่ง[๙] อย่างไรก็ดี การส่งเด็กเข้ารับการศึกษาก่อนวัยเรียนเป็นไปตามความสมัครใจของผู้ปกครอง

เด็กที่มีอายุ ๗-๑๒ ปี จะได้รับการศึกษาภาคบังคับที่ระดับชั้นประถม (Primary school) ซึ่งเป็นหลักสูตร ๖ ปี แบ่งออกเป็นสองช่วง คือ ปีที่ ๑-๔ เป็นช่วงปูพื้นฐาน (Foundation stage) เน้นการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ ภาษาที่พูดมาแต่กำเนิด คณิตศาสตร์ และวิทยาศาสตร์ จากนั้นจะเป็นช่วงปรับตัว (Orientation stage) ซึ่งเด็กนักเรียนชั้นประถมปีที่ ๕ จะได้เข้าชั้นเรียนในแต่ละวิชาตามความสามารถของนักเรียนในวิชานั้น ๆ หรือที่เรียกว่า Subject-based learning เมื่อจบการศึกษาในปีที่ ๖ แล้ว นักเรียนจะต้องผ่านการสอบเลื่อนขั้นระดับประเทศ (Primary School Leaving Examination – PSLE) เพื่อเข้าเรียนในระดับชั้นมัธยมต่อไป อนึ่ง การศึกษาระดับประถมในโรงเรียนของรัฐไม่มีการเก็บค่าเล่าเรียนสำหรับเด็กที่มีสัญชาติสิงคโปร์ แต่จะมีการเก็บค่าธรรมเนียม ๖.๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน สำหรับเด็กที่มีสัญชาติอาเซียนจะมีการเก็บค่าเล่าเรียน ๓๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน และเด็กที่มีสัญชาติอื่นต้องชำระค่าเล่าเรียน ๕๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน[๑๐]

เด็กที่มีอายุ ๑๓-๑๖ ปี ต้องเข้ารับการศึกษาในระดับมัธยมศึกษา (Secondary school) ซึ่งแบ่งเป็น ๓ หลักสูตร คือ แบบเร่งรัด (Express) ซึ่งเป็นหลักสูตร ๔ ปี ส่วนแบบธรรมดาสายวิชาการ (Normal-Academic) และแบบธรรมดาสายเทคนิค (Normal-Technical) ใช้เวลา ๕ ปีการจัดเด็กให้เข้ากับหลักสูตรขึ้นอยู่กับคะแนน PSLE ของเด็กแต่ละคน เมื่อจบหลักสูตรแล้ว เด็กต้องเข้ารับการสอบ General Certificate of Education (GCE) เพื่อเข้าศึกษาต่อในวิทยาลัยและสถาบันเฉพาะทาง (Junior college/ centralized institute) โพลีเทคนิค (Polytechnics) หรือสถาบันการศึกษาด้านเทคนิค (Institute of Technical Education) นอกจากนี้ ยังมีโรงเรียนที่สอนหลักสูตรสายช่างเฉพาะทาง (Specialised school) ที่ให้เด็กฝึกสายวิชาชีพช่างกล ช่างไฟฟ้า ช่างตัดผม อาหารและเครื่องดื่ม และสายค้าปลีก ซึ่งเด็กที่เลือกเรียนหลักสูตรสายช่างเฉพาะทางจะสามารถเข้าเรียนต่อที่ Institute of Technical Education ได้เท่านั้น ค่าเล่าเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาสำหรับเด็กสัญชาติสิงคโปร์ที่เรียนในโรงเรียนของรัฐอยู่ที่ ๕ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน และค่าธรรมเนียมอีก ๑๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน เด็กที่มีสัญชาติอาเซียนจะมีค่าเล่าเรียน ๔๕๐

---

[๙] PAP Community Foundation, "Kindergarten Information," http://www.pcf.org.sg/viewarticle.aspx?wfc=KINDERGARTENINFO (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๐] Ministry of Education, "Adjustments in School Fees for Non-Citizens and Miscellaneous Fees for All Students from 2013," http://www.moe.gov.sg/media/press/2012/06/adjustments-in-school-fees-2013.php (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน ส่วนเด็กสัญชาติอื่นต้องชำระค่าเล่าเรียน ๖๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน

เด็กอายุ ๑๗-๑๙ ปี สามารถเข้ารับการศึกษาระดับเตรียมอุดมศึกษา (Post-secondary) โดยมี ๓ ทางเลือก ได้แก่ (ก) เข้าศึกษาที่ Junior college/ centralized institute ซึ่งทางเลือกนี้จะเน้นการศึกษาด้านวิชาการ โดยสามารถเลือกว่าจะเข้าเรียนสายศิลป์ (Arts stream) สายวิทย์ (Science stream) หรือสายธุรกิจ (Business studies stream) เมื่อจบหลักสูตรแล้ว นักเรียนต้องผ่านการสอบระดับประเทศที่เรียกว่า GCE 'A' Level เพื่อเข้าสู่มหาวิทยาลัย (ข) เข้าเรียนต่อใน Polytechnics ซึ่งมีการเรียนการสอนทั้งวิชาการและภาคปฏิบัติเพื่อให้ได้อนุปริญญาก่อนเข้ามหาวิทยาลัย หรือ (ค) เข้าศึกษาที่ Institute of Technical Education เพื่อทำงานทันทีหลังจบการศึกษา สถาบันการศึกษาของรัฐเก็บค่าเล่าเรียน ๖ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน สำหรับเด็กที่เป็นพลเมืองสิงคโปร์ และค่าธรรมเนียมรายเดือน ๑๓.๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ในขณะที่เด็กสัญชาติอาเซียนและสัญชาติอื่นต้องชำระค่าเล่าเรียน ๗๐๐ และ ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน ตามลำดับ

สิงคโปร์มีมหาวิทยาลัยแห่งชาติทั้งหมด ๖ แห่ง แต่ละแห่งล้วนมีอำนาจในการบริหารจัดการเป็นของตนเอง (Autonomous) โดย National University of Singapore (NUS) และ Nanyang Technological University (NTU) ได้รับการจัดอันดับโดย Times Higher Educationให้เป็นมหาวิทยาลัยที่ดีที่สุดของโลกอันดับที่ ๒๕ และ ๖๑ ตามลำดับ[๑๑] ซึ่งคุณภาพของมหาวิทยาลัยในสิงคโปร์ก็เป็นอีกหนึ่งตัวชี้วัดคุณภาพระบบการศึกษาของสิงคโปร์ทั้งหมด กล่าวคือ เด็กและเยาวชนในสิงคโปร์ได้รับการปูพื้นฐานด้านการศึกษาที่ดีมาตั้งแต่ระดับประถม เพื่อให้สามารถเข้ารับการศึกษาที่มีคุณภาพในมหาวิทยาลัยได้

(๒) วัฒนธรรม

ประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมและการเป็นศูนย์กลางการค้าในภูมิภาค ทำให้สิงคโปร์เต็มไปด้วยความหลากหลายทางด้านวัฒนธรรมทั้งจีน มาเลย์ อินเดีย และตะวันตก ประกอบกับการเป็นประเทศใหม่ที่เพิ่งก่อตั้งได้เพียง ๕๐ ปี ที่ผ่านมารัฐบาลจึงเน้นการสร้างและพัฒนาประเทศมากกว่าการสร้างวัฒนธรรมใหม่ที่เป็นเอกลักษณ์

[๑๑] Times Higher Education, "World University Rankings 2014-2015," http://www.timeshighereducation.co.uk/world-university-rankings/2014-15/world-ranking (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

นโยบายของรัฐบาลด้านวัฒนธรรมจึงเป็นการรักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรมของประชากรไว้ เช่น ด้านการศึกษาที่เน้นให้เด็กพูดภาษาจีนกลาง มาเลย์ หรือทมิฬ ควบคู่ไปกับการใช้ภาษาอังกฤษ โดยทั้งสี่ภาษานี้ถือเป็นภาษาทางราชการ (official language) ของสิงคโปร์ นอกจากนี้ ยังมีการเฉลิมฉลองวันหยุดประจำปีที่เกี่ยวข้องกับเชื้อชาติและวัฒนธรรมอย่างวันตรุษจีน และวันสำคัญทางศาสนาอื่น ๆ (ดูหัวข้อ "ศาสนา" ด้านล่างประกอบ) รวมไปถึงการอนุรักษ์รักษาชื่อดั้งเดิมในแต่ละพื้นที่ที่สะท้อนถึงการตั้งถิ่นฐานของคนแต่ละเชื้อชาติในอดีต เช่น ย่าน China Town ย่าน Little India และ Arab Street เป็นต้น

(๓) ศาสนา

ในหลายกรณี ความหลากหลายด้านเชื้อชาติ หมายถึง ความหลากหลายทางศาสนาด้วย ซึ่งความหลากหลายทางด้านศาสนานี้เป็นลักษณะหนึ่งของสิงคโปร์มาตั้งแต่สมัยที่ยังคงเป็นประเทศอาณานิคม เมื่อกลายเป็นสาธารณรัฐอิสระแล้ว มาตรา ๑๕ แห่งรัฐธรรมนูญสิงคโปร์จึงได้บัญญัติให้มีการรับรองเสรีภาพในการนับถือศาสนา (Freedom of religion) แก่ประชาชนทุกคน นอกจากนี้ การออกกฎหมายในสิงคโปร์แต่ละครั้งยังต้องผ่านการพิจารณาของสภาประธานาธิบดีเพื่อสิทธิของเสียงส่วนน้อย (Presidential Council for Minority Rights) ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาว่าร่างกฎหมายดังกล่าวจะกระทบต่อกลุ่มหรือบุคคลใดเนื่องจากเชื้อชาติหรือศาสนาหรือไม่[๑๒]

การสำรวจสำมะโนประชากรล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ พบว่า สิงคโปร์มีประชากรที่นับถือศาสนาพุทธมากที่สุด คิดเป็นสัดส่วนร้อยละ ๔๒.๕ ตามด้วยศาสนาอิสลามร้อยละ ๑๔.๙ คริสเตียนร้อยละ ๙.๘ ลัทธิเต๋าร้อยละ ๘.๕ คาทอลิกร้อยละ ๔.๘ ฮินดูร้อยละ ๔ ศาสนาอื่น ๆ ร้อยละ ๐.๗ และอีกร้อยละ ๑๔.๘ ไม่นับถือศาสนาใดเลย[๑๓]

วันหยุดประจำปีของสิงคโปร์สะท้อนการให้ความสำคัญอย่างเท่าเทียมต่อศาสนาที่หลากหลายของประเทศ กล่าวคือ ในจำนวนวันหยุดประจำปีทั้งหมด ๑๑ วัน มีวันหยุดที่เกี่ยวกับศาสนาถึง ๖ วัน ได้แก่ วันที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลาม คือ Hari Raya Puasa กับ Hari Raya Haji วันที่เกี่ยวข้องกับศาสนาพุทธ คือ วันวิสาขบูชา วันที่เกี่ยวข้องกับศาสนาฮินดู คือ วัน Deepavali

---

[๑๒] Leonard Goh Choon Hian, "Legal Systems in ASEAN- Singapore: Chapter 2 – Sources of Law," http://www.aseanlawassociation.org/papers/sing_chp2.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๓] Department of Statistics, Ministry of Trade and Industry Singapore, "Census of Population 2010 Statistical Release 1: Demographic Characteristics, Education, Language and Religion," http://www.singstat.gov.sg/Publications/publications_and_papers/cop2010/census10_stat_release1.html (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

และวันที่เกี่ยวข้องกับศาสนาคริสต์ คือ วัน Good Friday และวันคริสต์มาส นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังเต็มไปด้วยสิ่งก่อสร้างทางศาสนาทั้ง วัดวาอาราม ศาลเจ้าแบบจีนและฮินดู โบสถ์คริสต์ และมัสยิดทั่วประเทศ

(๔) แรงงานและสวัสดิการสังคม

แรงงานถือเป็นหนึ่งในปัจจัยการผลิตที่สำคัญ สืบเนื่องจากข้อจำกัดด้านจำนวนประชากร ทำให้สิงคโปร์ต้องพึ่งพาแรงงานจากต่างประเทศเป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ดี กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสิทธิและสวัสดิการของแรงงานในสิงคโปร์ก็มีข้อกำหนดต่อแรงงานท้องถิ่นและแรงงานต่างชาติอย่างเท่าเทียมในทุกเรื่อง เช่น ชั่วโมงการทำงาน การจ่ายเงินชดเชยค่าล่วงเวลา การลาหยุดประจำปี (annual leave) การลาป่วย (sick leave) การลาคลอด (maternity leave) เป็นต้น

ชั่วโมงการทำงานขึ้นกับสัญญาจ้าง แต่ตามกฎหมาย Employment Act มาตรา ๓๘ ระบุห้ามลูกจ้างทำงานเกิน ๘ ชั่วโมง ต่อวัน หรือ ๔๔ ชั่วโมง ต่อสัปดาห์ หากลูกจ้างต้องทำงานล่วงเวลา ให้นายจ้างจ่ายเงินชดเชยค่าล่วงเวลาเป็นจำนวน ๑.๕ เท่า ของอัตราค่าจ้างรายชั่วโมงของลูกจ้าง ตามชั่วโมงการทำงานที่เกินมา

การลาประจำปี สามารถทำได้หากลูกจ้างทำงานมาไม่ต่ำกว่า ๓ เดือน โดยปีแรกสามารถลาได้ไม่เกิน ๗ วัน ต่อปี และวันลาจะเพิ่มขึ้นทุกปี จนถึงปีทำงานที่ ๘ เป็นต้นไป จะได้สิทธิลา ๑๔ วัน ต่อปี

การลาป่วย ลูกจ้างต้องทำงานมาไม่ต่ำกว่า ๓ เดือน โดยต้องแจ้งหรือพยายามแจ้งนายจ้างเพื่อขอลาป่วยภายใน ๔๘ ชั่วโมง และต้องมีใบรับรองจากแพทย์ประจำบริษัท หรือจากแพทย์ประจำสถาบันที่ได้รับการรับรอง สำหรับการลาป่วยโดยไม่รักษาตัวที่โรงพยาบาล (Out-patient hospitalization) สามารถลาได้ ๕ วัน ต่อปี และเมื่อทำงานครบ ๖ เดือน ลูกจ้างจะมีวันลาป่วย ๑๔ วัน ต่อปี หากต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาลสามารถลาได้ ๑๕ วัน ต่อปี และเมื่อทำงานจนถึงเดือนที่ ๖ สามารถลาป่วยแบบที่ต้องรักษาตัวที่โรงพยาบาล ๖๐ วัน ต่อปี

การลาคลอด ตามกฎหมาย Employment Act ให้สิทธิแก่ลูกจ้างหญิงที่ทำงานมาไม่ต่ำกว่า ๓ เดือน สามารถลาได้ ๑๒ สัปดาห์ โดยนายจ้างต้องจ่ายเงินเดือนให้เป็นเวลา ๘ สัปดาห์แรกของการลา ส่วน ๔ สัปดาห์สุดท้ายสามารถใช้เป็นวันลาเมื่อไหร่ก็ได้ภายในเวลา ๑๒ เดือน นับจากวันคลอด ในกรณีของบิดา สามารถขอลาเพื่อเลี้ยงดูบุตรแรกเกิดได้ ๑ สัปดาห์ โดยจะได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาล (Government-Paid Paternity Leave) หากบุตรมีสัญชาติสิงคโปร์ บิดามีการสมรสอย่างถูกต้องตามกฎหมายกับมารดาของเด็ก และทำงานมาเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๓ เดือน

การนัดหยุดงาน ไม่สามารถทำได้ง่ายนัก แม้ว่าเสรีภาพในการชุมนุมและการรวมกลุ่มจะได้รับการยืนยันไว้ในมาตรา ๑๔ ของรัฐธรรมนูญ (Freedom of speech, assembly and association) แต่มาตราดังกล่าวระบุต่อท้ายว่า เสรีภาพดังกล่าวสามารถถูกจำกัดได้ ในกรณีที่การกระทำดังกล่าวเกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของส่วนรวม ซึ่งสำหรับประเทศที่เป็นเกาะขนาดเล็กที่มีพื้นที่จำกัดอย่างสิงคโปร์แล้ว การประท้วงหรือการนัดหยุดงานในบริเวณหนึ่งสามารถกระทบความสงบเรียบร้อยของทั้งประเทศได้ ทำให้การประท้วงและนัดหยุดงานหลายครั้งในสิงคโปร์ รวมถึงครั้งล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๕ ซึ่งเป็นการรวมตัวของคนขับรถโดยสารประจำทาง ถูกเรียกว่า "การนัดหยุดงานที่ผิดกฎหมาย (illegal strike)" เนื่องจากส่งผลกระทบต่อบริการสาธารณะ

ระบบสวัสดิการสังคมในสิงคโปร์ถูกขับเคลื่อนด้วยแนวคิดการพึ่งพาตนเอง (self-reliance) กล่าวคือ พลเมืองและผู้มีถิ่นถาวรในสิงคโปร์ต้องทำงานและออมเงินทุกเดือนในกองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่เรียกว่า Central Provident Fund (CPF) โดยสัดส่วนของเงินที่ต้องนำเข้ากองทุนนั้นมีการปรับอยู่เสมอ โดยนับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๕๘ เป็นต้นไป อัตราการจัดเก็บ CPF จะเพิ่มขึ้นร้อยละหนึ่ง คือ สำหรับผู้มีอายุไม่เกิน ๕๐ ปี การจ่ายเงินเข้ากองทุนอยู่ที่อัตราร้อยละ ๓๗ ของเงินเดือน (นายจ้างสมทบร้อยละ ๑๗ และหักจากลูกจ้างร้อยละ ๒๐) จากนั้น อัตราการจัดเก็บจะลดลงเรื่อย ๆ จนเมื่อผู้ประกันตนมีอายุ ๖๕ ปี ขึ้นไป ผู้ประกันตนจะถูกเก็บเงินเข้า CPF ที่ร้อยละ ๑๒.๕ ของเงินเดือน (เก็บจากนายจ้างร้อยละ ๗.๕ และลูกจ้างร้อยละ ๕)[๑๕]

กองทุน CPF แบ่งออกเป็น ๓ บัญชี คือ (ก) Ordinary account หรือ OA เป็นบัญชีสำหรับประกันชีวิต การลงทุน และการศึกษา (ข) Special account หรือ SA สำหรับการลงทุนในวัยชรา และ (ค) Medisave account หรือ MA สำหรับค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพและรักษาพยาบาล สำหรับผู้มีอายุ ๕๕ ปี ขึ้นไป จะมี Retirement account (RA) เพิ่มขึ้นมา โดยเป็นการแบ่งเงินจากบัญชี OA และ SA เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายทั่วไปในวัยชรา โดยในช่วงแรก สัดส่วนของเงินในกองทุนจะถูกจัดสรรไว้ที่ OA มากที่สุด จนเมื่อผู้ประกันตนอายุ ๖๐ ปี ขึ้นไป เงินกองทุนจึงจะถูกเปลี่ยนนำไปไว้ที่ MA มากที่สุด

อนึ่ง แม้หลักการของ CPF จะอยู่บนพื้นฐานการพึ่งพาตนเอง แต่รัฐบาลสิงคโปร์ก็มีส่วนช่วยโดยการรับประกันดอกเบี้ยขั้นต่ำของกองทุน CPF ที่ร้อยละ ๒.๕

---

[๑๕] Central Provident Fund Board, "CPF Contribution and Allocation Rates from 1 January 2015," http://mycpf.cpf.gov.sg/NR/rdonlyres/9F38419D-1342-4426-820E-32BA8FDE5C6D/0/CPFContributionandAllocationRatesfrom1January2015.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

(๕) เศรษฐกิจการค้า

สิงคโปร์มีเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี และมีระดับการพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศที่สูง เนื่องจากสภาพภูมิประเทศที่เป็นเกาะขนาดเล็กและข้อจำกัดด้านทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้สิงคโปร์ต้องนำเข้าสินค้าเพื่ออุปโภคบริโภคในประเทศ ส่งผลให้สิงคโปร์ไม่มีการเก็บภาษีนำเข้า (Import duties) ยกเว้นสินค้า ๔ ประเภท ได้แก่ เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ บุหรี่และยาสูบ น้ำมันปิโตรเลียม และรถยนต์ รถจักรยานยนต์ อย่างไรก็ดี สินค้าทุกประเภทจะต้องเสียภาษีสินค้าและบริการ (Goods & Services Tax: GST) ในอัตราร้อยละ ๗ ของมูลค่าสินค้า

ข้อจำกัดด้านพื้นที่ทำให้สิงคโปร์ไม่มีภาคเกษตรกรรม ภาคบริการเป็นตัวขับเคลื่อนเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุด คิดเป็นร้อยละ ๖๗.๙ ของมูลค่าผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศ (Gross Domestic Product – GDP)[๑๕] และแหล่งจ้างงานที่สำคัญที่สุดของประเทศ โดยคิดเป็นร้อยละ ๖๒.๘ ของการจ้างงานในภาคเอกชนทั้งหมด[๑๖]

กฎหมายที่เกี่ยวกับการค้าและการลงทุนของสิงคโปร์มีลักษณะเปิดกว้างต่อต่างชาติ กล่าวคือ นักลงทุนต่างชาติและนักลงทุนท้องถิ่นต่างต้องปฏิบัติตามกฎหมายพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับการลงทุนทั่วไปในสิงคโปร์ฉบับเดียวกัน ยกเว้นในภาคธุรกิจบริการที่ยังมีการกำกับควบคุมการลงทุนจากต่างชาติ ๕ สาขาได้แก่ โทรคมนาคม การกระจายเสียงและออกอากาศ หนังสือพิมพ์และสิ่งพิมพ์ การเงินและการธนาคาร และบริการด้านกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายสิงคโปร์ ซึ่งล้วนแต่เป็นภาคบริการที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศ นอกจากกฎหมายที่เอื้อต่อการประกอบธุรกิจของชาวต่างชาติแล้ว สิงคโปร์ยังมีมาตรการทางภาษีที่ดึงดูดการลงทุน คือ มีการเก็บอัตราภาษีเงินได้นิติบุคคลที่ร้อยละ ๑๗ ซึ่งถือว่าต่ำที่สุดในภูมิภาคอาเซียน

อย่างไรก็ดี การพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศในระดับสูงทำให้เศรษฐกิจของสิงคโปร์มีความอ่อนไหวต่อสภาวะเศรษฐกิจของโลกและประเทศคู่ค้าเป็นอย่างมาก ยกตัวอย่างเช่น อัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของสิงคโปร์ลดจากร้อยละ ๙ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ เหลือแค่ร้อยละ ๑.๗ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๑[๑๗] อันเป็นผลจากวิกฤติเศรษฐกิจในสหรัฐและประเทศในทวีปยุโรปซึ่งเป็นประเทศคู่ค้าสำคัญของสิงคโปร์

---

[๑๕] ASEAN Secretariat, ASEAN Statistical Yearbook, 43.

[๑๖] อ้างแล้ว, 33.

[๑๗] อ้างแล้ว, 37.

(๖) ระบบสาธารณสุข

ระบบสาธารณสุขของสิงคโปร์จัดว่ามีคุณภาพดีและมีความครอบคลุมสาขาเฉพาะทางหลายสาขา ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ สัดส่วนจำนวนเตียงต่อประชากรหนึ่งพันคนอยู่ที่ร้อยละ ๒[๑๘] และมีสัดส่วนแพทย์ต่อจำนวนประชากรพันคนที่ใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ ๑.๙ หรือเกือบหนึ่งคนต่อประชากร ๕๐๐ คน[๑๙] ซึ่งถือว่าสูงที่สุดในภูมิภาค

สิงคโปร์มีจำนวนโรงพยาบาลและสถาบันเฉพาะทางทั้งหมด ๒๕ แห่งทั่วประเทศ นอกจากนี้ยังมีคลินิกรักษาหลายโรค (Polyclinics) ๑๘ แห่ง และคลินิกเอกชนอีก ๒,๔๐๐ แห่ง[๒๐] หากนำมาคำนวณกับขนาดพื้นที่ทั้งหมดของประเทศแล้ว สิงคโปร์จะมีสถานที่ให้บริการด้านสาธารณสุขตั้งอยู่หนึ่งแห่งในทุก ๆ ๓ ตารางกิโลเมตร รัฐบาลนำโดยกระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Health - MOH) เป็นผู้ให้บริการสุขภาพรายใหญ่ มีโรงพยาบาลและสถาบันเฉพาะทางในสังกัด ๑๕ แห่ง ในจำนวนนี้ประกอบด้วยโรงพยาบาลทั่วไป ๖ แห่ง โรงพยาบาลที่เชี่ยวชาญด้านเด็กและสตรี โรงพยาบาลจิตเวช ศูนย์มะเร็ง ศูนย์หัวใจ ศูนย์ตา ศูนย์ผิวหนัง ศูนย์ประสาท ศูนย์ทันตกรรม และศูนย์แพทย์ทั่วไป แม้ว่าสถานพยาบาลเหล่านี้จะมีรัฐบาลเป็นเจ้าของทั้งหมด แต่มีรูปแบบการบริการจัดการเหมือนบริษัทเอกชน เช่น มีระบบบัญชีที่สะท้อนต้นทุนและสามารถตรวจสอบได้เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการให้บริการแก่ประชาชน ในขณะเดียวกัน เนื่องจากสถานพยาบาลเหล่านี้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาล จึงมีค่ารักษาพยาบาลที่ต่ำกว่าสถานพยาบาลเอกชนและไม่มีลักษณะแสวงหากำไร

อย่างไรก็ดี ระบบบริการสาธารณสุขของสิงคโปร์มีการแบ่งความรับผิดชอบที่ค่อนข้างชัดเจน โดยร้อยละ ๘๐ ของบริการปฐมภูมิ เช่น เป็นหวัด หรือบาดเจ็บเล็กน้อย จะดำเนินการโดยสถานพยาบาลและคลินิกเอกชน ส่วนภาครัฐจะให้บริการร้อยละ ๘๐ ของบริการสุขภาพที่รุนแรงและฉุกเฉิน (acute care) เช่น อุบัติเหตุร้ายแรง หรือการรักษาด้วยวิธีผ่าตัด และภาคประชาสังคม เช่น อาสาสมัครและมูลนิธิจะให้บริการสาธารณสุขอื่น ๆ เช่น บ้านพักคนชรา และการส่งเสริมสุขภาพชุมชน เป็นต้น

---

[๑๘] Ministry of Health Singapore, "Hospital Services," https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/our_healthcare_system/Healthcare_Services/Hospitals.html (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๙] World Health Organization, "Global Health Observatory Data Repository," http://apps.who.int/gho/data/node.main.A1444 (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๒๐] Ministry of Health Singapore, "Hospital Services."

แม้ภาครัฐจะเป็นผู้ให้บริการสุขภาพของประเทศรายใหญ่ที่สุด แต่ค่าใช้จ่ายด้านสาธารณสุขของรัฐบาลสิงคโปร์กลับคิดเป็นสัดส่วนแค่ร้อยละ ๔ ของ GDP ซึ่งถือว่าน้อยมากสำหรับประเทศที่พัฒนาแล้ว[๒๑] ส่วนหนึ่งของงบประมาณที่รัฐบาลให้แก่สถานพยาบาลของรัฐจะใช้เพื่ออุดหนุนร้อยละ ๘๐ ของค่ารักษาพยาบาลในระดับ acute care ส่วนค่าใช้จ่ายที่เหลือและค่าใช้จ่ายอื่น ๆ อย่างบริการปฐมภูมิ ประชาชนต้องรับผิดชอบเอง โดยสามารถหักเอาจากบัญชี MA ในกองทุน CPF ได้ นอกจากนี้ ยังมีประกันสุขภาพและประกันชีวิตของเอกชนที่รัฐบาลให้การรับรองที่ประชาชนสามารถเลือกซื้อได้ เช่น Medishield และ Eldershield ของบริษัทประกันชั้นนำของโลกอย่าง AIA และ Prudential เป็นต้น

แม้ว่ารัฐบาลจะไม่ได้เข้าควบคุมค่ารักษาพยาบาลของโรงพยาบาลเอกชน โดยปล่อยให้เป็นไปตามกลไกตลาด แต่ MOH ได้ส่งเสริมการแข่งขันและความโปร่งใสในตลาดโดยการเผยแพร่ค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลของแต่ละโรงพยาบาลเป็นรายกรณี เช่น การผ่าตัดมะเร็งเต้านม การรักษาอาการปวดหลัง และการรักษาโรคเบาหวาน เพื่อให้ประชาชนสามารถเปรียบเทียบค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาล และให้ผู้ประกอบการรับทราบว่าคู่แข่งในตลาดสามารถให้บริการแบบเดียวกันในราคาที่ดีกว่าหรือไม่ ข้อมูลทั้งหมดสามารถเข้าถึงได้จากเว็ปไซต์ของ MOH[๒๒]

(๗) พลังงานและสาธารณูปโภค

ถึงแม้จะมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร แต่สิงคโปร์สามารถใช้ความได้เปรียบเชิงยุทธศาสตร์ที่ตั้งของประเทศและความพร้อมด้านโครงสร้างพื้นฐานการขนส่งและโลจิสติกส์ ทำให้ประเทศกลายเป็นศูนย์กลางการค้าและโรงกลั่นน้ำมันและก๊าซธรรมชาติที่สำคัญของโลก นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีศูนย์วิจัยและพัฒนาดีเซลชีวภาพ (Biodiesel) และพลังงานทางเลือกอีกด้วย

ข้อมูลล่าสุดของ International Energy Agency รายงานว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ สิงคโปร์สามารถผลิตพลังงานจากเชื้อเพลิงชีวภาพ (Biofuels and waste) เพียงแค่ ๖๐๓ พันตันน้ำมันดิบเทียบเท่า (thousand tonnes of oil equivalent – ktoe) แต่ต้องนำเข้าพลังงานทั้งที่เป็นถ่านหิน

[๒๑] Ministry of Health Singapore, "Costs and Financing," https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/costs_and_financing.html (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๒๒] Ministry of Health Singapore, "Hospital Bill Sizes," https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/costs_and_financing/HospitalBillSize.html (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

น้ำมันดิบ ผลิตภัณฑ์จากน้ำมัน และก๊าซธรรมชาติ ถึง ๑๕๔,๓๖๔ พันตันน้ำมันดิบเทียบเท่า[๒๓] โดยก๊าซธรรมชาติที่นำเข้ามาจะถูกนำไปผลิตกระแสไฟฟ้าถึงร้อยละ ๙๐ ของไฟฟ้าที่บริโภคในประเทศทั้งหมด ซึ่งรัฐบาลได้เปิดเสรีบริการไฟฟ้าตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๔ เพื่อกระตุ้นการแข่งขันและเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการในประเทศ[๒๔]

ข้อจำกัดด้านพื้นที่ยังส่งผลต่อสาธารณูปโภคด้านอื่นของสิงคโปร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งบริการน้ำประปา แม้ว่าสิงคโปร์จะมีฝนตกชุกตลอดปีจากการที่อยู่ใกล้กับเส้นศูนย์สูตร แต่กลับไม่มีพื้นที่เพียงพอที่จะเก็บกักน้ำฝนเหล่านั้น ทำให้สิงคโปร์ต้องนำเข้าน้ำจากประเทศมาเลเซีย และใช้เทคโนโลยีในการกรองน้ำเสียกลับมาใช้ใหม่ (reclaimed water) กับการกรองน้ำทะเลเป็นน้ำจืด (desalinated water)[๒๕] เพื่อให้เพียงพอต่อการบริโภคภายในประเทศ

(๘) การใช้พื้นที่และการวางผังเมือง

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีขนาดพื้นที่เล็กที่สุดในกลุ่มประเทศอาเซียน ร้อยละ ๕๘ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศเป็นของรัฐบาล อยู่ภายใต้การบริหารจัดการของ Singapore Land Authority (SLA) ซึ่งเป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (Statutory Board) ภายใต้กระทรวงยุติธรรมสิงคโปร์ (Ministry of Law) ข้อจำกัดด้านพื้นที่ทำให้สิงคโปร์มุ่งที่จะทำให้พลเมืองชาวสิงคโปร์ได้มีที่อยู่อาศัยในประเทศของตนก่อน ชาวต่างชาติจึงถูกจำกัดสิทธิในการถือครองอสังหาริมทรัพย์ในสิงคโปร์ อย่างไรก็ดี ชาวต่างชาติที่เป็นผู้มีถิ่นฐานถาวรในสิงคโปร์และบริษัทต่างชาติที่เข้ามาลงทุนหรือประกอบธุรกิจในสิงคโปร์สามารถเป็นเจ้าของอสังหาริมทรัพย์เพื่อการอยู่อาศัยในสิงคโปร์ได้ แต่ต้องขออนุญาตจากรัฐมนตรีกระทรวงยุติธรรม

นอกจากนี้ อัตราภาษีอสังหาริมทรัพย์ยังถูกกำหนดไว้สูงเพื่อให้คนขาดแรงจูงใจในการกว้านซื้ออสังหาริมทรัพย์เพื่อปล่อยเช่าหรือเก็งกำไรในอนาคต และทำให้ราคาอสังหาริมทรัพย์ในประเทศถูกบิดเบือนไปจากราคาที่แท้จริง โดยอสังหาริมทรัพย์ที่เจ้าของอยู่เองจะถูกเก็บภาษีในอัตราที่ต่ำกว่าอสังหาริมทรัพย์ที่ให้คนอื่นอยู่ การจัดเก็บภาษีอสังหาริมทรัพย์เป็นแบบ

---

[๒๓] International Energy Agency, "Singapore: Balances for 2010," http://www.iea.org/statistics/statisticssearch/report/?year=2010&country=SINGAPORE&product=Balances (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๒๔] Energy Market Authority, "Electricity: Overview of Market," http://www.ema.gov.sg/Electricity.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๒๕] Public Utilities Board, "The Singapore Water Story," http://www.pub.gov.sg/water/Pages/singaporewaterstory.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

อัตราก้าวหน้าตามมูลค่าอสังหาริมทรัพย์ ในขณะที่อสังหาริมทรัพย์ประเภทอื่น เช่น อสังหาริมทรัพย์เพื่อการพาณิชย์หรืออุตสาหกรรมถูกจัดเก็บภาษีที่ร้อยละ ๑๐ ทั้งหมด

สิงคโปร์แบ่งออกเป็น ๕ ภูมิภาค ได้แก่ กลาง ตะวันออก ตะวันตก เหนือ และตะวันออกเฉียงเหนือ และประกอบด้วย ๕๕ เขตทั่วประเทศ แต่ละเขตจะมีแผนพัฒนา (Development Guide Plan) เป็นของตัวเอง ซึ่งมีลักษณะครบวงจร คือ แต่ละเขตจะประกอบด้วยส่วนที่เป็นที่อยู่อาศัย ย่านการค้า ย่านธุรกิจ และสถานที่พักผ่อน เพื่อลดความแออัดในบริเวณศูนย์กลางของประเทศ การจัดสรรพื้นที่ในแต่ละเขตจะมีแนวทางกว้าง ๆ เช่น มีโซนที่พักอาศัยที่สามารถมีย่านการค้าได้บนชั้นหนึ่งเท่านั้น (Residential with commercial at the 1st storey only) หรือโซนย่านการค้าและที่พักอาศัย (Commercial & Residential) ที่สามารถมีร้านค้าได้ไม่เกินร้อยละ ๔๐ ของพื้นที่โซน เป็นต้น

(๙) การเป็นสังคมผู้สูงอายุ

สิงคโปร์มีอัตราการเกิดและอัตราการเจริญพันธุ์ที่ต่ำที่สุดในภูมิภาค คือ ร้อยละ ๑๐.๑ และร้อยละ ๑.๓ ตามลำดับ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕[๒๖] ในขณะเดียวกัน ประชากรสิงคโปร์กลับมีอายุขัย (life expectancy) เฉลี่ยที่นานที่สุดในอาเซียน คือ ร้อยละ ๘๒.๓[๒๗] จึงมีการคาดการณ์ว่าในปี พ.ศ. ๒๕๗๓ สิงคโปร์จะมีสัดส่วนประชากรวัยทำงานต่อผู้สูงอายุแค่ร้อยละ ๒.๑ ซึ่งลดลงอย่างมากจากร้อยละ ๖.๓ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔[๒๘]

สถิติข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงแนวโน้มที่ประชากรในอนาคตต้องแบกรับภาระทางเศรษฐกิจมากขึ้น กล่าวคือ ต้องทำงานหนักมากขึ้นและจะถูกเก็บภาษีเพิ่มขึ้น ในขณะที่การทำงานก็จะยากขึ้นด้วยเพราะเศรษฐกิจจะชะลอตัวจากการที่ฐานผู้บริโภคในประเทศลดลง และผู้ประกอบการอาจไม่สามารถหาทรัพยากรบุคคลที่เพียงพอในการประกอบธุรกิจ เนื่องจากประชากรที่มีคุณภาพของประเทศจะมีทางเลือกในการทำงานที่ดีกว่าในต่างประเทศอีกด้วย

รัฐบาลสิงคโปร์รับมือกับการเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยการใช้นโยบายที่เปิดกว้างต่อแรงงานและผู้เชี่ยวชาญจากต่างประเทศ การเป็นศูนย์กลางการค้าและอาณานิคมของมหาอำนาจทำให้สิงคโปร์มีแรงงานอพยพเข้ามาทำงานในประเทศมาแต่อดีต จึงอาจกล่าวได้ว่า หากไม่มีแรงงาน

---

[๒๖] ASEAN Secretariat, ASEAN Statistical Yearbook, 13.

[๒๗] อ้างแล้ว, 16.

[๒๘] National Population and Talent Division, Prime Minister's Office, "Our demographic challenges and what these mean to us," http://population.sg/key-challenges/#.VGKwcfmUeal (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

ต่างชาติสิงคโปร์จะเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุไปนานแล้ว[๒๙] ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สิงคโปร์มีคนต่างชาติเข้ามาทำงานในประเทศ มากกว่า ๑.๓ ล้านคน หรือคิดเป็นสัดส่วน ๑ ใน ๔ ของประชากรทั้งหมดในสิงคโปร์[๓๐] นอกจากนี้ รัฐบาลยังได้ให้สัญชาติสิงคโปร์และสิทธิพลเมืองผู้มีถิ่นถาวรในสิงคโปร์แก่ชาวต่างชาติเพิ่มขึ้น โดยมีชาวต่างชาติที่ได้รับสัญชาติสิงคโปร์ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ สูงถึง ๒๐,๖๙๓ คน เพิ่มขึ้นจาก ๑๕,๗๗๗ ในปีก่อนหน้า[๓๑]

อีกนโยบายหนึ่ง คือ การสนับสนุนสถาบันครอบครัวให้คนแต่งงานและมีบุตรมากขึ้น โดยครอบครัวที่มีฐานะปานกลางที่แต่งงานตามกฎหมายและมีอายุระหว่าง ๒๕ ถึง ๔๐ ปี หากมีบุตร ๒ คน จะได้รับเงินพิเศษจากรัฐบาลที่เรียกว่า Baby Bonus เป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ เงินอุดหนุนในการเลี้ยงดูเด็ก (infant and child care subsidies) อีก ๕๓,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ และได้รับการงดเว้นภาษีอีก ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ จนกว่าบุตรคนเล็กจะมีอายุ ๗ ปี[๓๒] อย่างไรก็ดี นโยบายนี้ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าการเปิดรับแรงงานต่างชาติ เนื่องจากจำนวนคู่แต่งงานกลับลดลง คือ จาก ๒๗,๙๓๖ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เหลือแค่ ๒๖,๒๕๔ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ในขณะที่จำนวนคู่ที่หย่าร้างกลับเพิ่มขึ้น คือ จาก ๗,๒๓๗ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็น ๗,๕๒๕ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ นอกจากนี้ ระยะเวลาแต่งงานโดยเฉลี่ยของคนในสิงคโปร์ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ถึง ปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ยังอยู่ที่ประมาณ ๑๐ ปี เท่านั้น[๓๓]

นอกจากกองทุน CPF ที่จะใช้ครอบคลุมค่าใช้จ่ายและค่ารักษาพยาบาลในวัยชรา และการจัดตั้งกองทุนดูแลผู้สูงอายุที่ชื่อว่า Elder Care Fund ซึ่งจะเป็นแหล่งเงินในการอุดหนุนการดำเนินการของบ้านคนชราแล้ว (รายละเอียดเพิ่มเติมกรุณาดูหัวข้อ ๓.๖.๑) รัฐบาลสิงคโปร์ยังได้ใช้แนวทางการเป็นชุมชนเกษียณอายุตามธรรมชาติ (Naturally Occurring Retirement Community) โดยพยายามปรับปรุงบริการที่จำเป็นต่อผู้สูงอายุ เช่น จัดตั้งโรงพยาบาลใหม่ จัดกิจกรรมออกกำลัง และเพิ่มสถานที่พักผ่อนอย่างสวนสาธารณะ เป็นต้น[๓๔]

---

[๒๙] อ้างแล้ว.

[๓๐] Ministry of Manpower, "Foreign Workforce Numbers," http://www.mom.gov.sg/statistics-publications/others/statistics/Pages/ForeignWorkforceNumbers.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗).

[๓๑] Tessa Wong, "Fast-aging Singapore, fewer to support aged; Trend worries experts," The Straits Times, Nov 11 (2014), News.

[๓๒] National Population and Talent Division, Prime Minister's Office, "Our demographic challenges."

[๓๓] Department of Statistics, Ministry of Trade and Industry Singapore, "Statistics on Marriages and Divorces Reference Year 2013," http://www.singstat.gov.sg/publications/publications_and_papers/marriages_and_divorces/smd2013.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๓๔] National Population and Talent Division, Prime Minister's Office, "Our demographic challenges."

จากภาพรวมของนโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมของสิงคโปร์เบื้องต้น จะเห็นได้ว่ารัฐบาลสิงคโปร์พยายามจัดการกับข้อจำกัดด้านทรัพยากรมาโดยตลอด โดยทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศก็คือ คน ซึ่งประเทศสิงคโปร์นั้นมีความหลากหลายทั้งด้านเชื้อชาติ ศาสนา และภาษา ทั้งจากพลเมืองและชาวต่างชาติจำนวนมากที่เข้าไปทำงานและประกอบธุรกิจในประเทศ นโยบายหลักที่น่าสนใจเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรม คือ การทำให้คนต่างเชื้อชาติอยู่ร่วมกันในสังคมได้ ความสำเร็จในการดำเนินนโยบายดังกล่าวอาจกลายเป็นกรณีศึกษาให้แก่ประเทศไทย ซึ่งกำลังมีชาวต่างชาติจำนวนมากเข้ามาทำงาน และอาจก่อให้เกิดความท้าทายด้านสังคมและวัฒนธรรมในอนาคตได้ ในส่วนถัดไปจะนำเสนอนโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรม ๔ นโยบาย ดังนี้

๑.๑ นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรม

ความหลากหลายด้านเชื้อชาติของประชากรในประเทศสิงคโปร์ก็เป็นผลมาจากประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมเช่นกัน ในช่วงที่สิงคโปร์อยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ ประเทศเจ้าอาณานิคมได้ใช้นโยบาย "แบ่งแยกและปกครอง" (divide-and-rule policy) โดยการแบ่งชุมชนตามความสามารถทางเศรษฐกิจที่เจ้าอาณานิคมเห็นว่าเหมาะสมสำหรับแต่ละเชื้อชาติ[๓๕] เช่น ชาวจีนจะเป็นกลุ่มที่ทำการค้ากับอังกฤษเนื่องจากความสามารถทางภาษาอังกฤษและมีความเชี่ยวชาญด้านการค้าขาย ในขณะที่ชาวมาเลย์ส่วนใหญ่จะรับราชการช่วยอังกฤษบริหารปกครอง และชาวอินเดียมักจะเป็นแรงงานหรือทหารที่อังกฤษนำเข้ามาจากอาณานิคมอินเดีย แม้ว่านโยบายดังกล่าวจะถูกนำมาใช้เพื่อความสะดวกในการปกครองของประเทศเจ้าอาณานิคมเป็นหลัก แต่การแบ่งแยกเชื้อชาติก็ไม่ได้ก่อให้เกิดเหตุการณ์ความขัดแย้งรุนแรงระหว่างชุมชนต่างเชื้อชาติในสิงคโปร์ภายใต้ยุคอาณานิคมแต่อย่างใด

อย่างไรก็ดี ภายหลังประกาศตนเป็นสาธารณรัฐอิสระในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ ประชากรในประเทศสิงคโปร์เริ่มมีพัฒนาการทางการเมืองและสังคม และเริ่มเห็นความแตกต่างระหว่างชุมชนแต่ละเชื้อชาติมากขึ้น ก่อนหน้านั้นไม่นาน ได้เกิดเหตุจลาจลรุนแรงในปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ซึ่งมีสาเหตุมาจากความขัดแย้งด้านเชื้อชาติครั้งแรกในสิงคโปร์ โดยมีการปะทะกันระหว่างชาวมาเลย์และชาวตะวันตก ทำให้มีผู้เสียชีวิต ๑๘ คน และบาดเจ็บอีก ๑๗๓ คน[๓๖] ต่อมาในปี พ.ศ. ๒๕๐๗ หรือ

---

[๓๕] Nurhidayah Hassan, "Developing an Analytical Framework on Social Cohesion in Singapore: Reflections from the framing of social cohesion debates in the OECD and Europe," EU Centre in Singapore Working Paper 17 (2013), 5.

[๓๖] อ้างแล้ว เหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นจากกรณีแย่งสิทธิในการเลี้ยงดูเด็กหญิงเชื้อชาติดัตช์ชื่อ Maria Hertogh ซึ่งได้รับการเลี้ยงดูจากพ่อแม่บุญธรรมชาวมาเลย์อิสลามจนเปลี่ยนศาสนามานับถืออิสลาม แต่พ่อแม่ที่แท้จริงซึ่งเป็นดัตช์คาทอลิกได้ยื่นเรื่องขอสิทธิในการเลี้ยงดูเด็กหญิงคืน ประเด็นดังกล่าวสร้างความไม่พอใจแก่ชุมชนชาวมาเลย์ในสิงคโปร์เป็นอย่างมากจนเกิดการทำร้ายชาวตะวันตกจำนวนมาก

หนึ่งปีก่อนที่สิงคโปร์จะแยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย ได้เกิดความขัดแย้งรุนแรงระหว่างชาวจีนและชาวมาเลย์ในสิงคโปร์ที่รู้สึกว่าตนไม่ได้รับการปฏิบัติเทียบเท่ากับชาวมาเลย์ในมาเลเซีย ส่งผลให้มีผู้เสียชีวิต ๓๓ คน บาดเจ็บ ๕๕๖ คน และมีผู้ถูกจับกุมประมาณ ๓,๐๐๐ คน เหตุการณ์นี้ยังถูกบันทึกอยู่ในหนังสือเรียนเพื่อเป็นเครื่องเตือนใจถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากความแตกแยกในสังคม และมีการจัดวันรำลึกเหตุการณ์ดังกล่าวที่เรียกว่า Racial Harmony Day ในวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ของทุกปี

จากเหตุการณ์ความขัดแย้งดังกล่าว ทำให้รัฐบาลของสิงคโปร์ประกาศใช้นโยบายหลายอย่างที่ตั้งอยู่บนหลักการความหลากหลายด้านเชื้อชาติ (multiracial principle) ในหัวข้อนี้จึงจะศึกษานโยบายของสิงคโปร์ที่มุ่งส่งเสริมการอยู่ร่วมกันในสังคมระหว่างคนต่างเชื้อชาติและวัฒนธรรม ซึ่งถือเป็นนโยบายที่สำคัญในการสร้างประเทศที่มีประชากรหลากหลายเชื้อชาติ และมีความเกี่ยวข้องกับชาวต่างชาติโดยตรง ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อนักธุรกิจและแรงงานไทยที่ต้องการเข้าไปประกอบกิจการหรือทำงานในสิงคโปร์ ดังต่อไปนี้

๑.๑.๑ Ethnic Integration Policy (EIP)

นโยบาย Ethnic Integration Policy (EIP) ถูกประกาศใช้ในสิงคโปร์เมื่อวันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ เพื่อกระตุ้นให้เกิดความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันระหว่างคนต่างเชื้อชาติในชุมชนอาคารที่พักอาศัยของรัฐที่บริหารจัดการโดย Housing Development Board (HDB)[๓๗] ซึ่งอาจเทียบได้กับการเคหะแห่งชาติในประเทศไทย เนื่องจากข้อจำกัดด้านพื้นที่ ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์มีความจำเป็นต้องสร้างอาคารสูงให้ประชาชนได้มีที่พักอาศัย โดยไม่จำกัดว่าต้องเป็นผู้มีรายได้น้อย ชุมชนอาคารดังกล่าวเป็นที่รู้จักทั่วไปในสิงคโปร์ว่า ชุมชน HDB มีลักษณะครบวงจร คือ ประกอบด้วยอาคารที่พักอาศัยหลายตึก ร้านสะดวกซื้อ ย่านการค้า โรงเรียน คลินิก สถานที่ออกกำลังกายและพักผ่อน ในปัจจุบันมีชาวสิงคโปร์อาศัยอยู่ในชุมชนอาคาร HDB กว่าร้อยละ ๘๐[๓๘]

ผลของนโยบายแบ่งแยกและปกครองของอังกฤษทำให้เกิดชุมชนที่แยกตามเชื้อชาติ รัฐบาลในสมัยนั้น นำโดย S. Dhanabalan รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาประเทศ (Minister for National Development) ซึ่งเริ่มสังเกตเห็นการแบ่งแยกเชื้อชาติดังกล่าวตามชุมชน HDB ที่อาจ

---

[๓๗] HistorySG, "Ethnic Integration Policy is Implemented," http://eresources.nlb.gov.sg/history/events/d8fea656-d86e-4658-9509-974225951607 (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

[๓๘] Housing and Development Board, "Key Statistics," http://www10.hdb.gov.sg/eBook/AR2013/keystatistics.html (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

นำไปสู่ความขัดแย้งทางเชื้อชาติได้ จึงได้เสนอนโยบาย EIP ต่อรัฐสภา ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดการรวมตัวของประชาชนต่างเชื้อชาติ โดยกำหนดให้ชุมชน HDB มีสัดส่วนผู้อยู่อาศัยแต่ละเชื้อชาติที่เหมาะสม คือ ให้อาคารหนึ่งมีชาวจีนไม่เกินร้อยละ ๘๗ ในหนึ่งอาคารที่พักอาศัย และไม่เกินร้อยละ ๘๔ ในหนึ่งชุมชน มีชาวมาเลย์ได้ไม่เกินร้อยละ ๒๕ ในหนึ่งอาคาร และไม่เกินร้อยละ ๒๒ ในหนึ่งชุมชน และมีชาวอินเดียและชนกลุ่มอื่นไม่เกินร้อยละ ๑๓ ในหนึ่งอาคาร และไม่เกินร้อยละ ๑๐ ในหนึ่งชุมชน

อย่างไรก็ดี นโยบาย EIP ซึ่งกำหนดเพดานเชื้อชาติของผู้อยู่อาศัยก็ถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าไม่ได้ก่อให้เกิดความสามัคคีระหว่างคนต่างเชื้อชาติเท่าไรนัก ผลการสำรวจทัศนคติของผู้อยู่อาศัยใน HDB ล่าสุดเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๑ พบว่า รูปแบบการปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนบ้านในอาคารหรือชุมชนเดียวกันส่วนมากเป็นแค่การทักทายตามธรรมเนียมเท่านั้น มีผู้ตอบแบบสอบถามน้อยคนที่เคยให้ความช่วยเหลือแก่เพื่อนบ้าน เช่น ช่วยดูแลเด็ก หรือให้ยืมของใช้[๓๙] นอกจากนี้ นโยบายดังกล่าวยังถูกตั้งข้อสังเกตว่าทำให้การขายหรือปล่อยเช่าอาคาร HDB เป็นไปได้ยากยิ่งขึ้น เนื่องจากเจ้าของห้องชุดต้องคำนึงถึงสัดส่วนเชื้อชาติผู้ที่จะเข้ามาอาศัย จึงเป็นการบังคับทางอ้อมให้เจ้าของห้องชุดต้องขายหรือปล่อยเช่าห้องให้แก่คนที่มีเชื้อชาติเดียวกัน เพื่อรักษาสัดส่วนเชื้อชาติตามนโยบาย EIP ไว้ อย่างไรก็ดี หน่วยงาน HDB เองก็ได้พยายามอำนวยความสะดวกในการซื้อขายห้องชุดในชุมชน HDB โดยจัดทำฐานข้อมูลเพื่อให้ผู้ที่สนใจสามารถตรวจสอบอาคารที่มีห้องว่างสำหรับคนเชื้อชาติตนได้บนเว็บไซต์ของหน่วยงาน

๑.๑.๒ National Education (NE)

เป็นที่ทราบดีว่า คุณภาพการศึกษาของสิงคโปร์ถูกจัดอยู่ในแถวหน้าของระดับโลก เนื่องจากรัฐบาลของสิงคโปร์ได้ให้ความสำคัญแก่การศึกษาเพื่อเป็นเครื่องมือในการพัฒนาประเทศด้วยทรัพยากรมนุษย์ตั้งแต่การก่อตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐอิสระ นอกจากนี้ การศึกษายังเป็นหนึ่งในเครื่องมือที่รัฐบาลใช้เพื่อสนับสนุนให้เกิดความเป็นชาติเดียวกันในสังคมพหุภาคีอย่างสิงคโปร์ ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ นโยบาย National Education (NE) จึงได้ถูกนำมาใช้โดยกระทรวงศึกษาธิการ

[๓๙] Soon Ling Wei Nathaniel, "An Analysis of Policies Implemented in Singapore to Promote Social Cohesion amongst Races," http://www.academia.edu/3835235/An_Analysis_of_Policies_Implemented_in_Singapore_to_Promote_Social_Cohesion_amongst_Races (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

(Ministry of Education) ซึ่งนโยบายดังกล่าวมีประเด็นสำคัญที่เรียกว่า NE Messages ๖ ประการ ดังนี้[๔๐]

(๑) สิงคโปร์เป็นประเทศบ้านเกิดของเรา และนี่คือที่ที่เราสมควรอยู่ (Singapore is our homeland; this is where we belong.)

(๒) เราต้องรักษาความปรองดองทางเชื้อชาติและศาสนา (We must preserve racial and religious harmony.)

(๓) เราต้องคงไว้ซึ่งระบบที่สนับสนุนให้ความสำเร็จขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคล และการไม่ทุจริต (We must uphold meritocracy and incorruptibility.)

(๔) เราต้องพึ่งพาตนเองได้ (No one owes Singapore a living.)

(๕) เราต้องปกป้องสิงคโปร์ด้วยตัวเราเอง (We must ourselves defend Singapore.)

(๖) เราเชื่อมั่นในอนาคตของเรา (We have confidence in our future.)

NE Messages นี้จะถูกปลูกฝังให้แก่ครูและผู้อำนวยการโรงเรียนก่อนเพื่อให้สามารถถ่ายทอดแก่เด็กนักเรียนและนักศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ จะเห็นได้ว่าข้อ ๒ และ ๓ เป็นการเน้นความสามัคคีในชาติและความเท่าเทียมของประชาชนที่จะได้รับโอกาสและความสำเร็จในสังคมโดยไม่มีข้อจำกัดด้านเชื้อชาติและศาสนา

อย่างไรก็ดี มีผู้ตั้งข้อสังเกตว่านโยบาย NE อาจไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่คาดหวัง และการศึกษาของสิงคโปร์ยังอาจส่งผลตรงข้ามกับ NE Messages คือ ตอกย้ำให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างคนต่างเชื้อชาติในประเทศ จากการศึกษาของ Barr (๒๕๔๙) พบว่า นักเรียนชั้นประถมร้อยละ ๘๐ ในโรงเรียนสิงคโปร์จะคบหากับเพื่อนนักเรียนที่มาจากเชื้อชาติเดียวกัน และหนังสือเรียนหลายเล่มนำเสนอภาพคนแต่ละชาติที่อาจนำไปสู่ภาพพจน์และทัศนคติแบบเหมารวม (stereotype) เช่น คนเชื้อชาติมาเลย์มักถูกวาดให้เป็นชนชั้นแรงงาน เด็กที่มีลักษณะเหมือนคนอินเดียจะเป็นตัวละครที่เกเร ในขณะที่เด็กที่ตั้งใจเรียนมักถูกวาดออกมาเหมือนเด็กเชื้อสายจีน เป็นต้น[๔๑]

---

[๔๐] Ministry of Education, "National Education Messages," http://ne.moe.edu.sg/ne/slot/u223/ne/index.html (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

[๔๑] M.D. Barr, "Racialised Education in Singapore," Educational Research for Policy and Practice 5 (2006), 16.

๑.๑.๓ Bilingual Education Policy (BEP)

เมื่อสิงคโปร์ได้รับอิสรภาพจากอังกฤษในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ รัฐบาลได้มีนโยบายให้ประเทศเป็นรัฐหลายภาษา (multilingual state) โดยมีภาษาหลัก ๔ ภาษา คือ ภาษาอังกฤษ ภาษามาเลย์ ภาษาจีนกลาง และภาษาทมิฬ[๔๒] เนื่องจากรัฐบาลสิงคโปร์เห็นความสำคัญของการมีภาษาอังกฤษเป็นภาษากลาง (common language) เพื่อให้คนหลากหลายเชื้อชาติในประเทศสามารถสื่อสารกันได้ และภาษาอังกฤษยังมีประโยชน์ในการทำการค้ากับต่างประเทศด้วย

นโยบาย Bilingual Education Policy (BEP) จึงได้ถูกนำมาใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ โดยกระทรวงศึกษาธิการ (Ministry of Education) ได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาสำหรับการทำงาน (working language) ควบคู่กับภาษาที่พูดมาแต่กำเนิด (mother tongue language) โดยในโรงเรียนจะมีการเรียนการสอนเป็นภาษาอังกฤษ และมีวิชาภาษาที่พูดมาแต่กำเนิดให้เด็กเรียนตามเชื้อชาติของตน นโยบาย BEP มีวัตถุประสงค์หลัก คือ เพื่อเพิ่มความสามารถทางการแข่งขันทางเศรษฐกิจของประเทศ โดยให้สิงคโปร์มีทรัพยากรบุคคลที่สามารถพูดได้หลายภาษา นอกจากนี้ นโยบาย BEP ยังมีวัตถุประสงค์ระยะยาว คือ เพื่อเสริมสร้างความปรองดองในสังคมและอนุรักษ์วัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติผ่านการใช้ภาษา

อย่างไรก็ดี ประสิทธิผลของการดำเนินนโยบาย BEP ยังเป็นที่ถกเถียงในสังคมว่ามีลักษณะไม่ยืดหยุ่น เนื่องจากนโยบายดังกล่าวไม่อนุญาตให้เด็กที่มีเชื้อชาติมาเลย์และอินเดียเลือกเรียนภาษาจีนกลาง ทั้งที่ผู้ปกครองชาวมาเลย์และอินเดียบางคนเห็นว่าภาษาจีนกลางจะเป็นประโยชน์แก่ลูกหลานในการที่จะติดต่อสื่อสารกับคนจีน[๔๓] ซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศและยังเป็นภาษาที่สำคัญสำหรับการประกอบธุรกิจในปัจจุบัน

๑.๑.๔ Ethnic Self-Help Groups (SHGs)

ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๒๔ เป็นต้นมา รัฐบาลของสิงคโปร์ได้พยายามสนับสนุนการรวมกลุ่มตามเชื้อชาติ หรือ Ethnic Self-Help Groups (SHGs) เพื่อให้ชนกลุ่มน้อยในประเทศได้ช่วยกันพัฒนาตัวเอง[๔๔] นายกรัฐมนตรีคนแรกของสิงคโปร์ นาย Lee Kuan Yew ให้เหตุผลในการสนับสนุนให้เกิด

---

[๔๒] L.Q. Dixon, "The Bilingual Education Policy in Singapore: Implications for Second Language Acquisition," http://www.lingref.com/isb/4/047ISB4.PDF (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

[๔๓] Raymond Nichol and Jasmin Boon-Yee Sim, "Singaporean Citizenship, National Education and Social Studies: Control, Constraints, Contradictions and Possibilities," Citizenship Teaching and Learning 3, no. 1 (2007), 25.

[๔๔] Maria N. Ng and Philip Holden, Reading Chinese Transnationalism: Society, Literature, Film (Hong Kong: Hong Kong University Press, 2006), 72.

SHGs ว่า เพื่อให้สิงคโปร์เป็นชาติที่พลเมืองทุกคนสามารถมีพื้นที่เป็นของตัวเอง และสามารถอยู่ร่วมกันกับคนอื่นได้อย่างปรองดอง[๔๕]

กลุ่มแรกที่มีการรวมตัว คือ ชาวมุสลิมมาเลย์ซึ่งรัฐบาลต้องการช่วยเหลือให้พ้นจากความยากจน โดยจัดตั้งกลุ่ม MENDAKI ในปี พ.ศ. ๒๕๒๕ เพื่อให้การสนับสนุนด้านการศึกษาเยาวชน ครอบครัว และการมีงานทำ[๔๖] โดยมีกลุ่มเป้าหมาย คือ ชาวสิงคโปร์เชื้อสายมาเลย์ที่ยากจนที่สุดในประเทศ ซึ่งมีประมาณร้อยละ ๓๐ ของจำนวนคนสิงคโปร์มาเลย์ทั้งหมดในประเทศ จากนั้นเป็นต้นมา ประชากรเชื้อชาติอื่นจึงมีการรวมตัวขึ้นเองเพื่อช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสในสังคม หรือเพื่อแก้ปัญหาเฉพาะของกลุ่มเชื้อชาติ เช่น Singapore Indian Development Association (SINDA) เกิดจากการรวมตัวของชาวอินเดียในสิงคโปร์เพื่อช่วยเหลือชาวอินเดียที่ยากจนหรือตามไม่ทันระดับการพัฒนาของประเทศ Chinese Development Assistance Council (CDAC) ก่อตั้งขึ้นด้วยความช่วยเหลือของสมาคมนักธุรกิจชาวจีนที่ต้องการให้ความช่วยเหลือชาวจีนที่ยากจนในสิงคโปร์ และเด็กที่มีปัญหาด้านการเรียน เป็นต้น

การรวมกลุ่ม SHGs ได้รับการตอบรับที่ดีในช่วงแรก เนื่องจากการรวมกลุ่มดังกล่าวสร้างความคาดหวังว่าน่าจะช่วยให้เกิดภาคประชาสังคม (civil society) และโครงข่ายรองรับทางสังคม (social safety net) อย่างไรก็ดี เมื่อมีการดำเนินนโยบายไประยะหนึ่งกลับพบว่า นโยบาย SHGs ส่งผลให้เกิดการรวมตัวเฉพาะคนเชื้อสายเดียวกัน และตอกย้ำความแตกต่างระหว่างคนต่างชาติพันธุ์ในสังคม[๔๗] นอกจากนี้ นโยบาย SHGs ยังมีเป้าประสงค์ที่ดูจะขัดแย้งกับนโยบายที่สนับสนุนความปรองดองในสังคมที่นำเสนอข้างต้นอย่าง EIP NE และ BEP ด้วย

โดยสรุป สิงคโปร์เป็นประเทศเกิดใหม่ที่ไม่มีวัฒนธรรมประจำชาติหนึ่งเดียว เนื่องจากประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมอันมีผลให้สิงคโปร์ประกอบด้วยประชากรหลากหลายเชื้อชาติ นโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมของสิงคโปร์จึงออกมาในลักษณะที่ต้องการให้เกิดความปรองดองระหว่างคนต่างเชื้อชาติ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการรักษาวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติไว้ด้วย ผลการดำเนินนโยบายบางอย่างจึงมีลักษณะขัดแย้งกัน หรือไม่ประสบความสำเร็จมากเท่าที่ควร อย่างไรก็ดี เนื่องจากสิงคโปร์ยังไม่มีความขัดแย้งด้านเชื้อชาติที่รุนแรงนับตั้งแต่การก่อตั้งประเทศ จึงถือว่ารัฐบาลประสบความสำเร็จในการดำเนินนโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรม

---

[๔๕] Soon Ling Wei Nathaniel, "An Analysis of Policies."

[๔๖] Yayasan MENDAKI, "About Us," http://www.mendaki.org.sg/ (สืบค้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗).

[๔๗] Soon Ling Wei Nathaniel, "An Analysis of Policies."

ในหัวข้อต่อไปจะทำการนำเสนอความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับสังคมและวัฒนธรรมซึ่งสิงคโปร์ทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์กรระหว่างประเทศ ซึ่งไม่บ่อยนักที่สิงคโปร์จะเข้าเป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับความร่วมมือด้านเศรษฐกิจและการค้า เนื่องจากความตกลงในด้านสังคมและวัฒนธรรมมักเกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชน ซึ่งเป็นประเด็นที่รัฐบาลสิงคโปร์มักได้รับเสียงวิจารณ์จากประชาคมโลก

๑.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่สิงคโปร์ทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ

สิงคโปร์เป็นประเทศที่เพิ่งก่อตั้งเป็นสาธารณรัฐอิสระเมื่อไม่นานมานี้ โดยเพิ่งครบรอบการก่อตั้ง ๕๐ ปี ในปี พ.ศ. ๒๕๕๘ การเข้าร่วมเป็นภาคีสนธิสัญญาระหว่างประเทศเป็นวิธีหนึ่งที่จะสร้างการยอมรับจากนานาชาติว่า สิงคโปร์เป็นรัฐอิสระ (sovereign state) ที่มีศักดิ์และสิทธิเทียบเท่ากับประเทศอื่น ในขณะเดียวกัน การที่ประเทศถูกก่อตั้งขึ้นมาในช่วงสงครามเย็นที่เต็มไปด้วยความท้าทายทั้งทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และอุดมการณ์ ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์มีการบังคับใช้นโยบายต่อประชากรในประเทศอย่างเคร่งครัดมาโดยตลอด ความตกลงระหว่างประเทศที่สิงคโปร์ทำไว้กับนานาประเทศที่เกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรมมีน้อยมากเนื่องจากมักจะมีความเกี่ยวข้องกับประเด็นด้านสิทธิมนุษยชน มีความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรมที่สำคัญหลายฉบับที่สิงคโปร์ไม่ร่วมลงนาม เช่น International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights ที่มุ่งให้รัฐบาลสนับสนุนและคุ้มครองสิทธิด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของคนในประเทศ และ International Convention on the Elimination of All Forms of Racial Discrimination ที่มีวัตถุประสงค์เพื่อป้องกันการปฏิบัติที่ไม่เป็นธรรมต่อประชาชนบนฐานความแตกต่างด้านเชื้อชาติ เป็นต้น

แม้ว่าสิงคโปร์จะเป็นประเทศสมาชิกอาเซียน แต่ความตกลงระหว่างประเทศภายในอาเซียนที่มีผลกระทบต่อประเทศสมาชิกส่วนใหญ่เป็นสนธิสัญญาด้านเศรษฐกิจและการค้า[๔๘] ความตกลงอาเซียนที่ส่งผลให้เกิดความเปลี่ยนแปลงในสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสมาชิกโดยเฉพาะอย่างยิ่งที่เกี่ยวข้องกับประเด็นด้านสิทธิมนุษยชนนั้นมีน้อยมาก ซึ่งสิงคโปร์เองไม่เคยเข้าร่วมความตกลงระหว่างประเทศที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับสิทธิมนุษยชนเลยก่อนปี พ.ศ. ๒๕๓๙[๔๙] ส่วน

[๔๘] Simon S C Tay, "The Singapore Legal System and International Law: Influence or Interference," In The Singapore Legal System, ed. Kevin YL Tan (Singapore: Singapore University Press, 1999), 484.

[๔๙] อ้างแล้ว, 485. ความตกลงระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชนที่สำคัญ เช่น International Covenant of Civil and Political Rights (1966), International Covenant of Economic, Social, and Cultural Rights (1966), International Covenant to

ความตกลงอาเซียนด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอยู่มักเป็นในรูปแบบบันทึกความเข้าใจ (Memorandum of Understanding) หรือคำประกาศ (Declaration) ว่าประเทศที่ร่วมลงนามจะให้ความร่วมมืออย่างกว้าง ๆ โดยไม่ได้ระบุว่าประเทศภาคีต้องทำสิ่งใดหรืออย่างไรบ้างเพื่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสมาชิก

การที่ความตกลงอาเซียนมักไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อประเทศสมาชิกก็เป็นผลมาจากค่านิยมวิถีอาเซียน (ASEAN Way) ซึ่งเน้นความร่วมมือแบบหลวม ไม่เป็นทางการ และไม่ผูกมัดประเทศสมาชิก[๕๐] เนื่องจากประเทศสมาชิกส่วนใหญ่รวมทั้งสิงคโปร์เพิ่งได้รับเอกราชจากประเทศเจ้าอาณานิคมและอยู่ในช่วงก่อตั้งประเทศ ความร่วมมือระหว่างประเทศจึงไม่ได้รับความสำคัญเท่ากับการจัดการการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมภายในประเทศ นอกจากนี้ อาเซียนยังใช้หลักการ ASEAN Minus X ซึ่งอนุญาตให้ความตกลงอาเซียนไม่จำเป็นต้องได้รับการให้สัตยาบันจากประเทศสมาชิกอาเซียนทุกประเทศ เมื่อประกอบกับการบังคับใช้ความตกลงที่ไม่เข้มงวดและไม่มีการลงโทษประเทศสมาชิกที่ไม่ปฏิบัติตามเพราะขัดกับหลักการไม่แทรกแซงกิจการภายใน (non-interference) ซึ่งเป็นหลักการพื้นฐานของอาเซียนซึ่งระบุไว้ในสนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (Treaty of Amity and Cooperation - TAC) แล้วทำให้ความตกลงอาเซียนถูกเรียกว่าเป็นความตกลงที่มีแต่ควัน (nothing but smoke)[๕๑] แต่มักไม่มีผลในทางปฏิบัติเท่าใดนัก

รัฐบาลสิงคโปร์ได้เข้าร่วมเป็นภาคีในความตกลงระหว่างประเทศบางฉบับ ซึ่งล้วนมีความสอดคล้องกับเจตจำนงและนโยบายด้านสังคมและวัฒนธรรมของรัฐบาลที่ดำเนินอยู่แล้ว ที่สำคัญมีดังนี้

Eliminate Racial Discrimination (1966), และ Convention against Torture and other Cruel, Inhuman or Degrading Treatment or Punishment (1984).

[๕๐] Sanchita Basu Das, "State of Readiness of ASEAN Economies and Businesses," in Achieving the ASEAN Economic Community 2015: Challenges for Member Countries & Businesses, ed. Sanchita Basu Das (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2012), 8.

[๕๑] Bernar K.M. Tai, "Can We Do Anything about the Unimplemented ASEAN Agreements?" in ASEAN Matters! Reflecting on the Association of Southeast Asian Nations, ed. Lee Yoong Yoong (Singapore: World Scientific Publishing, 2011), 23; David Martin Jones and Michael L.R. Smith, ASEAN and East Asian International Relations: Regional Delusion (Cheltenham: Edward Elgar, 2006).

๑.๒.๑ Convention on the Elimination of All Forms of Discrimination Against Women (CEDAW)

CEDAW มีชื่อเรียกอย่างเป็นทางการในภาษาไทยว่า อนุสัญญาว่าด้วยการขจัดการเลือกปฏิบัติในทุกรูปแบบต่อสตรี เป็นความตกลงระหว่างประเทศที่มีเนื้อหาสนับสนุนความเท่าเทียมทางเพศและให้การรับรองสิทธิสตรี CEDAW ได้รับสัตยาบันจากสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติ (United Nations General Assembly) ในปี พ.ศ. ๒๕๒๒ และมีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ ปัจจุบันมีประเทศภาคีที่ให้สัตยาบันแล้วทั้งสิ้น ๑๘๘ ประเทศ โดยสิงคโปร์ภาคยานุวัติ (accession) ในวันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

CEDAW แบ่งออกเป็น ๖ ส่วน ๓๐ มาตรา ที่สำคัญได้แก่ มาตรา ๑ ให้นิยามคำว่าการเลือกปฏิบัติต่อสตรี (discrimination against women) ว่าคือ การแบ่งแยก กีดกัน จำกัด หรือให้สิทธิพิเศษ อันเนื่องมาจากเพศของบุคคล โดยมีผลหรือวัตถุประสงค์ให้เกิดการสูญเสียหรือเสียหายต่อการยอมรับ ความพอใจ หรือการปฏิบัติของผู้หญิง โดยไม่คำนึงถึงสถานภาพสมรสบนฐานของความเท่าเทียมระหว่างบุรุษและสตรี บนฐานสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพพื้นฐานทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม หรือด้านอื่น ๆ

ประเทศภาคีต้องขจัดการเลือกปฏิบัติต่อสตรีทุกวิธีทาง เช่น ยกเลิกกฎหมายที่มีลักษณะเลือกปฏิบัติต่อสตรี และการห้ามไม่ให้หน่วยงานหรือองค์กรของรัฐเข้าร่วมกิจกรรมหรือการกระทำที่จะก่อให้เกิดการเลือกปฏิบัติต่อสตรี (มาตรา ๒) หยุดยั้งการค้ามนุษย์เพื่อการค้าประเวณีทุกรูปแบบ (มาตรา ๖) และให้การรับรองสิทธิสตรีเทียบเท่ากับสิทธิบุรุษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในการเลือกตั้ง ลงสมัครรับเลือกตั้ง และลงประชามติ สิทธิในการมีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนินนโยบาย และสิทธิในการเข้าร่วมองค์กรที่ไม่ใช่รัฐ (มาตรา ๗) รวมถึงสิทธิอื่น ๆ เช่น การเข้าถึงโอกาสทางการศึกษา การทำงาน สุขภาพ เศรษฐกิจ กระบวนการยุติธรรม การสมรสและครอบครัว (มาตรา ๑๐ ถึง มาตรา ๑๖)

การที่สิงคโปร์ภาคยานุวัติใน CEDAW ไม่ใช่เรื่องที่น่าแปลกใจนัก แม้ว่าวัฒนธรรมดั้งเดิมของประชากรในประเทศสิงคโปร์อย่างจีน อินเดีย และมาเลย์จะไม่ค่อยสนับสนุนบทบาทของสตรีเทียบเท่ากับบุรุษนัก แต่ข้อจำกัดด้านทรัพยากรในประเทศทำให้สิงคโปร์ต้องพัฒนาบุคลากรในประเทศทุกคนให้มีประสิทธิภาพมากที่สุด การให้สิทธิและความเท่าเทียมแก่สตรีจึงเป็นเรื่องที่จำเป็นและเหมาะสมต่อสิงคโปร์ ซึ่งต้องให้สตรีเข้ามามีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศผ่านการมีบทบาททางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง และนโยบายของรัฐบาลเองก็ให้ความเท่าเทียมกับสตรีในประเทศอยู่แล้ว

อย่างไรก็ดี สิงคโปร์มีการทำข้อสงวนสิทธิ (Reservation) ในบางส่วนของ CEDAW ได้แก่ (ก) มาตรา ๑๑ สิทธิสตรีในการทำงาน บนฐานความปลอดภัยและสุขภาพ (ข) มาตรา ๒ และมาตรา ๑๖ ในประเด็นที่เกี่ยวกับกฎหมายทางศาสนา โดยเฉพาะอย่างยิ่งการแต่งงานและความสัมพันธ์ในครอบครัว เนื่องจากสิงคโปร์มีประชากรที่นับถือศาสนาอิสลามและบังคับใช้กฎหมาย Syariah ในเรื่องการสมรสและสิทธิที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ (ค) สิทธิที่เกี่ยวกับสัญชาติ อันรวมถึงการเข้าประเทศ การพำนัก การทำงาน การออกนอกประเทศ การได้มา และการสูญเสียสัญชาติสิงคโปร์ของสตรีผ่านการแต่งงาน และ (ง) การสงวนสิทธิต่อเขตอำนาจของศาลยุติธรรมระหว่างประเทศ (International Court of Justice)

๑.๒.๒ Convention on the Rights of the Child (CRC)

CRC หรือที่เรียกในภาษาไทยว่า อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เป็นความตกลงระหว่างประเทศที่มีเนื้อหาให้ความคุ้มครองสิทธิและพัฒนาคุณภาพชีวิตของเด็ก อนุสัญญาดังกล่าวได้รับสัตยาบันจากสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ และมีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ปัจจุบัน CRC ได้รับการลงนามจาก ๑๔๐ ประเทศ โดยสิงคโปร์ภาคยานุวัติ ในวันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งเป็นวันเดียวกับที่สิงคโปร์ภาคยานุวัติ CEDAW

CRC แบ่งออกเป็น ๓ ส่วน ๕๔ มาตรา มีเนื้อหาที่สำคัญ คือ รัฐภาคีต้องเคารพและให้การรับประกันสิทธิของเด็กตามอนุสัญญาฉบับนี้โดยไม่เลือกปฏิบัติบนฐานของเชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดทางการเมืองหรือความเห็นอื่น สัญชาติ เชื้อชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน ความทุพลภาพ การถือกำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ ของเด็กหรือผู้ปกครองของเด็ก โดยมาตรา ๑ ระบุให้คำนิยาม เด็ก (Child) ว่าหมายถึง มนุษย์ทุกคนที่มีอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ยกเว้นกรณีที่กฎหมายภายในประเทศภาคีจะกำหนดให้เกณฑ์การบรรลุนิติภาวะ (majority) ก่อน ๑๘ ปี

นอกจากนี้ รัฐภาคีต้องเคารพสิทธิของเด็กในการมีเอกลักษณ์ของตน ซึ่งรวมถึงสัญชาติ ชื่อ และความสัมพันธ์ในครอบครัวตามกฎหมาย โดยปราศจากการแทรกแซงที่มิชอบด้วยกฎหมาย (มาตรา ๘) สิทธิของเด็กในการรวมกลุ่มและชุมนุมอย่างสงบ (มาตรา ๑๕) และให้ความคุ้มครองเด็กจากการถูกเอารัดเอาเปรียบทุกวิธีทางที่ส่งผลต่อสวัสดิการของเด็ก (มาตรา ๓๖)

เช่นเดียวกับ CEDAW อนุสัญญา CRC มีความเกี่ยวเนื่องกับลักษณะโครงสร้างประชากรของประเทศสิงคโปร์ ซึ่งมีอัตราการเกิดที่ต่ำที่สุดในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ทำให้โครงสร้างประชากรเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างรวดเร็ว สิงคโปร์จึงต้องให้ความสำคัญต่อเด็กซึ่งจะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศในอนาคต การให้สิทธิและความคุ้มครองแก่เด็กจึงเป็นสิ่งที่รัฐบาลสิงคโปร์ต้องทำอยู่แล้ว ดังนั้น อนุสัญญา CRC จึงไม่ได้อยู่นอกเหนือขอบเขตเป้าหมายของรัฐบาล

อย่างไรก็ดี รัฐบาลสิงคโปร์ได้ทำข้อสงวนสิทธิใน CRC เช่นกัน โดยเป็นการยกเว้นสิทธิของเด็กที่ระบุไว้ใน CRC ที่เกี่ยวข้องกับประเพณี ค่านิยม และศาสนา โดยระบุว่าสิทธิเด็กในประเด็นดังกล่าวจะต้องไม่เกินจากที่รัฐธรรมนูญของสิงคโปร์กำหนดไว้ นอกจากนี้ยังมีการสงวนสิทธิในเรื่องการทำงานและการศึกษาขั้นพื้นฐาน เนื่องจากกฎหมายภายในของสิงคโปร์ (Employment Act) ห้ามไม่ให้มีการจ้างงานเด็กที่มีอายุต่ำกว่า ๑๓ ปี และเด็กทุกคนในสิงคโปร์ได้รับการศึกษาภาคบังคับในระดับประถมอยู่แล้ว ดังนั้น ข้อสงวนสิทธิจึงเป็นไปตามความเหมาะสมของประเทศที่มีขนาดเล็กและประชากรน้อยอย่างสิงคโปร์

๑.๒.๓ Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide (CPPCG)

อนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและลงโทษความผิดอาญาฐานฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ หรือ Genocide Convention มีเนื้อหาสาระสำคัญ คือ กระตุ้นให้รัฐป้องกันและลงโทษการกระทำที่เข้าข่ายเป็นการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ (genocide) ทั้งในยามสงครามและยามสงบ สมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติให้สัตยาบัน CPPCG เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๑ ปัจจุบันมีประเทศที่ให้สัตยาบันแล้ว ๑๔๖ ประเทศ ส่วนสิงคโปร์ภาคยานุวัติ ในวันที่ ๑๘ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

CPPCG มีทั้งหมด ๑๙ มาตรา ที่สำคัญ ได้แก่ มาตรา ๒ ที่กำหนดนิยามของการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ มาตรา ๓ ที่ระบุการกระทำที่สามารถถูกลงโทษได้ตามอนุสัญญาฯ และมาตรา ๙ ที่ระบุให้ข้อพิพาทระหว่างประเทศภาคีที่เกี่ยวข้องกับอนุสัญญาฯ ต้องถูกยื่นให้ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศพิจารณา

เป็นที่แน่ชัดว่าอนุสัญญาดังกล่าวสอดคล้องกับความต้องการของรัฐบาลสิงคโปร์ที่จะป้องกันความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติและคงความหลากหลายของประชากรไว้ อย่างไรก็ดี แม้ว่าสิงคโปร์จะยอมรับเนื้อหาสาระสำคัญของอนุสัญญาฯ ว่าการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์เป็นความผิดอาญาที่รัฐบาลต้องป้องกันและจัดการลงโทษ แต่จนปัจจุบันก็ยังไม่มีการตรากฎหมายภายในเพื่อทำให้อนุสัญญาระหว่างประเทศมีผลบังคับใช้ในประเทศอย่างสมบูรณ์ จึงยังไม่เป็นที่แน่ชัดว่าการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ถือเป็นความผิดอาญาตามกฎหมายสิงคโปร์หรือไม่[๕๒] นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ยังได้ทำข้อสงวนสิทธิในมาตรา ๙ โดยระบุให้ประเทศคู่พิพาทต้องยินยอม (consent) มอบขอบเขตอำนาจในการพิจารณาคดีที่เกี่ยวข้องกับการฆ่าล้างเผ่าพันธุ์แก่ศาลยุติธรรมระหว่างประเทศเป็นกรณีไป

[๕๒] Simon S C Tay, "The Singapore Legal System," 479.

๑.๒.๔ ASEAN Declaration on the Protection and Promotion of the Rights of Migrant Workers

ปฏิญญาอาเซียนว่าด้วยการคุ้มครองและส่งเสริมสิทธิของแรงงานต่างด้าว หรือเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า Cebu Declaration เป็นปฏิญญาที่ประเทศสมาชิกอาเซียนลงนามเมื่อวันที่ ๑๓ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐ ที่เมือง Cebu ประเทศฟิลิปปินส์ อันเป็นที่มาของชื่ออย่างไม่เป็นทางการของปฏิญญาดังกล่าว ซึ่งมีเนื้อหาสาระสำคัญ คือ ให้ความคุ้มครองสิทธิและสวัสดิการของแรงงานต่างชาติในภูมิภาค

เป็นที่ทราบกันดีว่า เอเชียตะวันออกเฉียงใต้เป็นหนึ่งในภูมิภาคที่มีการเคลื่อนย้ายแรงงานจำนวนมาก โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ คาดว่ามีจำนวนแรงงานต่างชาติจากประเทศอาเซียนที่เคลื่อนย้ายเข้าไปทำงานในอีกประเทศอาเซียนหนึ่งประมาณ ๖ ล้านคน[๕๓] หรือมากกว่าจำนวนประชากรสิงคโปร์ทั้งประเทศ การเคลื่อนย้ายแรงงานส่วนมากในภูมิภาคนี้เป็นการเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย ซึ่งมักเป็นสาเหตุทำให้แรงงานถูกกดขี่จากนายจ้าง ประเทศสมาชิกอาเซียนได้ตระหนักถึงความสำคัญของแรงงานต่างด้าวต่อเศรษฐกิจของประเทศและของภูมิภาค จึงได้ออกปฏิญญาดังกล่าว ซึ่งวางหลักการ (principle) กว้าง ๆ ไว้ทั้งหมด ๒๒ ข้อ โดยข้อ ๕ ถึงข้อ ๑๐ วางหน้าที่และความรับผิดชอบของประเทศปลายทาง (receiving countries) ในการบังคับใช้กฎหมายและออกกฎระเบียบที่ให้ความคุ้มครองและสนับสนุนความเป็นอยู่ที่ดีของแรงงานต่างชาติ ข้อ ๑๑ ถึงข้อ ๑๔ วางหน้าที่และความรับผิดชอบของประเทศต้นทาง (sending countries) ในการให้ความคุ้มครองและสนับสนุนสิทธิมนุษยชนของแรงงานต่างชาติ

อย่างไรก็ดี ปฏิญญาดังกล่าวยังมีสถานะเป็นแค่การประกาศเจตนารมณ์ (Declaration) ของประเทศที่ลงนาม แม้จะถูกคาดหวังว่าจะมีการพัฒนาไปเป็นสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่สามารถมีผลบังคับให้รัฐภาคีปฏิบัติตามอย่างเป็นจริงจัง แต่การเจรจาความตกลงดังกล่าวยังไม่ประสบผลสำเร็จ เนื่องจากประเด็นแรงงานข้ามชาติมีผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศปลายทาง จากกระแสการก่อการร้ายที่เริ่มรุนแรงขึ้นหลังเหตุการณ์โจมตีสหรัฐอเมริกาเมื่อเดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๔๔ ประเทศปลายทางอย่างสิงคโปร์จึงมีท่าทีระมัดระวังในการให้ข้อผูกพันในเรื่องดังกล่าว

โดยสรุป ความตกลงระหว่างประเทศทั้ง ๔ ฉบับข้างต้นไม่ได้ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อสังคมและวัฒนธรรมของประเทศสิงคโปร์เท่าใดนัก เนื่องจากสิงคโปร์มีการทำข้อสงวนสิทธิใน

---

[๕๓] United Nations Population Division, "International migrant stock by destination and origin," http://esa.un.org/unmigration/TIMSO2013/migrantstocks2013.htm?msdo (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗).

หลายกรณีเนื่องจากไม่เหมาะสมต่อสภาพสังคมของประเทศที่มีความหลากหลายด้านเชื้อชาติและศาสนาสูง เช่น การสงวนความเท่าเทียมของสิทธิสตรีในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการแต่งงานและครอบครัว ซึ่งอยู่ภายใต้กฎหมายศาสนาอิสลาม (Syariah law) นอกจากนี้รัฐธรรมนูญของสิงคโปร์กำหนดให้อำนาจในการออกกฎหมายภายในประเทศเป็นของฝ่ายนิติบัญญัติซึ่งก็คือ รัฐสภา ดังนั้นแม้ว่าฝ่ายบริหารโดยรัฐบาลจะสามารถเข้าเป็นภาคีความตกลงระหว่างประเทศได้โดยไม่ต้องได้รับความเห็นชอบจากรัฐสภา (เนื่องจากรัฐธรรมนูญไม่ได้กำหนดไว้) แต่ความตกลงระหว่างประเทศนั้นจะไม่มีผลบังคับใช้ในสิงคโปร์หากไม่ได้รับการตราเป็นรัฐบัญญัติ (Act of Parliament – Act) โดยรัฐสภา[๕๔] เช่นกรณีของ Genocide Convention

อย่างไรก็ดี กฎหมายหลายฉบับของสิงคโปร์มีลักษณะที่เป็นมาตรฐานสากลซึ่งเป็นอิทธิพลจากการเป็นอาณานิคมของประเทศมหาอำนาจอย่างอังกฤษ และมีความทันสมัยเนื่องจากเพิ่งก่อตั้งประเทศมาเพียง ๕๐ ปี ทำให้ความตกลงระหว่างประเทศหลายฉบับที่สิงคโปร์เข้าเป็นภาคีนั้นมีความสอดคล้องกับกฎหมายภายในของสิงคโปร์อยู่แล้ว เช่น สิทธิในการได้รับการศึกษาของเด็กจึงเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ความตกลงระหว่างประเทศที่สิงคโปร์เป็นภาคีไม่มีความจำเป็นต้องถูกทำให้กลายเป็นกฎหมายภายใน

สรุป

ประวัติศาสตร์การเป็นประเทศอาณานิคมของอังกฤษทำให้สิงคโปร์มีความเป็นพหุสังคมสูง เนื่องจากมีประชากร ๓ เชื้อชาติหลัก คือ จีน มาเลย์ และอินเดีย ซึ่งล้วนมีวัฒนธรรมที่เป็นเอกลักษณ์ ตั้งแต่ประกาศตนเป็นสาธารณรัฐอิสระ รัฐบาลสิงคโปร์ได้พยายามสนับสนุนให้เกิดความปรองดองระหว่างประชากรต่างเชื้อชาติโดยการออกนโยบายหลายอย่าง ทั้ง EIP ซึ่งมุ่งให้ประชากรต่างเชื้อชาติเข้ามาอยู่ในชุมชนเดียวกัน และการสร้างความเป็นชาติผ่านนโยบาย NE ในขณะเดียวกัน สิงคโปร์ก็พยายามรักษาวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติไว้ผ่านนโยบาย BEP และกลุ่มองค์กร SHGs ซึ่งแม้ว่าผลของการดำเนินนโยบายจะไม่ได้ประสบความสำเร็จในทุกด้าน แต่ในภาพรวมก็นับว่านโยบายดังกล่าวตอบวัตถุประสงค์หลักของรัฐบาล คือ การรักษาความสงบเรียบร้อยในสังคม และป้องกันการแตกแยกระหว่างประชากรต่างเชื้อชาติ

นโยบายหนึ่งที่น่าสนใจสำหรับประเทศไทย คือ BEP ประเทศไทยมีประชากรเชื้อสายจีนและมาเลย์อยู่เป็นจำนวนมาก ในปัจจุบันภาษาจีนได้กลายเป็นหนึ่งในภาษาหลัก

---

[๕๔] Lim Chin Leng, "Singapore and International Law," http://www.singaporelaw.sg/sglaw/laws-of-singapore/overview/chapter-5 (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๗).

ในการประกอบธุรกิจและค้าขายระหว่างประเทศ ทำนองเดียวกัน ภาษามาเลย์ที่เป็นภาษาท้องถิ่นในจังหวัดชายแดนภาคใต้ก็เป็นภาษาที่ถูกใช้ในประเทศสมาชิกอาเซียนถึง ๔ ประเทศ คือ มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ และบรูไน ซึ่งรวมกันเป็นตลาดขนาดใหญ่ที่จะมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเมื่อประชาคมเศรษฐกิจอาเซียนหรือ AEC เสร็จสมบูรณ์ การเพิ่มหลักสูตรการเรียนการสอนสองภาษานี้ในโรงเรียนน่าจะมีประโยชน์ทั้งต่อเศรษฐกิจและสังคมไทยในอนาคต

บทที่ ๒
ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์

สิงคโปร์เคยเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษเป็นเวลากว่า ๑๕๐ ปี ด้วยสภาพที่ตั้งทางภูมิศาสตร์ที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ทางการค้าและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ กล่าวคือ เป็นจุดเชื่อมระหว่างอินเดีย และจีน ซึ่งเป็นทั้งตลาดและแหล่งทรัพยากรสำคัญสำหรับเจ้าอาณานิคมอังกฤษในสมัยก่อน ทำให้สิงคโปร์เป็นศูนย์กลางการค้าและการปกครองของจักรวรรดิอังกฤษมาตลอด

นับตั้งแต่การก่อตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐอิสระในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ สิงคโปร์ถูกปกครองด้วยพรรคการเมืองเดียวที่ชนะการเลือกตั้งมาโดยตลอด คือ People's Action Party (PAP) หรือที่รู้จักในชื่อภาษาไทยว่า พรรคกิจประชา โดยนายกรัฐมนตรีคนปัจจุบันของสิงคโปร์ คือ นาย Lee Hsien Loong เป็นบุตรชายคนโตของผู้ก่อตั้งพรรค PAP และนายกรัฐมนตรีคนแรกของสิงคโปร์ นาย Lee Kuan Yew การที่สิงคโปร์ถูกปกครองโดยพรรคการเมืองเดียวมาโดยตลอด ทำให้เกิดเสถียรภาพทางการเมืองและความต่อเนื่องทางนโยบาย อย่างไรก็ดี ชัยชนะอย่างต่อเนื่องของพรรค PAP ก็นำมาสู่เสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่า ประชาธิปไตยในสิงคโปร์ขาดการถ่วงดุลอำนาจ และการเลือกตั้งอาจเป็นปัจจัยเดียวที่สื่อว่าสิงคโปร์เป็นประชาธิปไตย

ในด้านความมั่นคง สภาพภูมิประเทศที่เป็นจุดยุทธศาสตร์ทางการค้าและความมั่นคงในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ทำให้สิงคโปร์มีนโยบายสร้างขีดความสามารถทางการทหารเพื่อป้องกันประเทศจากภัยคุกคามภายนอก มีรายงานว่าสิงคโปร์เป็น ๑ ใน ๑๐ ประเทศที่มีการซื้ออาวุธยุทโธปกรณ์มากที่สุดในโลกระหว่างปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ถึง พ.ศ. ๒๕๕๖[๕๕] ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับนโยบายด้านความมั่นคงของประเทศเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งภายหลังเหตุการณ์วางแผนลอบโจมตีสถานทูตสหรัฐในสิงคโปร์โดยกลุ่มก่อการร้าย Jemaah Islamiyah (JI) เมื่อเดือนธันวาคมปี พ.ศ. ๒๕๔๔

บทที่ ๒ นำเสนอภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของสิงคโปร์ โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๒ หัวข้อใหญ่ ได้แก่ นโยบายด้านการเมืองและความมั่นคง และความตกลงระหว่าง

---

[๕๕] Stockholm International Peace Research Institute, "Trends in International Arms Transfers 2013," http://books.sipri.org/files/FS/SIPRIFS1403.pdf (สืบค้นเมื่อ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๗).

ประเทศด้านการเมืองและความมั่นคงที่สิงคโปร์ทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ โดยจะศึกษาเฉพาะความตกลงกับประเทศในภูมิภาคอาเซียนที่สำคัญ

๒.๑ นโยบายด้านการเมืองและความมั่นคง

ในหัวข้อนี้จะนำเสนอนโยบายด้านการเมืองและความมั่นคงของสิงคโปร์ โดยแบ่งเป็น ๒ หัวข้อย่อย หนึ่ง คือ ภาพรวมนโยบายด้านการเมือง และสอง ภาพรวมนโยบายด้านความมั่นคงของสิงคโปร์

๒.๑.๑ นโยบายด้านการเมืองของสิงคโปร์

หลังจากที่ประกาศอิสรภาพและแยกตัวออกมาจากสหพันธรัฐมาเลเซีย เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ อิทธิพลของเจ้าอาณานิคมอังกฤษยังคงมีให้เห็นในสิงคโปร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา แม้แต่รูปแบบของรัฐสภาสิงคโปร์ก็ยังคงเหมือนรัฐสภาแบบอังกฤษ กล่าวคือ เป็นสภาผู้แทนราษฎรที่ประกอบด้วยพรรคการเมืองสองพรรคขึ้นไป และการถ่วงดุลอำนาจรัฐบาลขึ้นอยู่กับความสามารถของฝ่ายค้านในการเอาชนะพรรครัฐบาลในการเลือกตั้งทั่วไป อย่างไรก็ดี เนื่องจากพรรครัฐบาลเสียงข้างมากในสิงคโปร์ คือ People's Action Party (PAP) ชนะการเลือกตั้งมาโดยตลอดนับตั้งแต่ก่อตั้งสาธารณรัฐ ในทางปฏิบัติแล้ว ระบบการเมืองสิงคโปร์จึงไม่มีการถ่วงดุลอำนาจรัฐบาล[๕๖]

เนื่องจากสิงคโปร์ถูกปกครองด้วยพรรคการเมืองเดียวมาตลอด นโยบายหลักของพรรค PAP ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางการเมืองการปกครองก็ล้วนกลายมาเป็นนโยบายของประเทศ ในแง่หนึ่ง เสถียรภาพทางการเมืองก่อให้เกิดความต่อเนื่องในทิศทางของนโยบายรัฐบาล ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้สิงคโปร์สามารถพัฒนาประเทศมาจนถึงปัจจุบันได้ แต่ในขณะเดียวกัน การที่ประเทศถูกปกครองด้วยพรรคการเมืองเสียงข้างมากพรรคเดียวมาตลอด ๕๐ ปี ก็ก่อให้เกิดกรณีการใช้อำนาจทางการเมืองเพื่อริดรอนสิทธิของผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลอยู่บ่อยครั้ง คณะผู้วิจัยจึงจะนำเสนอภาพรวมของนโยบายทางการเมืองตามประเด็น ๓ ข้อ ดังต่อไปนี้

ก) ระบบการเมืองการปกครองของสิงคโปร์

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ปกครองด้วยระบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภา รัฐธรรมนูญของสิงคโปร์กำหนดให้ผู้นำสูงสุดของประเทศสิงคโปร์ คือ ประธานาธิบดีที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งจะใช้อำนาจ ๓ ฝ่าย คือ นิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ ผ่านรัฐสภา รัฐบาล และศาลสูงสุด ตามลำดับ

---

[๕๖] Thio Li-ann, "Legal Systems in ASEAN- Singapore: Chapter 3 – Government and the State," http://www.aseanlawassociation.org/papers/sing_chp3.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

ก่อนปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ประธานาธิบดีของสิงคโปร์เป็นตำแหน่งที่มีที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐสภา และมีบทบาทหน้าที่ที่เป็นพิธีการเหมือนตำแหน่งของสมเด็จพระราชินีนาถ Elizabeth II ในประเทศสหราชอาณาจักรเท่านั้น ภายหลังการแก้รัฐธรรมนูญในปี พ.ศ. ๒๕๓๔ ประธานาธิบดีจึงมีที่มาจากการเลือกตั้งโดยตรง และมีวาระการดำรงตำแหน่งครั้งละ ๖ ปี อำนาจหน้าที่ของประธานาธิบดีรวมถึงการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐ เช่น ผู้พิพากษาศาลต่าง ๆ ตรวจสอบการทำงานของรัฐบาล และการสืบสวนคดีที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตคอร์รัปชั่นประธานาธิบดีสิงคโปร์คนปัจจุบัน ได้แก่ นาย Tony Tan Keng Yam ซึ่งเข้ารับตำแหน่งเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๔

อำนาจนิติบัญญัติเป็นของประธานาธิบดี ซึ่งจะใช้ผ่านรัฐสภา ในปัจจุบัน รัฐสภาสิงคโปร์ประกอบด้วยสมาชิกทั้งหมด ๙๙ คน มีวาระครั้งละไม่เกิน ๕ ปี สมาชิกรัฐสภามีสองประเภท คือ สมาชิกที่มาจากการเลือกตั้ง ซึ่งต้องสังกัดพรรคการเมืองเท่านั้น ในปัจจุบันมี ๘๗ คน[๕๗] และสมาชิกที่ไม่ได้มาจากการเลือกตั้ง (Non-elected parliamentarian) อันประกอบด้วย Non-Constituency MP (NCMP) และ Nominated MP (NMP)

NCMP คือ สมาชิกรัฐสภาที่เป็นตัวแทนจากพรรคการเมืองที่ไม่ได้รับเลือกตั้งจำนวนไม่เกิน ๖ คน (ตัวแทนหนึ่งคน ต่อหนึ่งพรรค) ที่ได้รับคะแนนเสียงไม่ต่ำกว่าร้อยละ ๑๕ ในเขตที่ลงสมัครรับเลือกตั้งทั่วไป NCMP มีสิทธิเหมือนสมาชิกรัฐสภาทั่วไป แต่ไม่สามารถลงคะแนนในการพิจารณาร่างกฎหมายที่สำคัญได้ แม้ว่าการให้มีตัวแทนจากพรรคการเมืองที่ไม่ได้รับเลือกตั้งสามารถเข้าไปมีส่วนร่วมในสภาได้ แต่อำนาจของสมาชิกรัฐสภาประเภทนี้ก็ถูกจำกัดและไม่สามารถถ่วงดุลอำนาจพรรคการเมืองใหญ่อย่าง PAP ได้ ในปัจจุบัน รัฐสภาสิงคโปร์มีสมาชิก NCMP ๓ คน

NMP คือ สมาชิกรัฐสภาที่ได้รับการแต่งตั้งจากประธานาธิบดีจากผู้ทรงคุณวุฒิด้านต่าง ๆ ที่ได้รับการเสนอชื่อโดยคณะกรรมการรัฐสภาสรรหากรณีพิเศษ (Parliament's Special Select Committee) ซึ่งนำโดยประธานรัฐสภา จำนวนไม่เกิน ๙ คน โดย NMP มีข้อแตกต่างที่สำคัญจาก NCMP คือ ไม่สังกัดพรรคการเมือง เนื่องจากต้องการให้มีสมาชิกรัฐสภาที่มีความเป็นกลางทางการเมือง NMP มีวาระตำแหน่งสองปีครึ่ง และมีสิทธิและอำนาจเหมือนกับของ NCMP กล่าวคือ ไม่เทียบเท่ากับสมาชิกรัฐสภาที่ได้รับการเลือกตั้ง ในปัจจุบัน รัฐสภาสิงคโปร์มีสมาชิก NMP ๙ คน

[๕๗] Parliament of Singapore, "Members of Parliament," http://www.parliament.gov.sg/members-parliament (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

ดังที่กล่าวไว้เบื้องต้น พรรค PAP ชนะการเลือกตั้งทั่วไปมาโดยตลอดและกุมเสียงข้างมากในรัฐสภา ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งล่าสุดเมื่อเดือนกันยายน ปี พ.ศ. ๒๕๕๘ พรรค PAP ได้รับที่นั่งในสภาทั้งหมด ๘๓ ที่นั่ง นอกจากพรรค PAP แล้ว รัฐสภาสิงคโปร์ยังประกอบด้วยพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญ คือ พรรคแรงงาน หรือ Workers' Party (WP) ซึ่งอดีตผู้นำพรรค นาย J. B. Jeyaretnam เป็นคนแรกที่สามารถเอาชนะผู้สมัครจากพรรค PAP ในการเลือกตั้งทั่วไปในปี พ.ศ. ๒๕๒๔ และหัวหน้าพรรค WP คนปัจจุบัน คือ Low Thia Khiang ก็ได้รับเลือกตั้งให้เป็นสมาชิกรัฐสภาด้วยเช่นกัน

อำนาจฝ่ายบริหารของประธานาธิบดีจะใช้ผ่านคณะรัฐมนตรี หัวหน้าคณะรัฐมนตรี ได้แก่ นายกรัฐมนตรี ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยประธานาธิบดี เช่นเดียวกับสมาชิกคณะรัฐมนตรีคนอื่น คณะรัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่ในการวางแผนและดำเนินนโยบายของประเทศ และสามารถเสนอร่างกฎหมายต่อรัฐสภาได้ หัวหน้าคณะรัฐมนตรีคนปัจจุบัน คือ นายกรัฐมนตรีคนที่สามของประเทศ นาย Lee Hsien Loong หัวหน้าพรรค PAP คนปัจจุบัน ซึ่งนอกจากจะเป็นบุตรชายคนโตของผู้ก่อตั้งพรรค PAP และนายกรัฐมนตรีคนแรกของสิงคโปร์ Lee Kuan Yew แล้ว ยังเคยดำรงตำแหน่งรองนายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในรัฐบาลสมัยนาย Goh Chok Tong ด้วย[๕๘]

อำนาจฝ่ายตุลาการของประธานาธิบดีจะใช้ผ่าน ศาลสูงสุด (Supreme Court) ซึ่งประกอบด้วยศาลอุทธรณ์ (Court of Appeal) และศาสสูง (High Court) ประธานศาลสูงสุด (Chief Justice) ดำรงตำแหน่งประธานศาลอุทธรณ์ และมีที่มาจากการแต่งตั้งของประธานาธิบดี ตามคำแนะนำของนายกรัฐมนตรี เช่นเดียวกับผู้พิพากษาศาลสูงสุด อำนาจหน้าที่ของฝ่ายตุลาการ คือ การพิจารณายกเลิกกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญ อำนาจในการรักษาดุลแห่งอำนาจทั้งสามฝ่ายตามรัฐธรรมนูญ และอำนาจในการกำกับควบคุมศาลชั้นต้น เป็นต้น ผู้พิพากษาศาลสูงสุดจะได้รับความคุ้มครองจากอำนาจทางการเมืองโดยได้รับการรับประกันตำแหน่งจนเกษียณอายุ ประธานศาลสูงสุดคนปัจจุบัน ได้แก่ Sundaresh Menon

เป็นที่น่าสังเกตว่า แม้รัฐธรรมนูญของสิงคโปร์จะแบ่งอำนาจไว้เป็นสามฝ่ายอย่างชัดเจน แต่ในทางปฏิบัติแล้วการแบ่งแยกอำนาจดังกล่าวกลับไม่ก่อให้เกิดการถ่วงดุลอำนาจฝ่ายบริหาร เนื่องจากสมาชิกรัฐสภาส่วนมากสังกัดพรรครัฐบาล การออกเสียงเพื่อพิจารณาร่างกฎหมายในรัฐสภาจึงสามารถถูกควบคุมโดยฝ่ายบริหารที่เป็นฝ่ายเสนอร่างกฎหมายได้ นอกจากนี้ หัวหน้า

[๕๘] BBC News, "Singapore profile," http://www.bbc.com/news/world-asia-15961759 (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

รัฐบาล คือ นายกรัฐมนตรีสามารถให้ข้อเสนอแนะต่อประธานาธิบดีในการพิจารณาแต่งตั้งประธานศาลสูงสุดได้อีกด้วย การขาดการถ่วงดุลอำนาจจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้พรรครัฐบาลอย่าง PAP สามารถดำเนินนโยบายพัฒนาประเทศได้อย่างเต็มที่และต่อเนื่องมาเป็นเวลาครึ่งศตวรรษ

ข) พรรค PAP

พรรค PAP ถูกก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๗ โดยนาย Lee Kuan Yew และคณะ ในยุคแรกพรรค PAP มีอุดมการณ์ที่ค่อนไปทางซ้ายเนื่องจากได้รับอิทธิพลจากลัทธิเลนิน (Leninism) ที่ต่อต้านจักรวรรดินิยมซึ่งสอดคล้องกับความต้องการของเลขาธิการพรรคขณะนั้น หรือนาย Lee นั่นเอง[๕๙] ในขณะนั้น อังกฤษเพิ่งกลับเข้าปกครองสิงคโปร์ได้เพียงไม่กี่ปีหลังญี่ปุ่นประกาศยอมแพ้สงครามโลกครั้งที่สอง ซึ่งภาพพจน์ของอังกฤษในสายตาของประเทศอาณานิคมไม่สู้ดีนัก เนื่องจากไม่สามารถปกป้องสิงคโปร์จากการรุกรานของญี่ปุ่นได้ ต่อมาอังกฤษได้เริ่มให้อำนาจในการปกครองตนเองต่อสิงคโปร์ โดยเริ่มจากการจัดตั้งสภานิติบัญญัติ (Legislative Council) และให้มีการเลือกตั้งทั่วไปครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๔๙๑

ในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งที่สาม (พ.ศ. ๒๔๙๘) ตัวแทนจากพรรค PAP จึงได้รับการเลือกตั้งครั้งแรก และในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ พรรค PAP จึงได้รับชัยชนะในการเลือกตั้งและกลายเป็นพรรครัฐบาลของสิงคโปร์จวบจนปัจจุบัน[๖๐] ในขณะนั้น สิงคโปร์ยังคงอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษ แม้ว่าจะได้รับอำนาจในการปกครองตนเองภายใน (internal self-government) ก็ตาม หลังได้รับอิสรภาพจากอังกฤษจากการเข้าร่วมกับสหพันธรัฐมาเลเซีย พรรค PAP ยังคงเป็นรัฐบาลของรัฐสิงคโปร์ และต่อเนื่องมาเมื่อสิงคโปร์แยกตัวออกมาเป็นสาธารณรัฐอิสระในปี พ.ศ. ๒๕๐๘

ตั้งแต่ขึ้นเป็นรัฐบาล หลักการสำคัญของพรรค PAP คือ การปฏิบัติต่อประชากรในประเทศอย่างเท่าเทียมโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติและศาสนา[๖๑] เช่น การให้การศึกษาแก่ประชากรทุกคน และการให้สิทธิในการเป็นเจ้าของที่อยู่อาศัย ซึ่งหลักการและแนวคิดเหล่านี้ล้วนสะท้อนออกมาในนโยบายของรัฐบาลสิงคโปร์ เช่น นโยบาย EIP และ NE ดังที่นำเสนอในบทที่ ๑ นอกจากนี้ พรรค PAP ยังได้สนับสนุนการมีส่วนร่วมทางการเมืองของเด็กและสตรี โดยจัดตั้ง PAP สาขาเยาวชน (Youth Wing) ในปี พ.ศ. ๒๕๒๙ และสาขาสตรี (Women's Wing) ในปี ๒๕๓๒ ซึ่งสอดคล้องกับ

---

[๕๙] Diane K. Mauzy, Singapore's Politics under the People's Action Party (London: Routledge, 2002), 41.

[๖๐] People's Action Party, "Party Milestones," https://www.pap.org.sg/about-pap/party-milestones (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗).

[๖๑] อ้างแล้ว

ความร่วมมือระหว่างประเทศที่สิงคโปร์เข้าเป็นภาคีอย่าง CRC และ CEDAW ตามที่นำเสนอไว้ในบทที่ ๑ เช่นกัน

แนวคิดที่สำคัญของ PAP ที่กลายมาเป็นลักษณะเฉพาะของสิงคโปร์ คือ การเน้นระบบที่สนับสนุนให้ความสำเร็จขึ้นอยู่กับความสามารถของบุคคล (meritocracy) อันก่อให้เกิดความมีประสิทธิภาพในสิงคโปร์ Lee Kuan Yew เคยตอบประเด็นที่มีคนวิจารณ์ว่าการที่คนในครอบครัวของเขาได้รับตำแหน่งสำคัญในประเทศนั้นไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะคนในครอบครัวเหล่านั้นล้วนเป็นคนที่มีความสามารถ และเขาจะไม่มีทางนำคนที่ไร้ประสิทธิภาพมาทำงานให้สิงคโปร์แม้ว่าจะเป็นคนในสายเลือดก็ตาม เพราะสิงคโปร์เป็นประเทศเล็กที่ไม่มีอะไรดึงดูดเลยเมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้านที่มีทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้ ยังมีความหลากหลายด้านเชื้อชาติและศาสนา สิงคโปร์จึงต้องสามารถแข่งขันได้ตลอดเวลา และต้องรักษาความหลากหลายนั้นไว้โดยใช้ระบบ meritocracy[๖๒]

แนวคิดที่ต่อเนื่องมาจาก meritocracy คือ การเน้นความโปร่งใสและการต่อต้านคอร์รัปชั่น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ สิงคโปร์ได้รับการจัดอันดับให้เป็นหนึ่งในห้าประเทศที่มีความโปร่งใสมากที่สุดในโลก[๖๓] แรงจูงใจในการต่อต้านคอร์รัปชั่นของรัฐบาลสิงคโปร์ก็มาจากความต้องการที่จะดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ โดยการทำให้สิงคโปร์แตกต่างจากประเทศเพื่อนบ้านที่มีความพร้อมด้านทรัพยากรธรรมชาติ ในภูมิภาคที่การทุจริตคอร์รัปชั่นมีให้เห็นอย่างแพร่หลาย สิ่งที่ประเทศเล็กอย่างสิงคโปร์นำมาเป็นจุดขาย คือ ความโปร่งใสและปราศจากคอร์รัปชั่น[๖๔] Corrupt Practices Investigation Bureau (CPIB) จึงถูกก่อตั้งขึ้นเป็นหน่วยงานอิสระตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๕ หรือก่อนที่สิงคโปร์จะกลายมาเป็นสาธารณรัฐอิสระ เพื่อทำหน้าที่สืบสวนคดีที่เกี่ยวข้องกับการทุจริตคอร์รัปชั่นโดยเฉพาะ ซึ่งนายกรัฐมนตรี Lee Hsien Loong เคยกล่าวไว้ว่า CPIB สามารถทำหน้าที่ปราบปรามคอร์รัปชั่นได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลและระบบการเมืองที่เน้นการไม่ทุจริต (incorruptibility)[๖๕]

---

[๖๒] SG Press Centre, "Speech by Mr. Lee Kuan Yew, Minister Mentor, at the S. Rajaratnam Lecture, 09 April 2009, 5.30 PM at Shangri-La Hotel," http://www.news.gov.sg/public/sgpc/en/media_releases/agencies/pmo/speech/S-20090409-1.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๖๓] Transparency International, Corruption Perceptions Index 2013 (Berlin: Transparency International, 2013), 3.

[๖๔] BBC News, "Why does Singapore top so many tables?," http://www.bbc.com/news/world-asia-24428567 (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๖๕] Corrupt Practices Investigation Bureau, "Speech by Prime Minister Lee Hsien Loong at CPIB's 60th Anniversary Celebration,"

อย่างไรก็ดี การครองอำนาจอย่างยาวนานตลอด ๕๐ ปีของพรรค PAP ก็ไม่ได้เป็นไปอย่างไร้ข้อโต้แย้ง มีหลายกรณีที่การดำเนินนโยบายบางอย่างไม่ได้ก่อให้เกิดผลดังที่คาดไว้ หรือมีการบังคับใช้นโยบายหรือกฎหมายที่เข้มงวดมากเกินไป จึงก่อให้เกิดเสียงวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล และในบางครั้ง รัฐบาลก็จะใช้มาตรการทางกฎหมายตอบโต้การวิพากษ์วิจารณ์ดังกล่าว ดังตัวอย่างที่จะนำเสนอในส่วนถัดไป

ค) ตัวอย่างปัญหาจากการใช้อำนาจทางการเมือง

สิงคโปร์ได้รับการยอมรับจากนานาประเทศว่ามีระบบและการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพสูง World Economic Forum ได้จัดให้สิงคโปร์เป็นอันดับหนึ่งจากทั้งหมด ๑๔๘ ประเทศในแง่ประสิทธิภาพของการไกล่เกลี่ยข้อพิพาท (Efficiency of legal framework in settling disputes) กับความโปร่งใสในการกำหนดนโยบายของรัฐบาล (Transparency of government policymaking)[๖๖] ภาพลักษณ์ที่โปร่งใสและมีการปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดนับเป็นจุดแข็งประการหนึ่งของประเทศสิงคโปร์ อย่างไรก็ดี การบังคับใช้กฎหมายในทางปฏิบัติก็ยังคงมีปัญหาในบางกรณี ซึ่งในส่วนนี้จะยกตัวอย่างปัญหาที่เคยเกิดขึ้นจากการบังคับใช้กฎหมาย ๒ กรณี คือ การฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาลด้วยข้อหาหมิ่นประมาท และการปิดกั้นสื่อ

กรณีการฟ้องร้องผู้วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลด้วยข้อหาหมิ่นประมาท มีรายงานว่าสมาชิกของพรรครัฐบาลหรือ People's Action Party (PAP) ไม่เคยแพ้ในคดีหมิ่นประมาท หรือเคยตกลงไกล่เกลี่ยโดยไม่ได้รับค่าเสียหาย[๖๗] ยกตัวอย่างเช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๓ หนังสือพิมพ์ International Herald Tribune ถูกฟ้องในข้อหาหมิ่นประมาท เนื่องจากหนังสือพิมพ์ดังกล่าวตีพิมพ์บทความที่ชี้นำว่านาย Lee Hsien Loong ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีโดยการเล่นพรรคเล่นพวก (nepotism) คดีดังกล่าวจบลงด้วยการไกล่เกลี่ยโดยที่หนังสือพิมพ์ดังกล่าวต้องจ่ายค่าเสียหายมูลค่า ๑๖๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์[๖๘] ซึ่งสื่อต่างประเทศสำนักอื่นอย่าง The Economist Bloomberg และ Financial Times ต่างก็เคยต้องจ่ายค่าเสียหายบนฐานหมิ่นประมาทผู้นำสิงคโปร์มาแล้ว ล่าสุดในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ ศาลสูงของสิงคโปร์ก็ได้ตัดสินให้นาย Lee Hsien Loong ชนะคดี

---

http://app.cpib.gov.sg/data/website/doc/ManagePage/247/SPEECH%20BY%20PRIME%20MINISTER%20LEE%20HSIEN%20LOONG%20AT%20CPIB_pdf.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๖๖] Klaus Schwap, ed., The Global Competitiveness Report, 341.

[๖๗] อ้างแล้ว

[๖๘] Bureau of Democracy, Human Rights, and Labor, Department of State, United States of America, "2010 Human Rights Report: Singapore," http://www.state.gov/documents/organization/160101.pdf (สืบค้นเมื่อ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๕๗).

ฟ้องหมิ่นประมาทนักเคลื่อนไหวทางการเมืองคนหนึ่ง ซึ่งเขียนบทความในอินเตอร์เน็ตที่วิพากษ์วิจารณ์ว่านายกรัฐมนตรีบริหารจัดการกองทุน CPF อย่างไม่เหมาะสม[๖๙]

การปิดกั้นสื่อก็เป็นอีกหนึ่งตัวอย่างที่แสดงให้เห็นถึงการใช้อำนาจทางการเมืองของรัฐบาลในการตอบโต้ผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับรัฐบาล ดังตัวอย่างสื่อต่างประเทศที่โดนฟ้องด้วยข้อหาหมิ่นประมาทข้างต้น สื่อมวลชนในสิงคโปร์จึงถูกมองว่ามีลักษณะ "ปิดกั้นโดยตัวเอง" (self-censorship) เพื่อหลีกเลี่ยงปัญหากับรัฐบาล ซึ่งเป็นผู้ควบคุมการตีพิมพ์และจำหน่ายหนังสือพิมพ์หลักในสิงคโปร์ทุกฉบับผ่าน Singapore Press Holdings ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับพรรค PAP นอกจากนี้ บริษัท Temasek ซึ่งเป็นบริษัทลงทุนของรัฐบาลยังเป็นเจ้าของสถานีโทรทัศน์และวิทยุผ่าน MediaCorp อีกด้วย[๗๐]

โดยสรุป ภาพรวมด้านการเมืองของสิงคโปร์ คือ การดำเนินนโยบายที่มีประสิทธิภาพและมีความโปร่งใส ซึ่งเป็นหลักการสำคัญของพรรค PAP ที่บริหารประเทศสิงคโปร์มาตั้งแต่แยกประเทศออกมาเป็นสาธารณรัฐอิสระ เนื่องจากมีความจำเป็นที่จะต้องพัฒนาประเทศให้สามารถแข่งขันกับประเทศอื่นได้ด้วยทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด อย่างไรก็ดี การที่สิงคโปร์ถูกปกครองด้วยพรรคการเมืองเดียวมาตลอด ๕๐ ปี ก็ทำให้การเมืองของสิงคโปร์ไม่มีการถ่วงดุลอำนาจ เนื่องจากอิทธิพลของพรรค PAP สามารถแผ่ขยายไปถึงฝ่ายบริหาร นิติบัญญัติ ตุลาการ และแม้แต่สื่อมวลชน

๒.๑.๒ นโยบายด้านความมั่นคงของสิงคโปร์

ในด้านความมั่นคง สิงคโปร์ดำเนินนโยบายเพื่อเสริมสร้างสมรรถนะด้านความมั่นคงเพื่อรักษาอธิปไตยมาตั้งแต่ประกาศตนเป็นสาธารณรัฐอิสระในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ สำหรับประเทศที่มีประชากรเชื้อสายจีนจำนวนมาก และมีที่ตั้งในภูมิภาคที่อิทธิพลด้านการทหารของสหรัฐอเมริกาแพร่กระจายอยู่ตามฐานทัพสหรัฐในหลายประเทศ และยังเป็นภูมิภาคที่มีจำนวนประชากรชาวมุสลิมมากที่สุดในโลก สิงคโปร์ต้องพยายามวางตัวเป็นกลางทางด้านความมั่นคงโดยไม่เข้าเป็นพันธมิตรด้านการทหารกับประเทศใด[๗๑] เนื่องจากไม่ต้องการให้การเมืองด้านความมั่นคงระหว่างประเทศมหาอำนาจส่งผลกระทบกับเศรษฐกิจและการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งจะส่งผลต่อความมั่นคงด้านอาหาร เนื่องจากสิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรและต้องนำเข้าอาหารจาก

---

[๖๙] The Nation, "Singapore PM wins defamation suit against activist," November 7 (2014).

[๗๐] BBC News, "Singapore profile."

[๗๑] Ali Mustafa, "Singapore: Small state, big weapons buyer," Aljazeera, 28 March (2014), http://www.aljazeera.com/indepth/features/2014/03/singapore-small-state-big-arms-purchases-2014320922191312.html (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗).

ต่างประเทศผ่านการค้าระหว่างประเทศ ดังนั้น สิงคโปร์จึงดำเนินนโยบายพึ่งพาตนเองโดยการสะสมอาวุธยุทโธปกรณ์ที่ทันสมัยและฝึกบุคลากรด้านความมั่นคงจำนวนมาก

ในหัวข้อนี้จะนำเสนอภาพรวมนโยบายด้านความมั่นคงของสิงคโปร์ โดยจะแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๓ ประเด็นสำคัญ ดังต่อไปนี้

ก) ระบบและหน่วยงานด้านความมั่นคง

นาย Lee Kuan Yew เคยกล่าวไว้ว่า ประเทศเล็กอย่างสิงคโปร์ต้องการมีเพื่อนให้ได้มากที่สุด แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องมีอิสระในฐานะประเทศเอกราชด้วย[๗๒] และวิสัยทัศน์สำหรับสิงคโปร์ของอดีตผู้นำประเทศที่ทรงอิทธิพล คือ การไม่ยุ่งเกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคงระหว่างประเทศ[๗๓] ด้วยเหตุนี้ สิงคโปร์จึงดำเนินนโยบายด้านความมั่นคงที่เน้นการพึ่งพาตนเอง

นโยบายความมั่นคงที่เน้นการพึ่งพาตนเองทำให้สิงคโปร์มีการสะสมอาวุธและฝึกฝนบุคลากรด้านความมั่นคงจำนวนมาก ในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ รัฐบาลสิงคโปร์มีค่าใช้จ่ายด้านความมั่นคงร้อยละ ๒๕ ของงบประมาณประเทศทั้งหมด หรือประมาณ ๑๒ พันล้าน ดอลลาร์สิงคโปร์ ซึ่งมากกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศมาเลเซีย ทั้งที่สิงคโปร์มีจำนวนประชากรน้อยกว่ามาเลเซียถึงห้าเท่า[๗๔] นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีนโยบายเกณฑ์ทหาร (National Service) โดยประชาชนชายทุกคนที่มีอายุ ๑๘ ปี ต้องเข้ารับการเกณฑ์ทหารเป็นเวลา ๒๒ – ๒๔ เดือน โดยสามารถเลือกว่าจะเข้ารับการฝึกที่กองทัพ (Singapore Armed Force - SAF) กองตำรวจ (Singapore Police Force – SPF) หรือกองกำลังพลเรือนป้องกันตนเอง (Singapore Civil Defence Force - SCDF)

SAF อยู่ภายใต้กระทรวงกลาโหม (Ministry of Defence) ซึ่งบุคลากรส่วนมากมาจากทหารเกณฑ์ที่ตัดสินใจรับราชการทหารต่อ SAF มีนโยบายหลัก คือ การป้องปรามและการทูต (Deterrence and Diplomacy)[๗๕] การป้องปรามในที่นี้สะท้อนอยู่ในงบประมาณที่ใช้จ่ายในการซื้ออาวุธและบุคลากรป้องกันประเทศ เพื่อให้ประเทศขนาดเล็กอย่างสิงคโปร์ดูเข้มแข็งและยาก

---

[๗๒] SG Press Centre, "Speech by Mr. Lee Kuan Yew."

[๗๓] Spiegel Online International, "Spiegel Interview with Singapore's Lee Kuan Yew: "It's stupid to be afraid,"" http://www.spiegel.de/international/spiegel/spiegel-interview-with-singapore-s-lee-kuan-yew-it-s-stupid-to-be-afraid-a-369128.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๗๔] อ้างแล้ว

[๗๕] Ministry of Defence, "Defence Policy & Diplomacy," http://www.mindef.gov.sg/imindef/key_topics/defence_policy.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

ต่อการรุกราน ส่วนการทูตก็เป็นไปในรูปแบบการดูงานหรือการจัดประชุมระหว่างเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงในแต่ละประเทศในหัวข้อที่เกี่ยวกับความมั่นคงในภูมิภาค เป็นต้น

SPF อยู่ภายใต้กระทรวงมหาดไทย (Ministry of Home Affairs - MHA) ตำรวจของสิงคโปร์ได้รับการฝึกแบบเดียวกับทหาร สามารถพกพาอาวุธและมีอำนาจในการเข้าจับกุมผู้ต้องสงสัย บุคลากรของ SPF ส่วนหนึ่งจะทำงานให้กับกรมความมั่นคงภายใน หรือ Internal Security Department (ISD) ซึ่งอยู่ภายใต้ MHA เช่นกัน โดย ISD เป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่ด้านข่าวกรอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งการรับมือกับการก่อการร้าย

SCDF เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบการแก้ไขและป้องกันเหตุฉุกเฉิน เช่น การเกิดเพลิงไหม้ ให้บริการรถพยาบาล ทั้งในสถานการณ์ปกติและสถานการณ์ฉุกเฉิน อยู่ภายใต้ MHA เช่นกัน

ข) ยุทธศาสตร์ Total Defence

ในปัจจุบัน สิงคโปร์ใช้ยุทธศาสตร์ป้องกันตัวเองแบบองค์รวมที่เรียกว่า Total Defence ซึ่งประกอบด้วยนโยบายด้านความมั่นคง ๕ ด้าน ดังต่อไปนี้

(๑) ด้านการทหาร (Military defence) รับผิดชอบโดย SAF เนื่องจากจำนวนประชากรของสิงคโปร์มีจำกัด กำลังทหารส่วนมากจึงมาจากทหารเกณฑ์ มีหน้าที่หลัก คือ ป้องกันประเทศจากการรุกรานภายนอก รวมไปถึงการรับมือผู้ก่อการร้าย

(๒) ด้านพลเรือน (Civil defence) รับผิดชอบโดย SCDF ซึ่งจะฝึกฝนอาสาสมัครโดยมีเป้าหมายหลัก คือ ให้ประชาชนสิงคโปร์ทุกคนมีความพร้อมเมื่อประสบภาวะฉุกเฉิน เช่น หลักการปฐมพยาบาลเบื้องต้น การอพยพ และการจัดหาที่หลบภัย รวมไปถึงการเฝ้าระวังและแจ้งเหตุด่วนเหตุร้ายด้วย

(๓) ด้านเศรษฐกิจ (Economic defence) มีเป้าหมาย คือ ทำให้สิงคโปร์สามารถแข่งขันได้ในเวทีโลก และป้องกันไม่ให้เศรษฐกิจของสิงคโปร์ได้รับผลกระทบเมื่อเกิดวิกฤติ โดยการออกมาตรการต่าง ๆ ที่จะสามารถช่วยเหลือธุรกิจให้ดำเนินต่อไปได้ และการเก็บออมทรัพยากรไว้ใช้เมื่อยามคับขัน

(๔) ด้านสังคม (Social defence) มุ่งเน้นที่การป้องกันไม่ให้เกิดความแตกแยกระหว่างเชื้อชาติและศาสนาในสังคม โดยการให้ความช่วยเหลือคนยากจนและคนด้อยโอกาส โดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ ภาษา ศาสนา อายุ หรือสัญชาติ

(๕) ด้านจิตวิญญาณ (Psychological defence) มุ่งเน้นให้ประชาชนชาวสิงคโปร์มีความภาคภูมิใจและจงรักภักดีต่อประเทศของตน อันจะทำให้เกิดความรักและหวงแหนชาติและเต็มใจที่จะป้องกันประเทศในที่สุด

เป็นที่น่าสังเกตว่า ค่านิยมเรื่องความมั่นคงของประเทศจะถูกปลูกฝังให้แก่เด็กและเยาวชนผ่านนโยบาย NE ซึ่งหนึ่งในหลักการ คือ สิงคโปร์ต้องพึ่งพาตนเองได้ เป็นการตอกย้ำว่าหน้าที่ป้องกันประเทศเป็นของประชาชนสิงคโปร์ทุกคน นอกจากนี้ วันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ของทุกปียังถูกกำหนดให้เป็นวัน Total Defence ด้วย ซึ่งการเน้นความสำคัญของความมั่นคงอาจเป็นผลมาจากความผิดหวังในเจ้าอาณานิคมอังกฤษที่ไม่สามารถปกป้องสิงคโปร์จากกองทัพญี่ปุ่นได้ ประกอบกับความต้องการเป็นอิสระจากการเมืองด้านความมั่นคงระหว่างมหาอำนาจ ซึ่งอาจมีผลกระทบกับเศรษฐกิจของประเทศ ทำให้สิงคโปร์เลือกดำเนินนโยบายความมั่นคงที่เน้นการพึ่งพาตนเองมากกว่าเลือกที่จะเป็นพันธมิตรทางการทหารกับต่างประเทศ

ค) ตัวอย่างการบังคับใช้กฎหมายเพื่อรักษาความมั่นคงภายในประเทศ

สิงคโปร์ก่อตั้งประเทศขึ้นท่ามกลางภาวะสงครามเย็น ประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมและการถูกรุกรานจากกองทัพญี่ปุ่นทำให้รัฐบาลดำเนินนโยบายที่เด็ดขาดและบังคับใช้กฎหมายอย่างเคร่งครัดเพื่อรักษาอำนาจอธิปไตยของประเทศ แม้ว่าในปัจจุบันความขัดแย้งระหว่างประเทศจะลดระดับลงไปมาก แต่รัฐบาลสิงคโปร์ยังต้องเผชิญกับความท้าทายด้านความมั่นคงในรูปแบบการก่อการร้ายข้ามชาติ ความไม่สงบภายในประเทศ และความมั่นคงด้านอาหาร ในส่วนนี้จะนำเสนอตัวอย่างการจัดการกับปัญหาความมั่นคงของรัฐบาลสิงคโปร์ในสามกรณีดังกล่าว

ความพยายามก่อการร้ายที่สถานทูตอเมริกาในสิงคโปร์ถูกเปิดโปงเมื่อเดือนธันวาคมปี พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยกลุ่มก่อการร้าย JI วางแผนโจมตีสถานทูตของหลายประเทศที่ตั้งอยู่ในสิงคโปร์ เช่น ออสเตรเลีย สหราชอาณาจักร และอิสราเอล รวมทั้งสถานที่ตั้งบริษัทสัญชาติอเมริกันอีกหลายแห่ง หลังเหตุการณ์โจมตีตึก World Trade Center ที่นครนิวยอร์ก ได้นำไปสู่การจับกุมผู้มีส่วนเกี่ยวข้องกับ กลุ่มก่อการร้าย Al-Qaeda จำนวนมาก และในจำนวนผู้ถูกจับกุมนี้ ก็มีผู้ที่ล่วงรู้การลอบวางแผนโจมตีของกลุ่ม JI ที่ให้การรับสารภาพด้วย เมื่อ ISD ได้รับข่าวกรองเกี่ยวกับแผนลอบโจมตีดังกล่าวจากหน่วยงานต่างประเทศ จึงได้เข้ากวาดล้างและจับกุมกลุ่ม JI ในสิงคโปร์ได้ทั้งหมด ๑๕ คน และจับอีก ๒๑ คน ในเดือนตุลาคมปีถัดมา[๗๖]

[๗๖] Ministry of Home Affairs, The Jemaah Islamiyah Arrests and the Threat of Terrorism (Singapore: Government of Singapore, 2003), 11-13.

การชุมนุมประท้วงครั้งใหญ่ล่าสุดในสิงคโปร์เกิดขึ้นเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยผู้ประท้วงกว่าสี่พันคนรวมตัวกันในสวนสาธารณะ Hong Lim ที่มี Speaker's Corner อันเป็นสถานที่ให้ประชาชนสามารถพูดแสดงความคิดเห็นทางการเมืองต่อสาธารณะได้ (แต่ต้องลงทะเบียนใช้สถานที่กับหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง คือ National Parks Board ก่อน) การประท้วงดังกล่าวมีสาเหตุมาจากความไม่พอใจของประชาชนต่อการเพิ่มขึ้นของแรงงานต่างชาติในสิงคโปร์ที่ส่งผลให้เกิดความแออัดในบริการขนส่งสาธารณะ[๗๗] แม้ว่าการชุมนุมประท้วงดังกล่าวดำเนินไปอย่างสงบเป็นเวลา ๓ ชั่วโมง แต่ภายหลังได้มีรายงานจากกลุ่มผู้จัดประท้วงว่า มีเจ้าหน้าที่ตำรวจคอยเข้ามาสอบถามถึงแผนของกลุ่มผู้ประท้วงตลอดเวลา และยังห้ามไม่ให้ผู้ประท้วงเผาหุ่นเจ้าหน้าที่ระดับสูงที่ดูแลระบบขนส่งในสิงคโปร์ ซึ่งแผนการดังกล่าวเคยถูกยกขึ้นมาพูดคุยระหว่างผู้นำกลุ่มเพียงไม่กี่คนเท่านั้น[๗๘] แม้การประท้วงดังกล่าวจะไม่ได้มีการจับกุมผู้ใด แต่ก็สะท้อนให้เห็นถึงการเฝ้าระวัง ติดตาม และสังเกตการณ์อย่างใกล้ชิดของเจ้าหน้าที่

ความมั่นคงด้านอาหารเป็นอีกหนึ่งความท้าท้ายด้านความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์ที่มีทรัพยากรจำกัดและต้องพึ่งพาการนำเข้าอาหารจากต่างประเทศ ความมั่นคงด้านอาหารในสิงคโปร์อาจแบ่งได้เป็นสองแบบ แบบที่หนึ่ง คือ ความปลอดภัยและคุณภาพของอาหารที่นำเข้าจากต่างประเทศ โดยมี Agri Food & Veterinary Authority (AVA) ซึ่งเป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory body) ที่อยู่ภายใต้ Ministry of National Development กำกับดูแลอยู่ (รายละเอียดเพิ่มเติมกรุณาดูบทที่ ๓ หัวข้อ ๓.๖.๓ การคุ้มครองความปลอดภัยในอาหาร) แบบที่สอง คือ การมีปริมาณอาหารที่เพียงพอต่อการบริโภคภายในประเทศ สิงคโปร์ต้องนำเข้าอาหารจากต่างประเทศถึงร้อยละ ๙๐ ของปริมาณที่ต้องการบริโภคทั้งหมด เนื่องจากพื้นที่เพาะปลูกและเกษตรกรรมคิดเป็นแค่ร้อยละ ๑ ของพื้นที่ทั้งหมดของประเทศ[๗๙] ซึ่งสิงคโปร์มีการนำเข้าอาหารจากหลายประเทศทั้งประเทศเพื่อนบ้านอย่าง ไทยและอินโดนีเซีย ไปจนถึงอาร์เจนตินาและอุรุกวัย เพื่อลดความเสี่ยงในการพึ่งพาการนำเข้าอาหารจากประเทศใดประเทศหนึ่ง ความมั่นคงด้านอาหารจึงเป็นอีกเหตุผลสำคัญที่สิงคโปร์พยายามวางตัวเป็นกลางในเวทีระหว่างประเทศเพื่อไม่ให้ความขัดแย้งทางทหารและความมั่นคงกระทบความสัมพันธ์ทางการค้าระหว่างประเทศ

---

[๗๗] Bloomberg, "Singapore protest exposes voter worries about immigration," February 18 (2013), News.

[๗๘] Andrew Loh, "Effigy burning – would Gilbert Goh be breaking the law?," http://www.theonlinecitizen.com/2014/01/effigy-burning-would-gilbert-goh-be-breaking-the-law/ (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๗๙] Australian Trade Commission, "Food and Beverage to Singapore," http://www.austrade.gov.au/Export/Export-Markets/Countries/Singapore/Industries/Food-and-beverage#.VKtp4SuUeak (สืบค้นเมื่อ ๖ มกราคม ๒๕๕๘).

โดยสรุป สิงคโปร์มีนโยบายด้านความมั่นคงที่เน้นการพึ่งพาตนเอง ทำให้รัฐบาลทุ่มงบประมาณด้านความมั่นคงเป็นจำนวนมาก งบประมาณเหล่านี้ส่วนหนึ่งนำไปจัดสรรให้หน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงภายใต้กระทรวงกลาโหมและมหาดไทย ซึ่งพิสูจน์แล้วว่ามีประสิทธิภาพในการรับมือเหตุการณ์ก่อการร้ายและความไม่สงบในประเทศ ดังที่นำเสนอข้างต้น ในขณะเดียวกัน รัฐบาลสิงคโปร์ก็ดำเนินนโยบายที่เป็นมิตรกับทุกประเทศให้มากที่สุดโดยไม่เข้าเป็นพันธมิตรทางการทหารเพื่อไม่ให้ความขัดแย้งระหว่างประเทศกระทบต่อเศรษฐกิจการค้าระหว่างประเทศจนนำไปสู่ปัญหาความมั่นคงด้านอาหารในที่สุด

๒.๒ ความตกลงระหว่างประเทศด้านการเมืองและความมั่นคงที่สิงคโปร์ทำไว้กับประเทศอื่น หรือองค์การระหว่างประเทศ

ดังที่กล่าวไว้แล้ว สิงคโปร์ไม่เข้าเป็นพันธมิตรทางการทหารกับประเทศใดด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจ เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศที่ต้องพึ่งพาการค้าระหว่างประเทศในระดับสูง จึงไม่ต้องการให้ข้อพิพาทด้านการเมืองและความมั่นคงของประเทศอื่นกระทบต่อความสัมพันธ์ทางเศรษฐกิจการค้าของสิงคโปร์กับประเทศคู่พิพาท นอกจากนี้ ประสบการณ์จากการเป็นอาณานิคมในอดีตทำให้สิงคโปร์มีความต้องการพึ่งตนเองมากกว่าเข้าร่วมเป็นพันธมิตรกับมหาอำนาจ

อย่างไรก็ดี สิงคโปร์มีข้อตกลงด้านการเมืองและความมั่นคงอยู่บ้าง ซึ่งส่วนมากเป็นความตกลงที่ทำกับประเทศอาเซียน หลังการแยกประเทศเป็นสาธารณรัฐอิสระได้ไม่นาน สิงคโปร์ได้เข้าร่วมเป็นหนึ่งในประเทศสมาชิกอาเซียน เพื่อเป็นการเสริมสถานะความเป็นรัฐเอกราชของประเทศที่มีศักดิ์และสิทธิเท่าเทียมกับประเทศอื่น ในขณะนั้น อาเซียนถือเป็นองค์กรความร่วมมือด้านการเมืองและความมั่นคง เนื่องจากถูกก่อตั้งขึ้นเพื่อต่อต้านลัทธิคอมมิวนิสต์ที่กำลังขยายตัวในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ความตกลงอาเซียนโดยทั่วไปมีความยืดหยุ่นสูงและมีลักษณะไม่ผูกมัดประเทศภาคีมาก จึงให้อิสระแก่สิงคโปร์ในการดำเนินนโยบายด้านความมั่นคงของตนเองด้วย ความตกลงที่สำคัญได้แก่

๒.๒.๑ ASEAN Declaration

มีชื่อเรียกในภาษาไทยว่า ปฏิญญาอาเซียน ได้รับการลงนามโดยประเทศสมาชิกอาเซียนดั้งเดิม ๕ ประเทศ คือ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย เมื่อวันที่ ๘ สิงหาคม พ.ศ.๒๕๑๐ ที่กรุงเทพมหานคร ประเทศไทย ปฏิญญาดังกล่าวจึงมีอีกชื่อหนึ่งว่า Bangkok Declaration ซึ่งถือเป็นเอกสารก่อตั้งสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรือ อาเซียน ทำให้วันลงนามในปฏิญญานี้ คือ วันที่ ๘ สิงหาคม ของทุกปีถือเป็น วันอาเซียน (ASEAN Day) วัตถุประสงค์หลักของการออกปฏิญญาฉบับนี้ คือ เพื่อป้องกันการแพร่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ในช่วงนั้น สิงคโปร์เพิ่งแยกตัวออกมาเป็นรัฐเอกราชได้เพียงแค่ ๒ ปี การเข้าร่วมเป็นภาคีข้อตกลงระหว่างประเทศกับประเทศเพื่อนบ้านถือเป็นวิธีหนึ่งในการแสวงหาการยอมรับจากเวทีโลกว่าสิงคโปร์เป็นหนึ่งในประเทศเอกราชที่มีศักดิ์และสิทธิเทียบเท่ากับประเทศอื่น นอกจากนี้ ช่วงแรกของการก่อตั้งประเทศสิงคโปร์ยังเป็นช่วงสงครามเย็น ซึ่งอิทธิพลของแนวคิดคอมมิวนิสต์กำลังแผ่ขยายในภูมิภาค ปฏิญญาดังกล่าวจึงถือว่ามีประโยชน์และมีความจำเป็นต่อสิงคโปร์ การเข้าร่วมเจรจาและลงนามในปฏิญญานี้ทำให้สิงคโปร์เป็นหนึ่งในห้าประเทศก่อตั้งอาเซียน

อย่างไรก็ดี ปฏิญญาอาเซียนที่นำไปสู่การจัดตั้งอาเซียนนั้น มีความยาวเพียงแค่สองหน้ากระดาษ มีการระบุเป้าหมายและวัตถุประสงค์ของอาเซียนอย่างกว้าง ๆ เพียงแค่ ๗ ข้อ ได้แก่ การพัฒนาทางเศรษฐกิจ สันติภาพและความมั่นคงในภูมิภาค ความร่วมมือระหว่างประเทศสมาชิก ความช่วยเหลือระหว่างประเทศ และการยกระดับความกินดีอยู่ดีของประชาชน เป็นต้น ซึ่งไม่ได้มีผลผูกพันประเทศภาคีมากนัก เนื่องจากสภาพการเมืองระหว่างประเทศยุคสงครามเย็นและการที่ประเทศสมาชิกทั้งหมดยกเว้นประเทศไทยเพิ่งได้รับเอกราชและกำลังอยู่ในช่วงก่อตั้งประเทศทำให้ประเทศสมาชิกต้องให้ความสำคัญกับกิจการภายในประเทศก่อน

๒.๒.๒ Treaty of Amity and Cooperation (TAC)

หรือชื่อในภาษาไทยว่า สนธิสัญญาไมตรีและความร่วมมือในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้รับการลงนามในการประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียน (ASEAN Summit) ครั้งแรกที่เกาะบาหลี ประเทศอินโดนีเซีย เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ปี พ.ศ. ๒๕๑๙ ซึ่งขณะนั้นอาเซียนยังประกอบด้วย ๕ ประเทศสมาชิกดั้งเดิม คือ อินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ สิงคโปร์ และไทย โดยประเทศสมาชิกอาเซียนที่เหลือได้ลงนามในสนธิสัญญาฉบับนี้ในภายหลัง นอกจากนี้ยังมีประเทศภาคีนอกอาเซียนที่ลงนามใน TAC ด้วย ได้แก่ อินเดีย จีน ญี่ปุ่น ปากีสถาน เกาหลีใต้ รัสเซีย นิวซีแลนด์ มองโกเลีย ออสเตรเลีย ฝรั่งเศส ติมอร์ตะวันออก บังคลาเทศ ศรีลังกา เกาหลีเหนือ สหรัฐอเมริกา และสหภาพยุโรป

วัตถุประสงค์ของ TAC คือ เพื่อวางหลักการพื้นฐานความร่วมมือระหว่างรัฐภาคี มีหลักการสำคัญ ๖ ประการ ดังนี้

(๑) การเคารพในเอกราช อำนาจอธิปไตย ความเท่าเทียม ความมั่นคงของดินแดน และเอกลักษณ์ของชาติของทุกประเทศ

(๒) สิทธิของแต่ละประเทศที่จะดำรงอยู่โดยปราศจากการแทรกแซง การโค่นล้ม และการกดขี่ข่มเหงจากภายนอก

(๓) การไม่แทรกแซงกิจการภายในของรัฐภาคี

(๔) การระงับข้อพิพาทด้วยสันติวิธี

(๕) การไม่ใช้การข่มขู่หรือกำลังทางทหาร

(๖) ความร่วมมือที่มีประสิทธิภาพระหว่างรัฐภาคี

สนธิสัญญาฉบับนี้เป็นที่มาของข้อถกเถียงและคำวิจารณ์ต่ออาเซียนว่าเป็นความร่วมมือระหว่างประเทศที่ไม่เอื้อต่อการพัฒนาภาคประชาชนในประเทศสมาชิก โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักการข้อ ๓ การไม่แทรกแซงกิจการภายใน เนื่องจากในช่วงที่สนธิสัญญาฉบับนี้ออกมานั้น รัฐภาคีหลายประเทศมีการปราบปรามกระบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยในประเทศ เช่น เหตุการณ์ปราบปรามนักศึกษาที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ในเดือนตุลาคมปี พ.ศ. ๒๕๑๙ หรือเพียง ๘ เดือน นับจากวันที่ TAC ได้รับการลงนามจากรัฐสมาชิก ฟิลิปปินส์ในขณะนั้นก็อยู่ภายใต้การปกครองของประธานาธิบดี Ferdinand Marcos ที่ปกครองประเทศด้วยกฎอัยการศึก (Martial law) ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๕ จนถึง พ.ศ. ๒๕๒๔ เป็นต้น การที่รัฐภาคีลงนามว่าจะไม่เข้าแทรกแซงกิจการภายในของกันและกันทำให้เกิดข้อวิจารณ์ว่า TAC เป็นเสมือนการรับประกันอำนาจของรัฐบาลประเทศหนึ่ง แลกกับการวางเฉยต่อการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนโดยรัฐบาลในอีกประเทศหนึ่ง

สำหรับประเทศที่เพิ่งได้เอกราชและอยู่ท่ามกลางความขัดแย้งในภูมิภาคช่วงสงครามเย็นอย่างสิงคโปร์แล้ว การเข้าร่วมใน TAC ซึ่งเน้นหลักการไม่ก้าวก่ายกิจการภายในก็ถือว่าเป็นประโยชน์ต่อรัฐบาลสิงคโปร์ นอกจากนี้ หลักการไม่แทรกแซงกิจการภายในยังเป็นหนึ่งในปัจจัยหลักที่ทำให้ความตกลงระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียนไม่ค่อยก่อให้เกิดผลในทางปฏิบัติในประเทศสมาชิก เนื่องจากประเทศที่ไม่ปฏิบัติตามความตกลงจะไม่ได้รับความกดดันจากประเทศสมาชิกประเทศอื่น

๒.๒.๓ Treaty on the Southeast Asia Nuclear Weapon-Free Zone (SEANWFZ)

หรือที่รู้จักในภาษาไทยว่า สนธิสัญญาเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ได้รับการลงนามโดยประเทศสมาชิกอาเซียนในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ ที่กรุงเทพมหานคร มีเนื้อหาสาระสำคัญ คือ เพื่อทำให้ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และน่านน้ำอาณาเขตประเทศสมาชิกเป็นเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ มีทั้งหมด ๒๒ มาตรา

เนื้อหาที่สำคัญของ SEANWFZ คือ รัฐภาคีจะไม่พัฒนา ผลิต แสวงหา ครอบครอง ทดลอง ใช้ จัดเก็บ หรือมีอิทธิพลเหนืออาวุธนิวเคลียร์ และจะไม่ทิ้ง หรืออนุญาตให้รัฐอื่นรัฐใดนำกากกัมมันตภาพรังสีนิวเคลียร์มาทิ้งในเขตปลอดอาวุธนิวเคลียร์ตามสนธิสัญญานี้ (มาตรา ๓) อย่างไรก็ดี การใช้พลังงานนิวเคลียร์เพื่อสันติ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อยกระดับพัฒนาการทาง

เศรษฐกิจและความก้าวหน้าทางสังคมสามารถทำได้ตามมาตรา ๔ โดยต้องปฏิบัติตามขั้นตอนที่กำหนดโดย International Atomic Energy Agency (IAEA) ซึ่งเป็นหน่วยงานระหว่างประเทศที่กำกับดูแลการพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์

หากเกิดสถานการณ์ที่ดูน่าสงสัยว่าอาจมีการละเมิดบทบัญญัติในสนธิสัญญานี้ รัฐภาคีหนึ่งมีสิทธิที่จะขอให้อีกรัฐภาคีหนึ่งชี้แจง ซึ่งรัฐภาคีที่ถูกขอร้องให้ชี้แจงต้องปฏิบัติตามภายในเวลาอันเหมาะสม (มาตรา ๑๒) และการระงับข้อพิพาทระหว่างรัฐภาคีให้ใช้สันติวิธี หากไม่สามารถตกลงกันได้ภายในหนึ่งเดือน ควรส่งเรื่องให้ศาลโลกพิจารณา โดยต้องได้รับความยินยอมจากประเทศคู่กรณีด้วย (มาตรา ๒๑)

เช่นเดียวกับสนธิสัญญาอาเซียนหลายฉบับที่มีเนื้อหาค่อนข้างยืดหยุ่น SEANWFZ เองก็ไม่ได้มีข้อผูกมัดต่อรัฐภาคีมากนัก เช่น มาตรา ๑๒ ก็ไม่ได้กำหนดบทลงโทษหากรัฐภาคีปฏิเสธที่จะชี้แจงสถานการณ์ที่น่าสงสัย และไม่ได้กำหนดระยะเวลาที่แน่นอนในการให้คำชี้แจง ซึ่งอาจทำให้สถานการณ์ลุกลามได้ อย่างไรก็ดี สนธิสัญญาฉบับนี้ถือว่ามีประโยชน์ต่อสิงคโปร์ที่เป็นประเทศขนาดเล็กและไม่มีทรัพยากรหรือพื้นที่เพียงพอสำหรับพัฒนาพลังงานนิวเคลียร์ แต่ต้องอยู่ท่ามกลางประเทศที่มีอิทธิพลทางการทหารของประเทศมหาอำนาจที่มีอาวุธนิวเคลียร์ปกคลุม การเข้าร่วมในสนธิสัญญาดังกล่าวจึงเป็นการเสริมสร้างความมั่นใจให้สิงคโปร์ว่าตนจะไม่ถูกคุกคามด้วยอาวุธนิวเคลียร์จากประเทศอื่น

๒.๒.๔ ASEAN Convention on Counter Terrorism (ACCT)

มีชื่อเรียกภาษาไทยว่า อนุสัญญาอาเซียนว่าด้วยการต่อต้านการก่อการร้าย ได้รับการลงนามในปี พ.ศ. ๒๕๕๐ และรัฐภาคีได้ให้สัตยาบันเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ถือเป็นความร่วมมือระหว่างประเทศในอาเซียนที่สำคัญในการต่อต้าน ป้องกัน และปราบปรามการก่อการร้าย ประกอบด้วย ๒๓ มาตรา ที่สำคัญได้แก่

มาตรา ๓ รัฐภาคีควรดำเนินการตามหน้าที่ที่กำหนดไว้ในอนุสัญญา โดยคำนึงถึงหลักความเสมอภาคทางอธิปไตย ความมั่นคงทางดินแดน และการไม่ก้าวก่ายกิจการภายในของรัฐสมาชิก

มาตรา ๗ ระบุขอบเขตอำนาจศาลของแต่ละประเทศ คือ ในกรณีที่การกระทำความผิดนั้นเกิดขึ้นในดินแดนของรัฐหนึ่ง หรือบนเรือหรือเครื่องบินที่จดทะเบียนเป็นของรัฐนั้น หรือกระทำโดยพลเมืองของประเทศนั้น

มาตรา ๑๓ การส่งผู้ร้ายข้ามแดน ให้เป็นไปตามสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่ประเทศที่เกี่ยวข้องได้ทำไว้ก่อนหน้าอนุสัญญาฉบับนี้ หากไม่มีให้ใช้อนุสัญญานี้เป็นฐานในการเจรจา

มาตรา ๑๔ ให้การยกเว้นความผิดที่เกี่ยวกับการเมืองจากบทบัญญัติในอนุสัญญาฉบับนี้

ดังที่กล่าวไว้แล้วในเบื้องต้นว่า สิงคโปร์เคยประสบเหตุการณ์ความพยายามก่อการร้ายในประเทศโดยกลุ่ม JI เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ หลังจากนั้น การก่อการร้ายได้เกิดขึ้นบ่อยครั้งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เช่น การวางระเบิดที่เกาะบาหลีโดยกลุ่ม JI เช่นกันในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ และ พ.ศ. ๒๕๓๘ ซึ่งทำให้ทั้งสิงคโปร์และประเทศสมาชิกอาเซียนอื่น ๆ ตระหนักถึงภัยคุกคามของการก่อการร้ายอย่างกลุ่ม JI ซึ่งไม่ได้ปฏิบัติการอยู่ภายในประเทศเดียวเท่านั้น อนุสัญญาดังกล่าวจึงถือว่าเป็นประโยชน์ต่อประเทศสมาชิกและสิงคโปร์ในการร่วมมือกันป้องกันและปราบปรามการก่อการร้าย

เช่นเดียวกับความตกลงระหว่างประเทศด้านสังคมและวัฒนธรรม ความตกลงระหว่างประเทศด้านการเมืองและความมั่นคง ๔ ฉบับด้านบนไม่ได้ส่งผลในทางปฏิบัติเท่าใดนัก เนื่องจากความตกลงระหว่างประเทศทั้ง ๔ ฉบับไม่ได้รับการตราเป็นกฎหมายภายในของสิงคโปร์ จึงไม่สามารถใช้บังคับในสิงคโปร์ได้อย่างสมบูรณ์ อย่างไรก็ดี กฎหมายส่วนใหญ่ของสิงคโปร์มีความทันสมัยและได้มาตรฐานสากลเนื่องจากส่วนหนึ่งเป็นกฎหมายที่เพิ่งตราเมื่อก่อตั้งประเทศ (ช่วง ๕๐ ปีที่ผ่านมา) และอีกส่วนเป็นกฎหมายที่รับมาจากประเทศมหาอำนาจอย่างอังกฤษซึ่งเป็นเจ้าอาณานิคม ดังนั้น ความตกลงระหว่างประเทศที่สิงคโปร์เข้าเป็นภาคีแล้วนำมาบัญญัติเป็นกฎหมายภายในส่วนมากจึงเป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับเศรษฐกิจและการค้าซึ่งมีพลวัตสูงและเกี่ยวข้องกับผลประโยชน์แห่งชาติของสิงคโปร์ในหลายด้าน

อย่างไรก็ดี มีสนธิสัญญาที่มีวัตถุประสงค์หลักด้านเศรษฐกิจการค้าและการลงทุน ๒ ฉบับที่สิงคโปร์เป็นภาคี แล้วมีการตราออกเป็นกฎหมายภายในซึ่งมีผลทางด้านการเมืองและความมั่นคงในประเทศสิงคโปร์ด้วย ได้แก่ WTO Agreement on Government Procurement และ Basel Convention on the Control of Hazardous Wastes and Their Disposal

๒.๒.๕ WTO Agreement on Government Procurement

ในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ รัฐสภาสิงคโปร์ได้พิจารณาร่างรัฐบัญญัติ Government Procurement Bill ซึ่งมีเนื้อหาหลัก คือ รัฐบาลสิงคโปร์ต้องทำสัญญาจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการโดยไม่ให้ความอนุเคราะห์แก่บริษัทสัญชาติสิงคโปร์มากไปกว่าบริษัทต่างชาติ ในปีเดียวกันนั้น รัฐบัญญัติ Government Procurement Act (Chapter 120) จึงได้รับการลงมติโดยรัฐสภาและมีผลบังคับใช้ตั้งแต่นั้นมา (รายละเอียดเนื้อหาของกฎหมาย กรุณาดูบทที่ ๓ หัวข้อ ๓.๙.๑ ภาพรวมของวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง)

ที่มาของกฎหมายฉบับนี้ คือ ความตกลงว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐขององค์การการค้าโลก (WTO Agreement on Government Procurement) ซึ่งจัดทำขึ้นในเดือนเมษายน ปี พ.ศ. ๒๕๓๗ และสิงคโปร์ได้เข้าร่วมความตกลงดังกล่าวในเดือนตุลาคมปีเดียวกัน ซึ่งความตกลงว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐขององค์การการค้าโลกถือเป็นความตกลงด้านการค้าที่มีวัตถุประสงค์เพื่อสนับสนุนการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม โดยรัฐบาลต้องไม่เลือกปฏิบัติในการทำสัญญาจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการ อย่างไรก็ดี ความตกลงดังกล่าวมีผลกระทบทางการเมืองด้วย เนื่องจากมีความเกี่ยวข้องกับระเบียบวิธีปฏิบัติของภาครัฐ

ในการพิจารณาร่างกฎหมายครั้งที่สองในรัฐสภา รัฐบาลสิงคโปร์ในขณะนั้นได้อธิบายว่าก่อนที่จะลงนามในความตกลงดังกล่าว รัฐบาลสิงคโปร์ไม่เคยเลือกปฏิบัติในการจัดซื้อจัดจ้างอยู่แล้ว การตรารัฐบัญญัติมารองรับความตกลงจึงจะไม่เพิ่มภาระแก่รัฐบาลเนื่องจากเป็นสิ่งที่ปฏิบัติอยู่เดิม[๙๐] อาจกล่าวได้ว่า การตรารัฐบัญญัติดังกล่าวเป็นการช่วยเพิ่มความมั่นใจแก่บริษัทต่างชาติว่ารัฐบาลสิงคโปร์สนับสนุนการแข่งขันทางการค้าที่เป็นธรรม อันจะเป็นผลดีต่อการค้าและการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งนอกจากสิงคโปร์แล้ว มีประเทศสมาชิกองค์การการค้าโลกอีกแค่ ๔๒ ประเทศ ที่เข้าร่วมเป็นภาคีของความตกลงระหว่างประเทศฉบับนี้[๙๑] การที่ความตกลงดังกล่าวมีความสอดคล้องกับวิธีปฏิบัติเดิมของราชการอยู่แล้ว ก็น่าจะเป็นสาเหตุให้รัฐบัญญัติ Government Procurement Act (Chapter 120) มีบทบัญญัติเพียงแค่ ๒๖ มาตรา และไม่มีกฎหมายลำดับรองมาขยาย

๒.๒.๖ Basel Convention on the Control of Hazardous Wastes and Their Disposal

ร่างรัฐบัญญัติ Hazardous Wastes (Export, Import and Transit) Bill ถูกพิจารณาโดยรัฐสภาสิงคโปร์ในปีเดียวกับ Government Procurement Bill (พ.ศ. ๒๕๔๐) รัฐบัญญัติ Hazardous Waste (Control of Export, Import and Transit) Act (Chapter 122A) ได้รับมติเห็นชอบจากรัฐสภาและมีผลบังคับใช้ในปีเดียวกันเพื่อควบคุมการส่งออก นำเข้า และขนส่งของเสียที่เป็นอันตราย (รายละเอียดเนื้อหาของกฎหมาย กรุณาดูบทที่ ๓ หัวข้อ ๓.๗.๒ การป้องกันมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม) เช่นเดียวกับกรณี Government Procurement Bill ข้างต้น ร่างรัฐบัญญัติ Hazardous Wastes (Export, Import and Transit) Bill ก็มีที่มาจากความตกลงระหว่างประเทศ คือ Basel Convention on the Control of Hazardous Wastes and

[๙๐] Simon S C Tay, "The Singapore Legal System," 474.

[๙๑] World Trade Organization, "Agreement on Government Procurement: Parties, Observers, and Accessions," http://www.wto.org/english/tratop_e/gproc_e/memobs_e.htm (สืบค้นเมื่อ ๖ มกราคม ๒๕๕๘).

Their Disposal หรือที่เรียกว่า Basel Convention ซึ่งสิงคโปร์เข้าร่วมโดยการลงนามเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙

Basel Convention เป็นความพยายามของนานาชาติในการแก้ไขปัญหาที่เกิดจากการพัฒนาภาคอุตสาหกรรมซึ่งเป็นตัวขับเคลื่อนหลักทางเศรษฐกิจของหลายประเทศในช่วงศตวรรษที่ผ่านมา อุตสาหกรรมการผลิตก่อให้เกิดขยะและของเสียจำนวนมากจนผู้ประกอบการบางรายได้ใช้วิธีส่งออกของเสียจากภาคอุตสาหกรรมไปยังประเทศกำลังพัฒนาเช่นประเทศในทวีปแอฟริกาและยุโรปตะวันออกจนทำให้เกิดปัญหาสุขภาพและสิ่งแวดล้อมในประเทศเหล่านั้น Basel Convention จึงได้รับการจัดทำขึ้นและมีผลบังคับใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๓๕[๔๒] เพื่อกระตุ้นให้รัฐบาลมีมาตรการจัดการกับการค้าของเสียที่เป็นอันตราย (trade in hazardous wastes) ที่มีประสิทธิภาพและไม่ก่อให้เกิดผลกระทบทางลบต่อสุขภาพของประชาชนและสิ่งแวดล้อม ความตกลงดังกล่าวจึงมีความเกี่ยวเนื่องกับเศรษฐกิจการค้า การเมืองและความมั่นคงด้วย

อย่างไรก็ดี ตรงข้ามกับกรณี Government Procurement Act (Chapter 120) รัฐบัญญัติ Hazardous Waste (Control of Export, Import and Transit) Act (Chapter 122A) ที่ตราขึ้นเพื่อรองรับ Basel Convention นั้นกำหนดรายละเอียดและหลักการที่รัฐบาลต้องปฏิบัติตามในการนำเข้า ส่งออก และขนส่งของเสียที่เป็นอันตราย โดยมีเนื้อหาทั้งหมด ๔๘ มาตรา และเอกสารแนบท้ายอีกหนึ่งฉบับ อย่างไรก็ดี เนื้อหาของรัฐบัญญัติ Hazardous Waste (Control of Export, Import and Transit) Act (Chapter 122A) นั้นกลับไม่ได้นำเอาหลักการสำคัญ ๓ ประการของ Basel Convention บัญญัติเข้าไปด้วย คือ

(๑) ประเทศที่นำเข้าของเสียที่เป็นอันตรายนั้นต้องได้รับการชี้แจ้งลักษณะที่แท้จริงของของเสียนั้นล่วงหน้าก่อนที่จะมีการนำเข้า (Prior informed consent)

(๒) ห้ามไม่ให้ประเทศภาคีทำการค้าของเสียกับประเทศที่ไม่ใช่ภาคี (Prohibition of trade with non-parties)

(๓) หากการส่งออกของเสียนั้นไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานและขั้นตอนที่กำหนดไว้ใน Basel Convention หรือรัฐบาลมีเหตุให้เชื่อว่าของเสียที่นำเข้ามานั้นไม่ได้รับการจัดการที่ถูกต้องตามหลักที่เกี่ยวข้องกับการจัดการสิ่งแวดล้อมในประเทศของตน ให้ประเทศที่ส่งออกของเสียนั้นต้องรับเอาของเสียนั้นกลับไป (Duty to re-import wastes not properly exported)

---

[๔๒] Secretariat of the Basel Convention, "Overview," http://www.basel.int/TheConvention/Overview/tabid/1271/Default.aspx (สืบค้นเมื่อ ๖ มกราคม ๒๕๕๘).

นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังใช้เวลาถึง ๔ ปี ในการพิจารณาเข้าร่วม Basel Convention ซึ่งต่างจากกรณี WTO Agreement on Government Procurement ที่สิงคโปร์เข้าร่วมในปีเดียวกับที่ความตกลงดังกล่าวออกมา หากพิจารณาประเด็นนี้ควบคู่กับการที่สิงคโปร์ไม่ได้นำหลักการ ๓ ข้อข้างต้นของ Basel Convention มาไว้ในกฎหมายภายใน ท่าทีดังกล่าวของรัฐบาลสิงคโปร์อาจมีสาเหตุจากการที่สิงคโปร์เองเป็นประเทศที่ต้องส่งออกของเสียไปนอกประเทศเนื่องจากข้อจำกัดด้านขนาดพื้นที่ อย่างไรก็ดี มาตรการการจัดการขยะและของเสียในสิงคโปร์นั้นได้รับการยอมรับว่ามีประสิทธิภาพสูงอยู่แล้ว[๘๓]เนื่องจากสิงคโปร์มีการตรากฎหมายเพื่อปกป้องสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของส่วนรวมก่อนที่จะเข้าร่วม Basel Convention นั่นก็คือ Environmental Public Health Act (Chapter 95) ซึ่งมีผลบังคับใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๓๐ จึงอาจกล่าวได้ว่า การที่สิงคโปร์เข้าร่วม Basel Convention ล่าช้านั้น อาจเป็นผลมาจากการที่รัฐบาลเห็นว่ากฎหมายภายในของประเทศที่เกี่ยวข้องนั้นดีอยู่แล้ว และไม่ต้องการให้ความตกลงระหว่างประเทศนำไปสู่ความขัดแย้งกับประเทศคู่ค้าในกรณีที่มีข้อพิพาทอันเกิดจากความตกลงดังกล่าว

สรุป

ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงของสิงคโปร์เป็นผลจากประวัติศาสตร์ช่วงก่อนได้รับเอกราชจากเจ้าอาณานิคม เช่น การเน้นความสำคัญของการป้องกันประเทศโดยพึ่งพาตนเองอันเนื่องมาจากความไม่ไว้วางใจมหาอำนาจ และความต้องการหลีกเลี่ยงที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับประเด็นทางการเมืองและความมั่นคงระหว่างประเทศมหาอำนาจอย่าง จีน และสหรัฐอเมริกา ที่อาจส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การค้าระหว่างประเทศที่เป็นเสาหลักของการพัฒนาประเทศ ทำให้สิงคโปร์ไม่เข้าเป็นพันธมิตรทางการทหารกับประเทศใด ความร่วมมือระหว่างประเทศในอาเซียนที่มีความยืดหยุ่นสูงและตั้งอยู่บนหลักการการไม่แทรกแซงกิจการภายในจึงเป็นประโยชน์ต่อสิงคโปร์ อย่างไรก็ดี ประวัติศาสตร์ของประเทศสิงคโปร์ชี้ให้เห็นว่ารัฐบาลมีการตอบสนองต่อเหตุการณ์ภายในและนอกประเทศอยู่เสมอ ท่าทีและจุดยืนของสิงคโปร์ที่เกี่ยวกับการเมืองและความมั่นคงในปัจจุบันอาจเปลี่ยนแปลงได้ ซึ่งทิศทางการพัฒนาประเทศของสิงคโปร์มีแนวโน้มจะเป็นไปตามเจตนารมณ์และแนวทางของพรรค PAP ที่กุมอำนาจในประเทศมาตลอดตั้งแต่สิงคโปร์ประกาศตนเป็นสาธารณรัฐอิสระ

[๘๓] Simon S C Tay, "The Singapore Legal System," 476.

บทที่ ๓
กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคง

จากประวัติศาสตร์การตกเป็นประเทศอาณานิคมของอังกฤษมานานกว่า ๑๕๐ ปี และการเป็นศูนย์กลางการค้าสำคัญที่เชื่อมต่อทะเลจีนใต้กับมหาสมุทรอินเดีย ซึ่งเป็นที่ตั้งของประเทศมหาอำนาจทางเศรษฐกิจอย่างจีน ญี่ปุ่น เกาหลีใต้ และอินเดีย ทำให้สิงคโปร์เต็มไปด้วยความหลากหลายด้านเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมในหมู่ผู้ที่เข้ามาตั้งถิ่นฐานและแรงงานต่างชาติ อย่างไรก็ดี รัฐบาลสิงคโปร์มิได้มีมาตรการที่จะขจัดความหลากหลายเหล่านั้น แต่กลับดำเนินนโยบายเพื่อคงความหลากหลายนั้นไว้ให้ทับซ้อนกับความเป็นสิงคโปร์ ผ่านนโยบายอย่าง Ethnic Self-Help Groups และ Bilingual Education Policy ดังที่นำเสนอเอาไว้ในบทที่ ๑ เป็นต้น ในปัจจุบัน ความหลากหลายดังกล่าวถูกนำมาใช้เป็นหนึ่งในข้อได้เปรียบด้านเศรษฐกิจของสิงคโปร์ เนื่องจากประชากรของสิงคโปร์สามารถสื่อสารได้หลายภาษา ซึ่งสามารถช่วยในการติดต่อธุรกิจและเพิ่มโอกาสในการจ้างงานของคนในประเทศ

สิงคโปร์เป็นประเทศขนาดเล็กที่มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของสิงคโปร์ก็คือ ทรัพยากรมนุษย์ การพัฒนาประเทศที่ผ่านมาของรัฐบาลจึงเน้นการสร้างบุคลากรที่มีคุณภาพและมีความรู้ผ่านระบบการศึกษาที่ดี มีสุขภาพและการดำเนินชีวิตที่ถูกสุขอนามัยและปราศจากโรคภัย และมีทักษะความเชี่ยวชาญที่เป็นที่ต้องการของภาคธุรกิจและอุตสาหกรรม เป้าหมายในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ดังที่กล่าวมานั้น ต้องอาศัยกฎหมายด้านการศึกษา กฎหมายที่พัฒนาทักษะแรงงาน รวมไปถึงกฎหมายทางด้านการสาธารณสุขที่มีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีการใช้เทคโนโลยีอย่างแพร่หลาย ทั้งในภาครัฐและภาคเอกชนทั้งในที่ทำงานและที่อยู่อาศัย ซึ่งเป็นผลจากการที่ รัฐบาลสิงคโปร์มีวิสัยทัศน์ที่จะทำให้สิงคโปร์กลายเป็นเกาะอัจฉริยะ (Intelligent Island) ที่มีการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศในระดับสูงตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๓[๔๔] การพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารจึงได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนจากรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่างจริงจัง

---

[๔๔] Infocomm Development Authority of Singapore, “Singapore One -The Vision of An Intelligent Island,” https://www.ida.gov.sg/About-Us/Newsroom/Speeches/2000/20061214110301 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

ความสำเร็จดังกล่าวมีปัจจัยที่สำคัญ คือ ประสิทธิภาพการทำงานของภาครัฐสิงคโปร์ ซึ่งนอกจากจะได้ชื่อว่ามีความโปร่งใสและปราศจากการทุจริตคอร์รัปชั่นมากที่สุดประเทศหนึ่งของโลกแล้ว ยังเป็นแหล่งรวมผู้มีความรู้ความสามารถของประเทศ เนื่องจากรัฐบาลสิงคโปร์มีการจัดสวัสดิการทั้งที่เป็นเงินเดือน วันลาหยุด และค่ารักษาพยาบาลที่เทียบเท่ากับภาคเอกชน เพื่อให้ภาครัฐสามารถดึงดูดทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพให้เข้ามาทำงานให้กับประเทศได้

อย่างไรก็ดี ประเทศสิงคโปร์มีแนวโน้มที่จะเผชิญกับความท้าทายด้านทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งถือเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของสิงคโปร์ นั่นคือ การเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ อันมีสาเหตุมาจากอัตราการเกิดที่ลดลง ซึ่งส่งผลกระทบต่อโครงสร้างประชากร เศรษฐกิจ และสังคมของประเทศ การรับมือกับสังคมผู้สูงอายุ ควบคู่ไปกับการทำให้ประชากรในปัจจุบันซึ่งมีความหลากหลายในระดับที่ค่อนข้างสูงสามารถอยู่ร่วมกันในสังคมได้อย่างสันติ และมีคุณภาพชีวิตที่ดี จึงถือเป็นความท้าทายที่สำคัญประการหนึ่งของรัฐบาลสิงคโปร์

เป็นที่ทราบกันดีว่า สิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรธรรมชาติ การใช้ทรัพยากร เช่น น้ำ และดิน ถูกควบคุมอย่างจริงจังโดยรัฐบาลซึ่งพยายามอนุรักษ์ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัดและเน้นการใช้ทรัพยากรให้เกิดประโยชน์สูงสุด นอกจากนี้ การเป็นประเทศขนาดเล็กที่มีลักษณะเป็นเกาะทำให้สิงคโปร์ไม่สามารถหลีกหนีปัญหามลพิษไปที่อื่นได้ และปัญหาที่เกิดจากมลพิษด้านต่าง ๆ จะสามารถแพร่กระจายไปทั่วประเทศได้อย่างรวดเร็วหากไม่มีการจัดการและรับมือกับปัญหาที่ดี

ภายหลังการก่อตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐอิสระในปี พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นต้นมา สิงคโปร์ถูกปกครองด้วยพรรคการเมืองเดียวที่ชนะการเลือกตั้งมาโดยตลอด คือ People's Action Party (PAP) โดยนายกรัฐมนตรีสิงคโปร์คนปัจจุบัน คือ นาย Lee Hsien Loong เป็นบุตรชายคนโตของนาย Lee Kuan Yew ผู้ก่อตั้งพรรค PAP และนายกรัฐมนตรีคนแรกของสิงคโปร์ การที่สิงคโปร์ถูกปกครองโดยพรรคการเมืองเดียวมาโดยตลอดทำให้เกิดเสถียรภาพทางการเมืองและความต่อเนื่องทางนโยบาย แต่ในขณะเดียวกัน การที่รัฐบาลสิงคโปร์มีความเข้มแข็งมากก็ทำให้เกิดกรณีที่การบังคับใช้กฎหมายของรัฐบาลนั้นละเมิดต่อสิทธิและเสรีภาพของประชาชน ดังที่กล่าวไว้แล้วในบทที่ ๒

บทที่ ๓ นำเสนอกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงของประเทศสิงคโปร์ โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๑๐ หัวข้อ ได้แก่ (๓.๑) กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา (๓.๒) กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน (๓.๓) กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข (๓.๔) กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร (๓.๕) กฎหมายเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ (๓.๖) กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิต (๓.๗) กฎหมายเกี่ยวกับ

การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม (๓.๘) กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิต (๓.๙) กฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของทางราชการ กฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ และ (๓.๑๐) กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและการควบคุมสถานการณ์บ้านเมือง นอกจากนี้ โครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายในแต่ละหัวข้อจะถูกนำเสนอในตอนท้ายของแต่ละหัวข้อด้วย

๓.๑ กฎหมายเกี่ยวกับการศึกษา

ระบบการศึกษาของประเทศสิงคโปร์จัดได้ว่าเป็นหนึ่งในระบบการศึกษาที่ดีที่สุดของโลก จากการเปรียบเทียบระบบการศึกษา ๔๐ ประเทศ ของ Economist Intelligent Unit โดยเป็นรองประเทศเกาหลีใต้ และญี่ปุ่น (สถิติปี พ.ศ. ๒๕๕๗)[๔๕] และเนื่องจากสิงคโปร์เคยเป็นประเทศอาณานิคมของอังกฤษ ระบบการศึกษาของสิงคโปร์จึงมีความคล้ายคลึงกับระบบการศึกษาของอังกฤษ กล่าวคือ ใช้หลักสูตร GCSE และ A level เหมือนกับของอังกฤษในการเรียน A level นั้น เด็กนักเรียนจะเลือกเรียนเพียง ๔ วิชาในปีแรก และ ๓ วิชาในปีถัดไป เพื่อให้เด็กเกิดความเชี่ยวชาญในวิชาที่ตนเรียน ซึ่งแตกต่างจากระบบการศึกษาแบบสหรัฐอเมริกาที่กำหนดให้นักเรียนต้องเรียนหลายวิชาในช่วงมัธยมศึกษาตอนปลาย

ระบบการศึกษาของสิงคโปร์นั้น มีที่มาสำคัญจากนโยบายของรัฐบาล ในปี พ.ศ. ๒๔๙๐ หรือหลังสงครามโลกครั้งที่สอง มีนักเรียนจำนวนมากที่ต้องออกจากโรงเรียนกลางคัน รัฐบาลจึงดำเนินโครงการนโยบายการศึกษาสิบปี (Ten Years Programme for Education Policy) ระหว่างปี พ.ศ. ๒๔๙๓ ถึง พ.ศ. ๒๕๐๓ เพื่อให้เกิดระบบการศึกษาที่เตรียมความพร้อมของประชาชนสำหรับการปกครองตนเอง ภายหลังได้รับเอกราชจากประเทศอังกฤษ

ในเวลาต่อมา เมื่อสิงคโปร์เริ่มมีการพัฒนาเศรษฐกิจของตนเอง รัฐบาลดำเนินนโยบายทางการศึกษาที่เน้น "การศึกษาเพื่อความอยู่รอด" (survival-driven education) เพื่อให้ได้แรงงานที่มีทักษะที่เหมาะสมและเป็นที่ต้องการสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรม และลดอัตราการว่างงานภายในประเทศ มีการจัดตั้งสถาบันอาชีวะ และโครงการ Gifted Education Programme นอกจากความจำเป็นทางเศรษฐกิจแล้ว การศึกษายังช่วยในเรื่องการรวมชาติ โดยเริ่มจากนโยบายการเรียน

[๔๕] Straits Times, "Singapore takes third spot in global education rankings," http://www.straitstimes.com/news/singapore/education/story/singapore-takes-third-spot-global-education-rankings-20140508 (สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

สองภาษาในโรงเรียน ที่ถูกนำมาใช้เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๓ ซึ่งกำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักในการเรียนการสอน เพื่อใช้เป็นภาษากลางระหว่างประชากรต่างเชื้อชาติ

ระบบการศึกษาของสิงคโปร์ แบ่งออกเป็น ๕ ระดับ ดังนี้[๘๖]

- ระดับเตรียมประถมศึกษา (อายุ ๔ – ๖ ปี)
- ระดับประถมศึกษา (อายุ ๖ – ๑๒ ปี)
- ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (อายุ ๑๒ - ๑๖ ปี)
- ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (อายุ ๑๖ – ๑๙ ปี)
- ระดับมหาวิทยาลัย (อายุ ๑๙ - ๒๒ ปี)

หัวข้อนี้นำเสนอกฎหมายที่เกี่ยวกับการศึกษาของสิงคโปร์ ประกอบด้วยกฎหมายสำคัญ ๓ ฉบับ ได้แก่ Compulsory Education Act (Chapter 51) Education Act (Chapter 87) และ Private Education Act (Chapter 247A) โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๖ หัวข้อ ได้แก่ ภาพรวมของระบบการศึกษาของสิงคโปร์ตามนโยบายของรัฐบาลสิงคโปร์ การศึกษาภาคบังคับ การขึ้นทะเบียนโรงเรียน การขึ้นทะเบียนสถานศึกษาเอกชน การขึ้นทะเบียนผู้บริหารโรงเรียนและครู และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๑.๑ ภาพรวมของระบบการศึกษาของสิงคโปร์ตามนโยบายของรัฐบาลสิงคโปร์

มาตรา ๑๖ แห่งรัฐธรรมนูญสิงคโปร์กำหนดเรื่องการให้ความเคารพในการศึกษาโดยไม่ให้มีการเลือกปฏิบัติต่อประชากรสิงคโปร์ (citizen of Singapore) ในสถานศึกษาของรัฐบนพื้นฐานของศาสนา ชาติพันธุ์ สกุล หรือสถานที่เกิด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การรับนักเรียนเข้าศึกษาหรือค่าธรรมเนียมการศึกษา และการให้ความช่วยเหลือทางการเงินเพื่อการศึกษาของนักเรียนในสถานศึกษาใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นสถานศึกษาของรัฐหรือไม่ และไม่ว่าจะอยู่ในประเทศสิงคโปร์ หรือนอกประเทศสิงคโปร์ก็ตาม นอกจากนี้ ยังกำหนดให้กลุ่มศาสนาทุกกลุ่มมีสิทธิที่จะก่อตั้งสถาบันเพื่อการศึกษาของเด็กและออกคำสั่งภายใต้ศาสนาตน และบุคคลจะต้องไม่ถูกบังคับให้เข้าร่วมพิธีกรรมทางศาสนาที่ไม่ใช่ศาสนาของตน[๘๗]

---

[๘๖] Ministry of Education, "Singapore's Education Journey," http://www.moe.gov.sg/education/landscape/ (สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๘๗] Section 16.—(1) Without prejudice to the generality of Article 12, there shall be no discrimination against any citizen of Singapore on the grounds only of religion, race, descent or place of birth —

จากมาตรา ๑๖ ของรัฐธรรมนูญสิงคโปร์จะเห็นได้ว่า รัฐธรรมนูญได้ถูกร่างให้สอดคล้องกับลักษณะของประชากรในประเทศ ซึ่งมีความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติและศาสนา โดยศาสนาที่ประชาชนนับถือนั้นมีทั้ง พุทธ ขงจื๊อ เต๋า คริสต์ อิสลาม และฮินดู รัฐบาลสิงคโปร์จึงไม่กำหนดให้มีศาสนาประจำชาติ และยังเน้นให้สถาบันการศึกษาเคารพและไม่เลือกปฏิบัติต่อนักเรียน

ระบบการศึกษาของสิงคโปร์แบ่งออกเป็นระดับประถม ๖ ปี และระดับมัธยมศึกษา ๔ ปี ซึ่งรวมแล้วเป็นการศึกษาภาคบังคับ ๑๐ ปี โดยนักเรียนที่อยู่ภายใต้การศึกษาภาคบังคับจะต้องเรียน ๒ ภาษาควบคู่กันไป ได้แก่ ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลักที่ใช้ในการเรียนการสอน และเลือกเรียนภาษาที่พูดมาแต่กำเนิด (Mother tongue) เพิ่มอีกหนึ่งภาษา โดยสามารถเลือกระหว่างภาษาจีนกลาง ภาษามาเลย์ หรือภาษาทมิฬ

รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการศึกษาเป็นอย่างมาก เพราะถือว่าประชาชนเป็นทรัพยากรที่สำคัญของประเทศ ในการนี้ รัฐบาลได้ให้การอุดหนุนด้านการศึกษาจนเสมือนกับเป็นการศึกษาแบบให้เปล่า โรงเรียนในระดับประถมและมัธยมล้วนเป็นโรงเรียนของรัฐบาลหรือกึ่งรัฐบาล ส่วนสถานศึกษาของเอกชนในสิงคโปร์จะมีเฉพาะในระดับอนุบาลและโรงเรียนนานาชาติเท่านั้น

ผู้ที่ต้องการจะเข้าศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย จะต้องเข้าศึกษาขั้นเตรียมมหาวิทยาลัยอีก ๒ ปี มหาวิทยาลัยในสิงคโปร์มี ๓ แห่ง ได้แก่ National University of Singapore (NUS) Nanyang Technological University (NTU) และ Singapore Management University (SMU) โดย NUS หรือมหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ จะให้การศึกษาครอบคลุมเกือบทุกสาขาวิชา ทั้งแพทยศาสตร์ นิติศาสตร์ ศิลปะศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิศวกรรมศาสตร์ สถาปัตยกรรมศาสตร์ และ

(a) in the administration of any educational institution maintained by a public authority, and, in particular, the admission of pupils or students or the payment of fees; or

(b) in providing out of the funds of a public authority financial aid for the maintenance or education of pupils or students in any educational institution (whether or not maintained by a public authority and whether within or outside Singapore).

(2) Every religious group has the right to establish and maintain institutions for the education of children and provide therein instruction in its own religion, and there shall be no discrimination on the ground only of religion in any law relating to such institutions or in the administration of any such law.

(3) No person shall be required to receive instruction in or to take part in any ceremony or act of worship of a religion other than his own.

(4) For the purposes of clause (3), the religion of a person under the age of 18 years shall be decided by his parent or guardian.

การบริหารธุรกิจ ส่วน NTU จะเน้นการศึกษาด้านวิศวกรรมศาสตร์สาขาต่าง ๆ และวิทยาศาสตร์ประยุกต์ รวมทั้งสาขาธุรกิจและการบัญชี สำหรับ SMU จะเน้นเรื่องการจัดการธุรกิจเป็นหลัก[๘๘]

นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีวิทยาลัยเทคนิค (Polytechnic) จำนวน ๕ แห่ง ทั่วประเทศ ได้แก่ Singapore Polytechnic (SP) Ngee Ann Polytechnic (NP) Temasek Polytechnic (TP) และ Nanyang Polytechnic (NYP) ส่วนวิทยาลัยผลิตครูของสิงคโปร์มีอยู่เพียงแห่งเดียว คือ National Institute of Education (NIE) และยังมี Institute of Technical Education (ITE) เป็นสถาบันที่จัดการศึกษาสำหรับผู้ต้องการทักษะทางช่างเทคนิค และช่างฝีมือ

๓.๑.๒ การศึกษาภาคบังคับ

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงผู้ที่เข้าข่ายต้องเข้ารับการศึกษาภาคบังคับตามกฎหมาย และบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืน

มาตรา ๓ แห่ง Compulsory Education Act (Chapter 51) กำหนดไว้ว่า เด็กที่จะต้องเข้าเรียนการศึกษาภาคบังคับนั้น คือ (ก) เด็กที่เกิดหลังวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๙ (ข) เป็นพลเมืองสิงคโปร์ และ (ค) มีถิ่นที่อยู่ในประเทศสิงคโปร์[๘๙] สำหรับการศึกษาภาคบังคับนั้นมีระยะเวลา ๑๐ ปี โดยเริ่มตั้งแต่เด็กอายุ ๖ ปี ซึ่งจะต้องเข้าเรียนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐ (national primary school) ซึ่งคำนิยามของโรงเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐดังกล่าวถูกกำหนดไว้ในมาตรา ๒ แห่ง Compulsory Education Act ให้หมายถึง โรงเรียนที่จัดการโดยรัฐโดยตรง โรงเรียนที่ได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐ โรงเรียนตามที่กำหนดในกฎหมาย School Boards (Incorporation) Act (Chapter 284A) และโรงเรียนอื่นตามที่กำหนด[๙๐] อนึ่ง ผู้ปกครองที่ไม่ประสงค์

---

[๘๘] สำนักความสัมพันธ์ต่างประเทศ กระทรวงศึกษาธิการ, "ระบบการศึกษา-สิงคโปร์," http://www.bic.moe.go.th/th/index.php?option=com_content&view=article&id=620&catid=61 (สืบค้นเมื่อ ๖ สิงหาคม ๒๕๕๘).

[๘๙] Section 3.—(1) A child of compulsory school age who is —

(a) born after 1st January 1996;

(b) a citizen of Singapore; and

(c) residing in Singapore,

shall attend regularly as a pupil at a national primary school.

[๙๐] Section 2. "national primary school" means any institution for the provision of full-time primary education, being —

(a) a school organised and conducted directly by the Government;

(b) a school in receipt of grant-in-aid under the Education Act;

(c) a school specified in any order made under section 3(1) of the School Boards (Incorporation) Act (Cap. 284A); or

(d) such other school as may be prescribed;

จะส่งเด็กเข้าเรียนในโรงเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐ จะต้องแจ้งต่ออธิบดีศึกษาธิการถึงเหตุผลที่ไม่ส่งเด็กเข้าเรียนในโรงเรียนดังกล่าว

การศึกษาภาคบังคับในสิงคโปร์เมื่อเทียบกับการศึกษาของไทย คือ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ ๑ ถึงระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๔ หรือปีที่ ๕ ขึ้นอยู่กับหลักสูตรที่นักเรียนเลือก โดยการศึกษาภาคบังคับในสิงคโปร์นั้นจะแบ่งออกเป็น ๒ ช่วง ได้แก่ ช่วงประถมต้น คือ ประถมศึกษาชั้นปีที่ ๑ ถึงปีที่ ๔ ซึ่งเรียกว่า Foundation Stage โดยนักเรียนจะเรียน ๓ วิชาหลัก คือ ภาษาอังกฤษ ภาษาที่พูดมาแต่กำเนิด และคณิตศาสตร์ นอกจากนั้น จะมีวิชาดนตรี ศิลปหัตถกรรม หน้าที่พลเมือง สุขศึกษา สังคมศึกษา และพลศึกษา และช่วงประถมปลาย คือ ประถมศึกษาชั้นปีที่ ๕ ถึงปีที่ ๖ ซึ่งเรียกว่า Orientation Stage ในช่วงนี้ นักเรียนจะถูกแยกเรียนตามกลุ่มทางภาษาโดยขึ้นอยู่กับความสามารถทางภาษาของแต่ละคน เมื่อสำเร็จการศึกษาชั้นประถมปีที่ ๖ แล้ว นักเรียนต้องผ่านการสอบที่เรียกว่า Primary School Leaving Examination (PSLE) เพื่อที่จะเข้าศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา ซึ่งผลการสอบ PSLE จะมีส่วนสำคัญอย่างยิ่งต่อทางเลือกในการศึกษาต่อในระดับมัธยมศึกษา

การศึกษาในระดับมัธยมศึกษาในสิงคโปร์มี ๓ หลักสูตรให้นักเรียนสามารถเลือกเรียนได้ตามความสามารถและความสนใจ คือ แบบเร่งรัด (Express) ซึ่งเป็นหลักสูตร ๔ ปี ส่วนแบบธรรมดาสายวิชาการ (Normal-Academic) และแบบธรรมดาสายเทคนิค (Normal-Technical) เป็นหลักสูตร ๕ ปี เมื่อจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาแล้ว นักเรียนจะต้องทำการสอบ เพื่อให้ได้ใบประกาศนียบัตร GCSE (General Certificate of Secondary Education) จากนั้น ผู้ที่สนใจเรียนสายวิชาชีพเทคนิคหรืออาชีวศึกษา ก็สามารถแยกไปเรียนตามสถาบันต่าง ๆ ได้ ส่วนผู้ที่ต้องการศึกษาต่อในระดับมหาวิทยาลัย จะต้องเข้าศึกษาต่อใน Junior College อีก ๒ ปี เมื่อจบแล้วจะต้องสอบ GCE "A" Level เพื่อนำผลคะแนนไปตัดสินการเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัย

ผู้ปกครองที่ไม่ส่งเด็กเข้ารับการศึกษาภาคบังคับจะมีความผิดตามมาตรา ๓ (๒) แห่ง Compulsory Education Act เว้นแต่จะได้รับการยกเว้น หรือแสดงเหตุผลให้เป็นที่ประจักษ์ว่าเหตุใดจึงไม่ส่งเด็กเข้ารับการศึกษาในโรงเรียนระดับประถมศึกษาของรัฐ บทลงโทษของผู้กระทำความผิดภายใต้มาตรา ๓ (๒) คือ โทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ[๙๑] ซึ่งบทลงโทษที่รุนแรงสะท้อนให้เห็นถึงความเอาจริงเอาจังต่อการศึกษาของประเทศสิงคโปร์

[๙๑] Section 7.—(1) Any person who is guilty of an offence under section 3(2) shall be liable on conviction to a fine not exceeding $5,000 or to imprisonment for a term not exceeding 12 months or to both.

อนึ่ง รัฐบาลสิงคโปร์กำหนดให้หนังสือเรียน หนังสือแบบฝึกหัด และแบบทดสอบที่ใช้ในโรงเรียนนั้น ต้องเป็นไปตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด

๓.๑.๓ การขึ้นทะเบียนโรงเรียน

การขึ้นทะเบียนโรงเรียนถูกกำหนดไว้ใน Education Act (Chapter 87) ซึ่งมีเนื้อหาสำคัญคือ กำหนดบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนโรงเรียนในสิงคโปร์ การนำเสนอในหัวข้อนี้แบ่งออกเป็น ๓ หัวข้อย่อย ได้แก่ คำนิยามตามกฎหมาย เงื่อนไขในการขึ้นทะเบียนโรงเรียนและการอุทธรณ์

ก) คำนิยามตามกฎหมาย

Education Act (Chapter 87) ระบุนิยามคำว่า "โรงเรียน" หมายถึง องค์กร หรือสถานที่ที่มีการให้การศึกษาแก่คนตั้งแต่ ๑๐ คน ขึ้นไป ไม่ว่าจะอยู่ในชั้นเรียนเดียวหรือหลายชั้นเรียน[๙๒] นอกจากนี้ ยังจำกัดการใช้ศัพท์คำว่า "โรงเรียน" "มหาวิทยาลัย" "วิทยาลัย" และ"สถาบันการศึกษา" หรือคำศัพท์ใด ๆ ที่กำหนดโดยรัฐมนตรีและประกาศในรัฐกิจจานุเบกษา ไม่ว่าจะในภาษาใดก็ตาม หรือคำศัพท์ใดที่บ่งชี้ว่าบุคคล หรือองค์กรให้การศึกษา เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากอธิบดีศึกษาธิการ (Director-General of Education) ผู้ใดฝ่าฝืนจะมีโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ[๙๓]

ในกรณีที่เป็นการขึ้นทะเบียนโรงเรียนที่ไม่ใช่โรงเรียนรัฐบาล ผู้ที่ต้องการจะเป็นผู้บริหารโรงเรียนจะต้องยื่นเรื่องต่ออธิบดีศึกษาธิการ โดยอธิบดีฯ มีอำนาจที่จะขึ้นทะเบียนโรงเรียนนั้น ๆ แต่หากปฏิเสธการขอขึ้นทะเบียนโรงเรียนใด จะต้องให้เหตุผลกำกับทุกครั้ง

---

[๙๒] Section 2. "school" means according to the context —

(a) an organisation for the provision of education for 10 or more persons; or

(b) a place where 10 or more persons are being or are habitually taught whether in one or more classes, or in the case of a correspondence school, the place or places where instruction is prepared or where answers are examined or corrected;

[๙๓] 4A.—(1) Subject to subsection (2), no person or organisation shall, except with the written consent of the Director-General —

(a) use the words "academy", "college", "school", "university" or any other term which the Minister may specify by notification in the Gazette, or any of its derivatives, in any language or any other word or words indicating that the person or organisation provides education, in the name, description or title under which that person or organisation is providing education;

ข) เงื่อนไขในการขึ้นทะเบียนโรงเรียน

โรงเรียนที่สามารถขึ้นทะเบียนได้ จะต้องไม่เข้าข่ายโรงเรียนที่อธิบดีศึกษาธิการสามารถปฏิเสธการขอขึ้นทะเบียน ๑๘ ข้อ ดังนี้[๙๔]

(๑) อยู่ในพื้นที่ที่มีสถานศึกษาเพียงพออยู่แล้ว

(๒) สถานที่จะก่อตั้งโรงเรียนถูกจัดเป็นอาคารที่มีความเสี่ยงภัยหรือไม่มั่นคง หรือมีความเป็นไปได้ที่โครงสร้างของอาคารจะไม่เหมาะสำหรับใช้เป็นโรงเรียน

(๓) สถานที่จะก่อตั้งโรงเรียนมีมาตรการป้องกันอัคคีภัยไม่เพียงพอ

---

[๙๔] Section 24. The Director-General may refuse to register a school if —

(a) adequate educational facilities already exist in the area in which it is proposed to open the school;

(b) the proposed school premises constitute a dangerous building or are or are likely to be structurally unsuitable for use as a school;

(c) the fire precautions in the proposed school premises are inadequate;

(d) the proposed school premises are insanitary or for reasons of health unsuitable for use as a school;

(e) the area provided for the open air recreation of pupils is inadequate or unsatisfactory;

(f) the proposed school does not conform to the regulations made under this Act;

(g) the proposed fees are excessive, having regard to the cost of maintaining and conducting the proposed school and the standard of education to be provided;

(h) the qualifications and experience of the proposed teachers are not adequate to ensure the efficient conduct of the proposed school;

(i) the proposed salaries of the teachers are not adequate to ensure the efficient performance of their duties;

(j) the proposed school is designed to accommodate more than 1,200 pupils in any one session;

(k) the constitution of the proposed committee of management is not such as to ensure the efficient administration of the proposed school;

(l) the supervisor recommended by the proposed committee of management is not a fit and proper person to act as a supervisor;

(m) the proposed school has previously been refused registration or the registration thereof has been cancelled either under this Act or under any previous written law relating to the registration of schools;

(n) the proposed school is likely to be used for a purpose detrimental to the interests of Singapore or of the public;

(o) the proposed school is likely to be used for the purpose of instruction detrimental to the interests of the public or of the pupils;

(p) the proposed school is likely to be used as a meeting place of an unlawful society;

(q) the name under which the school is to be registered is against the interests of Singapore; or

(r) in the application for registration a statement has been made or information has been furnished which is false in a material particular or by reason of the omission of a material particular.

(๔) สถานที่จะก่อตั้งโรงเรียนนั้นไม่ถูกสุขอนามัยหรือไม่เหมาะสมด้วยเหตุผลของสุขภาพในการใช้สถานที่เป็นโรงเรียน

(๕) สถานที่พักผ่อนนอกอาคารสำหรับนักเรียนนั้นมีไม่เพียงพอ

(๖) โรงเรียนที่ขอจดทะเบียนนั้นไม่เป็นไปตามกฎระเบียบที่กำหนดภายใต้รัฐบัญญัตินี้

(๗) ค่าเล่าเรียนที่นำเสนอสูงเกินไป เมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายในการบริหารโรงเรียนและมาตรฐานการศึกษาที่จะให้แก่นักเรียน

(๘) คุณสมบัติและประสบการณ์ของครูที่จะสอนไม่เพียงพอ

(๙) ค่าตอบแทนของครูที่นำเสนอนั้นไม่เพียงพอในการปฏิบัติหน้าที่อย่างมีประสิทธิภาพ

(๑๐) มีแผนที่จะรองรับนักเรียนจำนวนมากกว่า ๑,๒๐๐ คน ในหนึ่งวิชา

(๑๑) คณะกรรมการโรงเรียนอาจไม่สามารถบริหารโรงเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ

(๑๒) ผู้บริหารโรงเรียนมีความไม่เหมาะสมที่จะบริหาร

(๑๓) โรงเรียนที่ขอขึ้นทะเบียนเคยถูกปฏิเสธการขอขึ้นทะเบียน หรือเคยถูกถอดใบอนุญาตภายใต้กฎหมาย Education Act หรือกฎหมายก่อนหน้าที่เกี่ยวข้องกับการขึ้นทะเบียนโรงเรียน

(๑๔) มีความเป็นไปได้ที่โรงเรียนดังกล่าวจะถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ที่เป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ของสิงคโปร์ หรือของสาธารณะ

(๑๕) มีความเป็นไปได้ที่โรงเรียนดังกล่าวจะถูกใช้เพื่อสั่งสอนสิ่งที่เป็นอันตรายต่อผลประโยชน์ของสาธารณะ หรือของนักเรียน

(๑๖) มีความเป็นไปได้ที่โรงเรียนดังกล่าวจะถูกใช้เป็นสถานที่นัดพบขององค์กรผิดกฎหมาย

(๑๗) ชื่อโรงเรียนที่ขอขึ้นทะเบียนขัดกับผลประโยชน์ของสิงคโปร์ หรือ

(๑๘) ใบขอขึ้นทะเบียน หรือเอกสารที่ใช้ประกอบการขอขึ้นทะเบียนมีการให้ข้อมูลที่เป็นเท็จ หรือไม่ครบถ้วน

จะเห็นได้ว่า การขึ้นทะเบียนโรงเรียนในสิงคโปร์ค่อนข้างรัดกุม โดยอธิบดีฯ สามารถปฏิเสธการขอขึ้นทะเบียนโรงเรียนได้บนหลายฐาน ตั้งแต่คุณภาพของตัวอาคาร ครู ผู้บริหารโรงเรียน ค่าเล่าเรียน หรือแม้กระทั่งชื่อโรงเรียน ในบางกรณี อธิบดีฯ สามารถใช้ดุลยพินิจในการตัดสินว่าโรงเรียนที่ขอขึ้นทะเบียนนั้นจะกระทบต่อผลประโยชน์สาธารณะ หรือผลประโยชน์ของสิงคโปร์อย่างไร ซึ่งสะท้อนว่าภาครัฐมีการควบคุมโรงเรียนในประเทศอย่างจริงจัง

ค) การอุทธรณ์

หากผู้ขอขึ้นทะเบียนโรงเรียนไม่เห็นด้วยกับคำตัดสินของอธิบดีศึกษาธิการ สามารถทำหนังสืออุทธรณ์เป็นสำเนา ๒ ฉบับ ยื่นต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ หรือคณะกรรมการอุทธรณ์ (Appeal Boards) แล้วแต่กรณี โดยต้องยื่นผ่านอธิบดีศึกษาธิการ หลังจากได้รับหนังสืออุทธรณ์แล้ว รัฐมนตรีฯ หรือเลขานุการของคณะกรรมการอุทธรณ์จะต้องแจ้งผู้ยื่นหนังสืออุทธรณ์และอธิบดีฯ ล่วงหน้า ๑๔ วัน ก่อนถึงวันที่จะพิจารณาเรื่องอุทธรณ์[๙๕]

คำตัดสินของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ หรือคณะกรรมการอุทธรณ์นั้นถือเป็นที่สิ้นสุด โดยคำตัดสินดังกล่าวจะถูกส่งให้อธิบดีศึกษาธิการ ซึ่งจะแจ้งผลคำตัดสินต่อผู้ยื่นหนังสืออุทธรณ์เป็นลายลักษณ์อักษรต่อไป[๙๖]

๓.๑.๔ การขึ้นทะเบียนสถานศึกษา

กิจการสถานศึกษาเอกชนเป็นธุรกิจที่มีแนวโน้มการเติบโตที่ดีในสิงคโปร์ สังเกตได้จากจำนวนสถาบันการศึกษาต่างประเทศที่เข้าไปเปิดกิจการในประเทศสิงคโปร์ ไม่ว่าจะเป็นโรงเรียนสอนวิชาความรู้ที่เป็นวิชาการ และที่ไม่เป็นวิชาการ รวมไปถึงศูนย์รับเลี้ยงเด็ก เป็นต้น รัฐบาลสิงคโปร์จึงได้ออกกฎหมาย Private Education Act (Chapter 247A) เพื่อจัดระเบียบสถาบันการศึกษาเอกชนเหล่านี้

การนำเสนอในหัวข้อนี้แบ่งออกเป็น ๒ หัวข้อย่อย ได้แก่ ขั้นตอนและเงื่อนไข การขึ้นทะเบียนและการขอใบอนุญาตประกอบกิจกรรมในสถานศึกษา

---

[๙๕] Section 56.—(1) Any person wishing to appeal against any decision of the Director-General shall within the period prescribed deliver to the Director-General two copies of a written statement addressed either to the Minister or to the Appeals Board, as the case may require, stating concisely the grounds for his appeal.

(2) On receiving such statement the Director-General shall forthwith forward it to the Minister or the secretary of the Appeals Board, as the case may require.

(3) As soon as may be after receiving such statement the Minister or the secretary of the Appeals Board, as the case may require, shall give to the appellant and the Director-General at least 14 days notice of the date of hearing the appeal.

[๙๖] Section 60.—(1) The Minister or the Appeals Board, as the case may be, may confirm, set aside or modify the decision against which the appeal is made.

(2) The decision of the Minister or the Appeals Board, as the case may be, shall be communicated to the Director-General, who shall forthwith inform the appellant in writing of that decision.

(3) The decision of the Minister or the Appeals Board made under this section shall be final and conclusive and shall not be questioned in any court.

ก) ขั้นตอนและเงื่อนไขการขึ้นทะเบียน

Private Education Act (Chapter 264A) กำหนดให้บุคคลใดก็ตามที่ต้องการประกอบธุรกิจการศึกษาในสิงคโปร์ หรือให้ใบประกาศนียบัตร วุฒิบัตร หรือปริญญาบัตรที่เกี่ยวกับการศึกษาจะต้องจดทะเบียนเป็นสถาบันการศึกษาเอกชน[๙๗] หากฝ่าฝืนจะมีโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์[๙๘] นอกจากนี้ สภาการศึกษาเอกชน (Council of Private Education) สามารถสั่งปิดสถานศึกษาดังกล่าวได้โดยใช้กำลัง หรือปิดทางเข้า-ออกสถานที่ดังกล่าวได้[๙๙]

การขอขึ้นทะเบียนสถาบันการศึกษาเอกชนจะต้องกระทำโดยผู้บริหารของสถาบันการศึกษาเอกชนดังกล่าว โดยยื่นเรื่องขอขึ้นทะเบียนต่อสภาการศึกษาเอกชน ซึ่งอาจพิจารณาปฏิเสธคำขอขึ้นทะเบียนของสถาบันการศึกษาเอกชนดังกล่าวได้ บนฐานดังต่อไปนี้[๑๐๐]

---

[๙๗] Section 34.—(1) Subject to the provisions of this Act, no person in Singapore may —

(a) offer to provide or provide private education, whether in Singapore or elsewhere; or

(b) award any degree, diploma or certificate (including any honorary degree or other distinctions) in respect of private education, whether offered or provided in Singapore or elsewhere,

unless the person is a registered private education institution.

[๙๘] Section 67.—(1) The Chief Executive or any officer authorised by him may, in his discretion, compound any offence under this Act which is prescribed as a compoundable offence by collecting from a person reasonably suspected of having committed the offence a sum not exceeding —

(a) one half of the amount of the maximum fine that is prescribed for the offence; or

(b) $5,000,

whichever is the lower.

[๙๙] Section 34.—(4) The Council may take such measures as it thinks necessary to secure the closure of any unregistered private education institution, including but not limited to —

(a) the use of such force or assistance as may be necessary to remove therefrom any person who is in the premises in the possession or control of the unregistered private education institution; and

(b) the sealing of all or any of the entrances to or exits from such premises.

[๑๐๐] Section 37.—(1) The Council may refuse to grant or renew the registration of a private education institution if —

(a) the private education institution is not a company or a registered society;

(b) the premises of the private education institution —

(i) are or are likely to be unsuitable for providing private education;

(ii) are unsanitary or unsuitable for providing private education, or are otherwise dangerous or unsafe;

(iii) are to be used, wholly or in part, for any purpose other than providing private education or education; or

(iv) do not conform to the regulations made under section 71;

(๑) สถาบันการศึกษาเอกชนนั้นไม่ได้จดทะเบียนเป็นบริษัทหรือองค์กร

(๒) สถานที่ตั้งของสถาบันการศึกษานั้น ไม่เหมาะสมที่จะเป็นสถาบันการศึกษาเอกชน ไม่ถูกสุขอนามัยหรือไม่ปลอดภัย ถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์อื่นนอกเหนือจากให้การศึกษาเอกชน หรือไม่เป็นไปตามที่กฎหมายกำหนดไว้

(c) all or more than half of the total number of teachers of the private education institution, or all or more than half of the total number of the proposed teachers thereof —

(i) do not possess the minimum qualifications or experience, or fulfil such other criteria, as may be prescribed under section 44(1)(a); or

(ii) are otherwise not fit and proper persons to teach in the private education institution;

(d) in the application for the grant or renewal of the registration (as the case may be) of the private education institution, a statement has been made or information has been furnished which is false or misleading in a material particular or by reason of the omission of a material particular;

(e) the private education institution or any manager thereof —

(i) is contravening or has contravened this Act;

(ii) has been convicted of any offence under this Act within a period of 5 years preceding the date of the application for the grant or renewal of the registration (as the case may be) of the private education institution; or

(iii) has been convicted of any other offence involving fraud or dishonesty or the conviction for which involved a finding that the private education institution or a manager thereof (as the case may be) has acted fraudulently or dishonestly, whether in Singapore or elsewhere, within a period of 5 years preceding the date of the application for the grant or renewal of the registration (as the case may be) of the private education institution;

(f) any manager or proposed manager of the private education institution is otherwise not a fit and proper person to carry on or manage the private education institution;

(g) the Council is of the view that the registration or renewal of registration (as the case may be) of the private education institution is not in the interests of the public, or the students, intending students or prospective students of the private education institution; or

(h) the Council is satisfied that the name of the private education institution, or the name of any premises or school of the private education institution (or any department or faculty thereof), or the name of any education offered to be provided or provided by the private education institution —

(i) is likely to mislead members of the public as to the true character or purpose of the private education institution, premises, school or department or faculty thereof or education, as the case may be;

(ii) is identical to or so nearly resembles the name of some other private education institution or other education institution, whether in Singapore or elsewhere, as is likely to deceive or confuse members of the public or students of either education institution;

(iii) is undesirable or offensive; or

(iv) is a name of a kind that the Minister has directed the Council, by notification in the Gazette, not to accept for registration or is proscribed.

(๓) มากกว่ากึ่งหนึ่งของครู หรือผู้ที่จะมาเป็นครูในสถาบันการศึกษาเอกชนนั้นขาดคุณสมบัติหรือประสบการณ์ขั้นต่ำ หรือมีความไม่เหมาะสมที่จะสอนในสถาบันการศึกษาเอกชน

(๔) ใบขอขึ้นทะเบียน หรือเอกสารที่ใช้ประกอบการขอขึ้นทะเบียนมีข้อความที่เป็นเท็จ หรือมีข้อมูลไม่ครบถ้วน

(๕) สถาบันการศึกษาเอกชน หรือผู้บริหารสถาบันการศึกษาเอกชนฝ่าฝืนบทบัญญัติภายใต้กฎหมาย Private Education Act หรือเคยถูกตัดสินว่ากระทำความผิดภายใต้รัฐบัญญัตินี้ หรือเคยถูกตัดสินว่ามีความผิดฐานทุจริต หรือฉ้อโกง ภายในระยะเวลา ๕ ปี ก่อนการยื่นขอขึ้นทะเบียน

(๖) ผู้บริหาร หรือผู้ที่จะเป็นผู้บริหารของสถาบันการศึกษาเอกชนมีความไม่เหมาะสม

(๗) สภาการศึกษาเอกชนเห็นว่า การขึ้นทะเบียน หรือต่อทะเบียนสถาบันการศึกษาเอกชนดังกล่าว ไม่ได้อยู่ในผลประโยชน์ของสาธารณะ หรือของนักเรียน

(๘) สภาการศึกษาเอกชนเห็นว่า ชื่อของสถาบันการศึกษาเอกชนอาจชักจูงให้เกิดความเข้าใจผิดต่อลักษณะหรือวัตถุประสงค์ของสถาบันการศึกษาเอกชนนั้น หรือมีความเหมือนหรือซ้ำกับชื่อสถานศึกษาอื่นหรือสถาบันการศึกษาเอกชนที่มีอยู่แล้ว หรือเป็นชื่อที่หยาบคาย หรือเป็นชื่อที่รัฐมนตรีมีคำสั่งไม่ให้รับขึ้นทะเบียน

เมื่อได้รับการขึ้นทะเบียนและได้ดำเนินกิจการไปสักระยะหนึ่ง สถาบันการศึกษาเอกชนนั้นอาจถูกตรวจสอบโดยผู้ตรวจสอบโรงเรียน (Inspector) ซึ่งแต่งตั้งโดยสภาการศึกษาเอกชน[๑๐๑] ผู้ตรวจสอบโรงเรียนมีอำนาจในการ (ก) เข้าไปยังสถานที่ตั้งสถาบันการศึกษาเอกชน ในกรณีที่มีเหตุให้เชื่อว่ามีหลักฐานการกระทำผิดภายใต้รัฐบัญญัตินี้ และอาจค้น ยึด และเอาหนังสือ เอกสาร วัตถุ หรือทำสำเนาหากเห็นว่าจำเป็น (ข) ขอให้บุคคลที่เชื่อว่าได้กระทำความผิดส่งหลักฐานให้ หรือ (ค) ออกคำสั่งเป็นลายลักษณ์อักษรให้บุคคลใด ๆ ในสิงคโปร์ให้ข้อมูลเกี่ยวกับการกระทำผิดนั้นเป็นต้น[๑๐๒]

---

[๑๐๑] Section 56.—(1) The Council may appoint any of its officers or employees to be an inspector for the purposes of this Act.

[๑๐๒] Section 57.—(1) An inspector may, from time to time, enter and inspect the premises under the possession or control of any registered private education institution for the purpose of ascertaining whether this Act has been or is being complied with.

(2) In carrying out an inspection under subsection (1), an inspector may —

(a) examine any book, document, material or article as he may consider necessary and remove or make copies of it for further examination;

ข) การขออนุญาตประกอบกิจกรรมในสถานศึกษาเอกชน

นอกจากกฎหมายสิงคโปร์จะกำหนดให้สถานศึกษาเอกชนต้องขึ้นทะเบียนแล้ว บางกิจกรรมในสถานศึกษาเอกชน เช่น ร้านอาหาร สื่อสิ่งพิมพ์ก็ต้องขอใบอนุญาตด้วย โดยขึ้นอยู่กับประเภทของสถานศึกษา ดังที่นำเสนอไว้ในตารางที่ ๓.๑

ตารางที่ ๓.๑ การจดทะเบียนและการขออนุญาตสถานศึกษาเอกชน[๑๐๓]

	ศูนย์เลี้ยงเด็กเล็ก	โรงเรียนอนุบาล	โรงเรียนวิชาการ	โรงเรียนที่ไม่ได้สอนวิชาการ
การจดทะเบียนธุรกิจ	ต้องขออนุญาต	ต้องขออนุญาต	ต้องขออนุญาต	ต้องขออนุญาต
จดทะเบียนกับกระทรวงศึกษา	ต้องขออนุญาต	ต้องขออนุญาต	แล้วแต่กรณี	ไม่ต้องขอ
จดทะเบียนกับสภาการศึกษาเอกชน	ไม่ต้องขอ	ไม่ต้องขอ	แล้วแต่กรณี	ไม่ต้องขอ
จดทะเบียนเป็นศูนย์เลี้ยงเด็ก	ต้องขออนุญาต	แล้วแต่กรณี	N/A	N/A
ใบอนุญาตโรงอาหาร/ ร้านกาแฟ/ แผงขายอาหาร	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี
การจัดให้มีโทรทัศน์ในสถานประกอบการ	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี
การตีพิมพ์นิตยสารของโรงเรียน	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี
การนำเข้าอุปกรณ์เพื่อการศึกษา	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี
การโฆษณา	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี	แล้วแต่กรณี
EduTrust Certification	แนะนำให้ขอ	แนะนำให้ขอ	แนะนำให้ขอ	แนะนำให้ขอ
Singapore Quality Class Certification	N/A	N/A	แนะนำให้ขอ	N/A

(b) require any person, whether a manager, teacher or student of the registered private education institution or otherwise, to be present before an inspector or any officer of the Council and —

(i) to produce for inspection any book, document, material or article which is in the possession or under the custody of that person, which the inspector or an officer of the Council may remove or make copies of for further examination; or

(ii) to furnish any information which is within the power of the person to furnish relating to the control or management of the registered private education institution, to the teaching carried on in the registered private education institution, to the student activities of the registered private education institution or to such other matter as the inspector may specify; or

(c) do anything that is necessary or expedient for the carrying out of the inspection.

[๑๐๓] Hawksford, "Starting a Private Education Institute (PEI) in Singapore," http://www.guidemesingapore.com/industry-guides/education/singapore-education-business-setup-guide (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

๓.๑.๕ การขึ้นทะเบียนผู้บริหารโรงเรียนและครู

Education Act (Chapter 87) กำหนดให้มีการขึ้นทะเบียนผู้บริหาร (manager) โรงเรียน[๑๐๔] และยังห้ามไม่ให้บุคคลใดสอน หรือถูกจ้างเป็นครูในโรงเรียน หากไม่ได้ขึ้นทะเบียนเป็นครู หรือได้รับอนุญาตให้สอนภายใต้รัฐบัญญัตินี้[๑๐๕]

หัวข้อนี้แบ่งการนำเสนอออกเป็น ๒ หัวข้อย่อย ได้แก่ คุณสมบัติของผู้ที่สามารถขึ้นทะเบียนผู้บริหารโรงเรียนและครู และการอุทธรณ์ต่อคำตัดสิน

ก) คุณสมบัติของผู้ที่สามารถขึ้นทะเบียนผู้บริหารโรงเรียนและครู

ผู้ที่ต้องการขึ้นทะเบียนเป็นผู้บริหารโรงเรียนจะต้องไม่เข้าข่ายคุณสมบัติต้องห้ามตามมาตรา ๓๓ แห่ง Education Act (Chapter 87) ซึ่งให้อธิบดีมีอำนาจในการปฏิเสธการขึ้นทะเบียนผู้บริหารโรงเรียน บนฐานดังต่อไปนี้[๑๐๖]

(๑) เป็นบุคคลที่กระทำผิดในเขตอำนาจศาลสิงคโปร์ หรือมาเลเซีย หรือประเทศในเครือสหราชอาณาจักร และเป็นการกระทำผิดที่ลงโทษด้วยการจำคุก โดยการกระทำผิดนั้นเกี่ยวกับการศึกษา หรือการขึ้นทะเบียนโรงเรียน หรือภายใต้กฎหมายที่ใกล้เคียงกันของมาเลเซีย

---

[๑๐๔] Section 31.—(1) Every manager of a school other than a manager appointed by the Director-General under section 27 shall be registered.

(2) Every application for registration as a manager of a school shall be made to the Director-General in the Form 3 set out in the Schedule and shall be countersigned by the supervisor of the school concerned if one has been appointed.

[๑๐๕] Section 35. No person shall teach or be employed as a teacher in a school other than a school exempted from the provisions of this Act unless he is either a registered teacher or is authorised or permitted to teach under Part IX.

[๑๐๖] Section 33. The Director-General may in his discretion refuse to register any person as a manager of a school if —

(a) the person has been convicted before any court of competent jurisdiction in Singapore or in Malaysia or in any part of the Commonwealth, of an offence punishable with imprisonment or of an offence under this Act or under any previous written law relating to education or the registration of schools or under any similar law in force at any time in Malaysia;

(b) the person has previously been refused registration as a manager under either this Act or any previous written law relating to education or the registration of schools or any similar law in force at any time in Malaysia, or having been so registered has had his registration cancelled;

(c) the person is not of good character;

(d) the person has not the experience, knowledge, interest and skill to manage a school;

(e) the person has at any time under any written law made a statement false or misleading in a material particular in an application for registration as manager or teacher; or

(f) it will be prejudicial to the interests of Singapore or of the public or of the pupils of the school that the person should be so registered.

(๒) เป็นบุคคลที่เคยได้รับการปฏิเสธการขึ้นทะเบียนเป็นผู้บริหารของโรงเรียน หรือถูกยกเลิกการขึ้นทะเบียน ไม่ว่าจะภายใต้รัฐบัญญัตินี้ หรือกฎหมายก่อนหน้าที่ถูกยกเลิกไปแล้วที่เกี่ยวกับการศึกษา หรือการขึ้นทะเบียนโรงเรียน หรือกฎหมายใดของมาเลเซียที่มีบทบัญญัติที่ใกล้เคียง

(๓) เป็นบุคคลที่มีลักษณะไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้บริหารโรงเรียน

(๔) เป็นบุคคลที่ไม่มีประสบการณ์ ความรู้ ความเชี่ยวชาญที่จะจัดการโรงเรียน

(๕) เป็นบุคคลที่เคยให้ข้อมูลเท็จในการขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้บริหารโรงเรียน หรือครู

(๖) การขึ้นทะเบียนบุคคลดังกล่าวจะกระทบต่อผลประโยชน์ของสาธารณะ หรือของนักเรียน

สำหรับคุณสมบัติต้องห้ามของบุคคลที่ต้องการขึ้นทะเบียนเป็นครูในสิงคโปร์อยู่ภายใต้มาตรา ๓๘ แห่ง Education Act (Chapter 87) กำหนดให้อธิบดีมีอำนาจในการปฏิเสธการขึ้นทะเบียนครู หากพิจารณาแล้วเห็นว่า[๑๐๗]

(๑) เป็นบุคคลที่มีลักษณะไม่เหมาะสม

(๒) เป็นบุคคลที่กระทำผิดในเขตอำนาจศาลสิงคโปร์ หรือมาเลเซีย หรือประเทศในเครือสหราชอาณาจักร และเป็นการกระทำผิดที่ลงโทษด้วยการจำคุก โดยการกระทำผิดนั้นเกี่ยวกับการศึกษา หรือการขึ้นทะเบียนโรงเรียน หรือภายใต้กฎหมายที่ใกล้เคียงกันของมาเลเซีย

---

[๑๐๗] Section 38. The Director-General may refuse to register a person as a teacher if the applicant —

(a) is not of good character;

(b) has been convicted before any court of competent jurisdiction in Singapore or in Malaysia or in any part of the Commonwealth, of an offence punishable with imprisonment or of an offence under this Act or under any previous written law relating to education or the registration of schools or under any similar law in force at any time in Malaysia;

(c) has previously been refused registration as a manager on grounds which would also have precluded his registration as a teacher, or has been refused registration as a teacher under this Act or any previous written law relating to education or the registration of schools or any similar law in force at any time in Malaysia;

(d) has been struck off the register on the cancellation of his registration as a teacher under this Act or under any previous written law relating to education or the registration of schools or under any similar law in Malaysia, unless the cancellation of his registration as a teacher has taken place because of his resignation or because the school in which he was employed has ceased to exist;

(e) is unable to furnish evidence of medical fitness to the satisfaction of a medical officer of schools appointed in accordance with section 51;

(f) has at any time under any written law made a statement false or misleading in a material particular in an application for registration as a teacher or in information supplied in connection with the application;

(g) is likely to influence his pupils in a manner prejudicial to their welfare or to the public interest; or

(h) does not possess the minimum qualifications prescribed in the regulations made under this Act.

(๓) เป็นบุคคลที่เคยได้รับการปฏิเสธการขึ้นทะเบียนเป็นครู หรือถูกยกเลิกการขึ้นทะเบียน ไม่ว่าจะภายใต้รัฐบัญญัตินี้ หรือกฎหมายก่อนหน้าที่ยกเลิกไปแล้วที่เกี่ยวกับการศึกษา หรือการขึ้นทะเบียนโรงเรียน หรือกฎหมายใดของมาเลเซียที่มีบทบัญญัติที่ใกล้เคียง

(๔) เป็นบุคคลที่เคยถูกยกเลิกการขึ้นทะเบียน ไม่ว่าจะภายใต้รัฐบัญญัตินี้ หรือกฎหมายก่อนหน้าที่ยกเลิกไปแล้วที่เกี่ยวกับการศึกษา หรือการขึ้นทะเบียนโรงเรียน หรือกฎหมายใดของมาเลเซียที่มีบทบัญญัติที่ใกล้เคียง เว้นแต่การยกเลิกการขึ้นทะเบียนนั้น จะเป็นผลจากการลาออก หรือโรงเรียนปิดตัวลง

(๕) เป็นบุคคลที่ไม่ผ่านการตรวจร่างกายโดยแพทย์ประจำโรงเรียน

(๖) เป็นบุคคลที่เคยให้ข้อมูลเท็จในการขอขึ้นทะเบียนเป็นครู

(๗) เป็นบุคคลที่มีแนวโน้มที่จะมีอิทธิพลที่ไม่ดีต่อนักเรียน หรือที่ขัดต่อผลประโยชน์ของสาธารณะ

(๘) เป็นบุคคลที่ไม่มีคุณสมบัติขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนด

ข) การอุทธรณ์ต่อคำตัดสิน

เหมือนกับกรณีการอุทธรณ์คำตัดสินของอธิบดีศึกษาธิการ ต่อการขอขึ้นทะเบียนโรงเรียน ในหัวข้อ ๓.๑.๓ (ค)

จะเห็นได้ว่า การขึ้นทะเบียนเป็นผู้บริหารโรงเรียน และการขึ้นทะเบียนครูในสิงคโปร์นั้นมีความเข้มงวดเป็นอย่างมาก โดยกำหนดห้ามบุคคลที่เคยกระทำผิดกฎหมาย หรือเคยถูกปฏิเสธการขอขึ้นทะเบียนในประเทศมาเลเซีย มาขึ้นทะเบียนเป็นผู้บริหารโรงเรียน หรือครูในสิงคโปร์ด้วย ซึ่งน่าจะเป็นผลมาจากการที่ระบบการศึกษาของทั้งสองประเทศล้วนได้รับอิทธิพลมาจากอังกฤษ จึงมีมาตรฐานที่คล้ายกัน การที่บุคคลใดถูกปฏิเสธการขอขึ้นทะเบียนเป็นผู้บริหารโรงเรียน หรือครูในมาเลเซีย จึงมีแนวโน้มที่จะมีคุณสมบัติไม่เหมาะสมที่จะเป็นผู้บริหารโรงเรียน หรือครูในสิงคโปร์เช่นเดียวกัน

๓.๑.๖ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวกับการศึกษาข้างต้น ได้แก่ Ministry of Education และ Council for Private Education

(ก) Ministry of Education (MOE)

Ministry of Education (MOE) หรือกระทรวงศึกษาธิการของสิงคโปร์ รับผิดชอบด้านการกำหนดและดำเนินนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาในสิงคโปร์ และกำกับควบคุมสถานศึกษา

ของรัฐบาล รวมถึงการขึ้นทะเบียนโรงเรียนเอกชนด้วย บทที่ ๑ ของรายงานฉบับนี้ได้แสดงให้เห็นถึงความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์ต่อการพัฒนาประเทศของสิงคโปร์ ดังนั้น กระทรวงที่รับผิดชอบด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์อย่าง MOE จึงเป็นหน่วยงานที่สำคัญของรัฐบาลหน่วยงานหนึ่งในการวางรากฐานอนาคตของสิงคโปร์ ให้มีประชากรที่มีความรอบรู้ มีศักยภาพสูง และมีแนวคิดและค่านิยมตามที่รัฐบาลต้องการ เช่น หลัก ๖ ประการตามนโยบาย NE ที่นำเสนอในบทที่ ๑ เป็นต้น

โครงสร้างของ MOE

ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง ๒ คน ปลัดกระทรวงและเลขาธิการ ๒ คน นอกจากนี้ MOE ยังมีหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้การกำกับดูแล อีก ๑๐ หน่วยงาน ดังต่อไปนี้

- Council for Private Education
- Institute of Southeast Asian Studies
- Institute of Technical Education
- Nanyang Polytechnic
- Ngee Ann Polytechnic
- Republic Polytechnic
- Science Centre Singapore
- Singapore Examinations and Assessment Board
- Singapore Polytechnic
- Temasek Polytechnic

อำนาจหน้าที่ของ MOE

MOE เป็นหน่วยงานหลักของรัฐบาลที่รับผิดชอบทางด้านการศึกษาในสิงคโปร์ เช่น การออกแบบและพัฒนาหลักสูตรการศึกษา การวิจัยเทคโนโลยีด้านการศึกษา การคลังด้านการศึกษา การกำกับดูแลสถาบันการศึกษาของรัฐบาล และการขึ้นทะเบียนโรงเรียนเอกชนในสิงคโปร์

(ข) Council for Private Education (CPE)

Council for Private Education (CPE) เป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้ MOE ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๒ โดยกฎหมาย Private Education Act (Chapter 247A) เพื่อกำกับดูแลการศึกษาเอกชน และยกระดับมาตรฐานอุตสาหกรรมการศึกษาเอกชน

โครงสร้างของ CPE

ตามมาตรา ๕ แห่ง Private Education Act (Chapter 247A) ได้กำหนดให้ CPE มีคณะกรรมการหนึ่งชุดที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งประกอบด้วยสมาชิก ดังต่อไปนี้

- ประธานคณะกรรมการ
- กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕ คน แต่ไม่เกิน ๑๗ คน

คณะกรรมการ CPE สามารถดำรงตำแหน่งวาระละไม่เกิน ๓ ปี สามารถถูกถอดถอนหรือแต่งตั้งซ้ำได้ ตามที่รัฐมนตรีฯ เห็นชอบ

อำนาจหน้าที่ของ CPE

มาตรา ๖ แห่ง Private Education Act (Chapter 247A) กำหนดให้ CPE มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- ขึ้นทะเบียนและกำกับดูแลสถาบันการศึกษาเอกชน และบุคลากรที่ให้บริการด้านการศึกษาที่เกี่ยวข้องโดยตรง หรือทางอ้อมกับการศึกษาเอกชน
- กระตุ้น ส่งเสริม และอำนวยความสะดวกให้เกิดการพัฒนาสาขาบริการการศึกษาเอกชน
- จัดตั้ง ดำเนินการ หรือส่งเสริมการยอมรับคุณภาพ หรือประกาศนียบัตรและมาตรการอื่น ๆ ที่จะเสริมสร้างมาตรฐานของสาขาบริการการศึกษาเอกชนหรือภาคการศึกษาโดยทั่วไปในสิงคโปร์
- เผยแพร่ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับอำนาจหน้าที่ของคณะกรรมการ CPE
- ให้คำแนะนำรัฐบาล หรือหน่วยงานอื่นของรัฐในเรื่องนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเอกชน

การศึกษาเป็นรากฐานสำคัญในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ รัฐบาลสิงคโปร์ได้กำหนดแผนและนโยบายในการพัฒนาประเทศผ่านการพัฒนาประชากรที่มีคุณภาพ ทั้งการส่งเสริมให้พลเมืองสิงคโปร์มีความสามารถด้านภาษามากกว่าหนึ่งภาษาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา และให้โอกาสเด็ก

นักเรียนได้เลือกเรียนสิ่งที่ตนถนัด เพื่อให้เด็กแต่ละคนเติบโตมาเป็นประชากรที่สามารถทำงานของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด

๓.๒ กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน

กฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน ในประเทศสิงคโปร์ประกอบด้วยกฎหมาย ๗ ฉบับ (เรียงตามลำดับอักษรภาษาอังกฤษ) อันได้แก่ Central Provident Fund Act (Chapter 36) Employment, Parental Leave and Other Measures Act 2013 Retirement and Re-employment Act (Chapter 274A) Skills Development Levy Act (Chapter 306) Work Injury Compensation Act (Chapter 354) Workforce Development Agency Act (Chapter 305D) และ Workplace Safety and Health Act (Chapter 354A)

หัวข้อนี้จะนำเสนอกฎหมายเกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน โดยแบ่งออกเป็น ๖ หัวข้อ ดังนี้ ภาพรวมนโยบายกรอบความปลอดภัยและสุขภาพในที่ทำงานของรัฐบาล การคุ้มครองความปลอดภัยในที่ทำงาน การชดเชยการบาดเจ็บจากการทำงาน การส่งเสริมศักยภาพแรงงาน การเกษียณอายุและการจ้างกลับเข้ามาทำงาน และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๒.๑ ภาพรวมนโยบายกรอบความปลอดภัยและสุขภาพในที่ทำงานของรัฐบาล

ประเทศสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน โดยกระทรวงแรงงานของสิงคโปร์ หรือ Ministry of Manpower (MOM) ได้ทำการออกยุทธศาสตร์ระดับชาติขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดการพัฒนาอย่างยั่งยืนในเรื่องความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน และให้อัตราการเสียชีวิตจากการทำงานลดลงน้อยกว่า ๑.๘ คน ต่อคนงาน ๑๐๐,๐๐๐ คน ภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๑ และจะทำให้สิงคโปร์เป็นหนึ่งในประเทศที่มีความปลอดภัยในสถานที่ทำงานสูงที่สุดในโลก[๑๐๘] นอกจากนี้ยังให้ความสำคัญต่อการพัฒนาทักษะฝีมือแรงงานให้ตรงกับความต้องการของภาคอุตสาหกรรมและธุรกิจ โดยการวางแผนยุทธศาสตร์เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓ ให้สิงคโปร์มีการเติบโตของผลิตภาพรายปี

[๑๐๘] Ministry of Manpower, "Workplace Safety & Health," http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-health/Pages/default.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

(annual productivity growth) ที่ระดับร้อยละ ๒-๓ ในช่วงสิบปีข้างหน้า เพื่อคงไว้ซึ่งความสามารถทางการแข่งขันของประเทศ[๑๐๙]

แนวนโยบายภายใต้กรอบความปลอดภัยและสุขภาพในสถานที่ทำงานมี ๓ ข้อ ดังนี้

(๑) ลดความเสี่ยงที่ต้นเหตุ โดยการกำหนดให้ผู้มีส่วนได้เสียทุกฝ่ายจำกัด หรือลดความเสี่ยงที่ตนสร้าง

(๒) พยายามให้ผู้มีส่วนได้เสียรู้สึกถึงความเป็นเจ้าของในผลลัพธ์ของการรณรงค์เรื่องความปลอดภัยและสุขภาพ

(๓) ป้องกันการเกิดอุบัติเหตุ โดยการกำหนดบทลงโทษที่รุนแรงมากขึ้น ในกรณีที่มีการจัดการเรื่องความปลอดภัยที่ไม่ได้คุณภาพ

๓.๒.๒ การคุ้มครองความปลอดภัยในที่ทำงาน

กระทรวงแรงงาน (Ministry of Manpower - MOM) เน้นการสร้างวัฒนธรรมความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน และเพื่อชี้ให้เห็นว่า การจัดการเรื่องความปลอดภัยในที่ทำงานที่ไม่ได้มาตรฐานนั้นมีค่าใช้จ่ายสูง ลูกจ้างและผู้มีส่วนได้เสียทั้งหมดจะได้รับการกระตุ้นให้รับผิดชอบต่อความปลอดภัยและสุขภาพในสถานที่ทำงาน และวางแผนเชิงรุกที่จะทำให้ความเสี่ยงลดลง นอกจากนี้ ใครก็ตามที่ก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความปลอดภัยและสุขภาพในที่ทำงานนั้น จะต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่เกิดขึ้น[๑๑๐] โดยมีการกำหนดบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนไว้ใน Workplace Safety and Health Act (Chapter 354A)

การนำเสนอในหัวข้อนี้แบ่งออกเป็น ๓ หัวข้อย่อย ได้แก่ นิยามความปลอดภัยและสุขภาพในที่ทำงาน ความรับผิดชอบของผู้มีส่วนได้เสีย และบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืน

---

[๑๐๙] Ministry of Manpower, "Skills, Training & Development," http://www.mom.gov.sg/skills-training-and-development/Pages/default.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๑๐] Ministry of Manpower, "The Workplace Safety & Health Act: What it covers," http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-health/wsh-regulatory-framework/Pages/workplace-safety-health-act.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

ก) นิยามความปลอดภัยและสุขภาพในที่ทำงาน

Workplace Safety and Health Act (Chapter 354A) ครอบคลุมโรงงานอุตสาหกรรมและสถานที่ทำงานที่มีระดับความเสี่ยงแตกต่างกัน โดยกำหนดให้ สถานที่ทำงาน (workplace) หมายถึง สถานที่ใด ๆ ที่บุคคลทำงาน ซึ่งรวมถึงโรงงานอุตสาหกรรม (factory)[๑๑๑]

"โรงงานอุตสาหกรรม" หมายถึง สถานที่ใด ๆ ที่มีลูกจ้างทำงานอยู่ในกระบวนการดังต่อไปนี้

(๑) จัดการ คัดเลือก บรรจุ จัดเก็บ ดัดแปลง ซ่อมแซม สร้าง แปรรูป หรือผลิตสินค้า

(๒) จัดการ คัดเลือก บรรจุ จัดเก็บ แปรรูป ผลิต หรือใช้สสารอันตราย

(๓) ซ่อมแซม สร้าง หรือผลิตยานพาหนะ

(๔) อาคารปฏิบัติการ หรือการก่อสร้างทางวิศวกรรม

(๕) การปฏิบัติการ หรือบำรุงรักษาสถานที่ หรือระบบที่เกี่ยวข้องกับสาธารณูปโภค

นอกจากนี้ โรงงานอุตสาหกรรม ยังหมายรวมถึง สถานที่ที่ระบุไว้ใน Fourth Schedule ของกฎหมายฉบับนี้ด้วย

ข) ความรับผิดชอบของผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย

มาตรา ๒๙ แห่ง Workplace Safety and Health Act กำหนดให้สถานที่ทำงานต้องมีคณะกรรมการความปลอดภัยและสุขภาพในสถานที่ทำงาน (Workplace safety and health

---

[๑๑๑] Section 5.—(1) In this Act, "workplace" means any premises where a person is at work or is to work, for the time being works, or customarily works, and includes a factory.

(2) Subject to this section, "factory" means any premises —

(a) within which persons are employed in any of the following processes:

(i) the handling, sorting, packing, storing, altering, repairing, construction, processing or manufacturing of any goods or product;

(ii) the handling, sorting, packing, storing, processing, manufacturing or use of any hazardous substances;

(iii) the repair, construction or manufacturing of any vessel or vehicle;

(iv) any building operation or work of engineering construction;

(v) the operation or maintenance of any facility or system related to the provision of any public utility; and

(b) which is specified in the Fourth Schedule.

committees)[๑๑๒] โดยคณะกรรมการดังกล่าวจะต้องประกอบด้วยตัวแทนลูกจ้างและนายจ้างของสถานที่ทำงาน

หน้าที่ของคณะกรรมการฯ ที่ได้รับการแต่งตั้งมี ดังนี้ (ก) ให้มีการทบทวนสถานการณ์ในสถานที่ทำงาน ที่กระทบหรืออาจส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยหรือสุขภาพของคนในสถานที่ทำงาน (ข) สนับสนุนความร่วมมือระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง เพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการทำงานที่ปลอดภัย (ค) ทำการตรวจสอบกรณีที่เกิดอุบัติเหตุ หรืออันตราย เพื่อความปลอดภัยและสุขภาพของลูกจ้าง (ง) ปฏิบัติงานตามหน้าที่และอำนาจที่ได้รับจากกฎหมายฉบับนี้ และหน้าที่อื่นที่อาจจะได้รับในอนาคต อนึ่ง นายจ้างจะต้องอำนวยความสะดวกและความช่วยเหลือแก่คณะกรรมการฯ หากได้รับการร้องขอ

นายจ้างมีหน้าที่ต้องปกป้องสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้าง หรือคนงานที่ทำงานภายใต้การกำกับดูแลโดยตรง รวมถึงบุคคลใดก็ตามที่อาจจะได้รับผลกระทบจากการทำงานของลูกจ้างหรือคนงานที่อยู่ในการกำกับดูแล หน้าที่ของนายจ้าง รวมถึง[๑๑๓]

---

[๑๑๒] Section 29.—(1) Every workplace within the prescribed class or description of workplaces shall have appointed in respect thereof a workplace safety and health committee.

(2) Every workplace safety and health committee of a workplace shall comprise representatives of employees of the workplace as well as employers.

(3) The functions of a workplace safety and health committee appointed in respect of a workplace shall be —

(a) to keep under review circumstances in the workplace which affect or may affect the safety or health of persons in the workplace;

(b) to promote co-operation between management and employees in achieving and maintaining safe and healthy working conditions;

(c) to carry out from time to time inspections of the scene of any accident or dangerous occurrence in the interests of the safety and health of the employees;

(d) to exercise such other functions and duties as may be prescribed or conferred on the committee under this Act; and

(e) such other functions as may be prescribed.

(4) The management shall provide such facilities and assistance to the workplace safety and health committee of a workplace as the committee may reasonably require for the purpose of carrying out the committee's functions and duties under this section.

[๑๑๓] Section 12.—(1) It shall be the duty of every employer to take, so far as is reasonably practicable, such measures as are necessary to ensure the safety and health of his employees at work.

(2) It shall be the duty of every employer to take, so far as is reasonably practicable, such measures as are necessary to ensure the safety and health of persons (not being his employees) who may be affected by any undertaking carried on by him in the workplace.

- การประเมินความเสี่ยงเพื่อที่จะควบคุมหรือกำจัดความเสี่ยงที่อาจจะเกิดขึ้นกับคนงานในสถานที่ทำงาน
- กำหนดให้มีสิ่งอำนวยความสะดวกสำหรับคนงานในสถานที่ทำงาน
- พัฒนาและปฏิบัติตามมาตรการต่าง ๆ ในกรณีที่เกิดเหตุฉุกเฉิน
- ให้ข้อมูล การฝึกอบรม และการดูแลที่เพียงพอต่อคนงาน

เจ้าของสถานที่มีหน้าที่รับผิดชอบในพื้นที่ส่วนกลางที่ลูกจ้างหรือผู้รับเหมาทำงานดังต่อไปนี้[๑๑๔]

- เครื่องปั่นไฟ และเครื่องยนต์ที่อยู่ในพื้นที่ส่วนรวม

---

(3) For the purposes of subsection (1), the measures necessary to ensure the safety and health of persons at work include —

(a) providing and maintaining for those persons a work environment which is safe, without risk to health, and adequate as regards facilities and arrangements for their welfare at work;

(b) ensuring that adequate safety measures are taken in respect of any machinery, equipment, plant, article or process used by those persons;

(c) ensuring that those persons are not exposed to hazards arising out of the arrangement, disposal, manipulation, organisation, processing, storage, transport, working or use of things —

(i) in their workplace; or

(ii) near their workplace and under the control of the employer;

(d) developing and implementing procedures for dealing with emergencies that may arise while those persons are at work; and

(e) ensuring that those persons at work have adequate instruction, information, training and supervision as is necessary for them to perform their work.

(4) Every employer shall, where required by the regulations, give to persons (not being his employees) the prescribed information about such aspects of the way in which he conducts his undertaking as might affect their safety or health while those persons are at his workplace.

[๑๑๔] Section 19.—(1) For the purposes of subsection (2), where a building comprises one or more workplaces, any common property or limited common property of the building (referred to in this section as the common area) which is used by persons at work in any such workplace or is used by such persons to move through shall be treated as part of their workplace.

(2) It shall be the duty of the occupier of the common area to comply with any provision of this Act with respect to —

(a) electric generators and motors located in the common area;

(b) hoists and lifts, lifting gear, lifting appliances and lifting machines located in the common area;

(c) means of access into or egress from the common area; and

(d) any machinery or plant located in the common area which belongs to or is supplied by the owner or occupier of the common area.

- ลิฟท์ และอุปกรณ์ที่เกี่ยวกับลิฟท์ที่อยู่ในพื้นที่ส่วนรวม
- ทางเข้าและออกจากพื้นที่ส่วนรวม

หน้าที่ของผู้ผลิต หรือผู้ผลิตวัตถุดิบ มีดังต่อไปนี้[๑๑๕]

- ต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องและเหมาะสมเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือวัตถุอันตรายอย่างปลอดภัย
- ทำให้เกิดความมั่นใจว่าเครื่องมือ อุปกรณ์ หรือวัตถุอันตรายปลอดภัยสำหรับการใช้
- ทำให้เกิดความมั่นใจว่าเครื่องมือ อุปกรณ์ หรือวัตถุอันตรายได้รับการทดสอบและตรวจสอบแล้วว่าปลอดภัยสำหรับการใช้

ผู้ติดตั้งหรือถอดเครื่องจักร มีหน้าที่ที่จะต้องทำให้เกิดความมั่นใจว่า เครื่องจักรและอุปกรณ์ที่ติดตั้ง หรือปรับปรุง หรือถอดออกนั้นปลอดภัยและไม่มีความเสี่ยงต่อสุขภาพ เมื่อใช้อย่างถูกต้อง[๑๑๖]

หน้าที่ของคนที่ทำงาน (person at work) มีดังต่อไปนี้[๑๑๗]

---

[๑๑๕] Section 16.—(1) Subject to this section, it shall be the duty of any person who manufactures or supplies any machinery, equipment or hazardous substance for use at work to ensure, so far as is reasonably practicable —

(a) that the following information about the safe use of the machinery, equipment or hazardous substance is available to any person to whom the machinery, equipment or hazardous substance is supplied for use at work:

(i) the precautions (if any) to be taken for the proper use and maintenance of the machinery, equipment or hazardous substance;

(ii) the health hazards (if any) associated with the machinery, equipment or hazardous substance; and

(iii) the information relating to and the results of any examinations or tests of the machinery, equipment or hazardous substance under paragraph (c) that are relevant to its safe use;

(b) that the machinery, equipment or hazardous substance is safe, and without risk to health, when properly used;

(c) that the machinery, equipment or hazardous substance is examined and tested so as to comply with the obligation imposed by paragraph (b).

[๑๑๖] Section 17.—(1) It shall be the duty of any person who erects, installs or modifies any machinery or equipment for use at work to ensure, so far as is reasonably practicable, that the machinery or equipment is erected, installed or modified in such a manner that it is safe, and without risk to health, when properly used.

[๑๑๗] Section 15.—(1) It shall be the duty of every person at work —

(a) to use in such manner so as to provide the protection intended, any suitable appliance, protective clothing, convenience, equipment or other means or thing provided (whether for his use alone or for use by him in common with others) for securing his safety, health and welfare while at work; and

(b) to co-operate with his employer or principal and any other person to such extent as will enable his employer, principal or the other person, as the case may be, to comply with the provisions of this Act.

- ปฏิบัติตามกระบวนการและหลักการทำงานที่ปลอดภัยในสถานที่ทำงาน
- ไม่เข้าร่วมในกิจการใด ๆ ที่ไม่ปลอดภัย หรือที่อาจจะทำให้เกิดอันตรายต่อตนเอง หรือผู้อื่นที่ทำงานใกล้ตนเอง
- ใช้เครื่องมือ อุปกรณ์ หรือวิธีอื่นที่จะปกป้องตนเองจากอันตรายขณะทำงาน
- ไม่กระทำการใด ๆ ในลักษณะที่ไม่ระวัง ที่อาจทำให้เกิดอันตรายต่อตนเองหรือคนที่ทำงานใกล้ตน

นอกจากนี้ บุคคลที่มีอาชีพอิสระ (self-employed) มีหน้าที่ที่จะต้องทำทุกวิถีทางเพื่อให้แน่ใจว่า บุคคลที่ไม่ใช่ลูกจ้างของตน แต่อยู่ในสถานที่ทำงานของตนได้รับความปลอดภัย และต้องคำนึงถึงความปลอดภัยและสุขภาพของส่วนรวมด้วย[๑๑๘]

ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามหน้าที่ของตนตามกฎหมายฉบับนี้ จะถือว่ามีความผิด[๑๑๙] โดยอธิบดีความปลอดภัยและสุขภาพในสถานที่ทำงาน (Commissioner for Workplace Safety and Health) อาจมีคำสั่งให้เยียวยา หรือหยุดทำงาน ตามที่เห็นสมควร

ค) บทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืน

ตารางที่ ๓.๒ และตารางที่ ๓.๓ แสดงบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืนคำสั่งเยียวยา หรือให้หยุดงานของอธิบดีความปลอดภัยและสุขภาพในสถานที่ทำงาน ตามกฎหมาย Workplace Safety and Health Act (Chapter 354A)

---

(2) No person at work shall wilfully or recklessly interfere with or misuse any appliance, protective clothing, convenience, equipment or other means or thing provided (whether for his use alone or for use by him in common with others) pursuant to any requirement under this Act for securing the safety, health or welfare of persons (including himself) at work.

(3) Any person at work who, without reasonable cause, wilfully or recklessly does any act which endangers the safety or health of himself or others shall be guilty of an offence.

[๑๑๘] Section 13.—(1) It shall be the duty of every self-employed person (whether or not he is also a contractor or subcontractor) to take, so far as is reasonably practicable, such measures as are necessary to ensure the safety and health of persons (not being his employees) who may be affected by any undertaking carried on by him in the workplace.

(2) Every self-employed person shall, where required by the regulations, give to persons (not being his employees) the prescribed information about such aspects of the way in which he conducts his undertaking as might affect their safety or health while those persons are at his workplace.

[๑๑๙] Section 20. In the event of any contravention of any provision in this Part which imposes a duty on a person, that person shall be guilty of an offence.

ตารางที่ ๓.๒ บทลงโทษสูงสุดสำหรับการกระทำผิด กรณีไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเยียวยาหรือคำสั่งให้หยุดทำงาน

ความผิด	ค่าปรับสูงสุด (ดอลลาร์สิงคโปร์)	จำคุกสูงสุด	เงื่อนไข
ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเยียวยา	๕๐,๐๐๐ และปรับเพิ่มอีก ๕,๐๐๐ ต่อวัน จนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่ง	๑๒ เดือน	อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งจำทั้งปรับ
ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้หยุดทำงาน	๕๐๐,๐๐๐ และปรับเพิ่ม ๒๐,๐๐๐ ต่อวัน จนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่ง	๑๒ เดือน	อย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งจำทั้งปรับ

ตารางที่ ๓.๓ บทลงโทษทั่วไป ในกรณีที่ไม่มีการระบุถึงโทษอย่างชัดแจ้งใน Workplace Safety and Health Act

ผู้กระทำผิด	ค่าปรับสูงสุด (ดอลลาร์สิงคโปร์)		จำคุกสูงสุด	เงื่อนไข
	กระทำผิดครั้งแรก	กระทำผิดซ้ำ		
บุคคลธรรมดา	๒๐๐,๐๐๐	๔๐๐,๐๐๐*	๒ ปี	อย่างใดอย่างหนึ่งหรือ ทั้งจำทั้งปรับ
นิติบุคคล	๕๐๐,๐๐๐	๑,๐๐๐,๐๐๐*	-	-

หมายเหตุ * หากเป็นการกระทำผิดที่ทำให้เกิดการเสียชีวิต การกระทำใด ๆ ที่เกิดขึ้นซึ่งเป็นสาเหตุทำให้เสียชีวิตจะต้องมีโทษปรับสูงสุดที่คิดเป็นสองเท่า

๓.๒.๓ การชดเชยการบาดเจ็บจากการทำงาน

รัฐบัญญัติ Work Injury Compensation Act (Chapter 354) กำหนดให้ลูกจ้างที่บาดเจ็บจากการทำงานเรียกค่ารักษาจำนวนไม่มาก อันเป็นทางเลือกนอกเหนือจากการเรียกร้องภายใต้กฎหมายไม่เป็นลายลักษณ์อักษร (common law) โดยในการเรียกร้องภายใต้ Work Injury Compensation Act (Chapter 354) นั้น ลูกจ้างเพียงแต่ต้องพิสูจน์ว่าได้รับการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุจากการทำงาน หรือเป็นโรคจากการทำงาน โดยไม่จำเป็นต้องจ้างทนายความเพื่อที่จะเรียกร้องค่าชดเชย หัวข้อนี้แบ่งการนำเสนอออกเป็น ๓ หัวข้อย่อย ได้แก่ ผู้ที่เข้าข่ายได้รับการชดเชย การเรียกร้องการชดเชย กรณีและจำนวนเงินชดเชยที่สามารถเรียกร้องได้

ก) ผู้ที่เข้าข่ายได้รับการชดเชย

ภายใต้ Work Injury Compensation Act (Chapter 354) นายจ้าง หรือบริษัทประกันภัยของนายจ้างจะต้องรับผิดชอบในการจ่ายค่าชดเชยการบาดเจ็บที่เกิดจากการทำงาน โดยไม่ต้องพิสูจน์ว่าใครเป็นสาเหตุของโรคหรืออุบัติเหตุที่เกิดขึ้น และต้องรับผิดชอบแม้ว่าจะเกิดขึ้นหลังจากการจ้างงาน

ได้จบลง หรือใบอนุญาตทำงานคนต่างด้าวถูกยกเลิกไปแล้วก็ตาม จำนวนเงินชดเชยนั้น มีการกำหนดจำนวนเงินชดเชยสูงสุดไว้ ผู้อยู่ในอุปการะของลูกจ้างที่เสียชีวิตมีสิทธิเรียกร้องค่าชดเชยการบาดเจ็บจากการทำงานได้

อีกทางเลือกหนึ่ง คือ การที่ลูกจ้างทำการเรียกร้องทางแพ่งต่อผู้ที่กระทำการโดยประมาท อย่างไรตาม ในกรณีนี้ ลูกจ้างและทนายความจะต้องพิสูจน์ว่านายจ้าง หรือบุคคลที่สามทำให้เกิดการบาดเจ็บ และจะต้องพิสูจน์จำนวนเงินค่าเสียหายต่อศาล โดยกฎหมายไม่ได้มีการจำกัดจำนวนค่าเสียหายที่สามารถเรียกร้องได้ อนึ่ง ลูกจ้างที่บาดเจ็บจากการทำงานจะสามารถเรียกร้องเงินชดเชยภายใต้กฎหมาย Work Injury Compensation Act (Chapter 354) หรือจากกฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร (common law) อย่างหนึ่งอย่างใดเท่านั้น[๑๒๐]

ตารางที่ ๓.๔ แสดงผู้ที่เข้าข่ายและไม่เข้าข่ายได้รับการคุ้มครองภายใต้ Work Injury Compensation Act (Chapter 354)

ตารางที่ ๓.๔ บุคคลที่ได้รับการคุ้มครองภายใต้ Work Injury Compensation Act (WICA)

คุ้มครอง	ไม่ได้รับการคุ้มครอง
ลูกจ้างทุกคนที่อยู่ภายใต้ "สัญญาการให้บริการ" หรือ "สัญญาการฝึกหัด" กับนายจ้าง โดยไม่คำนึงถึงอัตราเงินเดือน	- ผู้ที่ทำงานด้วยตนเอง ผู้รับเหมาอิสระ - บุคลากรที่ใส่ชุดเครื่องแบบ (เช่น ทหาร ตำรวจ เป็นต้น) - ผู้ที่ทำงานเป็นแม่บ้านและอาศัยอยู่กับนายจ้าง

ข) การเรียกร้องค่าชดเชย

การตัดสินใจว่าจะเรียกร้องเงินชดเชยภายใต้กฎหมาย Work Injury Compensation Act (Chapter 354) หรือกฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร เป็นการตัดสินใจของฝ่ายลูกจ้างที่ได้รับบาดเจ็บ มิใช่นายจ้าง โดยลูกจ้างมีเวลา ๑ ปี หลังจากวันที่ได้รับบาดเจ็บ ในการตัดสินใจว่าจะเลือกเงินชดเชยภายใต้ Work Injury Compensation Act (Chapter 354) หรือไม่ ตารางที่ ๓.๕ แสดงความแตกต่างของเงินชดเชยทั้งสองแบบ

[๑๒๐] Ministry of Manpower, "What is the Work Injury Compensation Act?," http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-health/work-injury-compensation/Pages/default.aspx#sthash.vUvGV2Bi.dpuf (สืบค้นเมื่อ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

ตารางที่ ๓.๕ ความแตกต่างที่สำคัญระหว่างเงินชดเชยภายใต้ Work Injury Compensation Act (Chapter 354) **และกฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร** (common law)

Work Injury Compensation Act	**กฎหมายที่ไม่เป็นลายลักษณ์อักษร**
ไม่ต้องพิสูจน์ว่าเป็นความผิดของนายจ้าง แต่ต้องแสดงให้เห็นว่าการบาดเจ็บหรือโรคที่เกิดขึ้นนั้นเป็นผลจากงาน	ต้องพิสูจน์ว่าเป็นความผิดของนายจ้าง หรือความผิดของบุคคลที่สาม
เงินชดเชยคำนวณจากสูตรคำนวณ และมีเพดานสูงสุด	เงินชดเชยไม่มีเพดานสูงสุดจำกัด แต่ความเสียหายนั้นต้องได้รับการคำนวณก่อนการฟ้องศาล
ไม่ต้องจ้างทนายความ กระทรวงแรงงานสามารถให้ความช่วยเหลือเรื่องการเรียกร้องเงินชดเชยได้	ต้องจ้างทนายความ และต้องจ่ายค่าทนายความเอง

การจ่ายเงินชดเชยตามกฎหมาย Work Injury Compensation Act (Chapter 354) จะกระทำได้ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) ลูกจ้างได้รับบาดเจ็บจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจาก หรือระหว่างการจ้างงาน

(๒) ได้รับโรคที่เกิดจากอาชีพที่ตนทำ (occupational disease)

(๓) ได้รับโรคจากการกระทำการใด ๆ ที่เกี่ยวเนื่องกับงานที่ใช้สารเคมี (มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕)

ในการพิจารณาว่าอุบัติเหตุใดจัดเป็น "อุบัติเหตุที่เกิดขึ้นจาก หรือระหว่างการจ้างงาน" จะต้องพิจารณาว่า

(๑) เกิดขึ้นในชั่วโมงทำงาน หรือชั่วโมงทำงานล่วงเวลา หรือระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ และ

(๒) เกิดขึ้นเนื่องจากงาน (เนื่องจากการจ้างงาน)

ตัวอย่างของกรณีที่ลูกจ้างจะได้รับเงินชดเชย เช่น

(๑) ลูกจ้างประสบอุบัติเหตุทางรถขณะที่อยู่บนรถของบริษัทระหว่างการเดินทางจากบ้านไปยังบริษัท

(๒) ลูกจ้างของนายจ้างสิงคโปร์ที่มีถิ่นฐานอยู่ในประเทศสิงคโปร์บาดเจ็บจากการทำงานระหว่างที่เดินทางไปยังต่างประเทศเพื่อทำงาน

(๓) ลูกเรือประมงได้รับการบาดเจ็บจากการทำงานขณะอยู่ในเรือสัญชาติสิงคโปร์ไม่ว่าเรือนั้นจะอยู่ที่ใดก็ตาม

นอกจากนี้ Work Injury Compensation Act (Amendment of Second and Third Schedules) Order 2012 ได้กำหนดโรคที่จัดเป็นโรคหรืออาการบาดเจ็บจากการทำงาน เช่น โรคแอนแทร็กซ์ และโรคผิวหนัง เป็นต้น

ค) กรณีและจำนวนเงินชดเชยที่สามารถเรียกร้องได้

ตารางที่ ๓.๖ ถึงตารางที่ ๓.๗ แสดงเงินชดเชยในกรณีลาป่วย ที่ลูกจ้างได้รับความคุ้มครองภายใต้ Work Injury Compensation Act (Chapter 354)

ตารางที่ ๓.๖ เงินชดเชยที่สามารถเรียกร้องได้ กรณีลาป่วย

	ค่าชดเชยกรณีผู้ป่วยนอก	**ค่าชดเชยกรณีผู้ป่วยใน**
ได้รับเงินเต็มจำนวน	๑๔ วัน	๖๐ วัน
ได้รับเงินสองในสามของเงินเดือน	ตั้งแต่วันที่ ๑๕ เป็นต้นไป จนถึงหนึ่งปีหลังอุบัติเหตุ	ตั้งแต่วันที่ ๖๑ เป็นต้นไป จนถึงหนึ่งปีหลังอุบัติเหตุ

ที่มา Ministry of Manpower, "Types of Compensation under WICA," http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-and-health/work-injury-compensation/types-of-compensation (สืบค้นเมื่อ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘).

อนึ่ง การคำนวณดังกล่าวจะคำนวณจากรายได้เฉลี่ยต่อเดือน เช่น รายได้เฉลี่ย ๑๒ เดือนก่อนเกิดอุบัติเหตุ รวมถึงค่าล่วงเวลา แต่ไม่รวมถึงค่าเดินทาง และการจ่ายเงินดังกล่าวนั้นจะจ่ายเฉพาะวันทำงานที่ครอบคลุมในใบรับรองแพทย์ นายจ้างจะต้องจ่ายเงินดังกล่าวให้ไม่เกินวันที่ได้รับเงินเดือนปกติ

นายจ้างต้องรับผิดชอบค่ารักษาพยาบาล ตามที่แพทย์ที่ขึ้นทะเบียนในสิงคโปร์เห็นว่าจำเป็นที่จะต้องได้รับการรักษานั้น รวมทั้งค่าปรึกษาทางการแพทย์ ค่ารายงานทางการแพทย์ ค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนย้ายฉุกเฉินเพื่อให้ลูกจ้างได้รับการรักษาทางการแพทย์ ค่าทำกายภาพบำบัด การบำบัดการพูด ค่ายา ค่าผ่าตัด และค่าอวัยวะเทียม

เพดานสูงสุดของเงินค่ารักษาพยาบาล ในกรณีที่ลูกจ้างประสบอุบัติเหตุจากการทำงานที่เกิดขึ้นใน และหลังวันที่ ๑ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๕ เป็นต้นมา คือ ๓๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือค่ารักษาหนึ่งปีหลังจากเกิดอุบัติเหตุ[๑๒๑] อนึ่ง หากค่ารักษาพยาบาลสูงเกินเพดานที่กำหนดไว้ภายใต้ WICA ลูกจ้างอาจจะพิจารณาเริ่มดำเนินคดีทางแพ่งก็ได้

[๑๒๑] Ministry of Manpower, "Types of Compensation under WICA," http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-and-health/work-injury-compensation/types-of-compensation (สืบค้นเมื่อ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘).

ตารางที่ ๓.๗ เงินชดเชยที่เป็นเงินก้อนกรณีทุพพลภาพถาวรหรือเสียชีวิต

สิ่งที่ได้รับค่าชดเชย	เมื่อได้รับบาดเจ็บหรือป่วยถาวรอันเป็นผลให้ไม่สามารถทำงานได้	เมื่อการบาดเจ็บนั้นทำให้เสียชีวิต
วิธีการคำนวณ	จำนวนเงินที่จ่าย = (รายได้เฉลี่ยของลูกจ้างต่อเดือน x อายุ) x ร้อยละของความพิการถาวร	จำนวนเงินที่จ่าย = รายได้เฉลี่ยของลูกจ้างต่อเดือน x อายุ
เงินดังกล่าวจ่ายให้แก่	ลูกจ้างที่ได้รับบาดเจ็บ	ผู้ได้รับผลประโยชน์ของลูกจ้างผู้เสียชีวิต

หมายเหตุ ร้อยละของความพิการถาวร คำนวณจากการวินิจฉัยของแพทย์หลังจากอาการของลูกจ้างคงที่ แพทย์จะประเมินโดยอาศัยคู่มือ Guide to the Assessment of Traumatic Injuries and Occupational Diseases for Workmen's Compensation และมีการคำนวณให้เงินชดเชยเพิ่มขึ้นร้อยละ ๒๕ กรณีที่ลูกจ้างทุพพลภาพทุกส่วน

๓.๒.๔ การส่งเสริมศักยภาพแรงงาน

รัฐบาลสิงคโปร์ดำเนินนโยบายเพื่อส่งเสริมศักยภาพแรงงานโดยการการลดโควตาการจ้างแรงงานต่างชาติ จากร้อยละ ๔๕ เป็นร้อยละ ๔๐ ตั้งแต่เดือนกรกฎาคม ๒๐๑๒ เป็นต้นมา ซึ่งทางรัฐบาลมองว่า การลดโควตาการจ้างแรงงานต่างชาติดังกล่าวจะทำให้ศักยภาพแรงงานเพิ่มขึ้น[๑๒๒]

นอกเหนือจากนโยบายของรัฐ กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมศักยภาพแรงงาน คือ Skills Development Levy Act (Chapter 306) โดยนายจ้างต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนส่งเสริมศักยภาพแรงงาน ซึ่งกองทุนดังกล่าวจะให้ทุนแก่บริษัทที่ส่งลูกจ้างของตนเข้ารับการฝึกอบรม โดยนายจ้างทุกคนต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนส่งเสริมศักยภาพแรงงาน ร้อยละ ๐.๒๕ ของเงินเดือนของลูกจ้างทุกคนที่ทำงานในสิงคโปร์ อัตราต่ำสุด คือ ๒ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน และอัตราสูงสุด คือ ๑๑.๒๕ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน โดยหักจากเงินเดือนของลูกจ้างทุกเดือน[๑๒๓]

นิยามของคำว่า "นายจ้าง" หมายถึง บุคคลใดก็ตามที่มีหน้าที่จ่ายเงินลูกจ้าง รวมถึง

(ก) บุคคล บริษัท หน่วยงาน หรือองค์กรที่จ้างลูกจ้าง

---

[๑๒๒] Xinhua, "Singapore tightens foreign worker policies, aiming to drive productivity," http://www.globaltimes.cn/content/764200.shtml (สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๖ กรกฎาคม ๒๕๕๘).

[๑๒๓] Singapore Workforce Development Agency, "Funding for Individuals," http://www.wda.gov.sg/content/wdawebsite/L101-ForIndividuals/L702-WorkerBasedFund.html (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

(ข) เจ้าของเรือที่จ้างลูกเรือ

(ค) บริษัทสาขาที่จดทะเบียนภายใต้กฎหมายสิงคโปร์

ลูกจ้างทุกคนที่ทำงานในสิงคโปร์จะต้องถูกหักเงินเข้ากองทุนส่งเสริมศักยภาพแรงงาน ไม่ว่าจะเป็นการทำงานเต็มเวลาหรือไม่ก็ตาม สำหรับลูกจ้างต่างชาตินั้น นอกเหนือจากการจ่ายเงินเข้ากองทุนลูกจ้างต่างชาติแล้ว จะต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนดังกล่าวนี้ด้วย เงินของกองทุนนี้จะนำไปใช้สนับสนุนการส่งเสริมศักยภาพการทำงานและให้เงินทุนแก่นายจ้างในการส่งลูกจ้างไปฝึกอบรมภายใต้ National Continuing Education and Training System ที่จัดโดย Singapore Workforce Development Agency (WDA)

นอกจากรัฐบัญญัติฉบับดังกล่าว สิงคโปร์ได้แก้ไข Employment, Parental Leave and Other Measures Act 2013 เมื่อ พ.ศ. ๒๕๕๖ โดยเพิ่มความคุ้มครองลูกจ้างในหลายด้าน เช่น กำหนดการคำนวณจำนวนวันขั้นต่ำของการลาคลอดใหม่ เป็นต้น[๑๒๔]

๓.๒.๕ การเกษียณอายุและการจ้างกลับเข้าทำงาน[๑๒๕]

ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๕ Retirement Age Act (RAA) ถูกยกเลิกโดย Retirement and Re-employment Act (Chapter 274A) และให้ความครอบคลุมลูกจ้างที่เป็นคนสัญชาติสิงคโปร์และผู้มีถิ่นฐานถาวร (Permanent Residents) อายุเกษียณขั้นต่ำภายใต้ Retirement and Re-employment Act (Chapter 74A) คือ ๖๒ ปี แต่นายจ้างสามารถที่จะเสนอจ้างลูกจ้างที่เกษียณอายุกลับเข้าทำงานได้ ในกรณีที่ลูกจ้างมีอายุตั้งแต่ ๖๒ ถึง ๖๕ ปี

การนำเสนอในหัวข้อนี้แบ่งออกเป็น ๓ หัวข้อย่อย ได้แก่ บุคคลที่มีสิทธิได้จ้างกลับเข้าทำงาน เงื่อนไขและสัญญาจ้างงาน และเงินเดือนและสิทธิประโยชน์ในการจ้าง

ก) บุคคลที่มีสิทธิได้จ้างกลับเข้าทำงาน

ลูกจ้างที่ถือสัญชาติสิงคโปร์หรือเป็นผู้มีถิ่นฐานถาวรในสิงคโปร์มีสิทธิกลับเข้าทำงานเมื่ออายุถึง ๖๒ ปี หากเป็นไปตามเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(๑) ได้รับการประเมินจากนายจ้างว่ามีการปฏิบัติงานเป็นที่น่าพอใจ

---

[๑๒๔] Ministry of Manpower, "Fact Sheet on Employment, Parental Leave and Other Measures Bill," http://www.mom.gov.sg/newsroom/Pages/PressReleasesDetail.aspx?listid=528 (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๒๕] Ministry of Manpower, "Retirement and Re-employment Act," http://www.mom.gov.sg/employment-practices/employment-rights-conditions/retirement/Pages/retirement.aspx#Eligibility (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

(๒) แข็งแรงสามารถทำงานต่อได้

อย่างไรก็ตาม Retirement and Re-employment Act (Chapter 274A) ไม่ใช้บังคับกับลูกจ้างบางประเภทตามที่กำหนดโดยกระทรวงแรงงาน

ข) เงื่อนไขและสัญญาการจ้างกลับเข้าทำงาน

นายจ้างต้องทำสัญญาจ้างกลับเข้าทำงานอย่างต่ำ ๑ ปี โดยลูกจ้างสามารถทำงานต่อจนถึงอายุ ๖๕ ปี ดังนั้น สัญญาจ้างกลับเข้าทำงานจึงมีระยะเวลาไม่เกิน ๓ ปี หากเริ่มจ้างกลับเข้าทำงานเมื่อลูกจ้างอายุ ๖๒ ปี

ค) เงินเดือนและผลประโยชน์ของลูกจ้าง

เงินเดือนและผลประโยชน์ที่ลูกจ้างได้รับนั้น ควรได้รับการปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม เช่น หน้าที่และความรับผิดชอบใหม่ เป็นต้น

คดีที่เกี่ยวข้องกับ Retirement and Re-employment Act (Chapter 274A) ที่น่าสนใจ ได้แก่ คดี Apollo Enterprises ซึ่งลูกจ้างอ้างว่ารัฐบัญญัติดังกล่าว ยกเลิกสิทธิของนายจ้างในการบอกเลิกสัญญาจ้างงานก่อนลูกจ้างเกษียณอายุ ศาลสูงปฏิเสธข้อโต้แย้งดังกล่าว และกล่าวว่า วัตถุประสงค์ของ Retirement and Re-employment Act (Chapter 274A)ไม่ได้มีไว้เพื่อบังคับให้นายจ้างต้องจ้างคนที่ไม่มีประสิทธิภาพในการทำงาน ดังนั้น รัฐบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้ห้ามไม่ให้นายจ้างบอกเลิกสัญญาจ้างก่อนลูกจ้างเกษียณอายุ[๑๒๖]

๓.๒.๖ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง[๑๒๗]

หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่เกี่ยวข้องมี ๓ หน่วยงาน ได้แก่ Ministry of Manpower (MOM) Central Provident Fund Board (CPFB) และ Singapore Workforce Development Agency

(ก) Ministry of Manpower (MOM)

Ministry of Manpower (MOM) หรือกระทรวงแรงงานของสิงคโปร์ เป็นส่วนหนึ่งของรัฐบาลสิงคโปร์ รับผิดชอบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแรงงานและการจ้างงานในสิงคโปร์ทั้งหมด ซึ่งรวมไปถึงการจ้างแรงงานต่างด้าวในสิงคโปร์ด้วย MOM มีเป้าหมายสำคัญ คือ พัฒนาแรงงานสิงคโปร์ให้เป็น

---

[๑๒๖] Noor Mohamed bin Mumtaz Shah v Apollo Enterprises Ltd [2001] 1 SLR 159.

[๑๒๗] Ministry of Manpower, "Retirement and Re-employment Act," http://www.mom.gov.sg/employment-practices/employment-rights-conditions/retirement/Pages/retirement.aspx#Eligibility (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

แรงงานที่มีประสิทธิภาพ มีสภาพแวดล้อมในการทำงานที่ก้าวหน้า เพื่อให้ประชากรสิงคโปร์มีการทำงานที่ดีขึ้น และมีชีวิตหลังเกษียณที่มั่นคง

โครงสร้างของ MOM

ประกอบไปด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีช่วยว่าการ ปลัดกระทรวง และรองปลัดกระทรวง ๒ คน นอกจากนี้ MOM ยังมีหน่วยงานอิสระตามกฎหมายที่สำคัญอีก ๒ หน่วยงาน ได้แก่ Central Provident Fund Board (CPFB) และ Singapore Workforce Development Agency (WDA)

อำนาจหน้าที่ของ MOM

- พิจารณาและออกใบอนุญาตทำงานตามกฎหมาย Employment of Foreign Manpower Act (Chapter 91A) และ Immigration Act (Chapter 133)
- บริหารจัดการและกำกับดูแลการจ้างงาน และแรงงานสัมพันธ์ ตามกฎหมาย Employment Act (Chapter 91) Industrial Relations Act (Chapter 136) และ Trade Unions Act (Chapter 333)
- บริหารจัดการ และกำกับดูแลแรงงานต่างชาติในประเทศสิงคโปร์ ตามกฎหมาย Employment of Foreign Manpower Act (Chapter 91A) และ Immigration Act (Chapter 133)
- กำกับดูแลความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน ตามกฎหมาย Workplace Safety and Health Act (Chapter 354A)

(ข) Central Provident Fund Board (CPFB)

Central Provident Fund Board (CPFB) หรือคณะกรรมการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพของสิงคโปร์ เป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้กระทรวงแรงงาน หรือ MOM ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๖ โดยกฎหมาย Central Provident Fund Act (Chapter 36) มีหน้าที่รับผิดชอบการบริหารจัดการกองทุนประกันสังคมของสิงคโปร์ หรือ CPF เพื่อช่วยให้พลเมืองและผู้มีถิ่นฐานถาวรที่ทำงานในสิงคโปร์มีเงินออมไว้ใช้จ่ายยามเกษียณ ค่าใช้จ่ายด้านสุขภาพ ค่าใช้จ่ายในครอบครัว และการลงทุน

โครงสร้างของ CPFB

มาตรา ๕ แห่ง Central Provident Fund Act (Chapter 36) ระบุให้ CPFB ประกอบด้วยคณะกรรมการชุดหนึ่งที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน มีสมาชิกดังต่อไปนี้

- ประธานคณะกรรมการ
- รองประธานคณะกรรมการ
- กรรมการอื่น ๆ โดยมีที่มาจาก
  - เจ้าหน้าที่สำนักงานค่าตอบแทนของรัฐ (Office of Emolument) ๒ คน
  - ตัวแทนนายจ้าง ๒ คน
  - ตัวแทนลูกจ้าง ๒ คน
  - บุคคลอื่นตามที่รัฐมนตรีฯ เห็นสมควร จำนวนไม่เกิน ๗ คน

คณะกรรมการสามารถดำรงตำแหน่งวาระละไม่เกิน ๓ ปี สามารถถูกถอดถอนหรือแต่งตั้งซ้ำได้ ตามที่รัฐมนตรีฯ เห็นชอบ

อำนาจหน้าที่ของ CPFB

อำนาจหน้าที่หลักของ CPFB คือ การบริหารจัดการกองทุน CPF ในทุกบัญชี และกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกองทุน CPF ตามที่รัฐมนตรีมีคำสั่งเห็นสมควร (มาตรา ๗๖)

อำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามกฎหมาย Central Provident Fund Act (Chapter 36) เช่น การจัดเตรียมงบประมาณที่จะใช้ในแต่ละปีให้ประธานาธิบดีให้ความเห็นชอบ (มาตรา ๕A) และการออกหุ้นหรือหลักทรัพย์ที่ใช้ในการลงทุนให้แก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในฐานะผู้ถือหุ้นใหญ่ (มาตรา ๕B)

(ค) Singapore Workforce Development Agency (WDA)

Singapore Workforce Development Agency (WDA) เป็นอีกหนึ่งหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้กระทรวงแรงงาน หรือ MOM ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๖ โดยกฎหมาย Singapore Workforce Development Agency Act (Chapter 305D) เพื่อพัฒนาความสามารถในการแข่งขันของแรงงานสิงคโปร์ เนื่องจากข้อจำกัดด้านทรัพยากร ทำให้สิงคโปร์ต้องพึ่งพาแรงงานในการผลิตสินค้าและบริการที่ได้มาตรฐานและล้ำหน้ากว่าประเทศอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคที่การแข่งขันทางการค้าเพิ่มสูงขึ้น

โครงสร้างของ WDA

มาตรา ๕ แห่ง Singapore Workforce Development Agency Act (Chapter 305D) ระบุให้ WDA ประกอบด้วยคณะกรรมการชุดหนึ่งที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงาน มีสมาชิกดังต่อไปนี้

- ประธานคณะกรรมการ

- รองประธานคณะกรรมการ
- กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๘ แต่ไม่เกิน ๑๖ คน

คณะกรรมการสามารถดำรงตำแหน่งวาระละไม่เกิน ๓ ปี สามารถถูกถอดถอนหรือแต่งตั้งซ้ำได้ ตามที่รัฐมนตรีฯ เห็นชอบ

อำนาจหน้าที่ของ WDA

มาตรา ๑๑ แห่ง Singapore Workforce Development Agency Act (Chapter 305D) ระบุให้ WDA มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- เป็นหน่วยงานระดับชาติด้านการศึกษาต่อและการฝึกอบรมในผู้ใหญ่ การอำนวยความสะดวกในการจ้างงาน และให้คำปรึกษาแก่รัฐบาลในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
- ส่งเสริม อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือการพัฒนาหลักสูตรการศึกษาและฝึกอบรมของผู้ใหญ่เพื่อเสริมสร้างความสามารถในการแข่งขันและการจ้างงาน
- ร่วมมือกับภาคอุตสาหกรรมและหน่วยงานด้านเศรษฐกิจในการระบุทักษะฝีมือที่เป็นที่ต้องการ
- ส่งเสริมการพัฒนาความสามารถในการแข่งขันโดยการร่วมมือกับหน่วยงานด้านเศรษฐกิจ
- สนับสนุน อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือการกลับเข้าทำงานใหม่ของผู้ที่ว่างงาน
- ขยาย ส่งเสริม และช่วยเหลือการบริหารจัดการทรัพยากรบุคลากรที่ดี
- ส่งเสริมและกระตุ้นให้เกิดการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ในสิงคโปร์
- ส่งเสริมและกระตุ้นให้เกิดการวิจัยการศึกษาและฝึกอบรมของผู้ใหญ่
- กำหนดและดำเนินนโยบายการกำกับดูแลที่จะส่งเสริมมาตรฐานวิชาชีพ
- บริหารจัดการหลักสูตรการศึกษาและฝึกอบรมของผู้ใหญ่

แรงงานเป็นหนึ่งในปัจจัยการผลิตทางเศรษฐกิจที่สำคัญ ซึ่งต้องได้รับทั้งการส่งเสริมสมรรถภาพ ผ่านการฝึกอบรมเพื่อเพิ่มพูนทักษะที่เป็นประโยชน์ในการทำงาน และการคุ้มครองความปลอดภัยและสวัสดิการในที่ทำงานจากภาครัฐ กฎหมายและหน่วยงานที่ทีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับแรงงานในสิงคโปร์ได้สะท้อนแนวคิดดังกล่าว โดยกำหนดให้มีกองทุนส่งเสริมศักยภาพแรงงาน

และการจ้างผู้ที่เกษียณอายุแล้วกลับเข้าทำงานต่อได้ รวมทั้งการเน้นให้เห็นว่าการป้องกันอุบัติเหตุและความเสี่ยงต่อสุขภาพในที่ทำงานเป็นหน้าที่ของผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องทุกฝ่าย

๓.๓ กฎหมายเกี่ยวกับการสาธารณสุข

ดังที่กล่าวไปแล้วข้างต้นว่า ทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของสิงคโปร์ คือ ทรัพยากรมนุษย์ รัฐบาลนำโดยกระทรวงสาธารณสุขของสิงคโปร์ หรือ Ministry of Health (MOH) จึงมีเป้าหมายให้ประชาชนสิงคโปร์มีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรง เพื่อที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังเป็นประเทศขนาดเล็กที่มีลักษณะเป็นเกาะ ดังนั้น การแพร่ขยายของโรคติดต่อจึงสามารถเป็นไปได้อย่างรวดเร็ว และถือเป็นภัยคุกคามร้ายแรงของประเทศ

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับการสาธารณสุขของสิงคโปร์ โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๖ หัวข้อ ได้แก่ ภาพรวมของระบบสาธารณสุขตามนโยบายของรัฐบาล การคุ้มครองสุขภาพของส่วนรวม การรักษาปัญหาสุขภาพจิต มาตรการที่เกี่ยวข้องกับยารักษาโรค มาตรการที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ด้านสุขภาพ และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๓.๑ ภาพรวมของระบบสาธารณสุขตามนโยบายของรัฐบาล

ระบบสาธารณสุขของประเทศสิงคโปร์อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงสาธารณสุข หรือ Ministry of Health (MOH) ซึ่งมีเป้าหมายในการทำให้บริการด้านสาธารณสุขของประเทศมีคุณภาพและสามารถเข้าถึงได้สำหรับทุกคน บริการสุขภาพขั้นปฐมภูมิในสิงคโปร์ให้บริการโดยแพทย์ทั่วไป (general practitioners) ในคลินิกรักษาหลายโรค (polyclinic) หรือคลินิกเอกชนในชุมชน เมื่อแพทย์ทั่วไปวินิจฉัยแล้ว อาจส่งตัวผู้ป่วยไปรักษากับแพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางในโรงพยาบาล หรือศูนย์แพทย์เฉพาะทางของรัฐ ซึ่งจะรับภาระบริการสาธารณสุขขั้นฉุกเฉิน ดังที่นำเสนอไว้แล้วในบทที่ ๑

เนื่องจากภาพรวมของระบบสาธารณสุขในสิงคโปร์ได้รับการนำเสนอไว้แล้วในบทที่ ๑ ในหัวข้อนี้จึงจะทำการนำเสนอกฎหมายที่เกี่ยวกับยาเสพติดและยาควบคุม ซึ่งสิงคโปร์เป็นหนึ่งในไม่กี่ประเทศในโลกที่ยังมีบทลงโทษประหารชีวิตผู้ที่กระทำความผิดเกี่ยวกับยาเสพติด

โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สิงคโปร์ได้ประหารชีวิตพลเมืองสิงคโปร์ ๒ คน โดยการแขวนคอ ด้วยข้อหานำเฮโรอีนเข้าประเทศ[๑๒๘]

รัฐบัญญัติที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับยาเสพติด คือ Misuse of Drugs Act (Chapter 185) ซึ่งกำหนดรายการยาควบคุม (controlled drug) ประเภทต่าง ๆ ตามส่วนประกอบทางเคมีไว้ใน The First Schedule นอกจากนี้ ยังระบุโทษที่เกี่ยวกับยาหรือสารควบคุมในกรณีขนส่ง ผลิต นำเข้า หรือส่งออก ครอบครอง และใช้

Misuse of Drugs Act (Chapter 185) ให้อำนาจ Central Narcotics Bureau (CNB) ในการบำบัดรักษาผู้ติดยาเสพติด โดยสามารถส่งตัวผู้ติดยาเสพติดเข้าบำบัดที่ศูนย์บำบัดเป็นระยะเวลาตั้งแต่ ๖ เดือน ถึง ๓๖ เดือน และให้อำนาจในการจำคุกผู้ที่ใช้สารเสพติด เช่น เฮโรอีน (diamorphine) บูปรีนอร์ฟีน (buprenorphine) ยาบ้า (methamphetamine) และเคตามีน (ketamine) เป็นต้น

ภาระการพิสูจน์ (burden of proof) อยู่ที่ผู้กระทำความผิด หากผู้กระทำความผิดถูกจับกุมพร้อมยาเสพติดจำนวนมาก จะถูกสันนิษฐานในทันทีว่า ยาเสพติดดังกล่าวมีไว้เพื่อค้า หากผู้กระทำความผิดเป็นเจ้าของบ้านหรือรถยนต์ที่พบว่ามียาเสพติดอยู่ จะถูกสันนิษฐานว่าเป็นผู้ครอบครองยาเสพติดนั้น เว้นแต่จะสามารถพิสูจน์ได้ว่าไม่ใช่ของตน

มาตรา ๕ ถึงมาตรา ๖ แห่ง Misuse of Drugs Act (Chapter 185) กำหนดห้ามไม่ให้บุคคลใดผลิต นำเข้า ส่งออกจากสิงคโปร์ ขนส่ง หรือเสนอที่จะขนส่ง หรือกระทำการใด ๆ เพื่อเตรียมการ หรือเพื่อขนส่งยาควบคุม

มาตรา ๑๗ แห่ง Misuse of Drugs Act (Chapter 185) กำหนดปริมาณและชนิดของยาควบคุมที่หากบุคคลใด ๆ มีในครอบครองให้สันนิษฐานว่า เป็นการครอบครองเพื่อจำหน่ายหรือขนส่ง เว้นแต่ผู้กระทำผิดจะสามารถพิสูจน์ได้ว่ามีไว้ครอบครองเพื่อใช้ในการอื่นตามปริมาณและชนิดของยาที่ถูกกำหนด เช่น หากครอบครองฝิ่นจำนวนมากกว่า ๑๐๐ กรัม มอร์ฟีนมากกว่า ๓ กรัม กัญชามากกว่า ๑๕ กรัม เป็นต้น

การห้ามครอบครองและใช้ยาควบคุมไม่ว่าจะโดยวิธีใดก็ตาม ถูกกำหนดเอาไว้ในมาตรา ๘ แห่ง Misuse of Drugs Act (Chapter 185) ซึ่งถูกแก้ไขเพิ่มเติม เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙

---

[๑๒๘] Reuters, "Singapore hangs two drug traffickers, first executions in over three years," http://uk.reuters.com/article/2014/07/18/uk-singapore-execution-idUKKBN0FN1BO20140718 (สืบค้นเมื่อ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘).

โดยขยายความครอบคลุมถึง บุคคลใด ๆ ที่ถือสัญชาติสิงคโปร์ หรือได้รับถิ่นที่อยู่ถาวรในสิงคโปร์ ที่ใช้ยาควบคุมนอกเขตประเทศสิงคโปร์ หากตรวจพบสารเสพติดในปัสสาวะซึ่งบ่งบอกว่าได้สูบ หรือกระทำการใด ๆ เพื่อใช้ยาเสพติด แม้ว่าการกระทำการนั้นจะเกิดขึ้นนอกประเทศสิงคโปร์ ให้ถือว่าเป็นการกระทำผิดที่กระทำในสิงคโปร์ บทบัญญัติดังกล่าวอาจมีที่มาจากข้อสมมติฐานว่า บุคคลที่เสพยาเสพติดจะมีแนวโน้มติดยาเสพติดนั้น ดังนั้น หากมีบุคคลใดเสพยาเสพติดภายนอกประเทศแล้วกลับเข้าประเทศสิงคโปร์ จะต้องพยายามหาทางเสพยาอีก โดยอาจเข้าร่วมกับกระบวนการนำเข้า ขนส่ง หรือผลิตยาเสพติดดังกล่าว

การแยกประเภทยาควบคุมนั้นสามารถดูได้ที่ First Schedule แห่ง Misuse of Drugs Act ส่วนบทลงโทษฐานจำหน่าย หรือนำเข้า หรือส่งออกยาควบคุมแต่ละประเภทสามารถดูได้ที่ Second Schedule แห่ง Misuse of Drugs Act โดยคณะผู้วิจัยจะขอยกตัวอย่างพอสังเขป ดังนี้

หากบุคคลใด กระทำความผิดฐานจำหน่าย หรือนำเข้า หรือส่งออกยาควบคุมประเภท เอ (Class A Drugs) เช่น เฮโรอีน มอร์ฟีน และยาบ้า จะต้องโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า ๑๐ ปี แต่ไม่เกิน ๓๐ ปี และต้องโทษโบยไม่น้อยกว่า ๑๐ ครั้ง แต่ไม่เกิน ๑๕ ครั้ง

หากบุคคลใด กระทำความผิดฐานจำหน่าย หรือนำเข้า หรือส่งออกยาควบคุมประเภท บี (Class B Drugs) เช่น โคเดอีน และนิโคโคเดอีน จะต้องโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า ๖ ปี แต่ไม่เกิน ๓๐ ปี และต้องโทษโบยไม่น้อยกว่า ๖ ครั้ง แต่ไม่เกิน ๑๕ ครั้ง

หากบุคคลใด กระทำความผิดฐานจำหน่าย หรือนำเข้า หรือส่งออกยาควบคุมประเภท ซี (Class C Drugs) เช่น เบนซ์เฟตามีน ซึ่งมักถูกพบในยาลดความอ้วน ต้องโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า ๔ ปี แต่ไม่เกิน ๒๐ ปี และต้องโทษโบยไม่น้อยกว่า ๔ ครั้ง แต่ไม่เกิน ๑๕ ครั้ง

๓.๓.๒ การคุ้มครองสุขภาพของส่วนรวม

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองสุขภาพของส่วนรวมในสิงคโปร์ที่สำคัญมี ๒ ฉบับ คือ Infectious Diseases Act (Chapter 137) และ Smoking (Prohibition in Certain Places) Act (Chapter 310) การนำเสนอในหัวข้อนี้แบ่งออกเป็น ๒ หัวข้อย่อย คือ การควบคุมโรคติดต่อ และการสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ

ก) การควบคุมโรคติดต่อ

กฎหมายที่สำคัญที่ใช้ในการป้องกันและการควบคุมโรคติดต่อในประเทศสิงคโปร์ คือ Infectious Diseases Act (Chapter 137) ซึ่งมีผลบังคับใช้ตั้งแต่ พ.ศ. ๒๕๒๐ โดยมีกระทรวงสาธารณสุข และ National Environment Agency (NEA) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้าน

การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในประเทศสิงคโปร์ สังกัดกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ (Ministry of the Environment and Water Resources) รับผิดชอบร่วมกันในเรื่องการควบคุมโรคติดต่อ[๑๒๙]

Infectious Diseases Act (Chapter 137) ให้อำนาจอธิบดีสาธารณสุข (Director of Medical Services) ทำการตรวจสอบ และรักษาบุคคลใดก็ตามที่สงสัยว่าจะเป็นพาหะ เป็นโรคติดต่อ หรือสัมผัสกับโรคติดต่อ และให้ทำการชันสูตรบุคคลใดก็ตามที่เสียชีวิตระหว่างเป็นผู้ถูกสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อ เป็นพาหะ หรือสัมผัสกับโรคติดต่อ ทำการสำรวจและตรวจสอบการระบาด และสั่งให้มีการทำความสะอาดสถานที่ หรือเรือ หรือปิดร้านอาหาร หากเชื่อว่าเป็นเหตุในการแพร่โรคติดต่อ

บุคลากรทางการแพทย์ เจ้าหน้าที่ที่กำกับห้องปฏิบัติการทางการแพทย์ และบุคคลใด ๆ ที่รู้หรือสงสัยว่า มีคนเป็นโรคติดต่อ เสียชีวิตเพราะโรคติดต่อ หรือเป็นพาหะโรคติดต่อ จะต้องแจ้งอธิบดีสาธารณสุข[๑๓๐] โรคติดต่อที่ต้องแจ้งอธิบดีสาธารณสุข และระยะเวลาในการแจ้งการระบาดของแต่ละโรคกำหนดไว้ใน Notification of infectious Diseases Regulations 2008 ดังนี้

๑ โรคไข้หวัดนก (Avian Influenza)

๒. โรคแคมพิโลแบคเทอริโอซิส (Campylobacteriosis)

---

[๑๒๙] Ministry of Health, "Infectious Diseases Act," https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/legislation/legislation_and_guidelines/infectious_diseasesact.html, (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๓๐] Section 6.—(1) Every medical practitioner who has reason to believe or suspect that any person attended or treated by him is suffering from an infectious disease or is a carrier of that disease shall notify the Director within the prescribed time and in such form or manner as the Director may require.

(2) Every person in charge of a laboratory used for the diagnosis of disease who becomes aware of the existence of an infectious disease in the course of his work shall notify the Director within the prescribed time and in such form or manner as the Director may require.

(3) Any person who is aware or who suspects that any other person is suffering or has died from or is a carrier of an infectious disease shall notify the Director within the prescribed time and in such form or manner as the Director may require.

(4) Any person who is required to notify the Director under this section shall give any other particulars required by the Director in so far as they can be reasonably ascertained by him or are within his knowledge.

(5) Any person who fails to comply with the requirements of this section or furnishes as true information which he knows or has reason to believe to be false shall be guilty of an offence.

(6) When any person who is charged with failing to comply with the requirements of subsection (1), (2) or (3) in relation to the notification of an infectious disease, he shall be presumed to have known of the existence of the disease unless he proves to the satisfaction of the court that he had no such knowledge and could not with reasonable diligence have obtained such knowledge.

๓. โรคไข้ปวดข้อยุงลาย (Chikungunya Fever)

๔. อหิวาตกโรค (Cholera)

๕. โรคไข้เลือดออก (Dengue Fever)

๖. โรคไข้เลือดออกเดงกี่ (Dengue Haemorrhagic Fever)

๗. โรคไวรัสอีโบลา (Ebola Virus Disease - EVD)

๘. โรคไวรัสสมองอักเสบ (Encephalitis, Viral)

๙. โรคมือเท้าปาก (Hand, Foot and Mouth Disease)

๑๐. โรคลีเจียนเนลโลสิส (Legionellosis)

๑๑. โรคมาลาเรีย (Malaria)

๑๒. โรคเมลิออยโดซิส (Melioidosis)

๑๓. โรคไข้กาฬหลังแอ่น (Meningococcal Disease)

๑๔. โรคไวรัสโคโรนาสายพันธุ์กลุ่มอาการโรคทางเดินหายใจตะวันออกกลาง (Middle East Respiratory Syndrome Coronavirus Infection - MERS-CoV)

๑๕. โรคไวรัสสมองอักเสบนิปาห์ (Nipah Virus Infection)

๑๖. โรคไข้รากสาดเทียม (Paratyphoid)

๑๗. โรคกาฬโรค (Plague)

๑๘. โรคซาลโมเนลโลสิส (Salmonellosis)

๑๙. โรคทางเดินหายใจเฉียบพลันรุนแรง (Severe Acute Respiratory Syndrome - SARS)

๒๐. โรคไข้รากสาดน้อย (Typhoid)

๒๑. โรคไข้เหลือง (Yellow Fever)

๒๒. โรคคอตีบ (Diphtheria)

๒๓. โรคติดเชื้อฮีโมฟิลุสอินฟลูเอนเซ ชนิดบี (Haemophilus Influenzae Type b or Hib Disease)

๒๔. โรคไวรัสตับอักเสบ (Hepatitis, Viral)

๒๕. โรคหัด (Measles)

๒๖. โรคคางทูม (Mumps)

๒๗. โรคภูมิคุ้มกันบกพร่อง (Acquired Immune Deficiency Syndrome - AIDS)

๒๘. โรคภูมิคุ้มกันบกพร่องที่ไม่ใช่เอดส์ (Human Immunodeficiency Virus Infection (Non-AIDS))

๒๙. โรคเรื้อน (Leprosy)

๓๐. วัณโรค (Tuberculosis)

๓๑. โรคคลามีเดีย (Chlamydial Genital Infection)

๓๒. โรคเริมที่อวัยวะเพศ (Genital Herpes)

๓๓. โรคหนองใน (Gonorrhoea)

๓๔. โรคหนองในเทียม (Non-Gonococcal Urethritis)

๓๕. โรคซิฟิลิส (Syphilis)

โรคที่ ๑ - ๒๐ จะต้องแจ้งอธิบดีสาธารณสุขภายในเวลา ๒๔ ชั่วโมง หลังการวินิจฉัย และหากมีกรณีการเสียชีวิตด้วยโรคติดต่อดังกล่าว จะต้องแจ้งภายใน ๒๔ ชั่วโมง หลังการเสียชีวิต ส่วนโรคที่ ๒๑ - ๓๔ จะต้องแจ้งอธิบดีสาธารณสุข ภายในเวลา ๗๒ ชั่วโมง หลังการวินิจฉัย[๑๓๑] โดยทำการแจ้งผ่านทางระบบอิเล็กทรอนิกส์ (electronic notification system)[๑๓๒]

อธิบดีสาธารณสุขมีอำนาจในการตั้งโครงการเฝ้าระวัง หรือทำการวิจัยในเรื่องการระบาดของโรค หรือการสำรวจคน สัตว์ หรือแมลงที่เป็นพาหะนำโรค เพื่อพิจารณาถึงการเกิดขึ้น ความหนาแน่น หรืออัตราการเกิดโรค และเพื่อพิจารณาแนวโน้มที่จะเกิดการระบาดของโรคติดต่อ หรือโรคอื่นที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศในรัฐกิจจานุเบกษา[๑๓๓]

นอกจากการรักษา การตรวจสอบ และการเฝ้าระวังแล้ว Infectious Diseases Act (Chapter 137) ยังให้อำนาจอธิบดีสาธารณสุขในการแยกบุคคลที่ต้องสงสัยว่ามีเชื้อโรคติดต่อออกจากสาธารณะ โดยอาจสั่งกักบริเวณ หรือแยกคนที่เป็น หรือสงสัยว่าเป็นโรคติดต่อ เป็นพาหะ หรือสัมผัส

---

[๑๓๑] Section 5. For the purposes of section 6(1), (2) and (3) of the Act, notification of an infectious disease shall be given by facsimile transmission or through the electronic notification system —

(a) in the case of an infectious disease referred to in Part I of the Schedule, not later than 24 hours from the time of diagnosis of such disease;

(b) in the case of an infectious disease referred to in Part II, III or IV of the Schedule, not later than 72 hours from the time of diagnosis of such disease; and

(c) in the case of a death from an infectious disease referred to in Part I of the Schedule, not later than 24 hours from the time of death from such disease.

[๑๓๒] ระบบการแจ้งโรคระบาดทางอิเล็กทรอนิกส์ เข้าไปที่ https://www.cdlens.moh.gov.sg/

[๑๓๓] Section 7.—(1) The Director may, from time to time, institute public health surveillance programmes or undertake epidemiological investigations or surveys of people, animals or vectors in order to determine the existence, prevalence or incidence, or to determine the likelihood of a possible outbreak, of —

(a) any infectious disease; or

(b) any other disease which the Minister, by notification in the Gazette, declares to be a disease to which this section applies.

กับคนที่เป็นโรคติดต่อในโรงพยาบาล หรือสถานที่อื่น ตามระยะเวลาและเงื่อนไขที่อธิบดีสาธารณสุขกำหนด[๑๓๔]

มาตรการอื่นในการควบคุมการระบาดของโรคติดต่อในสิงคโปร์ เช่น การห้ามหรือจำกัดการรวมตัวของประชาชน การประชุม หรือการรวมตัวในสถานบันเทิง โดยมาตรา ๒๐ แห่ง Infectious Diseases Act ให้อำนาจอธิบดีสาธารณสุขมีคำสั่งห้าม หรือจำกัดการรวมตัวของประชาชนได้เป็นระยะเวลาไม่เกิน ๑๔ วัน หากเห็นว่าอาจเป็นการเพิ่มการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ

สิงคโปร์จัดเป็นประเทศหนึ่งที่ให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขและอธิบดีสาธารณสุข ในการจัดการกับการระบาดของโรคติดต่อที่ค่อนข้างกว้างและครอบคลุม โดยอำนาจในการควบคุมโรคระบาดเหล่านี้เป็นผลจากการแก้ไข Infectious Diseases Act (Chapter 137) เมื่อมีการระบาดของโรค SARS ในปี พ.ศ. ๒๕๔๓

เมื่อวันที่ ๒๔ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขใช้อำนาจในการจำกัดบริเวณเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโรค SARS และกระทรวงสาธารณสุขได้พัฒนาระบบการจำกัดบริเวณ (Quarantine) ในกรณีที่สงสัยว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นโรค SARS หรือได้ติดต่อกับคนที่เป็นโรคปอดบวมที่อาจจะกลายเป็นโรค SARS อาจมีคำสั่งจำกัดบริเวณได้ไม่เกิน ๑๐ วัน ในกรณีที่เพิ่งหายจากโรค SARS หรือได้รับการรักษาแล้ว อาจถูกจำกัดบริเวณให้อยู่แต่ในบ้าน เพื่อดูอาการต่อเป็นระยะเวลา ๑๔ วัน โดยมีเจ้าหน้าที่ของโรงพยาบาลเข้าไปตรวจเยี่ยมที่บ้านทุกวัน และจะต้องอนุญาตให้ติดตั้งกล้องวงจรปิดไว้ที่บ้าน และจะต้องสามารถติดต่อได้ตลอดเวลา ส่วนคนไข้ที่ได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงพยาบาลจะได้รับการติดตามสอบถามอาการทางโทรศัพท์เป็นระยะเวลา ๒๑ วัน

ผู้ที่ละเมิดคำสั่งการจำกัดบริเวณที่บ้าน จะต้องใส่อุปกรณ์ติดตามตัวอิเล็กทรอนิกส์ และจะไม่ได้รับเบี้ยเลี้ยงการจำกัดบริเวณที่บ้าน (Home quarantine allowance) หากละเมิดคำสั่งเป็นครั้งที่สอง จะถูกนำตัวไปกักบริเวณที่โรงพยาบาล หรือในสถานที่อื่นตามที่รัฐมนตรีกำหนด นอกจากนี้ ผู้ที่ละเมิดคำสั่งครั้งแรกอาจจะถูกปรับเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือ

---

[๑๓๔] Section 15.—(1) The Director may order any person who is, or is suspected to be, a case or carrier or contact of an infectious disease to be detained and isolated in a hospital or other place for such period of time and subject to such conditions as the Director may determine.

โทษจำคุกเป็นเวลา ๖ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ หากละเมิดคำสั่งครั้งที่สองอาจถูกปรับเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือโทษจำคุกเป็นเวลา ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๓๕]

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจในการประกาศให้พื้นที่ใด ๆ ในสิงคโปร์หรือพื้นที่อื่น เป็นพื้นที่ติดเชื้อ หากมีเหตุให้เชื่อว่าโรคติดต่อร้ายแรงอาจแพร่เข้ามายังสิงคโปร์ และมีอำนาจสั่งห้ามบุคคล หรือกลุ่มบุคคลที่มาจากพื้นที่ติดเชื้อเข้ามาในประเทศสิงคโปร์[๑๓๖]

นอกจากนี้ มาตรา ๔๖ ถึงมาตรา ๔๘ แห่ง Infectious Diseases Act (Chapter 137) ยังมีบทบัญญัติที่กำหนดให้เด็กทุกคนในสิงคโปร์ต้องได้รับการฉีดวัคซีนป้องกันโรคติดต่อที่รัฐมนตรีประกาศไว้ใน Fourth Schedule อันได้แก่ โรคคอตีบ และโรคหัดเยอรมัน และหากเกิดการแพร่ระบาดของโรคติดต่อ บุคคลกรทางการแพทย์จะต้องทำบันทึก และแจ้งชนิดของวัคซีนที่ได้ทำการฉีดต่อกระทรวงสาธารณสุข

ข) การสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ

ในสิงคโปร์ การสูบบุหรี่ในที่สาธารณะที่ถูกประกาศให้เป็นพื้นที่ห้ามสูบบุหรี่ถือเป็นความผิดตามกฎหมาย Smoking (Prohibition in Certain Places) Act (Chapter 310) ซึ่งให้อำนาจ National Environment Agency (NEA) โดยความเห็นชอบของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ (Ministry of the Environment and Water Resources) ประกาศพื้นที่ห้ามสูบบุหรี่ในสิงคโปร์ไว้ในรัฐกิจจานุเบกษา[๑๓๗] โดยพื้นที่ดังกล่าวอาจเป็น

---

[๑๓๕] Mark A. Rothstein, "Quarantine and Isolation: Lessons Learned from SARS," http://biotech.law.lsu.edu/blaw/cdc/SARS_REPORT.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๓๖] Section 26.—(1) Where the Minister has reason to believe that a dangerous infectious disease may be introduced into Singapore from or through any area in Singapore or elsewhere, he may, by notification in the Gazette, declare that area to be an infected area.

(2) The Minister may, in his discretion, issue an order prohibiting the entry into Singapore of any person or class of persons from an infected area declared under subsection (1) except under such conditions as he may specify.

[๑๓๗] Section 3.—(1) The Agency may, with the approval of the Minister, by notification in the Gazette and subject to such conditions as the Agency may think fit, specify —

(a) any premises or building or such part thereof or any class of premises or buildings or such parts thereof —

(i) being used for commercial, industrial or recreational purposes; or

(ii) to which members of the public or a section of the public have or ordinarily would have access whether on payment of a fee or otherwise;

(b) any common property or limited common property of any residential premises or building; or

(c) any public service vehicle or part thereof or any class of public service vehicles or parts thereof,

- สถานที่หรืออาคาร หรือส่วนของอาคารใด ๆ ที่ใช้เพื่อการนันทนาการ การพาณิชย์ หรือการอุตสาหกรรม หรือที่ประชาชน หรือส่วนหนึ่งของประชาชนเข้าถึงได้ ไม่ว่าจะต้องเสียค่าบริการหรือไม่ก็ตาม
- สถานที่ส่วนกลาง หรือสถานที่ส่วนกลางในที่พักอาศัย หรืออาคาร
- ยานพาหนะสาธารณะ หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของยานพาหนะสาธารณะ

ผู้ฝ่าฝืนโดยการสูบบุหรี่ในพื้นที่ที่ถูกประกาศเป็นพื้นที่ห้ามสูบบุหรี่ จะมีโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์

นอกจากจะกำหนดพื้นที่ห้ามสูบบุหรี่แล้ว มาตรา ๖ แห่ง Smoking (Prohibition in Certain Places) Act (Chapter 310) ยังกำหนดให้ผู้จัดการ ผู้ดูแลอาคาร หรือยานพาหนะจะต้องแจ้งคนที่สูบบุหรี่ในสถานที่ หรือยานพาหนะว่าได้กระทำการขัดต่อรัฐบัญญัตินี้ และต้องดับบุหรี่ในทันที พร้อมทั้งแจ้งบทลงโทษ หากบุคคลนั้น ๆ ปฏิเสธ หรือเพิกเฉย หรือไม่ยอมดับบุหรี่ ผู้จัดการสถานที่ หรือผู้ควบคุมยานพาหานะจะต้องขอให้บุคคลนั้นออกจากสถานที่ หรือยานพาหนะทันที ในกรณีดังกล่าวสามารถขอความช่วยเหลือจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติการตามรัฐบัญญัตินี้ได้[๑๓๘]

๓.๓.๓ การรักษาปัญหาสุขภาพจิต

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการรักษาปัญหาสุขภาพจิตในสิงคโปร์ คือ Mental Health (Care and Treatment) Act (Chapter 178A) ซึ่งได้รับการตราครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๕๑ เพื่อกำกับดูแลการรับ การกักบริเวณ การดูแล และการรักษาผู้ที่มีปัญหาสุขภาพจิตในสถาบันจิตเวชที่กำหนด

---

as being a place or places or a vehicle or vehicles in which smoking shall not be permitted either permanently or during such time or for such period or periods or under such circumstances as the Agency may, with the approval of the Minister, prescribe.

(2) Any person who smokes in any specified place or specified vehicle in contravention of any notification made under subsection (1) shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $1,000.

[๑๓๘] Section 6.—(1) The manager of any specified place or the operator of any specified vehicle shall inform any person who smokes in the specified place or specified vehicle in contravention of any notification made under section 3(1) —

(a) to cease smoking immediately, indicating the penalty provided under section 3(2); and

(b) if the person refuses, neglects or fails to cease smoking, he shall request the person to leave the specified place or specified vehicle immediately.

(2) If any such person refuses to leave the specified place or specified vehicle or to cease smoking, the manager or operator referred to in subsection (1) shall —

(a) seek the assistance of any police officer or authorised officer; and

(b) render such assistance as is reasonable to such officer to deal with that person in the manner provided in section 4.

รัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญต่อปัญหาสุขภาพจิตในประเทศ โดยกระทรวงสาธารณสุขของสิงคโปร์ได้ตีพิมพ์พิมพ์เขียวสุขภาพจิตแห่งชาติ (National Mental Health)[๑๓๙] ซึ่งกำหนดวิสัยทัศน์หลัก ๘ ประการ ดังนี้

(๑) สุขภาพจิต หมายรวมถึง สุขภาพจิตที่ดีและการไม่เป็นโรคทางจิต

(๒) สุขภาพจิตเป็นส่วนหนึ่งของสุขภาพโดยรวม

(๓) การส่งเสริมเรื่องสุขภาพจิตและการดูแล ต้องตั้งอยู่บนหลักฐานที่พิสูจน์ได้และต้องเป็นไปอย่างเหมาะสม

(๔) ผู้ที่มีปัญหาเรื่องสุขภาพจิตควรจะได้รับการให้บริการจากสังคม

(๕) บุคคลทุกคนควรสามารถเข้าถึงการให้บริการด้านสุขภาพจิต

(๖) ผู้ที่เป็นโรคที่เกี่ยวกับสุขภาพจิตไม่ควรถูกเลือกปฏิบัติ

(๗) ควรมีการวางแผนและประเมินความต้องการของผู้ป่วยเป็นโรคที่เกี่ยวกับสุขภาพจิต

(๘) การดูแลเรื่องสุขภาพจิตต้องมาจากความพยายามของทุกภาคส่วน

การนำเสนอในหัวข้อนี้แบ่งเป็น ๒ หัวข้อย่อย ได้แก่ การรับคนที่มีปัญหาสุขภาพจิตเข้ารับการรักษา และการกักอาณาบริเวณผู้ป่วยทางจิต

ก) การรับคนที่มีปัญหาสุขภาพจิตเข้ารับการรักษา

Mental Health (Care and Treatment) Act (Chapter 178A) กำหนดให้บุคคลอาจเข้ารับการรักษาที่สถาบันทางจิต[๑๔๐] และกำหนดให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมีหน้าที่ในการรายงานต่อแพทย์ (medical practitioner) ว่าบุคคลใดเป็นผู้ป่วยทางจิต หรือเชื่อว่าอาจจะทำอันตรายต่อตนเอง หรือผู้อื่น ด้วยเหตุผลทางจิต และควบคุมตัวบุคคลดังกล่าวไปรับการวินิจฉัยกับแพทย์[๑๔๑]

---

[๑๓๙] Institute of Mental Health, "Healthy Minds, Healthy Communities: National Mental Health Blueprint Singapore 2007-2012," https://www.imh.com.sg/uploadedFiles/Publications/IMH%20National%20Mental%20Health%20Blueprint.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๔๐] Section 6.—(1) A person may be admitted to a psychiatric institution and there detained for treatment in accordance with the provisions of this Act for the period allowed by the provisions of this Act.

(2) Nothing in this Act shall be construed as preventing a person who requires treatment for any mental disorder —

(a) from being admitted to a psychiatric institution without any order or directive rendering him liable to be detained at a psychiatric institution; or

(b) from remaining in a psychiatric institution after he has ceased to be so liable to be detained.

[๑๔๑] Section 7. It shall be the duty of every police officer to apprehend any person who is reported to be mentally disordered and is believed to be dangerous to himself or other persons by reason of mental disorder and take the person together with a report of the facts of the case without delay to —

หลังจากการวินิจฉัย หากแพทย์เห็นว่าบุคคลดังกล่าวต้องได้รับการรักษา หรือเชื่อว่าเป็นผู้ป่วยทางจิต แพทย์นั้นอาจส่งบุคคลดังกล่าวไปทำการรักษาที่สถาบันจิตเวช ซึ่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขประกาศไว้ในรัชกิจจานุเบกษา

เป็นที่น่าสังเกตว่า กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้แพทย์เป็นผู้วินิจฉัยผู้ต้องสงสัยว่ามีอาการผิดปกติทางจิต โดยไม่ได้ระบุว่าต้องเป็นจิตแพทย์ (psychiatrist) ซึ่งอาจสะท้อนความต้องการในการรักษาผู้ที่ต้องสงสัยว่าเป็นผู้ป่วยทางจิตอย่างเร่งด่วน มากกว่าการตรวจสอบให้แน่ใจว่าบุคคลที่ถูกส่งตัวเข้าสถาบันจิตเวชนั้นมีปัญหาสุขภาพจิตจริง ทั้งนี้ อาจเป็นผลมาจากระดับความกดดันในสังคมที่มีการแข่งขันสูงอย่างสิงคโปร์ ทำให้ประชากรมีแนวโน้มเครียดอยู่แล้ว และอาจนำไปสู่ปัญหาสุขภาพจิตได้ง่าย หากไม่ได้รับการรักษาอย่างทันท่วงที

ข) การกักอาณาบริเวณผู้ป่วยทางจิต

มาตรา ๑๐ แห่ง Mental Health (Care and Treatment) Act (Chapter 178A) กำหนดมาตรการทั่วไปในการกักตัวผู้ป่วยทางจิตให้เข้ารับการรักษาในสถาบันจิตเวช ที่สำคัญมีดังนี้[๑๔๒]

(a) any medical practitioner for an examination and the medical practitioner may thereafter act in accordance with section 9; or

(b) any designated medical practitioner at a psychiatric institution and the designated medical practitioner may thereafter act in accordance with section 10.

[๑๔๒] Section 10.—(1) A designated medical practitioner at a psychiatric institution who has examined any person who is suffering from a mental disorder and is of the opinion that he should be treated, or continue to be treated, as an inpatient at the psychiatric institution may at any time sign an order in accordance with Form 1 in the Schedule —

(a) for the admission of the person into the psychiatric institution for treatment; or

(b) in the case of an inpatient, for the detention and further treatment of the person,

and the person may be detained for a period of 72 hours commencing from the time the designated medical practitioner signed the order.

(2) A patient who has been admitted for treatment or detained for further treatment under an order made under subsection (1) may be detained for a further period of one month commencing from the expiration of the period of 72 hours referred to in that subsection if —

(a) before the expiration of the period of 72 hours, the patient has been examined by another designated medical practitioner at the psychiatric institution and that designated medical practitioner is of the opinion that the patient requires further treatment at the psychiatric institution; and

(b) that designated medical practitioner signs an order in accordance with Form 2 in the Schedule.

(3) A patient who has been detained for further treatment under an order made under subsection (2) shall not be detained for any further period at the psychiatric institution for treatment unless before the expiration of the period of one month referred to in that subsection, the patient has been brought before 2 designated medical practitioners working at

(๑) แพทย์ในสถาบันจิตเวชได้ตรวจบุคคลซึ่งมีอาการทางจิตและมีความเห็นว่าบุคคลนั้นควรได้รับการรักษาในสถาบันจิตเวช อาจออกคำสั่งให้ส่งตัวบุคคลนั้นไปยังสถาบันจิตเวชเพื่อรับการรักษา หรือออกคำสั่งกักตัวผู้ป่วยเป็นระยะเวลาไม่เกิน ๗๒ ชั่วโมง หลังจากที่แพทย์ลงนามในคำสั่งให้กักตัว

(๒) ก่อนการหมดอายุของคำสั่งดังกล่าว หากผู้ป่วยได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์อีกคนหนึ่งในสถาบันจิตเวชเดียวกันที่ได้รับมอบหมาย ซึ่งมีความเห็นว่าผู้ป่วยต้องได้รับการรักษาต่อไป ณ สถาบันจิตเวชนั้น ผู้ป่วยอาจจะถูกกักกันต่ออีก ๑ เดือน หลังสิ้นสุดระยะเวลาการกักกันที่กำหนดไว้ตอนแรก

(๓) หลังสิ้นสุดระยะเวลาการกักตัว หากแพทย์อย่างน้อย ๒ คน ในสถาบันจิตเวช โดยคนหนึ่งต้องเป็นจิตแพทย์ มีความเห็นตรงกันว่าบุคคลนั้นต้องรับการรักษาที่สถาบันจิตเวชต่อ ก็สามารถออกคำสั่งให้บุคคลนั้นเข้ารับการรักษาต่อได้

เพื่อประโยชน์ของผู้ป่วย รัฐบัญญัติฉบับนี้ได้ห้ามแพทย์ที่จะลงคำสั่งส่งตัว หรือกักตัวผู้มีอาการทางจิต เป็นบุคคลในครอบครัว เช่น สามีภรรยา บุตร พี่น้องของผู้ป่วย หรือผู้ดูแลทรัพย์สินของผู้ป่วย หรือผู้ที่ให้การรักษาผู้ป่วย[๑๔๓]

๓.๓.๔ มาตรการที่เกี่ยวกับยารักษาโรค

กฎหมายสิงคโปร์ที่สำคัญที่เกี่ยวข้องกับยารักษาโรค มีทั้งหมด ๓ ฉบับ ได้แก่ Medicines Act (Chapter 176) Misuse of Drugs Act1 (Chapter 185) Medicines (Advertisement and Sale) Act (Chapter 177) ในหัวข้อนี้แบ่งการนำเสนอออกเป็น ๔ หัวข้อย่อย ดังนี้

---

the psychiatric institution, one of whom shall be a psychiatrist, who have examined the patient separately and who are both satisfied that he requires further treatment at the psychiatric institution.

[๑๔๓] Section 11. A medical practitioner who —

(a) is the husband, wife, father, father-in-law, mother, mother-in-law, son, son-in-law, daughter, daughter-in-law, brother, brother-in-law, sister or sister-in-law of the patient;

(b) stands in a fiduciary relationship to the patient; or

(c) is treating the patient,

shall not sign any order under this Act.

ก) คำนิยามตามกฎหมาย

Medicines Act (Chapter 176) กำหนดให้ ผลิตภัณฑ์ยา (medicinal product) หมายถึง สาร หรือสิ่งของ (ที่ไม่ใช่อุปกรณ์ เครื่องมือ หรือเครื่องใช้) ที่ถูกผลิต ขาย จัดหา นำเข้า หรือส่งออก เพื่อการใช้ส่วนใหญ่ หรือทั้งหมด ในด้านดังต่อไปนี้[๑๔๔]

(๑) จ่ายให้กับคน หรือสัตว์เพื่อวัตถุประสงค์ทางยา (medicinal purpose) อันได้แก่

- การรักษา หรือป้องกันโรค
- การวินิจฉัยโรค หรือสภาวะทางกาย
- การคุมกำเนิด
- การทำให้ไร้ความรู้สึก
- การป้องกัน หรือแทรกแซงการทำงานโดยปกติของร่างกาย ไม่ว่าจะโดยถาวร หรือชั่วคราว

(๒) ใช้เป็นส่วนผสมในการเตรียมจ่ายให้กับคน หรือสัตว์เพื่อวัตถุประสงค์ทางยา

อนึ่ง สาร (Substance) หมายถึง สารตามธรรมชาติ หรือสารที่ได้จากการสังเคราะห์ ทั้งที่เป็นของแข็ง ของเหลว หรือมีสถานะเป็นก๊าซ[๑๔๕]

---

[๑๔๔] Section 3.—(1) Subject to the following provisions of this section, in this Act "medicinal product" means any substance or article (not being an instrument, apparatus or appliance) which is manufactured, sold, supplied, imported or exported for use wholly or mainly in either or both of the following ways:

(a) use by being administered to one or more human beings or animals for a medicinal purpose;

(b) use as an ingredient in the preparation of a substance or article which is to be administered to one or more human beings or animals for a medicinal purpose.

(2) In this Act, "a medicinal purpose" means any one or more of the following purposes:

(a) treating or preventing disease;

(b) diagnosing disease or ascertaining the existence, degree or extent of a physiological condition;

(c) contraception;

(d) inducing anaesthesia;

(e) otherwise preventing or interfering with the normal operation of a physiological function, whether permanently or temporarily, and whether by way of terminating, reducing or postponing, or increasing or accelerating, the operation of that function or in any other way.

[๑๔๕] Section 2 "substance" means any natural or artificial substance whether in solid or liquid form or in the form of gas or vapour;

ข) การขอใบอนุญาตนำเข้า จำหน่าย และส่งออกยา

ยารักษาโรคและยาจะต้องได้รับใบอนุญาตก่อนการนำเข้าหรือขายในประเทศสิงคโปร์ สำหรับการขอใบอนุญาตนั้น เอกสารจะต้องอยู่ในฟอร์มของ International Conference on Harmonisation (ICH) Common Technical Document (CTD) หรือ ASEAN Common Technical Document (ACTD)

สำหรับการขอใบอนุญาตผลิตภัณฑ์ใหม่นั้น สิงคโปร์มีกระบวนการการขออนุญาตยาและยาต้นแบบ สำหรับยาที่ได้รับการรับรองจากหน่วยงานบางประเภทแล้ว (เช่น TGA ของออสเตรเลีย หรือ FDA ของสหรัฐอเมริกา) การยื่นเอกสารฉบับย่อนั้นสามารถกระทำได้ โดยผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องยื่นใบอนุญาตผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ (Pharmaceutical Regulatory and Information System)

ผลิตภัณฑ์ยาที่นำเข้าหรือขายในสิงคโปร์จะต้องได้รับใบอนุญาตจาก Health Sciences Authority (HSA)[๑๔๖] ดังนั้น บริษัทที่จดทะเบียนในสิงคโปร์มีหน้าที่รับผิดชอบเรื่องความปลอดภัย คุณภาพ และความมีประสิทธิภาพของผลิตภัณฑ์

ใบขออนุญาตจะได้รับการตรวจสอบ และหลังจากการแก้ไขรายละเอียด ใบขออนุญาตนั้นจะถูกส่งต่อเพื่อประเมิน การประเมินเอกสารมี ๓ ลักษณะ ดังนี้

(๑) เอกสารเต็มชุด จะใช้พิจารณาในกรณีที่เป็นการขอใบอนุญาตของผลิตภัณฑ์ครั้งแรก

(๒) เอกสารบางส่วน จะใช้พิจารณาในกรณีที่ผลิตภัณฑ์นั้นได้รับการประเมินและเห็นชอบจาก HSA

(๓) เอกสารเพื่อการตรวจสอบ จะใช้พิจารณาในกรณีที่ผลิตภัณฑ์นั้นได้รับการประเมินและเห็นชอบจาก HSA แล้ว

หลังจากการประเมินและได้รับความเห็นชอบ ผู้นำเข้าหรือผู้ขายจะได้รับใบอนุญาต และขึ้นอยู่กับลักษณะของผลิตภัณฑ์ ระยะเวลาในกระบวนการขอใบอนุญาตนั้นจะใช้เวลาประมาณ ๖๐ ถึง ๒๗๐ วัน นับจากวันที่ได้รับใบขอใบอนุญาตได้รับการประเมิน

---

[๑๔๖] Health Science Authority, "Types of Licenses," http://www.hsa.gov.sg/content/hsa/en/Health_Products_Regulation/Western_Medicines/Overview/Type_of_Licences.html (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

การขอใบอนุญาตเพื่อนำเข้า[๑๔๗]

สำหรับผู้นำเข้าที่ได้รับอนุญาตให้เป็นตัวแทนในการขายผลิตภัณฑ์ แต่ไม่มีใบอนุญาตในการผลิตสินค้า สามารถที่จะขอใบอนุญาตนำเข้าผลิตภัณฑ์ยาได้ บริษัทที่ขอรับใบอนุญาตนำเข้าจะต้องแสดงให้เห็นว่า ได้ปฏิบัติตามมาตรฐานการเป็นผู้จัดจำหน่ายที่ดีที่กำหนดโดย HSA ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า ผลิตภัณฑ์ยานั้นได้รับการดูแลอย่างเป็นระบบภายใต้ข้อกำหนดที่เหมาะสม และผลิตภัณฑ์นั้นได้รับการเก็บรักษาอย่างมีคุณภาพ ก่อนที่จะถูกจำหน่าย

ทั้งนี้ ผู้ขอรับใบอนุญาตนำเข้าจะต้องพิสูจน์ให้เห็นว่า ผลิตภัณฑ์ยาที่ต้องการนำเข้านั้นมีคุณสมบัติเหมือนกันทุกประการกับผลิตภัณฑ์ยาที่ได้รับการจดทะเบียนในสิงคโปร์

การนำเข้าผลิตภัณฑ์ยาเพื่อขายส่งนั้น ผู้จัดจำหน่ายจะต้องได้รับใบอนุญาตให้ขายส่ง โดยจะต้องปฏิบัติตามมาตรฐานการเป็นผู้จัดจำหน่ายที่ดีที่กำหนดโดย HSA ด้วย

การขอใบอนุญาตเพื่อจำหน่าย

ผู้ขอรับใบอนุญาตเพื่อจำหน่ายจะต้องนำเอกสารที่เกี่ยวข้องทั้งหมด เช่น ใบอนุญาตนำเข้าผลิตภัณฑ์ยา หรือบันทึกที่แสดงให้เห็นว่าผู้ขอรับใบอนุญาตได้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่ HSAกำหนด เป็นต้น ผู้ขอรับใบอนุญาตจะต้องยื่นเอกสารผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์ Pharmaceutical Regulatory Information System (PRISM) อนึ่ง ผู้ผลิตผลิตภัณฑ์ยาที่ต้องการจำหน่ายด้วยนั้น ไม่จำเป็นต้องขอใบอนุญาต

HSA จะดำเนินการออกใบอนุญาต หลังตรวจสอบแล้วมั่นใจว่า ผู้ขอรับใบอนุญาตนั้นได้ปฏิบัติตามมาตรฐานที่กำหนดเป็นอย่างดีแล้ว และหลังจากได้รับใบอนุญาตแล้ว ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้จัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาในสิงคโปร์จะได้รับการเข้าตรวจสอบจากเจ้าหน้าที่ของ HSA โดยไม่ต้องมีการแจ้งล่วงหน้า ทั้งนี้ หากมีการเปลี่ยนสถานที่เก็บผลิตภัณฑ์ยาที่ขออนุญาตไว้นั้น ผู้ถือใบอนุญาตจะต้องแจ้ง HSA

ใบอนุญาตมีอายุตามที่ HSA กำหนด และผู้ถือใบอนุญาตต้องยื่นขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตจะหมดอายุลง ใบอนุญาตที่หมดอายุแล้วไม่สามารถนำมาต่ออายุได้ และผู้ถือใบอนุญาตที่หมดอายุแล้ว จะต้องดำเนินการขอใบอนุญาตใหม่

[๑๔๗] หมวด ๒ ของ Medicines Act (Chapter 176) เรื่องการขออนุญาต

การขอใบอนุญาตเพื่อส่งออก

สำหรับการส่งออกยานั้น มาตรา ๒๒ แห่ง Medicine Act กำหนดให้บุคคลใดก็ตามที่ต้องการส่งออกผลิตภัณฑ์ยาให้ขอใบอนุญาตจากหน่วยงานที่ออกใบอนุญาต[๑๔๘] โดยหน่วยงานดังกล่าวอาจเป็น HSA หรือ Agri-food and Veterinary Authority ในกรณีของยารักษาโรคในสัตว์ หน่วยงานดังกล่าวจะออกใบอนุญาตที่มีข้อความที่เกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ยานั้น โดยจะต้องพิจารณาถึงกฎระเบียบในประเทศที่ผลิตภัณฑ์นั้นจะถูกส่งออกไป และบทบัญญัติใน Medicine Act

ก) การขอใบอนุญาตจัดตั้งร้านขายยา

Medicines Act (Chapter 176) ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจในการออกกฎ และเงื่อนไขสำหรับธุรกิจขายยาต้องปฏิบัติตาม[๑๔๙] และให้ HSA มีอำนาจออกใบอนุญาตหรือปฏิเสธการออกใบอนุญาต หากเห็นว่าผู้ยื่นคำร้องไม่เหมาะสมที่จะประกอบกิจการขายยา ผู้ที่ได้รับใบอนุญาตทำธุรกิจขายยาจะต้องเสียค่าใบอนุญาตทุกปี และหากไม่ปฏิบัติตามจะต้องเสียค่าปรับตามที่ HSA หรือ Agri-food and Veterinary Services กำหนด[๑๕๐]

นอกจากนี้ HSA หรือ Agri-food and Veterinary Services ยังมีอำนาจในการถอดชื่อร้านขายยาออกจากทะเบียนธุรกิจขายยา หากผู้ประกอบธุรกิจร้านขายยากระทำความผิดภายใต้รัฐบัญญัตินี้ และรัฐบัญญัติอื่นที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ Poisons Act (Chapter 234) Pharmacists

---

[๑๔๘] Section 22. On the application of any person who proposes to export medicinal products of any description, the licensing authority may issue to such person a certificate containing any such statement relating to medicinal products of that description as the licensing authority may consider appropriate having regard —

(a) to any requirements (whether having the force of law or not) which have effect in the country to which the products are to be exported; and

(b) to the provisions of this Act and to any licence granted or other thing done by virtue of this Act.

[๑๔๙] Section 36.—(1) The Minister may by regulations prescribe the conditions and requirements to be complied with by a person carrying on a retail pharmacy business.

[๑๕๐] Section 37.—(1) It shall be the duty of the licensing authority to keep a register of pharmacies for the purposes of this section (referred to in this Part as the register) and, subject to the following provisions of this section, on payment of the prescribed fee to enter in the register any premises in respect of which an application is made under this section.

(2) Any application for the registration of premises under this section shall be made in the prescribed manner and shall specify the premises to which the application relates and shall contain such other particulars as may be prescribed.

(3) If it appears to the licensing authority that in a material respect the premises do not comply with the requirements of the regulations made under section 34 which are for the time being in force or that the applicant is not a suitable person to conduct a retail pharmacy business, he may refuse to register the premises.

(4) The applicant may appeal against the decision of the licensing authority to the Minister whose decision shall be final.

Registration Act 2007 และ Misuse of Drugs Act (Chapter 185) รวมทั้งกฎหมายลำดับรองที่ออกภายใต้รัฐบัญญัติดังกล่าวด้วย[๑๕๑]

การอุทธรณ์คำตัดสินของ HSA หรือ Agri-food and Veterinary Services จะต้องยื่นต่อรัฐมนตรี ซึ่งคำตัดสินของรัฐมนตรีถือเป็นที่สิ้นสุด

อนึ่ง สำหรับเภสัชกรที่ต้องการจดทะเบียนเป็นเภสัชกรภายใต้สภาเภสัชกรของสิงคโปร์[๑๕๒] จะต้องจบปริญญาจากมหาวิทยาลัยที่สภาเภสัชกรของสิงคโปร์ยอมรับ

ข) การโฆษณายา และบทลงโทษผู้ที่ฝ่าฝืน

Medicines Act (Chapter 176) ห้ามบุคคลใดตีพิมพ์ หรือเป็นเหตุให้มีการตีพิมพ์[๑๕๓]

(ก) โฆษณายาใดที่แอบอ้าง ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม โดยระบุว่าผลิตภัณฑ์ที่โฆษณานั้น มีคุณสมบัติในการป้องกัน หลีกเลี่ยง หรือรักษาโรค หรืออาการทางสุขภาพตามที่กำหนดไว้ ดังนี้

๑. ตาบอด (Blindness)
๒. มะเร็ง (Cancer)
๓. ต้อกระจก (Cataract)
๔. อาการติดยา (Drug addiction)
๕. หูหนวก (Deafness)
๖. เบาหวาน (Diabetes)
๗. โรคลมบ้าหมู (Epilepsy or fits)
๘. โรคความดันโลหิตสูง (Hypertension)
๙. วิกลจริต (Insanity)

---

[๑๕๑] Section 41.—(1) Where a person carries on a retail pharmacy business and that person is convicted of an offence under any relevant written law, the licensing authority may remove from the register all premises entered in the register as being premises at which that person carries on a retail pharmacy business.

(2) In this section “relevant written law” means this Act, the Poisons Act [Cap. 234], the Pharmacists Registration Act 2007, the Misuse of Drugs Act [Cap. 185], and any subsidiary legislation made thereunder.

[๑๕๒] Singapore Pharmacy Council, “For Foreign-trained Professionals,” http://www.healthprofessionals.gov.sg/content/hprof/spc/en/leftnav/becoming_a_pharmacist/for_foreign_trained_graduates_pharmacists.html (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

[๑๕๓] Section 51.—(1) No person shall publish or cause to be published —

(a) any medical advertisement which directly or indirectly claims, indicates or suggest that the article advertised will prevent, alleviate or cure any disease or condition specified in the First Schedule; or

(b) any advertisement referring to any skill or service relating to the treatment of any disease or condition affecting the human body.

๑๐. โรคไต (Kidney diseases)

๑๑. โรคเรื้อน (Leprosy)

๑๒. ความผิดปกติทางประจำเดือน (Menstrual disorders)

๑๓. อัมพาต (Paralysis)

๑๔. วัณโรค (Tuberculosis)

๑๕. การทำงานของอวัยวะเพศ (Sexual function)

๑๖. ปัญหาด้านการเจริญพันธ์ (Infertility)

๑๗. ความไร้สมรรถภาพทางเพศ (Impotency)

๑๘. อาการไร้ความรู้สึกทางเพศ (Frigidity)

๑๙. การตั้งครรภ์ (Conception and pregnancy)

หรือ

(ข) โฆษณาใด ๆ ที่อ้างถึงความเชี่ยวชาญ หรือการให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการรักษาโรค หรือเงื่อนไขทางสุขภาพใด ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อร่างกายของมนุษย์

อย่างไรก็ตาม การห้ามโฆษณาไม่ใช้บังคับกับการโฆษณาโดยผู้จัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยาที่ได้รับอนุญาต หรือหากการโฆษณานั้น เป็นการตีพิมพ์เพื่อเป็นข้อมูลให้คนบางกลุ่มได้รับทราบ คนบางกลุ่มในที่นี้ ได้แก่ ผู้ประกอบอาชีพทางการแพทย์ เภสัชกร พยาบาล หรือบุคคลใด ๆ ที่กำลังเรียนเพื่อที่จะเป็นผู้ประกอบอาชีพทางการแพทย์ เภสัชกร พยาบาล หากฝ่าฝืนจะมีโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนี้ การโฆษณาบริการด้านการแพทย์ยังถูกควบคุมโดยกฎหมาย Medicines (Advertisement and Sale) Act (Chapter 177) ซึ่งห้ามโฆษณาการให้บริการทางการแพทย์ หรือความเชี่ยวชาญทางการแพทย์ และห้ามการโฆษณาการทำแท้ง[๑๕๔] โดยกำหนดโทษสำหรับผู้ที่ฝ่าฝืน คือ หากเป็นการกระทำผิดครั้งแรก จะมีโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือโทษ

[๑๕๔] Section 4. No person shall take part in the publication of any advertisement referring to any skill or service relating to the treatment of any ailment, disease, injury, infirmity or condition affecting the human body so as to induce any person to seek the advice of the advertiser or any person referred to in the advertisement in connection with such skill or service.
Section 5. Subject to the provisions of this Act, no person shall take part in the publication of any advertisement referring to any skill or service, or to any article or articles of any description, in terms which are calculated to induce any person to seek the advice of the advertiser or any person referred to in the advertisement in connection with such skill or service, or to lead to the use of that article or articles of that description, for procuring miscarriage of women.

จำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และในกรณีที่กระทำผิดซ้ำ จะมีโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๕๕]

อนึ่ง Medicines (Advertisement and Sale) Act (Chapter 177) กำลังจะถูกยกเลิกโดยการแก้ไข Medicines Act (Chapter 176)[๑๕๖]

๓.๓.๕ มาตรการเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ด้านสุขภาพอื่น ๆ นอกเหนือจากยา

นอกเหนือจากยาแล้ว ผลิตภัณฑ์ด้านสุขภาพ ได้แก่ เครื่องมือทางการแพทย์ และเครื่องสำอางก็ถูกกำกับดูแลเช่นกัน โดยที่หมวด ๓ แห่ง Health Products Act (Chapter 122D) กำหนดห้ามไม่ให้บุคคลใดผลิต หรือนำเข้าผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวกับสุขภาพ เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตให้นำเข้า หรือได้รับใบอนุญาตให้ผลิต และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต

ในกรณีของผู้ขายส่งผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวกับสุขภาพ ผู้ขายจะต้องได้รับใบอนุญาตให้ขายส่งและต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต หากไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขดังกล่าว หรือเป็นผู้ขายส่งที่ไม่ได้รับใบอนุญาต มีโทษปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๕๗]

---

[๑๕๕] Section 6.—(1) If any person contravenes section 3, 4 or 5, he shall be guilty of an offence and shall, subject to the provisions of this Act, be liable on conviction —

(a) in the case of a first conviction, to a fine not exceeding $1,000 or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both; and

(b) in the case of a subsequent conviction, to a fine not exceeding $2,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years or to both.

[๑๕๖] Singapore Statute Online, "Medicines (Advertisement and Sale) Act," http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p;ident=71b86905-ef40-43b9-9c2e-d9cc4582ec6e;page=0;query=DocId%3A%221d991901-de32-4abe-b648-53ff0bf2a812%22%20Status%3Ainforce%20Depth%3A0;rec=0#legis (สืบค้นเมื่อ ๑๘ กันยายน ๒๕๕๘).

[๑๕๗] Section 14.—(1) Except in such cases as may be prescribed, no person shall supply any health product by wholesale unless —

(a) he holds a valid wholesaler's licence; and

(b) the wholesale supply of the health product is carried out in accordance with the conditions of the licence.

(2) A wholesaler of any health product shall not use any premises or facility for storing the health product prior to distribution unless the premises or facility is authorised for such use under his wholesaler's licence or the provisions of this Act, or by the Authority.

(3) Every wholesaler of a health product shall ensure that the wholesale supply of the health product is carried out in accordance with such requirements as may be prescribed.

(4) Any person who contravenes subsection (1), (2) or (3) shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $50,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years or to both.

มาตรา ๒๔ แห่ง Health Products Act (Chapter 122D) กำหนดให้ผู้ยื่นขอใบอนุญาตต้องยื่นขอใบอนุญาตต่อ HSA และจะต้องแนบเอกสาร ข้อมูล ตามที่ HSA ได้ร้องขอ หลังจากนั้น HSA จะพิจารณาให้ใบอนุญาต หากเห็นว่าผู้ขอใบอนุญาตนั้นมีความเหมาะสม และได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ และการออกใบอนุญาตนั้นไม่ขัดต่อผลประโยชน์ของสาธารณะ[๑๕๘]

นอกจากการขอใบอนุญาตแล้ว ผู้ประกอบการจะต้องจดทะเบียนผลิตภัณฑ์สุขภาพ ได้แก่ เครื่องมือแพทย์ และเครื่องสำอางที่กำหนดใน First Schedule แห่ง Health Products Act (Chapter 122D)

๓.๓.๖ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

ในส่วนนี้จะนำเสนอหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการสาธารณสุขในสิงคโปร์ ได้แก่ Ministry of Health และหน่วยงานอิสระภายใต้การกำกับดูแล ๒ หน่วยงาน คือ Health Promotion Board และ Health Sciences Authority

(ก) Ministry of Health (MOH)

Ministry of Health (MOH) หรือกระทรวงสาธารณสุขสิงคโปร์ ได้รับการจัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ หรือก่อนที่สิงคโปร์จะกลายมาเป็นสาธารณรัฐอิสระ ในฐานะกระทรวงที่รับผิดชอบเรื่องการสาธารณสุขของสิงคโปร์ เช่น การส่งเสริมสุขภาพที่ดีและป้องกันโรคติดต่อ การเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับสุขภาพ การให้บริการด้านสุขภาพ เป็นต้น เนื่องจากสิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านทรัพยากร และทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของประเทศก็คือ ทรัพยากรมนุษย์ ทำให้กระทรวงที่มีหน้าที่ในการดูแลรักษาสุขภาพของทรัพยากรมนุษย์อย่าง MOH ได้รับความสำคัญและมีบทบาทอย่างมาก

---

[๑๕๘] Section 24.—(1) An application for a licence shall be made to the Authority in such form and manner as the Authority may require and shall be accompanied by —

(a) such particulars, information, documents and samples as the Authority may require; and

(b) if required by the Authority, a statutory declaration by the applicant verifying any information contained in or relating to the application.

(2) Upon receiving an application under subsection (1), the Authority may —

(a) issue the licence to the applicant if it is satisfied that —

(i) the applicant is a fit and proper person to be issued with a licence or otherwise satisfies such requirements as may be prescribed for the issue of the licence; and

(ii) the issue of the licence to the applicant will not be contrary to the public interest; or

(b) refuse to issue the licence applied for.

โครงสร้างของ MOH

โครงสร้างของ MOH ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีช่วยว่าการ ๒ คน ปลัดกระทรวง รองปลัดกระทรวง ๒ คน นอกจากนี้ MOH ยังมีหน่วยงานอิสระตามกฎหมายอีก ๖ หน่วยงาน ดังนี้

- Health Promotion Board
- Health Sciences Authority
- Singapore Medical Council
- Singapore Dental Council
- Singapore Nursing Board
- Singapore Pharmacy Council

อำนาจหน้าที่ของ MOH

MOH เป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านการสาธารณสุขของประเทศ และมีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น กฎหมายที่เกี่ยวกับยาและสารอื่น ๆ ยกตัวอย่างเช่น Health Products Act (Chapter 122D) Medicines Act (Chapter 176) Medicines (Advertisement and Sale) Act (Chapter 177) Poison Act (Chapter 234) และ Sale of Drugs Act (Chapter 282) เป็นต้น

(ข) Health Promotion Board (HPB)

Health Promotion Board (HPB) เป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้ MOH ได้ถูกก่อตั้งขึ้นโดยกฎหมาย Health Promotion Board Act (Chapter 122B) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ วิสัยทัศน์ของ HPB คือ การทำให้สิงคโปร์เป็นประเทศที่ประชาชนมีสุขภาพแข็งแรง โดยวางเป้าหมายไว้ว่าภายในปี พ.ศ. ๒๕๖๓ ประชาชนของสิงคโปร์จะมีคุณภาพชีวิตที่แข็งแรงในทุกที่ ทั้งที่ทำงาน ที่โรงเรียน และที่บ้าน นอกจากนี้ HPB ยังมีภารกิจในการเพิ่มคุณภาพและระยะเวลาอายุขัยของประชาชน ป้องกันโรคภัย ความพิการ และการเสียชีวิตก่อนวัยอันควร

โครงสร้างของ HPB

มาตรา ๕ แห่งกฎหมาย Health Promotion Board Act (Chapter 122B) ระบุให้ HPB มีคณะกรรมการหนึ่งชุดที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ประกอบด้วยสมาชิกดังต่อไปนี้

- ประธานคณะกรรมการ

- กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๖ แต่ไม่เกิน ๑๐ คน

คณะกรรมการสามารถดำรงตำแหน่งวาระละไม่เกิน ๓ ปี สามารถถูกถอดถอน หรือแต่งตั้งซ้ำได้ ตามที่รัฐมนตรีฯ เห็นชอบ

อำนาจหน้าที่ของ HPB

มาตรา ๑๑ แห่งกฎหมาย Health Promotion Board Act (Chapter 122B) ระบุให้ HPB มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

(๑) ให้คำแนะนำรัฐบาล ทั้งในส่วนที่เป็นการริเริ่มเองหรือโดยการร้องขอจากรัฐบาล ในเรื่องที่เกี่ยวกับการส่งเสริมสุขภาพและการดำเนินชีวิตที่ดีของประชาชนในสิงคโปร์ รวมไปถึงการกำหนดนโยบาย การสร้างสภาพแวดล้อมและการให้สิ่งอำนวยความสะดวกสาธารณะที่นำไปสู่การส่งเสริมสุขภาพ และการดำเนินชีวิตที่ดีของประชาชนในสิงคโปร์

(๒) ใช้ประโยชน์ จัดการ และดำเนิน

- โครงการและกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมสุขภาพและการดำเนินชีวิตที่ดีของประชาชนในสิงคโปร์
- การศึกษาด้านสาธารณสุข และ
- โครงการและกิจกรรมอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการป้องกันโรค หรือการตรวจพบโรค

(๓) ทำการร่วมมือกับองค์กรอื่น ๆ ที่มีการใช้ประโยชน์ จัดการ และดำเนินการ หรือให้การส่งเสริมหรือความช่วยเหลือองค์กรมีการใช้ประโยชน์ จัดการ และดำเนินการ โครงการหรือกิจกรรมในข้อ (๒)

(๔) ติดตาม สอบสวน และทำการวิจัยเรื่องที่เกี่ยวกับสุขภาพและสถานะทางโภชนาการของประชาชนในสิงคโปร์

(๕) ส่งเสริมอุปทานด้านอาหาร (food supply) ที่ถูกสุขลักษณะในสิงคโปร์

(๖) กำหนด จัดตั้ง และให้คำแนะนำ

- มาตรฐานและแนวทางด้านโภชนาการ
- แนวทางสำหรับการให้ข้อมูลด้านโภชนาการ

(๗) ให้บริการด้านสาธารณสุข (รวมถึงการแพทย์ ทันตกรรม ตรวจสุขภาพ และการสร้างภูมิคุ้มกัน) ให้แก่เด็กนักเรียน และบุคคลอื่น หรือกลุ่มบุคคลที่คณะกรรมการเห็นสมควร

(๘) ให้บริการด้านคำปรึกษาแก่หน่วยงานรัฐบาล สมาชิกของอุตสาหกรรมสุขภาพ และภาคเอกชนในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษาด้านสาธารณสุข การส่งเสริมสุขภาพและการดำเนินชีวิตที่ดี โภชนาการที่ดี และการป้องกันและการตรวจพบโรค

(๙) เป็นตัวแทนของรัฐบาลในเวทีระหว่างประเทศ ในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษาด้านสาธารณสุข การส่งเสริมสุขภาพและการดำเนินชีวิตที่ดี และการป้องกันและการตรวจพบโรค และ

(๑๐) ปฏิบัติหน้าที่อื่น ที่ได้รับมอบหมายตามกฎหมายฉบับนี้ หรือกฎหมายอื่น

(ค) Health Sciences Authority (HSA)

Health Sciences Authority (HSA) ถูกจัดตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยกฎหมาย Health Sciences Authority Act (Chapter 122C) ในฐานะหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory board) ภายใต้กระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Health) ซึ่งกำหนดโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของ HSA ไว้ดังนี้

มาตรา ๕ แห่ง Health Sciences Authority Act (Chapter 122C) ระบุให้ HSAประกอบด้วยคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข ดังต่อไปนี้

- ประธานคณะกรรมการ และ
- กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๖ คน แต่ไม่เกิน ๑๐ คน

คณะกรรมการแต่ละชุดมีวาระไม่เกิน ๓ ปี และรัฐมนตรีฯ สามารถถอดถอนกรรมการหรือแต่งตั้งให้กรรมการดำรงตำแหน่งอีกวาระได้

มาตรา ๑๑ แห่ง Health Sciences Authority Act (Chapter 122C) ระบุหน้าที่ของ HSA ดังนี้

(๑) กำกับดูแลการผลิต นำเข้า ส่งออก จัดจำหน่าย สัมปทาน โฆษณา และการใช้ผลิตภัณฑ์สุขภาพ ผลิตภัณฑ์ยาสูบ สารกัมมันตรังสี และอุปกรณ์ฉายรังสี ตามที่ระบุไว้ในกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(๒) จัดทำแบบประเมินด้านเทคโนโลยีของผลิตภัณฑ์สุขภาพเพื่อกำหนดคุณภาพ ความปลอดภัย ประสิทธิภาพ และความเหมาะสมของผลิตภัณฑ์สุขภาพในการอุปโภคบริโภค และนำไปให้คำปรึกษาแก่รัฐ

(๓) เก็บและรวบรวมโลหิตจากผู้บริจาค ตรวจสอบโลหิต นำโลหิตไปผ่านกระบวนการและแจกจ่ายโลหิตและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวข้อง เพื่อความปลอดภัยและเพื่อให้มีปริมาณโลหิตสำรองในประเทศเพียงพอต่อความต้องการ

(๔) ให้บริการรัฐ บุคคล หรือองค์กรในประเทศสิงคโปร์หรือที่อื่น ด้านวิชาชีพ สืบสวนสอบสวน วิเคราะห์ หรือบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์สุขภาพและมาตรวิทยาเชิงเคมี (ที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพ)

(๕) ผลิตงานวิจัย หรือมีส่วนเกี่ยวข้องในการทำวิจัยเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์สุขภาพ และส่งเสริมการพัฒนาทางวิทยาศาสตร์สุขภาพ และ

(๖) เป็นตัวแทนของประเทศสิงคโปร์ด้านวิทยาศาสตร์สุขภาพในเวทีโลก

สิงคโปร์เน้นการป้องกันปัญหาสุขภาพและส่งเสริมให้ประชาชนมีสุขภาพดี ทั้งทางร่างกาย เช่น การออกกฎหมายห้ามสูบบุหรี่ในที่สาธารณะ และบทลงโทษที่รุนแรงในความผิดที่เกี่ยวกับยาเสพติด รวมไปถึงสุขภาพทางจิตใจ เช่น ระบบการส่งผู้ที่มีความผิดปกติทางจิตเข้ารับการรักษาในสถาบันทางจิตเวช นอกจากนี้ ยังมีมาตรการกำกับดูแลการผลิต นำเข้า ส่งออก และจำหน่ายผลิตภัณฑ์ยา และผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวกับสุขภาพอื่น เช่น เครื่องมือแพทย์ และเครื่องสำอางค์ ผ่านการออกกฎหมายและกฎระเบียบของหน่วยงานอิสะตามกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่า ประชากรสิงคโปร์จะมีสุขภาพร่างกายและจิตใจที่สมบูรณ์แข็งแรง และมีความพร้อมที่จะเป็นกำลังสำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไป

๓.๔ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีการใช้เทคโนโลยีในระดับที่สูงเพื่อทดแทนทรัพยากรธรรมชาติที่มีอยู่อย่างจำกัด ในรายงานของ Massachusetts Biotechnology Council ประเทศสิงคโปร์ถูกเรียกว่า ศูนย์วิจัยและพัฒนาระดับโลก (world-class centre for R&D)[๑๕๙] เนื่องจากภาครัฐมีนโยบายส่งเสริมและสนับสนุนการลงทุนด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในประเทศอย่างจริงจังเพื่อดึงดูดการลงทุนจากต่างชาติ โดยในปัจจุบัน บริษัทชั้นนำด้านวิทยาศาสตร์ชีวการแพทย์ (biomedical science) ของโลกกว่า ๓๐ บริษัท ได้ใช้สิงคโปร์เป็นฐานการทำวิจัยและนวัตกรรม[๑๖๐] และตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นต้นมา รัฐบาลสิงคโปร์ได้ให้ทุนวิจัยและพัฒนาด้านพลังงานน้ำ อาคาร

[๑๕๙] Massachusetts Biotechnology Council. "Strategic Outlook for 2015 and Strategic Plan," http://www.massbio.org/writable/files/2015_Report/full_2015_report_for_distribution.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

[๑๖๐] Singapore Economic Development Board, "Pharmaceuticals and Biotechnology," http://www.edb.gov.sg/content/edb/en/industries/industries/pharma-biotech.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

สีเขียว (green buildings) และการแก้ปัญหาขาดแคลนที่ดินเป็นเงินกว่า ๘๐๐ ล้าน ดอลลาร์สิงคโปร์[๑๖๑]

ความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีได้ส่งผลให้สิงคโปร์เป็นผู้นำด้านการสื่อสารด้วยเช่นกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสื่อสารผ่านอินเตอร์เน็ตซึ่งมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเรื่อย ๆ จากการเก็บข้อมูลของ Infocomm Development Authority of Singapore พบว่า ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ มีครัวเรือนที่เข้าถึงอินเตอร์เน็ตร้อยละ ๘๗ ของจำนวนประชากรทั้งหมด โดยกว่าครึ่งหนึ่งของประชากรทั้งหมดในสิงคโปร์มีการใช้อินเตอร์เน็ตในการทำธุรกรรมซื้อสินค้าและบริการ[๑๖๒] ในขณะเดียวกัน สิงคโปร์มีอัตราการเข้าถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่สูงถึงร้อยละ ๑๕๖ ของจำนวนประชากรทั้งหมด[๑๖๓] ซึ่งหมายความว่า ประชากรในประเทศสิงคโปร์กว่าครึ่งหนึ่งมีการเข้าถึงโทรศัพท์เคลื่อนที่มากกว่าหนึ่งเครื่อง ความสำคัญของวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารต่อการพัฒนาประเทศของสิงคโปร์จึงทำให้กฎหมายที่เกี่ยวข้องมีความสำคัญเป็นอย่างมาก

การนำเสนอในส่วนนี้แบ่งออกเป็น ๓ หัวข้อ ได้แก่ การส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การส่งเสริมการสื่อสาร และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๔.๑ การส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

เนื่องจากวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีความเป็นพลวัตสูงและมีความสำคัญต่อการพัฒนาประเทศของสิงคโปร์ที่ต้องพึ่งพาเทคโนโลยีแทนทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้การบริหารจัดการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสิงคโปร์ต้องการความยืดหยุ่นสูงเพื่อให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ รัฐบาลสิงคโปร์จึงได้มีการจัดตั้งหน่วยงานเพื่อส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในประเทศ โดยหน่วยงานเหล่านี้มีสถานะเป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (Statutory body) ภายใต้ Ministry of Trade and Industry หน่วยงานดังกล่าว ได้แก่ Agency for Science, Technology and Research (A*STAR) ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักด้านการส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี National Research Foundation (NRF) ซึ่งมีหน้าที่ออกแบบนโยบายและกลยุทธ์การวิจัยด้านวิทยาศาสตร์ นวัตกรรม และการประกอบธุรกิจภายในประเทศ และ Standards, Productivity and Innovation

---

[๑๖๑] Singapore Economic Development Board, "Alternative Energy/ Clean Technology," http://www.edb.gov.sg/content/edb/en/industries/industries/alternative-energy.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

[๑๖๒] Infocomm Development Authority of Singapore, "Infocomm Usage - Households and Individuals," (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

[๑๖๓] Infocomm Development Authority of Singapore, "Telecommunication," http://www.ida.gov.sg/Infocomm-Landscape/Facts-and-Figures/Telecommunications (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Board (SPRING) ซึ่งเป็นหน่วยงานที่ทำหน้าที่พัฒนาและส่งเสริมระบบประกันคุณภาพและมาตรฐานของสินค้าและบริการในประเทศสิงคโปร์ โดยโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานเหล่านี้จะกล่าวไว้ในหัวข้อที่ ๓.๔.๓ ต่อไป

ในหัวข้อนี้จึงจะกล่าวถึงนโยบายการส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่มีลักษณะเป็นรูปธรรมในปัจจุบันของทั้ง ๓ หน่วยงานข้างต้น ดังนี้

(ก) นโยบายของ Agency for Science, Technology and Research (A*STAR)

Agency for Science, Technology and Research หรือ A*STAR ให้ความสำคัญกับการพัฒนาทุน ๓ ประเภท ได้แก่

- ทุนมนุษย์ (Human capital) โดยการส่งเสริมการฝึกอบรมและการพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ วิศวกรรม และเทคโนโลยี ควบคู่กับการเพิ่มความรู้ความเข้าใจในเรื่องดังกล่าวแก่สาธารณชน
- ทุนทางปัญญา (Intellectual capital) โดยส่งเสริมการวิจัยและพัฒนาในสถาบันวิจัย และ
- ทุนทางอุตสาหกรรม (Industrial capital) โดยสนับสนุนให้ภาคอุตสาหกรรมนำเอาผลวิจัยไปใช้ในการประกอบธุรกิจ

โดยหัวข้อด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่ A*STAR ให้ความสนใจเป็นพิเศษ คือ วิทยาศาสตร์ชีวการแพทย์ และวิศวกรรมด้านต่าง ๆ เช่น วิศวกรรมเคมี วิศวกรรมเครื่องกล และวิศวกรรมยานยนต์ เป็นต้น[๑๖๔]

(ข) นโยบายของ National Research Foundation (NRF)

National Research Foundation (NRF) หรือ มูลนิธิวิจัยแห่งชาติ เป็นหน่วยงานหลักที่มีหน้าที่ผลักดันการวิจัยและพัฒนา โดยการบริหารจัดการทุนวิจัยแห่งชาติที่มีชื่อว่า National Research Fund ซึ่งก่อตั้งขึ้นโดยกฎหมาย ของ National Research Fund Act (Chapter 201A) ซึ่งมาตรา ๕ แห่ง National Research Fund Act (Chapter 201A) ได้ระบุวัตถุประสงค์ของกองทุนไว้ดังนี้

(๑) กระตุ้นให้เกิดการพัฒนานวัตกรรมด้านสินค้า กระบวนการ และบริการในสิงคโปร์

---

[๑๖๔] Agency for Science, Technology, and Research, "SERC's Strategic Thrusts," http://www.a-star.edu.sg/About-A-STAR/Science-and-Engineering-Research-Council/Strategic-Thrusts.aspx (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

(๒) เพิ่มการลงทุนในภาครัฐและภาคเอกชนในสิงคโปร์ในด้านการวิจัยและพัฒนาที่จะทำให้สิงคโปร์มีความสามารถในการแข่งขันในระดับโลก

(๓) ส่งเสริมความก้าวหน้าด้านเทคโนโลยีในภาครัฐและภาคเอกชนในสิงคโปร์ผ่านการให้ความสำคัญต่อนวัตกรรม

(๔) สร้างสภาวะแวดล้อมที่เอื้อต่อการทำการค้าของสินค้าหรือกระบวนการด้านเทคโนโลยีที่คิดค้นขึ้นใหม่

อนึ่ง กองทุนวิจัยแห่งชาตินี้สามารถนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้เท่านั้น

(๑) ให้ความช่วยเหลือด้านการเงิน (รวมถึงเงินกู้และทุนการศึกษา) แก่หน่วยงานของรัฐ ภาคธุรกิจ สถาบันการศึกษา หรือบุคคลอื่น (ทั้งที่อยู่ในและนอกสิงคโปร์) เพื่ออำนวยความสะดวกในการทำวิจัยและพัฒนา

(๒) ส่งเสริมหรือให้ความช่วยเหลือ (ในด้านการเงินและด้านอื่น) ธุรกิจที่มีการใช้งานวิจัยหรือพัฒนาของหน่วยงานของรัฐ ภาคธุรกิจ สถาบันการศึกษา หรือบุคคลอื่น (ทั้งที่อยู่ในและนอกสิงคโปร์) หากคณะกรรมการกองทุนวิจัยแห่งชาติ (National Research Found Board - NRFB) มีความเห็นว่าธุรกิจดังกล่าวมีผลกำไรและมีประสิทธิภาพ หรือมีศักยภาพที่จะมีผลกำไรและมีประสิทธิภาพและมีแนวโน้มที่จะพัฒนา ขยายตัว เติบโต หรือก่อให้เกิดการจ้างงาน

(๓) ใช้เป็นค่าตอบแทน หรือค่าเบี้ยเลี้ยงของบุคคล (ที่ไม่ได้เป็นพนักงานของรัฐ) ที่มีบทบาทในการให้คำแนะนำแก่คณะกรรมการกองทุนวิจัยแห่งชาติ หรือสภาวิจัยแห่งชาติ

(๔) ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ของคณะกรรมการกองทุนวิจัยแห่งชาติ หรือสภาวิจัยแห่งชาติที่ใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กฎหมาย National Research Fund Act (Chapter 201A) รวมทั้งค่าตอบแทน หรือค่าเบี้ยเลี้ยงของคณะกรรมการกองทุนวิจัยแห่งชาติ หรือสภาวิจัยแห่งชาติที่ไม่ใช่พนักงานของรัฐ

นอกจากนี้ NRF ยังให้ความสำคัญเกี่ยวกับความลับทางการค้า (trade secrets) ซึ่งเป็นประเด็นสำคัญในการทำวิจัยและพัฒนา โดยมาตรา ๑๔ แห่ง National Research Fund Act (Chapter 201A) ระบุห้ามมิให้บุคคลใดที่ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ และได้รับความลับทางการค้าซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้รับการคุ้มครอง (protected information) ของบุคคลอื่นนำข้อมูลดังกล่าวไปเปิดเผย ยกเว้นจะได้รับความยินยอมจากเจ้าของข้อมูลเป็นลายลักษณ์อักษร

หรือเพื่อวัตถุประสงค์ในการบริหารหรือบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ หรือเป็นไปตามข้อเรียกร้องโดยศาล หรือผู้มีอำนาจในการร้องขอข้อมูลดังกล่าว[๑๖๕]

(ค) นโยบายของ Standards, Productivity and Innovation Board (SPRING)

ในขณะที่ A*STAR และ NRF เน้นการทำวิจัยและพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี Standards, Productivity and Innovation Board (SPRING) เน้นการส่งเสริมให้ภาคธุรกิจของสิงคโปร์นำความรู้และเทคโนโลยีที่ได้จากการทำวิจัยไปประยุกต์ใช้เพื่อพัฒนาสินค้าและบริการ รวมทั้งสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพและความปลอดภัยของสินค้าและบริการในสิงคโปร์ โดยการพัฒนาและส่งเสริมระบบประกันคุณภาพและมาตรฐานสินค้าและบริการให้เป็นที่ยอมรับทั่วโลก เป้าหมายหลักของ SPRING คือ วิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small-and-medium enterprises: SMEs) ซึ่งมีสัดส่วนกว่าร้อยละ ๙๙ ของธุรกิจทั้งหมดในสิงคโปร์[๑๖๖]

จะเห็นได้ว่าสิงคโปร์ให้ความสำคัญกับการพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ๒ ด้านหลัก คือ ด้านวิทยาศาสตร์ชีวการแพทย์ และวิศวกรรมศาสตร์ เนื่องจากเป็นสาขาที่มีระดับการลงทุนสูง และยังไม่ค่อยมีประเทศที่เป็นคู่แข่งมากนัก อย่างไรก็ดี วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และต้องการการทำวิจัยและพัฒนาที่ล้ำหน้าอยู่เสมอ ธุรกิจของสิงคโปร์จำเป็นต้องอาศัยผลการวิจัยค้นคว้ามาปรับปรุงและพัฒนาสินค้าและบริการของตนให้สามารถแข่งขันกับต่างประเทศได้ ความต่อเนื่องและความยืดหยุ่นของนโยบายที่พร้อมจะตอบสนองต่อความต้องการของผู้บริโภคจึงมีความสำคัญ ซึ่งรัฐบาลสิงคโปร์ได้มอบหมายความรับผิดชอบนี้ให้แก่หน่วยงานข้างต้น ๓ หน่วยงาน ซึ่งจะขยายความต่อไปในหัวข้อที่ ๓.๔.๓

๓.๔.๒ การส่งเสริมการสื่อสาร

การสื่อสารของสิงคโปร์ได้รับการส่งเสริมเป็นอย่างมากในแง่ของการพัฒนาเทคโนโลยีและอุปกรณ์ในการสื่อสารเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงได้โดยง่าย เห็นได้จากข้อมูลการสำรวจผู้ใช้โทรศัพท์และคอมพิวเตอร์ที่นำเสนอไว้ในด้านบน ในขณะเดียวกัน ความสำคัญของการสื่อสาร

---

[๑๖๕] Section 14.—(1) If a person exercising any function under this Act obtains protected information about the affairs of another person, he shall not disclose that protected information to any other person unless the disclosure —

(a) is made with the written consent of the person to whom the information relates;

(b) is for the purpose of the administration or enforcement of this Act; or

(c) is in compliance with the requirement of any court, tribunal, authority or person having lawful authority to require the production of documents or the answering of questions.

[๑๖๖] Standards, Productivity and Innovation Board, "Performance Indicators," http://www.spring.gov.sg/AboutUs/PI/Pages/Performance-Indicators.aspx (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

ทางอินเตอร์เน็ตในปัจจุบันที่มีแนวโน้มจะเพิ่มมากขึ้นในอนาคต ทำให้รัฐบาลของสิงคโปร์ออกกฎหมายเพื่อควบคุมการใช้งานคอมพิวเตอร์และส่งข้อมูล ได้แก่ The Computer Misuse and Cybersecurity Act (Chapter 50A) และ Personal Data Protection Act 2012 โดยหัวข้อนี้จะพูดถึงบทบัญญัติข้อที่สำคัญของกฎหมายดังกล่าวใน ๒ หัวข้อสำคัญ คือ การใช้คอมพิวเตอร์ และการคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

(ก) การใช้คอมพิวเตอร์

"คอมพิวเตอร์" (computer) ได้ถูกนิยามไว้ในมาตรา ๒ แห่ง The Computer Misuse and Cybersecurity Act (Chapter 50A) ให้ครอบคลุมถึงอุปกรณ์ใด ๆ ที่มีการประมวลผลข้อมูลด้วยระบบอิเล็กทรอนิกส์ แม่เหล็ก ไฟฟ้าเคมี แสง หรืออื่น ๆ หรืออุปกรณ์ที่มีการทำงานเชื่อมโยงกัน ใช้ตรรกะและคณิตศาสตร์ในการทำงาน หรืออุปกรณ์ที่มีหน่วยเก็บข้อมูล รวมถึงอุปกรณ์ติดต่อสื่อสารต่าง ๆ ยกเว้นเครื่องพิมพ์ดีด เครื่องคิดเลขแบบพกพา อุปกรณ์ที่ไม่ได้ทำงานด้วยโปรแกรมและไม่มีหน่วยความจำในเครื่อง

การใช้งานคอมพิวเตอร์เพื่อเข้าถึงโปรแกรมหรือข้อมูลเพื่อกระทำความผิด ซึ่งรวมถึงความผิดต่อทรัพย์สิน การหลอกลวง หรือความผิดต่อร่างกายผู้อื่นที่มีบทลงโทษจำคุกเป็นเวลาไม่ต่ำกว่า ๒ ปี ถือเป็นความผิดตามมาตรา ๔ แห่ง Computer Misuse and Cybersecurity Act โดยมีโทษปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๖๗] นอกจากนี้ การแทรกแซงหรือขัดขวางการใช้คอมพิวเตอร์ โดยมีจุดประสงค์ที่ขัดต่อกฎหมายหรือมีเจตนาเพื่อสร้างความเสียหายแก่ผู้อื่น มีโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และหากกระทำผิดซ้ำจะต้องโทษปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๖๘]

---

[๑๖๗] Section 4 (1) Any person who causes a computer to perform any function for the purpose of securing access to any program or data held in any computer with intent to commit an offence to which this section applies shall be guilty of an offence.

(2) This section shall apply to an offence involving property, fraud, dishonesty or which causes bodily harm and which is punishable on conviction with imprisonment for a term of not less than 2 years.

(3) Any person guilty of an offence under this section shall be liable on conviction to a fine not exceeding $50,000 or to imprisonment for a term not exceeding 10 years or to both.

[๑๖๘] Section 7.—(1) Any person who, knowingly and without authority or lawful excuse —

(a) interferes with, or interrupts or obstructs the lawful use of, a computer; or

(b) impedes or prevents access to, or impairs the usefulness or effectiveness of, any program or data stored in a computer,

Computer Misuse and Cybersecurity Act ได้ถูกนำมาใช้ในด้านความมั่นคงด้วย โดยผู้ที่กระทำผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์หรืออุปกรณ์คอมพิวเตอร์ ซึ่งเป็นที่ทราบโดยทั่วไปว่าได้รับการคุ้มครองข้อมูล (protected computers) เช่น (๑) คอมพิวเตอร์และข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงและความสัมพันธ์ระหว่างประเทศของสิงคโปร์ (๒) แหล่งข้อมูลความลับที่เกี่ยวข้องกับการบังคับใช้กฎหมายอาญา (๓) ข้อมูลทางการบริการต่าง ๆ อาทิ โครงสร้างคมนาคม การเงิน การธนาคาร สาธารณูปโภค ระบบขนส่งมวลชน และโครงสร้างพื้นฐานอื่น ๆ หรือ (๔) การคุ้มครองความปลอดภัยสาธารณะและบริการฉุกเฉิน อาทิ บริการด้านตำรวจ ทหาร และการแพทย์ ต้องโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๒๐ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๖๙]

(ข) การคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคล

ในสิงคโปร์ การเข้าถึงข้อมูล โปรแกรมในคอมพิวเตอร์ หรืออุปกรณ์คอมพิวเตอร์สำหรับเก็บข้อมูลโดยมิได้รับอนุญาตจากเจ้าของข้อมูลนั้น ขัดต่อมาตรา ๒ (๕) และมาตรา ๒ (๖) แห่ง The Computer Misuse and Cybersecurity Act (Chapter 50A) อย่างไรก็ดี กฎหมาย Personal Data Protection Act 2012 ให้สิทธิบุคคลในการเข้าถึงหรือแก้ไขข้อมูลของตนได้ แต่ไม่อนุญาตให้มีการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลซึ่งอาจทำลายสุขภาพจิตใจ ร่างกาย และความปลอดภัยของเจ้าของข้อมูล หรือการเปิดเผยข้อมูลที่สามารถส่งผลกระทบต่อผู้อื่น หรือขัดต่อผลประโยชน์แห่งชาติ[๑๗๐]

---

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $10,000 or to imprisonment for a term not exceeding 3 years or to both and, in the case of a second or subsequent conviction, to a fine not exceeding $20,000 or to imprisonment for a term not exceeding 5 years or to both.

[๑๖๙] Section 9.—(1) Where access to any protected computer is obtained in the course of the commission of an offence under section 3, 5, 6 or 7, the person convicted of such an offence shall, in lieu of the punishment prescribed in those sections, be liable to a fine not exceeding $100,000 or to imprisonment for a term not exceeding 20 years or to both.

(2) For the purposes of subsection (1), a computer shall be treated as a "protected computer" if the person committing the offence knew, or ought reasonably to have known, that the computer or program or data is used directly in connection with or necessary for —

(a) the security, defence or international relations of Singapore;

(b) the existence or identity of a confidential source of information relating to the enforcement of a criminal law;

(c) the provision of services directly related to communications infrastructure, banking and financial services, public utilities, public transportation or public key infrastructure; or

(d) the protection of public safety including systems related to essential emergency services such as police, civil defence and medical services.

[๑๗๐] Section 21 (3) An organisation shall not provide an individual with the individual's personal data or other information under subsection (1) if the provision of that personal data or other information, as the case may be, could reasonably be expected to —

Personal Data Protection Act 2012 กำหนดให้บุคคลสามารถยื่นคำร้องเพื่อให้องค์กรที่จัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของตนแก้ไข หรือยกเลิกการเก็บข้อมูลส่วนบุคคลของตนในองค์กรดังกล่าวได้[๑๗๑] ในกรณีที่องค์กรมีเหตุผลอันสมควรที่จะไม่ดำเนินการแก้ไขนั้น ต้องมีการระบุไว้ในข้อมูลส่วนตัวนั้นว่า มีการยื่นคำร้องขอแก้ไขข้อมูลแล้วแต่ไม่ได้รับการอนุมัติ นอกจากนี้ กฎหมายดังกล่าวยังกำหนดให้แต่ละองค์กรที่จะใช้ข้อมูลส่วนบุคคลประกอบการตัดสินใจที่อาจส่งผลกระทบต่อเจ้าของข้อมูล หรือจะส่งต่อข้อมูลส่วนบุคคลไปให้องค์กรอื่น ต้องมีการจัดเก็บข้อมูลส่วนบุคคลนั้นอย่างครบถ้วนและถูกต้อง[๑๗๒] และกำหนดให้องค์กรดังกล่าวต้องมีการคุ้มครองข้อมูลที่อยู่ในความควบคุมหรือครอบครอง โดยการวางระบบรักษาความปลอดภัยเพื่อป้องกันการเข้าถึง จัดเก็บ ใช้ เปิดเผย คัดลอก ดัดแปลง ทำลาย หรือก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อข้อมูลโดยมิได้รับอนุญาต[๑๗๓]

นอกจากนี้ Personal Data Protection Act 2012 ยังครอบคลุมไปถึงการคุ้มครองผู้บริโภคในการยกเลิกบริการเสียงหรือข้อความที่ไม่ต้องการได้รับ (Do Not Call - DNC) โดยผู้ที่ไม่ประสงค์จะรับบริการเสียงหรือข้อความดังกล่าวสามารถแจ้งหมายเลขโทรศัพท์เพื่อลงทะเบียนกับ Personal Data Protection Commission (PDPC) ซึ่งเป็นคณะกรรมการที่ถูกแต่งตั้งขึ้นมาภายใต้กฎหมาย Personal Data Protection Act 2012 และมีอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว

โดยสรุป การส่งเสริมการสื่อสารในสิงคโปร์นั้นอยู่ในรูปแบบการพัฒนาเทคโนโลยีและโครงข่ายการสื่อสาร ซึ่งเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่าง Infocomm Development

---

(a) threaten the safety or physical or mental health of an individual other than the individual who made the request;

(b) cause immediate or grave harm to the safety or to the physical or mental health of the individual who made the request;

(c) reveal personal data about another individual;

(d) reveal the identity of an individual who has provided personal data about another individual and the individual providing the personal data does not consent to the disclosure of his identity; or

(e) be contrary to the national interest.

[๑๗๑] Section 22 (1) An individual may request an organisation to correct an error or omission in the personal data about the individual that is in the possession or under the control of the organisation.

[๑๗๒] Section 23. An organisation shall make a reasonable effort to ensure that personal data collected by or on behalf of the organisation is accurate and complete, if the personal data —

(a) is likely to be used by the organisation to make a decision that affects the individual to whom the personal data relates; or

(b) is likely to be disclosed by the organisation to another organisation.

[๑๗๓] Section 24. An organisation shall protect personal data in its possession or under its control by making reasonable security arrangements to prevent unauthorised access, collection, use, disclosure, copying, modification, disposal or similar risks.

Authority of Singapore ในขณะเดียวกัน รัฐบาลสิงคโปร์ก็ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระหว่างการสื่อสารและความมั่นคงของประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การให้ความคุ้มครองข้อมูลทั้งที่เป็นข้อมูลสาธารณะและข้อมูลส่วนบุคคล ซึ่งสามารถแพร่กระจายไปได้อย่างรวดเร็วตามช่องทางเทคโนโลยีสมัยใหม่ จึงได้มีบทบัญญัติที่มุ่งให้ความคุ้มครองการส่งต่อข้อมูลดังกล่าว

๓.๔.๓ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

เป็นที่ทราบกันดีว่า รัฐบาลสิงคโปร์ได้มอบหมายอำนาจหน้าที่ในหลายด้านให้แก่หน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory body) เพื่อให้เกิดความคล่องตัวในการบริหารจัดการและออกนโยบายที่ทันต่อเหตุการณ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง นโยบายด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว จึงอาจไม่เหมาะสมต่อการออกกฎหมาย ซึ่งแม้จะมีความได้เปรียบด้านความมั่นคงและชัดเจน แต่ก็อาศัยเวลาและทรัพยากรมากในการแก้ไข จึงอาจทำให้อาจไม่สามารถตามทันเทคโนโลยีใหม่ ๆ ได้ ในหัวข้อนี้จะระบุโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงาน ๗ หน่วยงานที่เกริ่นนำไว้ด้านบน ดังต่อไปนี้

(ก) Ministry of Trade and Industry (MTI)

กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ หรือ Ministry of Trade and Industry (MTI) เป็นกระทรวงที่รับผิดชอบการกำหนดนโยบายที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการค้าและอุตสาหกรรมในสิงคโปร์ ก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๒ เนื่องจากสิงคโปร์ต้องการปรับตัวให้ทันกระแสโลกาภิวัฒน์ เพื่อให้สามารถขยายตลาดและดึงการลงทุนจากประเทศพัฒนาแล้วได้ นักลงทุนและผู้ประกอบการจึงต้องได้รับการสนับสนุนในด้านการเพิ่มศักยภาพ และสภาพตลาดที่มีประสิทธิภาพ วิสัยทัศน์ของ MTI คือ การพัฒนาสิงคโปร์ให้เป็นเมืองที่มีพลวัตด้านเศรษฐกิจมีธุรกิจระดับโลก และมีวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (Small and Medium Enterprises - SME) ที่มีนวัตกรรมและผลิตภาพสูง

เดิมทีนั้น งานด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (Ministry of Science and Technology) ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ แต่เนื่องจากในช่วงเวลาดังกล่าวรัฐบาลยังขาดแคลนงบประมาณและบุคลากร กระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีจึงถูกยุบไป โดยถ่ายโอนอำนาจหน้าที่ในการส่งเสริมวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีให้แก่ MTI ซึ่งตั้งคณะกรรมการวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (National Science and Technology Board - NSTB) ขึ้นมาภายใต้โครงสร้างกระทรวง ต่อมาในปี

พ.ศ. ๒๕๔๔ NSTB จึงได้รับการปรับโครงสร้างองค์กรและเปลี่ยนชื่อเป็น Agency for Science, Technology and Research (A*STAR)[๑๗๔]

โครงสร้างของ MTI ประกอบด้วย รัฐมนตรี รองรัฐมนตรี รัฐมนตรีช่วยว่าการอาวุโส รัฐมนตรีช่วยว่าการ ปลัดกระทรวง และรองปลัดกระทรวง โดยภายในกระทรวงสามารถแบ่งออกเป็น ๖ หน่วยงาน ดังนี้

(๑) กองเศรษฐกิจ (Economic Division - ECD) มีหน้าที่ให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับเศรษฐกิจของสิงคโปร์เพื่อการกำหนดนโยบายที่มีประสิทธิภาพ ศึกษาและกำหนดภาคธุรกิจที่สำคัญในสิงคโปร์ ประเมินผลกระทบของนโยบายจากหน่วยงานอื่นของรัฐบาล และให้บทวิเคราะห์เกี่ยวกับความสามารถในการแข่งขันแก่กระทรวงและหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย

(๒) กองอนาคตและยุทธศาสตร์ (Futures and Strategy Division - FSD) มีหน้าที่ขับเคลื่อนการวางแผนยุทธศาสตร์และขั้นตอนการจัดวางทรัพยากรทั้งระบบของ MTI และหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้ MTI

(๓) กองอุตสาหกรรม (Industry Division - ID) มีหน้าที่กำหนดและทบทวนนโยบายเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมและภาคบริการให้สามารถเติบโตและเป็นแหล่งจ้างงานที่ดี

(๔) กองวิจัยและพัฒนา (Research and Enterprise Division – RED) มีหน้าที่สร้างสภาพแวดล้อมที่เหมาะสมแก่การลงทุนและประกอบกิจการสำหรับธุรกิจที่อยู่ในสิงคโปร์ ซึ่งรวมถึงการดูแลกฎระเบียบและนโยบายต่าง ๆ ที่เอื้อต่อการค้าและการลงทุน เช่น ระบบภาษีที่ไม่ซ้ำซ้อน การเข้าถึงแหล่งเงินทุน และบริการของภาครัฐผ่านระบบอิเล็กทรอนิกส์

(๕) กองทรัพยากร (Resource Division - RD) มีหน้าที่พัฒนานโยบายสำหรับการใช้ที่ดินเพื่ออุตสาหกรรมทั้งในแง่ของราคาและการใช้ประโยชน์ รวมทั้งการพัฒนาทุนมนุษย์เพื่อสนับสนุนยุทธศาสตร์ทางเศรษฐกิจ

(๖) กองพลังงาน (Energy Division - ED) มีหน้าที่พัฒนาและจัดการนโยบายด้านพลังงานทั้งหมดของสิงคโปร์ โดยมีเป้าหมายเพื่อสนับสนุนการเติบโตทางด้านเศรษฐกิจ ดูแลความมั่นคงทางพลังงาน ความสามารถทางการแข่งขันทางเศรษฐกิจ และความยั่งยืนด้านสิ่งแวดล้อม

---

[๑๗๔] AsiaPac Bio LLP, "Singapore's R&D Policy – Building from Strength to Strength," http://www.medtech.sg/singapores-rd-policy-building-from-strength-to-strength/ (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

นอกจากอำนาจหน้าที่ของแต่ละกองแล้ว อำนาจหน้าที่หลักของ MTI คือ กระตุ้นการเติบโตทางเศรษฐกิจและการสร้างงานที่ดี บนฐานแนวคิดเศรษฐกิจแบบตลาดเสรี และเน้นการค้าระหว่างประเทศ นอกจากนี้ยังมีอำนาจตามกฎหมายดังต่อไปนี้

๑) กำกับดูแลการแข่งขันทางการค้า ตามกฎหมาย Competition Act 2004

๒) กำกับดูแลการให้ความคุ้มครองผู้บริโภค และป้องกันการขายตรงแบบผิดกฎหมาย ตามกฎหมาย Multi-level Marketing and Pyramid Selling (Prohibition) Act (Chapter 190)

หน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้ MTI ที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารมี ๒ หน่วยงาน คือ Agency for Science, Technology and Research (A*STAR) และ Standards, Productivity and Innovation Board (SPRING) ซึ่งจะกล่าวถึงต่อไป

(ข) Agency for Science, Technology and Research (A*STAR)

Agency for Science, Technology and Research (A*STAR) ได้รับการก่อตั้งขึ้นในฐานะหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory body) ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓ ตามกฎหมาย Agency for Science, Technology and Research Act (Chapter 5A) อยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรมของสิงคโปร์ (Ministry of Trade and Industry - MTI) โดยใช้ชื่อทางพาณิชย์ว่า A*STAR เพื่อเป็นหน่วยงานสำหรับกำกับดูแลและเพิ่มศักยภาพการวิจัย วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสิงคโปร์

โครงสร้างของ A*STAR ประกอบด้วยคณะกรรมการ ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๕ แห่ง Agency for Science, Technology and Research ACT (Chapter 5A) ดังนี้

(๑) ประธานคณะกรรมการ และ

(๒) กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๘ คน แต่ไม่เกิน ๒๐ คน

หน้าที่ของ A*STAR ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๖ (๑) และมาตรา ๖ (๒) แห่ง Agency for Science, Technology and Research ACT (Chapter 5A) มีทั้งหมด ๑๕ ประการ ดังต่อไปนี้

(๑) ริเริ่ม ส่งเสริม กระตุ้น สนับสนุน อำนวยความสะดวก และให้ความช่วยเหลือในการพัฒนาสภาพแวดล้อมที่ก่อให้เกิด

- การพัฒนาความสามารถในการวิจัย และการพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยีในประเทศสิงคโปร์

- การพัฒนาและสนับสนุนบุคลากรที่มีความสามารถในด้านวิทยาศาสตร์ เทคนิคเฉพาะทาง ความรู้ทางเทคโนโลยี และการวิจัยและพัฒนาที่ให้การส่งเสริมองค์กรของรัฐและเอกชน รวมถึงก่อให้เกิดทุนทางปัญญาในประเทศสิงคโปร์
- การนำความรู้ทางวิทยาศาสตร์หรือเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในเชิงพาณิชย์ในประเทศสิงคโปร์

(๒) สนับสนุน ชี้นำ กระตุ้น และมีส่วนร่วมในการวิจัยและพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี

(๓) กระตุ้น อำนวยความสะดวก ร่วมมือ และ ชี้แนะ การวิจัยและพัฒนาทางวิทยาศาสตร์แก่องค์กรต่าง ๆ อาทิเช่น องค์กรที่จัดตั้งโดยรัฐ สถาบันการศึกษา ศูนย์วิจัย ทั้งในและต่างประเทศ รวมถึงอำนวยความสะดวกในการติดต่อสื่อสาร การทำงานร่วมกัน และการแลกเปลี่ยนความรู้และความคิดเห็นระหว่างองค์กรดังกล่าว

(๔) ให้การสนับสนุนทางการเงินในการวิจัยและพัฒนาเชิงวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี

(๕) ส่งเสริมการฝึกอบรมและพัฒนาแรงงานด้านวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี

(๖) ให้คำปรึกษาและวางแนวทางให้แก่รัฐ เพื่อนำไปใช้ในการดำเนินนโยบายและออกกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี รวมทั้งประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง หรือมีผลต่อการนำความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมาประยุกต์ใช้ในเชิงพาณิชย์

(๗) ก่อตั้ง พัฒนา และจัดการองค์กรสาธารณะ และองค์กรวิจัยทางด้านวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี

(๘) ให้การส่งเสริมวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยีในหมู่เยาวชน รวมทั้งสร้าง กระตุ้น และปลูกฝังการมีจิตสาธารณะและความเข้าใจในความสำคัญของวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีในสิงคโปร์

(๙) ผลิต พัฒนา ใช้ประโยชน์ เข้าถือครองสิทธิและทรัพย์สินทางปัญญา และนำสิทธิและทรัพย์สินทางปัญญามาใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์

(๑๐) เป็นตัวแทนของประเทศสิงคโปร์ในเวทีโลกในด้านวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี

(๑๑) เป็นตัวแทนของสถาบันมาตรฐานประจำชาติด้านมาตรวิทยา และให้คำปรึกษาแก่รัฐบาล องค์กรอุตสาหกรรม องค์กรพาณิชย์ และองค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับมาตรวิทยา

(๑๒) ส่งเสริมและอำนวยความสะดวกในกิจกรรม และการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับมาตรวิทยาประจำชาติ รวมถึงการมีส่วนร่วมของสิงคโปร์ด้านมาตรวิทยาในเวทีโลก

(๑๓) ปฏิบัติหน้าที่โดยคำนึงถึงความต้องการและทรัพยากรในประเทศ

(๑๔) ปฏิบัติหน้าที่ตามนโยบายและแนวทางกำกับดูแลของสภาเพื่อการวิจัย นวัตกรรม และวิสาหกิจ (Research, Innovation and Enterprise Council) หรือ RIEC ซึ่งก่อตั้งขึ้นภายใต้กฎหมายว่าด้วยกองทุนวิจัยแห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๙ (National Research Fund Act 2006)

(๑๕) ปฏิบัติหน้าที่เพื่อส่งเสริมการพัฒนาการประยุกต์ใช้ในเชิงพาณิชย์และนวัตกรรมทางวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี เพื่อยกระดับการเติบโตทางเศรษฐกิจ ความสามารถในการผลิต เพิ่มโอกาสการจ้างงานในสิงคโปร์ รวมทั้งเพื่อเป็นประโยชน์แก่ตลาดสินค้าส่งออก และทำให้สิงคโปร์มีศักยภาพในการแข่งขันที่ทัดเทียมนานาประเทศ

อำนาจของ A*STAR กำหนดไว้ในมาตรา ๗ (๑) ในการดำเนินการเพื่อให้สอดคล้องกับหน้าที่ที่ระบุข้างต้นไว้ ๑๑ ประการ ดังต่อไปนี้

(๑) แต่งตั้งคณะกรรมการและสมาชิกสภาตามความเห็นของ A*STAR

(๒) สร้างกลุ่มองค์กร หรือเข้าเป็นส่วนร่วมทางธุรกิจกับบริษัทต่าง ๆ โดยมีจุดประสงค์ที่สอดคล้องกับกฎหมายฉบับนี้

(๓) ก่อตั้งสถาบันเพื่อการวิจัยและพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์ (ซึ่งรวมถึงการแพทย์แผนปัจจุบันและมาตรวิทยา) วิศวกรรมศาสตร์ และเทคโนโลยี

(๔) ให้การช่วยเหลือทางด้านการเงินหรือทุนการศึกษา ซึ่งมาตรา ๒ ให้คำนิยามการช่วยเหลือทางด้านการเงิน (financial assistance) ที่ครอบคลุมทั้งการให้เงินช่วยเหลือ เงินกู้ การค้ำประกันเงินกู้ การซื้อหรือการค้ำประกันพันธบัตร หุ้นกู้ ตั๋วเงิน และตราสารหนี้อื่น ๆ หรือการซื้อหรือครอบครองหุ้น ส่วนแบ่ง หรือตราสารทุนประเภทอื่น ๆ โดยมีจุดประสงค์ในการให้ทุนดังนี้

(ก) เป็นการให้ทุนเพื่อการฝึกฝนและพัฒนาแรงงานในสิงคโปร์เพื่อการทำวิจัยและพัฒนาทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือเพื่อนำความรู้และเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในเชิงพาณิชย์ หรือ

(ข) เป็นการให้ทุนแก่บุคลากรของภาครัฐและเอกชนเพื่อการวิจัยและพัฒนาด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี หรือเพื่อการนำความรู้และเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ในเชิงพาณิชย์

(๕) จัดหา หรือสร้างสิ่งอำนวยความสะดวกให้แก่วิสาหกิจรายใหม่ และรายที่กำลังเติบโต โดยเป็นวิสาหกิจของรัฐหรือเอกชน สถาบันทางการศึกษา โรงพยาบาล หรือศูนย์เฉพาะทางอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำความรู้หรือเทคโนโลยีทางวิทยาศาสตร์มาประยุกต์ใช้ ไม่ว่าสถาบันนั้นจะได้รับเงินทุนสนับสนุนจาก A*STAR มาก่อนหรือไม่

(๖) รับ เป็นเจ้าของ พัฒนา ถือครอง ขาย จำนอง หรือโอน สังหาริมทรัพย์หรืออสังหาริมทรัพย์

(๗) ก่อตั้ง และบำรุงสำนักงานทั้งในประเทศสิงคโปร์และในต่างประเทศ

(๘) ส่งเสริมและมีส่วนร่วมในภาคสาธารณะ

(๙) เผยแพร่ ผลิต สนับสนุนสิ่งพิมพ์ หรือวารสาร หนังสือ ภาพยนตร์ รวมถึงการเผยแพร่ข้อมูลอื่น ๆ ที่มีรูปแบบเป็นลายลักษณ์อักษร อิเล็กทรอนิกส์ หรือสื่ออื่น ๆ

(๑๐) รับเงินบริจาค หรือเงินสนับสนุนจากแหล่งเงินทุนต่างๆ และเพิ่มทุนจากแหล่งเงินทุนตามกฎหมาย

(๑๑) สามารถตั้งนโยบายในการจ่ายเงินรางวัล เงินบำนาญ เงินทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือสวัสดิการพิเศษประจำปีให้พนักงานในหน่วยงานของ A*STAR ได้ โดยผ่านการอนุมัติจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม

(ค) Standards, Productivity and Innovation Board (SPRING)

Standards, Productivity and Innovation Board หรือ SPRING มีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory body) ภายใต้กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรม โดย SPRING จัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย Standards, Productivity and Innovation Board Act (Chapter 303A) ซึ่งถูกตราขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๓๙ เพื่อจัดตั้งและกำหนดอำนาจหน้าที่ของ SPRING ในฐานะหน่วยงานที่ให้ความช่วยเหลือในการประกอบธุรกิจ และสร้างความเชื่อมั่นในคุณภาพและความปลอดภัยของสินค้าและบริการในสิงคโปร์ โดยการพัฒนาและส่งเสริมระบบประกันคุณภาพและมาตรฐานให้เป็นที่ยอมรับทั่วโลก

โครงสร้างของ SPRING ประกอบด้วยคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรมตามมาตรา ๕ แห่ง Standards, Productivity and Innovation Board Act (Chapter 303A) ดังนี้

(๑) ประธานคณะกรรมการ

(๒) ผู้อำนวยการบริหาร (Chief executive)

(๓) กรรมการคนอื่นจำนวนไม่น้อยกว่า ๖ คน แต่ไม่เกิน ๑๖ คน ที่รัฐมนตรีแต่งตั้งจากภาครัฐ ภาคเอกชน ตัวแทนสหภาพนายจ้าง ตัวแทนสหภาพลูกจ้าง ผู้เชี่ยวชาญ และนักวิชาการ

อำนาจหน้าที่ของ SPRING ถูกกำหนดไว้ในมาตรา ๖ แห่ง Standards, Productivity and Innovation Board Act (Chapter 303A) ดังต่อไปนี้

(๑) ยกระดับประสิทธิภาพปัจจัยการผลิตและปรับปรุงความสามารถในการแข่งขันของประเทศ ผ่านการส่งเสริมนวัตกรรมและประสิทธิภาพในการผลิต การพัฒนามาตรฐานภาคธุรกิจในประเทศ และกิจกรรมอื่นที่จำเป็น

(๒) ส่งเสริม อำนวยความสะดวก และช่วยเหลือในการพัฒนาและยกระดับทักษะและความเชี่ยวชาญของบุคคล ทั้งที่อยู่ในภาคการจ้างงาน กำลังจะเข้าสู่ภาคการจ้างงาน และที่จะกลับเข้าสู่ภาคการจ้างงาน และเพื่อส่งเสริมการเติบโตของวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม และธุรกิจอื่น ๆ ที่ต้องการความช่วยเหลือ

(๓) ประเมิน และให้การรับรองบุคคลที่มีผลงานด้านประสิทธิภาพในการผลิต นวัตกรรม ทักษะ หรือมาตรฐาน

(๔) ขึ้นทะเบียนระบบบริหารจัดการบุคลากร (management systems personnel)

(๕) ส่งเสริม และอำนวยความสะดวกงานที่เกี่ยวกับโปรแกรมมาตรฐานระดับชาติ (national standardization programme) และการเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการจัดทำมาตรฐานระหว่างประเทศของสิงคโปร์

(๖) เป็นหน่วยงานที่ให้การรับรองหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้องกับการสุ่มตัวอย่าง (sampling) การทดสอบ (testing) การสอบเทียบ (calibration) การตรวจสอบ (inspection) หรือการให้การรับรอง (certification)

(๗) กำหนด แต่งตั้ง ให้อำนาจ หรือยอมรับ วัตถุประสงค์ หรือบุคคลที่กระทำการตรวจสอบรับรอง (conformity assessment) และบุคคลที่กระทำการทดสอบที่เกี่ยวกับการตรวจสอบรับรอง และหน้าที่อื่นที่จำเป็น ซึ่งรวมถึง

- การตัดสินใจที่เกี่ยวกับคุณสมบัติของบุคคลดังกล่าว
- ควบคุมและกำกับดูแลการปฏิบัติงานของบุคคลดังกล่าว
- ระงับ ยกเลิกการระงับ หรือการถอดถอนการแต่งตั้ง การให้อำนาจ หรือการยอมรับบุคคลดังกล่าว และ
- จัดตั้ง คงไว้ และพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติ และจรรยาบรรณผู้เชี่ยวชาญวิชาชีพของบุคคลดังกล่าว

(๘) ทำงานในฐานะหน่วยงานด้านประสิทธิภาพการผลิต นวัตกรรม และมาตรฐานของประเทศ และให้คำแนะนำแก่รัฐบาลและองค์กรด้านอุตสาหกรรม ด้านการพาณิชย์ ด้านการค้า และองค์กรอื่น ๆ ในเรื่องที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิต นวัตกรรม และมาตรฐาน

(๙) เป็นตัวแทนของรัฐบาลในเวทีระหว่างประเทศ ในเรื่องที่เกี่ยวกับประสิทธิภาพการผลิต นวัตกรรม และมาตรฐาน และการประเมินความสอดคล้อง

(๑๐) ดำเนินการตามกฎหมาย Weights and Measures Act (Chapter 349) และ

(๑๑) ปฏิบัติหน้าที่อื่นที่คณะกรรมการได้รับมอบหมายตามกฎหมายอื่น

(๗) Ministry of Communication and Information (MCI)

กระทรวงสื่อสารและสารสนเทศของสิงคโปร์ หรือ MCI รับผิดชอบการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศ ภาคสื่อสารมวลชน ห้องสมุดสาธารณะ และการสื่อสารข้อมูลและนโยบายระหว่างรัฐบาลและสาธารณะ วิสัยทัศน์หลักของ MCI คือ สร้างชาติที่ประชาชนสามารถเชื่อมโยงกันและมีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยการพัฒนาเทคโนโลยีสารสนเทศและสื่อสารมวลชน ส่งเสริมการเรียนรู้ในระดับชุมชนและการมีส่วนร่วมของประชาชน

เดิมทีนั้น งานด้านการสื่อสารอยู่ในขอบเขตความรับผิดชอบของกระทรวงวัฒนธรรม (Ministry of Culture) ซึ่งก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ หรือก่อนที่สิงคโปร์จะเป็นสาธารณรัฐอิสระ ในเวลาต่อมา เมื่อกระทรวงวัฒนธรรมถูกยกเลิกไปพร้อมกับการปรับโครงสร้างระบบราชการ ซึ่งมีการเปลี่ยนแปลงภายในหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารและสารสนเทศอีกหลายครั้ง เนื่องจากเป็นงานที่มีพลวัตสูงและมีความเกี่ยวข้องกับเทคโนโลยีใหม่ ซึ่งสิงคโปร์จำเป็นต้องพึ่งพาในการพัฒนาประเทศ จนกระทั่งในปี พ.ศ. ๒๕๕๕ MCI ในรูปแบบปัจจุบันจึงเกิดขึ้นจากการรวมตัวของหน่วยงานเดิม ๒ หน่วยงาน ได้แก่ Ministry of Information and the Arts (MICA) และ Ministry of Community Development, Youth and Sports (MCYS)

โครงสร้างของ MCI ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง จำนวน ๒ คน ปลัดกระทรวง และรองปลัดกระทรวง โดยภายในกระทรวงประกอบด้วยหน่วยงาน จำนวน ๑๑ หน่วยงาน[๑๗๕] ดังนี้

(๑) กรมสื่อใหม่ (New Media Department)

(๒) กรมเทคโนโลยีสารสนเทศ (Information Technology Department)

(๓) กรมส่งเสริมการสื่อสาร (Communication Support Department)

(๔) กองสื่อและวิจัย (Media and Research Division)

(๕) กองนโยบายข้อมูล (Information Policy Division)

(๖) กองกำกับดูแลเศรษฐกิจ (Economic Regulation Division)

(๗) กองพัฒนาองค์กร (Corporate Development Division)

(๘) กองอุตสาหกรรม (Industry Division)

(๙) กองสื่อสารมวลชน (Public Communications Division)

(๑๐) กองวางแผนยุทธศาสตร์ (Strategic Planning Division)

(๑๑) กองเตรียมความพร้อมและความยืดหยุ่น (Preparedness and Resilience Division)

นอกจากนี้ MCI ยังมีหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory body) ที่อยู่ภายใต้การกำกับดูแลอีก ๓ หน่วยงาน ได้แก่ Infocomm Development Authority of Singapore (IDA) Media Development Authority (MDA) National Library Board (NLB) และ Personal Data Protection Commission (PDPC)

อำนาจหน้าที่ของ MCI มีดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริมความสามารถในการแข่งขันของสิงคโปร์ในภาคเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสาร

[๑๗๕] Ministry of Communications and Information, "Home," http://www.mci.gov.sg/content/mci_corp/web/mci/home.html (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

(๒) เสริมสร้างการกำกับดูแลและความปลอดภัยในการใช้อินเตอร์เน็ตทั้งในภาคอุตสาหกรรมและในหมู่ผู้บริโภค

(๓) ยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชน

(๔) สร้างสังคมที่มีองค์ความรู้และความเชื่อมโยงภาพข้อมูลและสื่อที่มีคุณภาพ

(จ) Infocomm Development Authority of Singapore (IDA)

Infocomm Development Authority of Singapore (IDA) ได้รับการก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ ในฐานะหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย ภายใต้กระทรวงสื่อสารและสารสนเทศ (Ministry of Communications and Information - MCI) โดย IDA เป็นการรวมหน่วยงานเดิม คือ National Computer Board (NCB) เข้ากับ Telecommunication Authority of Singapore (TAS) เนื่องจากความสำคัญและความเกี่ยวข้องระหว่างเทคโนโลยีและการสื่อสารที่เพิ่มสูงขึ้น และวัตถุประสงค์ของรัฐบาลที่ต้องการให้สิงคโปร์กลายเป็นศูนย์กลางเทคโนโลยีสารสนเทศชั้นนำของโลก ที่จะเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

โครงสร้างของ IDA ถูกระบุไว้ในมาตรา ๕ แห่ง Info-communications Development Authority of Singapore Act (Chapter 137A) ซึ่งระบุให้ IDA ประกอบด้วยคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสื่อสารและสารสนเทศ ดังต่อไปนี้

๑) ประธานคณะกรรมการ

๒) กรรมการไม่ต่ำกว่า ๒ คน แต่ไม่เกิน ๑๖ คน

คณะกรรมการแต่ละชุดมีวาระไม่เกิน ๓ ปี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการสื่อสารและสารสนเทศ สามารถถอดถอนหรือแต่งตั้งกรรมการคนใดให้ดำรงตำแหน่งอีกวาระได้

อำนาจหน้าที่ของ IDA มีดังต่อไปนี้

๑) ออกใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม กำกับดูแลกิจการโทรคมนาคมและผู้ที่ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการโทรคมนาคม รวมถึงจัดเก็บและกำหนดอัตราอากรและค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ตามกฎหมาย Telecommunications Act (Chapter 323)

๒) จัดตั้ง ธำรงรักษา และส่งเสริมการคุ้มครองข้อมูลส่วนตัว รวมถึงให้ความร่วมมือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ตามกฎหมาย Personal Data Protection Act 2012

๓) บริหารจัดการกิจการไปรษณีย์ในประเทศสิงคโปร์ ตามกฎหมาย Postal Services Act (Chapter 237A)

๔) กำกับดูแลและตรวจสอบการทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์ ตามกฎหมาย Electronic Transactions Act (Chapter 88)

๕) สอดส่องดูแลและปราบปรามขยะไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ตามกฎหมาย Spam Control Act (Chapter 311A)

๖) ป้องกันและเพิกถอนใบอนุญาตเมื่อมีการใช้คอมพิวเตอร์ด้วยวัตถุประสงค์ที่ผิดกฎหมายตาม Computer Misuse and Cybersecurity Act (Chapter 50A)

(๖) Personal Data Protection Commission (PDPC)

Personal Data Protection Commission (PDPC) เป็นหน่วยงานที่ก่อตั้งขึ้นตามกฎหมาย Personal Data Protection Act 2012 ซึ่งเป็นกฎหมายคุ้มครองข้อมูลส่วนบุคคลที่ตราขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๕ เพื่อกำกับดูแลการจัดเก็บ การใช้ และการเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคล นอกจากนี้ ยังให้การคุ้มครองผู้บริโภคผ่านบริการที่ชื่อว่า Do Not Call (DNC) ซึ่งผู้บริโภคสามารถลงทะเบียนยกเลิกบริการเสียงและข้อความที่ไม่ต้องการได้รับ PDPC ถูกก่อตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๖[๑๗๖] เพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่าง ๆ ตามกฎหมายดังกล่าว โดยมีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory board) ภายใต้กระทรวงสื่อสารและสารสนเทศ (MCI)

มาตรา ๕ แห่ง Personal Data Protection Act 2012 กำหนดให้คณะกรรมการ PDPC ประกอบด้วยสมาชิกที่มาจากการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสื่อสารและสารสนเทศจำนวนไม่ต่ำกว่า ๓ คน แต่ไม่เกิน ๑๗ คน โดยวาระการดำรงตำแหน่งของคณะกรรมการขึ้นอยู่กับ

[๑๗๖] Ministry of Communications and Information, "Personal Data Protection," http://www.mci.gov.sg/content/mci_corp/web/mci/personal_data_protectionbill.html (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

การพิจารณาของรัฐมนตรี ฯ ซึ่งสามารถถอนถอนคณะกรรมการหรือแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งต่ออีกวาระได้ตามที่เห็นสมควร

อำนาจหน้าที่ของ PDPC ตามมาตรา ๖ แห่ง Personal Data Protection Act 2012 มีดังต่อไปนี้

(๑) ส่งเสริมการรับรู้ในเรื่องการคุ้มครองข้อมูลในสิงคโปร์

(๒) ให้บริการด้านคำปรึกษา คำแนะนำ ด้านเทคนิค ด้านบริหารจัดการ หรือบริการเฉพาะด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการคุ้มครองข้อมูล

(๓) ให้คำแนะนำแก่รัฐบาลทุกประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูล

(๔) เป็นตัวแทนรัฐบาลในเวทีโลกในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูล

(๕) จัดทำงานวิจัยและสนับสนุนกิจกรรมทางการศึกษาในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูล รวมถึงการจัดงานอบรมและสัมมนาเชิงวิชาการ และสนับสนุนองค์กรอื่นที่มีการจัดกิจกรรมในลักษณะดังกล่าว

(๖) จัดการเรื่องการให้ความร่วมมือและแลกเปลี่ยนทางเทคนิคที่เกี่ยวข้องกับการคุ้มครองข้อมูลกับองค์กรอื่น รวมถึงหน่วยงานคุ้มครองข้อมูลต่างประเทศ หน่วยงานระหว่างประเทศ หน่วยงานของภาครัฐระหว่างประเทศ ในนามของ PDPC เองหรือในนามของรัฐบาลสิงคโปร์

(๗) มีส่วนร่วมกับกิจกรรมอื่น รวมทั้งปฏิบัติตามหน้าที่อื่น ๆ ที่รัฐมนตรีอนุญาต หรือมอบหมายให้คณะกรรมการ ตามคำสั่งที่ตีพิมพ์ในรัฐกิจจานุเบกษา (Gazette)

(ช) National Research Foundation Board (NRFB)

National Research Foundation Board (NRFB) เป็นหน่วยงานของรัฐที่มีฐานะเป็นกรม (department) ภายใต้สำนักงานนายกรัฐมนตรี (Prime Minister's Office) ได้รับการจัดตั้งขึ้นเมื่อวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๙ ภายใต้มาตรา ๙ แห่ง National Research Fund Act (Chapter 201A) เพื่อทำหน้าที่ส่งเสริมการทำงานของสภาการวิจัย นวัตกรรม และวิสาหกิจ (Research, Innovation, and Enterprise Council - RIEC) นอกจากนี้ NRF ยังมีหน้าที่ในการวางนโยบายและกลยุทธ์ที่เกี่ยวกับการวิจัยและพัฒนา นวัตกรรม และการประกอบธุรกิจภายในประเทศ รวมถึงการให้เงินทุนสนับสนุนกฎหมายที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ประกอบการต่างประเทศ โดยส่วนมากจะเกี่ยวกับเรื่องการป้องกันการรั่วไหลของข้อมูลวิจัย

โครงสร้างของ NRFB ประกอบด้วย รองนายกรัฐมนตรีซึ่งทำหน้าที่ประธานคณะกรรมการมูลนิธิเพื่อการวิจัย และกรรมการอีก ๒๔ คน ที่มาจากการแต่งตั้งของนายกรัฐมนตรี ซึ่งมีทั้งรัฐมนตรี

และปลัดกระทรวงในกระทรวงที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงศึกษา (Ministry of Education) กระทรวงสาธารณสุข (Ministry of Health) กระทรวงสื่อสารและสารสนเทศ (Ministry of Communications and Information) และกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ (Ministry of Environment and Water Resource) นอกจากนี้ ยังมีนักวิชาการจากมหาวิทยาลัย และตัวแทนภาคธุรกิจอีกด้วย[๑๗๗] อนึ่ง การแต่งตั้งคณะกรรมการ NRF ถือเป็นดุลยพินิจของนายกรัฐมนตรีซึ่งสามารถถอดถอนหรือแต่งตั้งกรรมการให้ดำรงตำแหน่งอีกวาระได้ตามที่นายกรัฐมนตรีเห็นสมควร

อำนาจหน้าที่ของ NRF ถูกกำหนดไว้ในมาตรา ๙ (๓) แห่ง National Research Fund Act (Chapter 201A) ดังนี้

(๑) ประสานการทำวิจัย และการพัฒนากิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดทำหรือได้รับการส่งเสริมโดยรัฐบาล หน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่คล้ายกับวัตถุประสงค์ของกองทุน NRF ภาคธุรกิจ สถานบันการศึกษา หรือบุคคลอื่นในสิงคโปร์ และอำนวยความสะดวกในการจัดทำความร่วมมือ การสื่อสาร และการแลกเปลี่ยนความคิดและความรู้ระหว่างฝ่ายต่าง ๆ

(๒) สอบสวน และประเมินคุณสมบัติสำหรับการให้ทุนวิจัยโครงการต่าง ๆ และกิจกรรมพัฒนาทั่วไป หรือเฉพาะด้าน

(๓) พัฒนานโยบายและแผนสำหรับการทำวิจัยและกิจกรรมด้านการพัฒนาต่าง ๆ ที่เป็นผลประโยชน์แห่งชาติของสิงคโปร์

(๔) ให้การรับรองการจ่ายเงินออกจากกองทุน

(๕) ให้คำแนะนำแก่รัฐมนตรีในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการกองทุนตามที่คณะกรรมการเห็นว่าเหมาะสม หรือในเรื่องที่รัฐมนตรีเสนอต่อคณะกรรมการ

(๖) ให้ความเห็นชอบต่องบประมาณของกองทุนในปีถัดไป ภายในระยะเวลาไม่เกิน ๓๐ วัน ก่อนวันสิ้นสุดปีงบประมาณแต่ละปี

(๗) นำเสนอรายงานประจำปีที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินงานของกองทุน ภายในระยะเวลาไม่เกิน ๓๐ วัน หลังการสิ้นสุดปีงบประมาณในแต่ละปี

(๘) ใช้อำนาจอื่น และปฏิบัติหน้าที่อื่นที่เกี่ยวข้องกับการจัดการ การปฏิบัติงาน และการบริหารกองทุน ตามที่ได้รับมอบหมาย

---

[๑๗๗] National Research Foundation, "National Research Foundation (NRF) Board," http://www.nrf.gov.sg/about-nrf/governance/national-research-foundation-(nrf)-board (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

โดยสรุป เนื่องจากวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นด้านที่มีพลวัตสูง รัฐบาลของสิงคโปร์จึงเลือกที่จะใช้กฎหมายในการจัดตั้งหน่วยงานเพื่อทำหน้าที่ที่เกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร แทนการออกกฎหมายบังคับใช้ในแต่ละเรื่อง เนื่องจากการบริหารจัดการด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต้องการความคล่องตัวและยืดหยุ่นเพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี กฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องจึงเป็นการให้ความคุ้มครองและป้องกันการใช้เทคโนโลยีดังกล่าวในทางที่ผิด เช่น การเปิดเผยข้อมูลส่วนตัว หรือการใช้ข้อมูลราชการที่อาจส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ

ในทำนองเดียวกัน หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารก็มีการเปลี่ยนแปลงมาตลอด ทั้งหน่วยงานในระดับกระทรวงอย่าง MCI ที่เพิ่งได้รับการปรับโครงสร้างและการจัดตั้งหน่วยงานอิสระตามกฎหมายอย่าง PDPC เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพสังคมและเทคโนโลยีในการสื่อสารที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นที่น่าสนใจว่า รัฐบาลสิงคโปร์วางแผนการใช้วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเพื่อสนับสนุนงานด้านเศรษฐกิจของประเทศอย่างชัดเจน เห็นได้จากการที่หน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่าง A*STAR ก็มีฐานะเป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory body) ภายใต้กระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรมหรือ MTI

๓.๕ กฎหมายเกี่ยวกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ

ตั้งแต่สิงคโปร์ก่อตั้งเป็นสาธารณรัฐอิสระเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นต้นมา รัฐบาลของสิงคโปร์มีบทบาทอย่างมากในการวางแผนและกำหนดทิศทางในการพัฒนาประเทศ โดยภาครัฐเป็นนักลงทุนรายใหญ่ในหลายธุรกิจผ่านวิสาหกิจภาครัฐ (public enterprise) อย่างเช่น บริษัทเทมาเส็ก (Temasek) ซึ่งเป็นบริษัทลงทุนของรัฐบาล นอกจากนี้ ภาครัฐยังเป็นแหล่งจ้างงานที่ใหญ่ที่สุดในประเทศ[๑๗๘] โดยมีการจ้างงานกว่า ๑๓๙,๐๐๐ คน ใน ๑๖ กระทรวง และมากกว่า ๕๐ หน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory boards) ในจำนวนนี้ เป็นข้าราชการประจำกระทรวงประมาณ ๘๒,๐๐๐ คน โดยเกือบครึ่งหนึ่งประจำอยู่ที่กระทรวงศึกษาธิการ[๑๗๙]

ระบบราชการของสิงคโปร์ได้ชื่อว่าเป็นระบบราชการที่ดีที่สุดในเอเชีย[๑๘๐] ซึ่งอาจมาจากเหตุผลสองประการ ประการแรก ระบบราชการของสิงคโปร์สามารถแบ่งออกได้เป็นสองประเภท

---

[๑๗๘] U.S. Library of Congress, "The Public Bureaucracy: Singapore," http://countrystudies.us/singapore/48.htm (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

[๑๗๙] Public Service Division, "Overview of Public Service," https://www.psd.gov.sg/content/psd/en/home/singaporepublicservice/overview.html (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

[๑๘๐] M Azizur Rahman, "Singapore: The best bureaucracy in Asia," In Financial Express 20, no. 157, September 14, 2013.

ประเภทแรก คือ ข้าราชการประจำกระทรวง ซึ่งช่วยให้ภาครัฐมีการดำเนินงานที่มั่นคงและต่อเนื่อง และอีกประเภทหนึ่ง คือ ผู้ที่ทำงานอยู่ในหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory board) ซึ่งมีความยืดหยุ่นและคล่องตัว รัฐบาลของสิงคโปร์จึงสามารถกำหนดให้งานที่ต้องการความมั่นคงและความแน่นอนให้แก่กระทรวง และมอบหมายงานที่ต้องการความรวดเร็วและยืดหยุ่นในการจัดการให้แก่หน่วยงานอิสระตามกฎหมาย ระบบราชการของสิงคโปร์ในภาพรวมจึงมีประสิทธิภาพในการตอบสนองต่อความต้องการของประชาชนและความจำเป็นของประเทศ อนึ่ง ระบบราชการของสิงคโปร์จะได้รับการนำเสนออย่างละเอียดในส่วนที่ ๓.๙ กฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของทางราชการ และกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในส่วนอื่นต่อไป

เหตุผลอีกประการที่ทำให้ระบบราชการของสิงคโปร์ได้ชื่อว่าดีที่สุดในเอเชีย คือ ภาพลักษณ์ที่โปร่งใส โดยมีระดับการทุจริตคอร์รัปชั่นที่ต่ำมาก เนื่องจากภาครัฐให้แรงจูงใจทางการเงินที่ค่อนข้างสูง ประกอบกับค่านิยมของพรรค PAP ที่เน้นต่อต้านการทุจริต (incorruptibility) และการที่หน่วยงานที่ทำหน้าที่ในการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่น อันได้แก่ Corrupt Practice Investigation Bureau (CPIB) ได้รับการสนับสนุนโดยตรงจากนายกรัฐมนตรี ซึ่งจะนำเสนอต่อไปในส่วนนี้

การนำเสนอในส่วนนี้แบ่งออกเป็น ๓ หัวข้อ ได้แก่ การป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่น สวัสดิการข้าราชการ และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ

๓.๕.๑ การป้องกันและปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่น

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ได้รับการจัดอันดับว่าเป็นหนึ่งในประเทศที่มีระดับการทุจริตคอร์รัปชั่นน้อยที่สุดในโลก โดยในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ สิงคโปร์มีระดับการทุจริตคอร์รัปชั่นน้อยเป็นอันดับ ๗ จากทั้งหมด ๑๗๗ ประเทศ[๑๘๑] กฎหมายแม่บทของการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชั่นในสิงคโปร์ คือ Prevention of Corruption Act (Chapter 241) ซึ่งออกมาครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๐๓ กฎหมายดังกล่าวนำไปสู่การจัดตั้งสำนักงานสืบสวนการทุจริตคอร์รัปชั่น หรือ Corrupt Practices Investigation Bureau (CPIB) และมีการกำหนดนิยามของพฤติกรรมที่เข้าข่ายการทุจริตคอร์รัปชั่นไว้ในมาตรา ๕ และมาตรา ๖ ซึ่งเกี่ยวกับการให้และรับสินบน กฎหมายที่สำคัญอีกฉบับ คือ Corruption, Drug Trafficking and Other Serious Crimes (Confiscation of Benefits) Act

[๑๘๑] Transparency International, "Corruption Perceptions Index 2014," http://www.transparency.org/cpi2014 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

(Chapter 65A) ซึ่งกำหนดบทลงโทษการกระทำผิดที่เกี่ยวเนื่องจากการทุจริตคอร์รัปชั่น เช่น การฟอกเงิน โดยหัวข้อนี้จะแบ่งการนำเสนอตามกฎหมาย ๒ ฉบับนี้

ก) Prevention of Corruption Act (Chapter 241)

มาตรา ๕ แห่ง Prevention of Corruption Act (Chapter 241)[๑๘๒] บัญญัติไว้ว่า บุคคลใดที่ดำเนินการดังต่อไปนี้ ด้วยตนเองหรือร่วมกับผู้อื่น

(ก) เรียกหรือรับโดยทุจริต หรือ

(ข) ให้สัญญา หรือเสนอให้แก่ผู้อื่นเพื่อประโยชน์ของผู้นั้นหรือของผู้อื่นโดยทุจริต

สิ่งตอบแทน (gratification) เพื่อเป็นแรงจูงใจหรือเป็นการตอบแทนในการที่ (๑) บุคคลใดบุคคลหนึ่งกระทำ หรือยกเว้นจากการกระทำใด ๆ ในกิจกรรมใด ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจริง หรือที่มีการเสนอให้ดำเนินการ หรือ (๒) เจ้าพนักงานหรือข้าราชการของหน่วยงานของรัฐกระทำหรือยกเว้นจากการกระทำใด ๆ ในกิจกรรมใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหน่วยงานของรัฐนั้น ๆ ไม่ว่าจะเป็นการกระทำที่เกิดขึ้นจริง หรือที่มีการเสนอให้ดำเนินการ จะเป็นผู้ที่มีความผิดตามกฎหมายนี้ โดยมีบทลงโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

จะเห็นได้ว่า กฎหมายฉบับดังกล่าวมีกรอบความผิดฐานทุจริตคอร์รัปชั่นที่ค่อนข้างกว้าง โดยครอบคลุมทั้งผู้ให้และผู้รับ พนักงานของรัฐและเอกชนทั่วไป และกิจกรรมหรือธุรกรรมที่เกี่ยวและไม่เกี่ยวกับภาครัฐ และการกระทำที่เป็นการทุจริตโดยตรงหรือผ่านตัวแทน (ดำเนินการร่วมกับผู้อื่น) นอกจากนี้แล้ว กฎหมายยังกำหนดว่าการมี "เจตนา" ที่จะทุจริตก็มีความผิดแล้ว ประเด็นสำคัญจึงอยู่ที่การตีความขอบเขตความหมายของคำว่า "โดยทุจริต (corruptly)" ซึ่งศาลเคยวินิจฉัยว่า การทุจริตหมายถึง การรับสิ่งมีค่าในลักษณะต่างตอบแทนในการใช้อำนาจแห่งดุลยพินิจในตำแหน่งเพื่อให้คุณ

---

[๑๘๒] Section 5. Any person who shall by himself or by or in conjunction with any other person —

(a) corruptly solicit or receive, or agree to receive for himself, or for any other person; or

(b) corruptly give, promise or offer to any person whether for the benefit of that person or of another person, any gratification as an inducement to or reward for, or otherwise on account of —

(i) any person doing or forbearing to do anything in respect of any matter or transaction whatsoever, actual or proposed; or

(ii) any member, officer or servant of a public body doing or forbearing to do anything in respect of any matter or transaction whatsoever, actual or proposed, in which such public body is concerned,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $100,000 or to imprisonment for a term not exceeding 5 years or to both.

ให้โทษแก่ผู้ที่ให้สิ่งดังกล่าว ดังนั้น หากเจ้าหน้าที่ของรัฐไม่สามารถแสดงเหตุผลความจำเป็นในการรับของกำนัลได้ ก็จะถือว่าเป็นการรับของ "โดยทุจริต"

อนึ่ง ดังที่ได้กล่าวมาแล้ว การกระทำที่เข้าข่ายเป็นการทุจริตนั้น ไม่จำกัดเฉพาะบุคคลที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตัวอย่างเช่น คดี PP v Khoo Yong Hak แพทย์ประจำคลินิกแห่งหนึ่งที่มีชื่อว่า Khoo Yong Hak ได้ให้สินบนแก่พนักงานขับรถประจำทาง เพื่อแลกกับการที่พนักงานขับรถดังกล่าวนำแรงงานต่างชาติมาส่งที่คลินิกของตน การกระทำของ Khoo ซึ่งถูกกล่าวหาว่าเป็นการละเมิดมาตรา ๕ (ข) แห่ง Prevention of Corruption Act (Chapter 241) นั้น ศาลชั้นต้นได้พิจารณาให้มีการยกฟ้องโดยให้เหตุผลว่า แม้แพทย์ Khoo จะมีพฤติกรรมที่ผิดจรรยาบรรณของแพทยสภา ซึ่งห้ามการจ่ายค่าตอบแทนเพื่อแลกกับการได้มาซึ่งผู้ป่วย ซึ่งมีบทลงโทษทางวินัย แต่การกระทำดังกล่าวไม่ได้เป็นการกระทำผิดทางอาญา เนื่องจากนาย Khoo มิได้มีเจตนาที่จะให้พนักงานขับรถมีการกระทำที่ขัดกับภารกิจหน้าที่ของตน และการจ่ายค่าตอบแทนก็มีการเปิดเผยโดยมีการลงนามรับรองการจ่ายและรับเงินอย่างถูกต้องตามกฎหมาย ดังนั้น การกระทำครั้งนั้นจึงไม่มี "เจตนา" ในการทุจริต การกระทำของนาย Khoo จึงเป็นเพียงการทำธุรกรรมเพื่อสร้างผลประโยชน์ร่วมกันระหว่างนาย Khoo และพนักงานขับรถประจำทางที่ไม่สอดคล้องกับจรรยาบรรณของแพทยสภาเท่านั้น

คำตัดสินของศาลอาญาในมาเลเซีย (ซึ่งมีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชั่นที่เหมือนกับสิงคโปร์ เพราะเป็นประเทศในเครือสหราชอาณาจักรเช่นเดียวกัน) ในปีเดียวกันนั้น แตกต่างจากในคดีที่กล่าวไว้ข้างต้น โดยในคดี Sairi bin Sulaiman v PP คนขี่ม้าแข่ง (jockey) ชื่อ Sairi bin Sulaiman ได้รับเงินรางวัลจากเศรษฐีรายหนึ่งซึ่งเป็นเจ้าของม้าโดยให้เหตุผลว่าเป็นเงินรางวัลที่ทำหน้าที่ได้ดี การจ่ายและรับเงินดังกล่าวขัดกับกฎระเบียบของสมาคมแข่งม้าของมาเลเซียที่ห้ามคนขี่ม้าแข่งรับเงินใด ๆ นอกเหนือจากค่าจ้างขี่ม้าแข่งและเงินรางวัลหากชนะเท่านั้น ในกรณีนี้นาย Sulaiman ถูกศาลตัดสินว่ามีความผิดตามมาตรา ๕ (ก) จากการรับเงินโดยทุจริต เนื่องจาก (๑) กฎระเบียบของสมาคม ฯ มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันไม่ให้นักขี่ม้าแข่งรับเงินจากบุคคลใด เพราะอาจเป็นการจ่ายเงินเพื่อให้มีการ "ล้ม" การแข่งขัน เพื่อที่จะให้บุคคลบางคนชนะการพนัน และ (๒) การจ่ายเงินนั้นมิได้เป็นการจ่ายเงินโดยตรง หากแต่เป็นการจ่ายเงินผ่านคนกลางโดยไม่มีผู้อื่นรวมถึงสมาคมแข่งม้ารับรู้ด้วย ซึ่งส่อถึงเจตนาในการหลบเลี่ยงกฎระเบียบของสมาคมอย่างชัดเจน

มาตรา ๖ แห่ง Prevention of Corruption Act (Chapter 241) มีเนื้อหาสาระคล้ายคลึงกับมาตรา ๕ แต่จะแตกต่างกันตรงที่ มาตรา ๖ มีบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการทุจริตที่มีลักษณะของการ "ยักยอก" หรือ "ฉ้อโกง" เงินของรัฐหรือของคนอื่น โดยลูกจ้างบริษัทเอกชนหรือเจ้าหน้าที่

ของรัฐที่เรียกว่า ตัวแทน (agent) โดยคำว่า "ตัวแทน" หมายถึง ผู้ที่ได้รับการว่าจ้างจาก หรือปฏิบัติหน้าที่แทนบุคคลอื่น ผู้ที่กระทำธุรกรรมให้แก่ภาครัฐ บริษัท หรือหน่วยงานของรัฐ ซึ่งรวมถึงผู้รับเหมาช่วง (subcontractor) ลูกจ้าง และผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ให้แก่ผู้รับเหมาช่วงด้วย[๑๘๓]

โดยมาตรา ๖ แห่ง Prevention of Corruption Act (Chapter 241) บัญญัติไว้ว่า[๑๘๔]

(ก) ตัวแทนใดที่รับ ตกลงที่จะรับ หรือ พยายามที่จะรับสิ่งตอบแทนโดยทุจริตเพื่อเป็นแรงจูงใจหรือเป็นการตอบแทนสำหรับการกระทำหรือการยกเว้นจากการกระทำใด ๆ ของตนที่เกี่ยวกับธุรกิจหรือผลประโยชน์ของ "ตัวการ (principle)" หรือสำหรับการให้การสนับสนุนหรือไม่สนับสนุนบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจหรือผลประโยชน์ของตัวการ

(ข) ตัวแทนใดที่ให้ ตกลงที่จะให้ หรือพยายามที่จะให้สิ่งตอบแทนโดยทุจริต เพื่อเป็นแรงจูงใจหรือเป็นการตอบแทนสำหรับการกระทำ หรือการยกเว้นจากการกระทำที่เกี่ยวกับธุรกิจของ "ตัวการ (principle)" หรือสำหรับการให้การสนับสนุนหรือไม่สนับสนุนบุคคลใด ๆ ที่เกี่ยวกับธุรกิจหรือผลประโยชน์ของตัวการ

(ค) ตัวแทน หรือบุคคลอื่นใดที่จงใจให้ใบเสร็จ บัญชี หรือเอกสารอื่น ๆ ที่เป็นเท็จเพื่อที่จะหลอกลวง "ตัวการ" มีโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

---

[๑๘๓] Section 2. "agent" means any person employed by or acting for another, and includes a trustee, administrator and executor, and a person serving the Government or under any corporation or public body, and for the purposes of section 8 includes a subcontractor and any person employed by or acting for such subcontractor;

[๑๘๔] Section 6. If —

(a) any agent corruptly accepts or obtains, or agrees to accept or attempts to obtain, from any person, for himself or for any other person, any gratification as an inducement or reward for doing or forbearing to do, or for having done or forborne to do, any act in relation to his principal's affairs or business, or for showing or forbearing to show favour or disfavour to any person in relation to his principal's affairs or business;

(b) any person corruptly gives or agrees to give or offers any gratification to any agent as an inducement or reward for doing or forbearing to do, or for having done or forborne to do any act in relation to his principal's affairs or business, or for showing or forbearing to show favour or disfavour to any person in relation to his principal's affairs or business; or (c) any person knowingly gives to an agent, or if an agent knowingly uses with intent to deceive his principal, any receipt, account or other document in respect of which the principal is interested, and which contains any statement which is false or erroneous or defective in any material particular, and which to his knowledge is intended to mislead the principal, he shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $100,000 or to imprisonment for a term not exceeding 5 years or to both.

ตัวอย่างกรณีการทุจริตคอร์รัปชั่นตามมาตรา ๖ ได้แก่ คดีที่อดีตเจ้าหน้าที่ศุลกากร (ตัวแทนของรัฐ) ร่วมกับพนักงานของบริษัทเอกชน (ตัวแทนของบริษัทเอกชน) ในการจัดทำเอกสารการขอคืนภาษีสินค้าและบริการ (Goods and services tax) ปลอม โดยเจ้าหน้าที่ศุลกากรดังกล่าวได้รับเงินกว่า ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ เป็นการตอบแทน การกระทำดังกล่าวถือเป็นการรับสิ่งตอบแทนโดยทุจริตโดยพนักงานของภาครัฐตามมาตรา ๖ (ก) ในขณะที่พนักงานของบริษัทเอกชนที่เป็นผู้ได้รับผลประโยชน์จากเงินภาษีถูกดำเนินคดีตามมาตรา ๖ (ข)

อนึ่ง หากการสืบสวนพบว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐได้รับสิ่งตอบแทนจากตัวแทน หรือตัวการที่มีการประกอบธุรกรรม หรือที่ต้องการจะประกอบธุรกรรมกับหน่วยงานของรัฐจริง และเจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวไม่สามารถอธิบายเหตุผลหรือความจำเป็นในการรับสิ่งตอบแทนดังกล่าวได้ จะอนุมานว่าเป็นการรับสิ่งตอบแทนโดยทุจริต (มาตรา ๘) แม้เจ้าหน้าที่ของรัฐดังกล่าวอาจจะยังไม่ได้ดำเนินการใด ๆ ที่มีลักษณะของการเอื้อประโยชน์ให้แก่ธุรกิจของตัวการก็ตาม

นอกจากบทบัญญัติเกี่ยวกับการให้สินบนทั่วไปแล้ว กฎหมายฉบับนี้มีบทบัญญัติเฉพาะที่เกี่ยวกับการทุจริตในการประมูลโครงการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ (มาตรา ๑๐) การติดสินบนสมาชิกรัฐสภา (มาตรา ๑๑) การติดสินบนเจ้าหน้าที่ของรัฐ (มาตรา ๑๒) โดยมีรายละเอียดดังนี้

มาตรา ๑๐ ห้ามผู้เข้าร่วมประมูลโครงการจัดซื้อจัดจ้างของรัฐให้สิ่งตอบแทนแก่บริษัทคู่แข่งในการประมูลเพื่อที่จะให้ถอนตัวออกจากการประมูล และห้ามมิให้ผู้เข้าร่วมประมูลรับเงินดังกล่าวด้วย การละเมิดบทบัญญัติข้อนี้มีโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๗ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๘๕]

มาตรา ๑๑ ห้ามมิให้บุคคลใดเสนอสิ่งตอบแทนให้แก่สมาชิกรัฐสภาเพื่อสร้างแรงจูงใจ หรือให้รางวัลสำหรับการกระทำหรือละเว้นจากการกระทำใด ๆ ในฐานะสมาชิกรัฐสภาและห้ามมิให้สมาชิกรัฐสภาเรียกร้อง หรือรับสิ่งตอบแทนใดที่มีลักษณะเป็นแรงจูงใจหรือการให้รางวัล เพื่อแลกกับการกระทำ หรือการละเว้นจากการกระทำของตนในการปฏิบัติภารกิจในฐานะสมาชิกรัฐสภา

---

[๑๘๕] Section 10. A person —

(a) who, with intent to obtain from the Government or any public body a contract for performing any work, providing any service, doing anything, or supplying any article, material or substance, offers any gratification to any person who has made a tender for the contract, as an inducement or a reward for his withdrawing that tender; or

(b) who solicits or accepts any gratification as an inducement or a reward for his withdrawing a tender made by him for that contract,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $100,000 or to imprisonment for a term not exceeding 7 years or to both.

การละเมิดบทบัญญัติข้อนี้มีโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โทษจำคุกไม่เกิน ๗ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๘๖]

มาตรา ๑๒ ห้ามบุคคลใดให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ (member of public body)[๑๘๗] เพื่อแลกกับการที่เจ้าหน้าที่ดังกล่าวกระทำการดังต่อไปนี้ (ก) ออกเสียงหรืองดออกเสียงในการประชุมใดของหน่วยงานของรัฐ (ข) เร่งรัด หรือชะลอกระบวนการพิจารณาหรือขั้นตอนใด (ค) ส่งเสริมหรือกีดกันการปฏิบัติราชการใด หรือ (ง) ให้ความช่วยเหลือในการที่รัฐจะทำหรือไม่ทำสัญญาที่เป็นประโยชน์กับบุคคลใดบุคคลหนึ่ง นอกจากนี้ มาตราดังกล่าวยังห้ามมิให้เจ้าหน้าที่ของรัฐเรียกร้อง หรือรับสิ่งตอบแทนที่มีลักษณะเป็นแรงจูงใจหรือการให้รางวัลเพื่อแลกกับการกระทำ หรือการละเว้นจากการกระทำของตน การละเมิดบทบัญญัติข้อนี้มีโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๗ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๑๘๘]

---

[๑๘๖] Section 11. Any person —

(a) who offers any gratification to a Member of Parliament as an inducement or reward for such Member's doing or forbearing to do any act in his capacity as such Member; or

(b) who being a Member of Parliament solicits or accepts any gratification as an inducement or a reward for his doing or forbearing to do any act in his capacity as such Member,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $100,000 or to imprisonment for a term not exceeding 7 years or to both.

[๑๘๗] มาตรา ๒ ของ Prevention of Corruption Act (Chapter 241) กำหนดนิยามของคำว่า "public body" ให้หมายถึง บริษัท คณะกรรมการ สภา หรือหน่วยงานหรือองค์กรอื่น ๆ ที่มีอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวกับสาธารณสุขหรือบริการสาธารณะ หรือที่มีหน้าที่ในบริหารจัดการเงินที่จัดเก็บมาตามบทบัญญัติของกฎหมาย คำพิพากษาในอดีตสะท้อนว่า กรอบของนิยามดังกล่าวค่อนข้างกว้าง โดยรวมถึงองค์กรอิสระที่ใช้งบประมาณของรัฐ และแม้แต่มหาวิทยาลัยแห่งชาติสิงคโปร์ (National University of Singapore) ก็ถูกตีความว่าเป็นหน่วยงานของรัฐ เนื่องจากมีภารกิจในการให้บริการสาธารณะ ซึ่งคือการศึกษา และมีอำนาจในการจัดเก็บค่าเล่าเรียนและบริหารเงินอุดหนุนที่มาจากเงินงบประมาณที่มาจากการเก็บภาษีของรัฐด้วย

[๑๘๘] Section 12. A person —

(a) who offers any gratification to any member of a public body as an inducement or reward for —

(i) the member's voting or abstaining from voting at any meeting of the public body in favour of or against any measure, resolution or question submitted to that public body;

(ii) the member's performing, or abstaining from performing, or his aid in procuring, expediting, delaying, hindering or preventing the performance of, any official act; or

(iii) the member's aid in procuring or preventing the passing of any vote or the granting of any contract or advantage in favour of any person; or

(b) who, being a member of a public body, solicits or accepts any gratification as an inducement or a reward for any such act, or any such abstaining, as is referred to in paragraph (a)(i), (ii) and (iii),

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $100,000 or to imprisonment for a term not exceeding 7 years or to both.

ข้อห้ามดังกล่าวแสดงให้เห็นว่าการให้ "ค่าน้ำร้อน น้ำชา (grease money)" เพื่อที่จะเร่งรัดกระบวนการขั้นตอนทางราชการนับเป็นพฤติกรรมที่เป็นการทุจริตคอร์รัปชั่นที่มีโทษทางอาญาด้วย จะสังเกตได้ว่า บทลงโทษในกรณีของการทุจริตคอร์รัปชั่นที่เกี่ยวกับสมาชิกรัฐสภาและเจ้าหน้าที่ของรัฐมีโทษจำคุกถึง ๗ ปี เทียบกับโทษจำคุกเพียง ๕ ปี ในกรณีของการทุจริตคอร์รัปชั่นทั่วไป ตามมาตรา ๕ และมาตรา ๖

นอกจากบทลงโทษทางแพ่งและทางอาญาแล้ว ในกรณีที่การให้สินบนเกิดขึ้นระหว่างลูกจ้างของบริษัทเอกชนและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เรียกว่าเป็น "ตัวแทน" นั้น มาตรา ๑๔ บัญญัติไว้ว่า บริษัทหรือรัฐในฐานะ "ตัวการ" สามารถเรียกค่าสินบนดังกล่าวคืนได้จากตัวแทนหรือจากบุคคลที่ให้สินบนกับตัวแทน[๑๘๙] ทั้งนี้ การดำเนินการดังกล่าวมิได้กระทบสิทธิของตัวการในการเรียกค่าเสียหายทางแพ่งจากตัวแทนของเขา มาตรานี้มีวัตถุประสงค์ในการอำนวยความสะดวกให้ตัวการ (เช่น หน่วยงานของรัฐ) ที่ได้รับความเสียหายจากการกระทำที่เป็นการทุจริตคอร์รัปชั่นของลูกจ้างสามารถเรียกคืนผลประโยชน์ใด ๆ ที่ผู้ที่กระทำผิดอาจได้รับ

ข) Corruption, Drug Trafficking, and Other Serious Crimes (Confiscation of Benefits) Act (Chapter 65A)

Corruption, Drug Trafficking, and Other Serious Crimes (Confiscation of Benefits) Act (Chapter 65A) มีการบังคับใช้ครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นกฎหมายว่าด้วยการทุจริตคอร์รัปชั่น การค้ายาเสพติด และอาชญากรรมร้ายแรงอื่น ๆ วัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้ คือ การต่อต้านการฟอกเงิน ซึ่งกฎหมายดังกล่าวมีการปรับปรุงครั้งล่าสุดในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เพื่อที่จะขยาย "ความผิดมูลฐาน (predicate offence)" ให้ครอบคลุมลักษณะของอาชญากรรมอื่น ๆ นอกเหนือจากการค้ายาเสพติด ในปัจจุบัน มีร่างกฎหมายดังกล่าวฉบับล่าสุดที่อยู่ระหว่างกระบวนการทางนิติบัญญัติ

การกระทำต้องห้ามที่เกี่ยวกับการฟอกเงินถูกระบุไว้ใน มาตรา ๒ แห่ง Corruption, Drug Trafficking, and Other Serious Crimes (Confiscation of Benefits) Act (Chapter 65A) ซึ่ง กำหนดนิยามของ "ความผิดร้ายแรง (serious offence)" หรือ "ความผิดมูลฐาน" ให้รวมถึงการค้ายา

---

[๑๘๙] Section 14.—(1) Where any gratification has, in contravention of this Act, been given by any person to an agent, the principal may recover as a civil debt the amount or the money value thereof either from the agent or from the person who gave the gratification to the agent, and no conviction or acquittal of the defendant in respect of an offence under this Act shall operate as a bar to proceedings for the recovery of that amount or money value.

(2) Nothing in this section shall be deemed to prejudice or affect any right which any principal may have under any written law or rule of law to recover from his agent any money or property.

เสพติดและอาชญากรรมที่ร้ายแรงอีก ๑๘๒ ประเภทที่ระบุไว้ใน Second Schedule ของกฎหมายฉบับนี้ เช่น การจี้เครื่องบิน การลักพาตัวเพื่อเรียกค่าไถ่ การปล้นสะดม การรับสินบนของข้าราชการ การทำลายเอกสารหลักฐานที่เป็นเท็จ การให้ที่หลบอาศัยแก่ผู้กระทำผิด การปลอมแปลงธนบัตรหรือเหรียญ เป็นต้น ซึ่งหมายความว่า การฟอกเงินที่ได้จากอาชญากรรมเหล่านี้จะสามารถติดตาม ตรวจสอบ และเรียกคืนได้ตามบทบัญญัติของกฎหมายนี้ มิฉะนั้นแล้วการดำเนินการดังกล่าวจะต้องเป็นไปตามประมวลกฎหมายอาญา เช่น การนำเงินที่ได้จากการค้ามนุษย์ การลักลอบขนและค้าของเถื่อน การกระทำผิดในตลาดหลักทรัพย์ เช่น การใช้ข้อมูลภายใน หรือการปั่นหุ้น ไปซื้อสินทรัพย์ในรูปแบบต่าง ๆ จะไม่ถือว่าเป็นการ "ฟอกเงิน" ตามกฎหมายฉบับนี้ เพราะการกระทำเหล่านี้ไม่ได้รวมอยู่ใน Second Schedule ของกฎหมายฉบับนี้

ลักษณะของการกระทำที่มีความผิดภายใต้กฎหมายฉบับนี้มี ๔ ประการดังนี้

(๑) การปกปิดหรืออำพรางทรัพย์สินไม่ว่าจะบางส่วนหรือทั้งหมดและโดยตรงหรือโดยอ้อมที่ได้จากการค้ายาเสพติด หรือการกระทำที่เป็นอาชญากรรม (มาตรา ๔๖ (๑) และมาตรา ๔๗ (๑))

(๒) การช่วยเหลือผู้กระทำผิดตามข้อ (๑) เพื่อหลบเลี่ยงการถูกลงโทษตามกฎหมาย หรือเพื่อที่จะปกปิดการมีอยู่ของทรัพย์สิน เช่น การที่เจ้าหน้าที่ธนาคารช่วยเหลือลูกค้าในการรับเงินที่ได้จากอาชญากรรมและโอนเงินออกนอกประเทศสิงคโปร์ เป็นต้น โดยมีเงื่อนไขว่าบุคคลดังกล่าวจะต้อง "รู้ (know)" หรือ "มีเหตุผลที่ควรที่จะเชื่อได้ว่า (reasonable grounds to believe)" เงินที่ลูกค้ารับและโอนนั้นเป็นเงินที่ผิดกฎหมาย (มาตรา ๔๖ (๒) และมาตรา ๔๗ (๒)) ตัวอย่างเช่น การที่พนักงานธนาคารพาณิชย์ช่วยเหลือลูกค้าในการเปิดบัญชีเพื่อรับเงินที่ได้มาจากการกระทำที่ผิดกฎหมาย และในการโอนย้ายเงินดังกล่าวไปต่างประเทศ เป็นต้น หรือ การที่ทนายความในสำนักงานกฎหมายรับเป็นตัวแทนของลูกค้าเพื่อซื้อทรัพย์สินที่มีมูลค่าสูง เช่น เรือยอชท์ เป็นต้น การที่พนักงานธนาคารหรือทนายความจะสามารถพ้นความผิดได้นั้น จะต้องพิสูจน์ได้ว่าตนได้ปฏิบัติตาม "แนวปฏิบัติ" ของธุรกิจนั้น ๆ เช่น ในกรณีของพนักงานธนาคารจะต้องปฏิบัติตาม "แนวทางในการป้องกันการฟอกเงิน (Prevention of Money Laundering Guidelines) ของธนาคารกลาง หรือในกรณีของทนายความนั้น ก็ต้องปฏิบัติตามแนวปฏิบัติในลักษณะเดียวกันของสภาทนายความ เป็นต้น

(๓) การซื้อทรัพย์สินที่ "รู้" หรือ "มีเหตุผลที่ควรที่จะเชื่อได้ว่า" เป็นทรัพย์สินที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย (มาตรา ๔๖ (๓) และมาตรา ๔๗ (๓)) เช่น การซื้อเพชรในราคาที่ต่ำกว่าตลาดอย่างมากจากผู้ค้ายาเสพติด เป็นต้น

(๔) การช่วยเหลือในการฟอกเงิน โดยมีการทำความตกลงกับผู้ค้ายาเสพติดหรือผู้ที่ประกอบอาชญากรรมร้ายแรง เพื่อให้ผู้กระทำผิดดังกล่าวสามารถรักษาอำนาจในการครอบครองทรัพย์สินที่ได้มาโดยมิชอบ เช่น อำพรางทรัพย์สิน โอนทรัพย์สินให้นอมินี หรือโอนออกนอกประเทศ

เป็นต้น การกระทำในข้อนี้แตกต่างจากข้อ (๒) ตรงที่ ในกรณีนี้ต้องมีการพิสูจน์ว่ามีการตกลงกันล่วงหน้า เช่น มีหลักฐานเกี่ยวกับการจ่ายค่าจ้าง (commission) ตามมาตรา ๔๓ (๔) และมาตรา ๔๔ (๔) อนึ่ง การที่ผู้ถูกกล่าวหาจะพ้นความรับผิดจากข้อนี้ได้นั้น จะต้องพิสูจน์ว่า (๑) ไม่รู้ และไม่มีเหตุผลที่ควรเชื่อได้ว่าความตกลงนั้นเกี่ยวข้องกับการฟอกเงินที่ได้มาโดยผิดกฎหมาย (๒) ไม่รู้ และไม่มีเหตุผลที่ควรเชื่อได้ว่าความตกลงนั้นอำนวยความสะดวกให้ผู้กระทำผิดสามารถครอบครองทรัพย์สินหรือผลประโยชน์ที่ได้มาโดยผิดกฎหมายได้ (๓) ได้พยายามที่จะแจ้งเบาะแสแก่เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานที่รับผิดชอบ หากแต่มีข้ออ้างที่สมเหตุสมผลที่ทำให้ไม่สามารถดำเนินการได้ หรือ (๔) ได้แจ้งแก่บุคคลที่รับผิดชอบในบริษัท เช่น เจ้าหน้าที่ที่ดูแลเรื่องการปฏิบัติตามกฎระเบียบภายในของบริษัท หรือเจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบเรื่องกฎหมายฟอกเงิน เป็นต้น

การกระทำผิดตามมาตรา ๔๓ ถึงมาตรา ๔๖ ในกรณีที่เป็นบุคคลธรรมดา มีโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ในกรณีที่ผู้กระทำผิดเป็นนิติบุคคล มีโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์[๑๙๐]

นอกจากการกระทำที่เกี่ยวกับการฟอกเงินโดยตรงแล้ว กฎหมายฉบับนี้ยังห้ามมิให้ผู้ที่รู้ว่ากำลังมีการตรวจสอบการกระทำที่อาจผิดกฎหมายฉบับนี้ เช่น พนักงานธนาคาร หรือ ทนายความกระทำการใดที่ทำให้ผู้ต้องหาไหวตัว (tipping-off offense) เช่น ในกรณีที่พนักงานธนาคารแจ้งลูกค้าว่ากำลังถูกตรวจสอบบัญชีอยู่ (มาตรา ๔๘ (๑) และมาตรา ๔๘ (๒)) ดังนั้น พนักงานธนาคาร นักกฎหมาย และผู้ประกอบวิชาชีพที่เกี่ยวข้องจะต้องระมัดระวังในกรณีที่ได้รับทราบ หรือมีเหตุอันควรจะทราบว่า มีการสืบสวนกรณีการฟอกเงินโดยหน่วยงานภาครัฐ โดยจะต้องไม่แจ้งข้อมูลดังกล่าวต่อผู้ที่กำลังถูกสอบสวน เพราะอาจมีความผิดหากการแจ้งดังกล่าวกลายเป็นอุปสรรคต่อการสืบสวนกรณีการฟอกเงิน ตัวอย่างเช่น หากพนักงานธนาคารทราบว่ากำลังมีการตรวจสอบบัญชีของลูกค้ารายหนึ่งซึ่งต้องสงสัยว่ามีความเกี่ยวข้องกับการฟอกเงิน และลูกค้าที่เป็นเจ้าของบัญชีดังกล่าวติดต่อพนักงานธนาคารเพื่อขอให้ดำเนินการโอนเงินในบัญชีออกนอกประเทศ พนักงานธนาคารดังกล่าวจะไม่สามารถดำเนินการตามคำขอของลูกค้าได้ แต่ก็ไม่สามารถแจ้งลูกค้าถึงเหตุผลที่แท้จริงได้

---

[๑๙๐] Section 47.(6) Any person who commits an offence under this section shall be liable on conviction —

(a) if the person is an individual, to a fine not exceeding $500,000 or to imprisonment for a term not exceeding 10 years or to both; or

(b) if the person is not an individual, to a fine not exceeding $1 million.

อย่างไรก็ดี มาตรา ๔๘ (๓) ได้ให้ข้อยกเว้นแก่ที่ปรึกษาทางกฎหมายและทนายความหรือพนักงานของนักกฎหมายที่จะแจ้งให้ลูกค้าทราบ หากการดำเนินการดังกล่าวเป็นไปตามหน้าที่ของวิชาชีพ ตัวอย่างเช่น สำนักงานกฎหมายแห่งหนึ่งตกลงที่จะว่าความให้ลูกค้าที่เกี่ยวข้องกับข้อหาการค้ายาเสพติด ทนายความที่รับผิดชอบสามารถแจ้งให้ลูกค้าทราบได้ว่าสำนักงานปราบปรามยาเสพติดได้ติดต่อมาขอรายละเอียดของข้อมูลเกี่ยวกับลูกค้าดังกล่าวจากสำนักงานทนายความ อย่างไรก็ดี หากการแจ้งข้อมูลดังกล่าวเป็นการช่วยเหลือให้ลูกค้ากระทำการที่ผิดกฎหมายก็จะไม่ได้รับการยกเว้น

การแจ้งเตือนผู้ที่กระทำผิดให้ไหวตัวมีโทษปรับไม่เกิน ๓๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

การรายงาน "ธุรกรรมที่น่าสงสัย (suspicious transaction)" ถูกระบุไว้ในมาตรา ๓๙ (๑) ว่า บุคคลใดที่รู้ หรือมีเหตุอันควรที่จะสงสัยว่าสินทรัพย์ใด ๆ ไม่ว่าบางส่วนหรือทั้งหมด โดยตรงหรือโดยอ้อม (ก) เป็นสินทรัพย์ที่ได้มาจากธุรกรรมที่อาจเกี่ยวโยงกับการค้ายาเสพติดหรืออาชญากรรม (ข) เป็นสินทรัพย์ที่เกี่ยวโยง หรืออาจเกี่ยวโยงกับการค้ายาเสพติดหรืออาชญากรรม หรือ (ค) เป็นสินทรัพย์ที่มีเจตนานำไปใช้ในธุรกรรมที่อาจเกี่ยวโยงกับการค้ายาเสพติด หรืออาชญากรรม จะต้องเปิดเผยหรือแจ้งข้อมูลหรือข้อสงสัยต่อ "เจ้าหน้าที่รายงานธุรกรรมที่น่าสงสัย (Suspicious Transaction Reporting Officer)" โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะสามารถกระทำได้ การละเลยที่จะปฏิบัติดังกล่าวมีโทษปรับ ๒๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์[๑๙๑]

---

[๑๙๑] Section 39.—(1) Where a person knows or has reasonable grounds to suspect that any property —

(a) in whole or in part, directly or indirectly, represents the proceeds of;

(b) was used in connection with; or

(c) is intended to be used in connection with,

any act which may constitute drug dealing or criminal conduct, as the case may be, and the information or matter on which the knowledge or suspicion is based came to his attention in the course of his trade, profession, business or employment, he shall disclose the knowledge or suspicion or the information or other matter on which that knowledge or suspicion is based to a Suspicious Transaction Reporting Officer as soon as is reasonably practicable after it comes to his attention.

(1A) For the avoidance of doubt, where the property referred to in subsection (1) is the subject of a transaction, the person referred to in that subsection shall make the disclosure referred to in that subsection regardless of whether the transaction was completed. (2) Any person who contravenes subsection (1) shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $20,000.

บทบัญญัติดังกล่าวแสดงว่า ภาระในการรายงานธุรกรรมที่น่าสงสัยนั้น มิได้จำกัดเฉพาะกรณีธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับ "เงินสกปรก" ที่ได้มาจากการค้ายาเสพติดและอาชญากรรมอื่น ๆ หากรวมถึงธุรกรรมที่เกี่ยวข้องกับ "เงินสะอาด" หากแต่มีเจตนาที่จะนำไปใช้ใน "ธุรกรรมที่สกปรก" ด้วย

เนื่องจากผู้ที่เกี่ยวข้องกับการฟอกเงิน เช่น พนักงานธนาคารหรือทนายความมีความรับผิดชอบในการปกปิดข้อมูลของลูกค้าตามกฎหมาย จรรยาบรรณวิชาชีพ หรือสัญญา การที่กฎหมายกำหนดให้บุคคลเหล่านี้แจ้งเบาะแสธุรกรรมที่น่าสงสัยของลูกค้าตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ทำให้ต้องมีการกำหนดข้อยกเว้นหน้าที่ในการรักษาความลับของลูกค้าตามกฎหมายอื่น ๆ เพื่อคุ้มครองผู้แจ้งเบาะแสตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๓๙ (๖) อนึ่ง ข้อยกเว้นดังกล่าวจำกัดเฉพาะการรายงานธุรกรรมที่เกี่ยวกับการค้ายาเสพติดหรือการกระทำที่เป็นอาชญากรรม (criminal conduct) เท่านั้น ไม่รวมถึงการกระทำที่มีความผิดทางแพ่ง เช่น การหลบเลี่ยงภาษี เป็นต้น

ในกรณีของทนายความนั้น มาตรา ๓๙ (๔) กำหนดว่า ทนายความไม่มีภาระที่ต้องเปิดเผยข้อมูลที่เป็นการแลกเปลี่ยนกันระหว่างลูกค้ากับทนายความ[๑๙๒] ซึ่งหมายถึง การสื่อสารข้อมูลระหว่างทนายกับลูกค้า เช่น คำปรึกษาทางกฎหมาย หรือการสื่อสารที่เกี่ยวโยงกับกระบวนการทางกฎหมาย (legal proceedings) และเอกสารที่เกี่ยวข้อง แต่ข้อยกเว้นดังกล่าวจะไม่สามารถนำมาใช้ได้ หากมีการเรียกข้อมูลในกระบวนการของศาลในกรณีที่ลูกค้าถูกดำเนินคดีอาญา

นอกจากนี้ มาตรา ๓๙ (๑) ยังกำหนดให้ผู้แจ้งเบาะแสไม่ต้องรับผิดต่อความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ลูกค้าจากการเปิดเผยข้อมูล และมาตรา ๔๓ (๓) และมาตรา ๔๓ (๔) ยังกำหนดให้ผู้ที่เกี่ยวข้องกับการฟอกเงินที่ไหวตัวทันและแจ้งเบาะแสเกี่ยวกับประกอบธุรกรรมที่เกี่ยวกับทรัพย์สิน กองทุน หรือการลงทุนที่เกี่ยวโยงกับการการค้ายาเสพติดและการกระทำอาชญากรรม ไม่ต้องรับผิดตามข้อกำหนดของสัญญา กฎหมาย หรือมาตรฐานจรรยาบรรณวิชาชีพใด ๆ

การดำเนินการทางกฎหมายต่อพฤติกรรมที่เป็นการฟอกเงินมี ๓ ประการ ประการแรก คือ การสั่งอายัดทรัพย์ (มาตรา ๑๕ ถึงมาตรา ๑๖) เมื่อมีการดำเนินคดีกับผู้ถูกกล่าวหาแล้ว และ

---

[๑๙๒] Section 39. (4) Nothing in subsection (1) or (2) makes it an offence —

(a) for an advocate and solicitor, or an interpreter or other person who works under the supervision of an advocate and solicitor, to fail to disclose any information or other matter which is an item subject to legal privilege;

(b) for a legal counsel acting as such for his employer, or an interpreter or other person who works under the supervision of the legal counsel, to fail to disclose any information or other matter concerning the employer which is an item subject to legal privilege; or

(c) for an arbitrator to fail to disclose any information or other matter which came to his attention in the course of any arbitral proceedings in which he acted as an arbitrator.

เมื่อศาลมีเหตุที่ควรเชื่อได้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวมาจากการค้ายาเสพติดและอาชญากรรม ประการที่สอง คือ การสั่งให้ผลประโยชน์ต่าง ๆ ที่เกิดจากทรัพย์สิน เช่น ค่าเช่า ดอกเบี้ย หรือ เงินปันผล ต้องส่งเป็นรายได้แผ่นดิน (Charging order) โดยผู้ถูกกล่าวหายังคงความเป็นเจ้าของ ทรัพย์สินดังกล่าวอยู่ ประการที่สาม คือ การยึดทรัพย์ (confiscation) ซึ่งจะกระทำได้ต่อเมื่อ ศาลได้ตัดสินแล้วว่าผู้ถูกกล่าวหาได้กระทำความผิดจริงเท่านั้น ซึ่งต่างจาก Charging order ซึ่ง สามารถบังคับได้ แม้ยังไม่มีคำพิพากษา

ร่างกฎหมาย Corruption, Drug Trafficking, and Other Serious Crimes (Confiscation of Benefits) Act (Chapter 65A) ฉบับล่าสุดที่อยู่ระหว่างกระบวนการทางนิติบัญญัตินั้น มีประเด็นที่ได้รับการแก้ไขปรับปรุง ดังนี้

- กำหนดให้การหลบเลี่ยงกฎหมายภาษีสรรพากรต่างประเทศถือเป็น ความผิดมูลฐาน แม้บทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพากรจะต่างกับ กฎหมายในสิงคโปร์ก็ดี
- เพิ่มการรายงานการเคลื่อนย้ายเงินสดสำหรับบุคคลที่ประกอบธุรกรรม ที่เกี่ยวกับการซื้อขายด้วยเงินสด
- เพิ่มอำนาจของหน่วยงานรับรายงานธุรกรรมที่น่าสงสัยให้มีอำนาจในการเรียก ข้อมูลเพื่อตรวจสอบข้อมูลในรายงาน
- เพิ่มข้อยกเว้นจากภาระในการเปิดเผยข้อมูลลูกค้าให้แก่ที่ปรึกษากฎหมายของ บริษัทเช่นเดียวกับทนายความในสำนักกฎหมาย

กล่าวโดยสรุป กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันการทุจริตคอร์รัปชั่นในสิงคโปร์มีขอบเขต การบังคับใช้ที่กว้าง และมีการบังคับใช้อย่างเข้มงวด ในอดีตที่ผ่านมามีบริษัทต่างชาติจำนวนมากที่ ถูกพิพากษาว่าได้ทำการละเมิดกฎหมายฉบับนี้ ตัวอย่างเช่น ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ พนักงานของบริษัท Ikea สาขาสิงคโปร์ที่มีตำแหน่งเป็นผู้บริหารการจัดซื้อจัดจ้างบริการด้านอาหารได้รับสินบนจากบริษัท ที่เป็นผู้ให้บริการอาหารภายในห้างจำหน่ายเฟอร์นิเจอร์ข้ามชาติที่มีชื่อเสียงดังกล่าวเป็นเวลาต่อเนื่อง ถึง ๗ ปี คือตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ จนถึงปี พ.ศ. ๒๕๕๒ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๒.๔ ล้าน ดอลลาร์สิงคโปร์ ในคดีดังกล่าว ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาให้บริษัทที่ให้บริการอาหารมีความผิดตามมาตรา ๖ (ข) แห่ง Prevention of Corruption Act (Chapter 241) ในการให้สินบนแก่ตัวแทนของบริษัท โดยมีโทษปรับ ๑๘๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ และโทษจำคุก ๔๐ สัปดาห์ แม้กรณีดังกล่าวมิได้เกี่ยวข้องกับผู้บริหาร ของบริษัทที่เป็นชาวต่างชาติ หากแต่คดีดังกล่าวทำให้บริษัทข้ามชาติดังกล่าวเสียภาพพจน์ ดังนั้น

ธุรกิจต่างชาติที่ไปประกอบกิจการในสิงคโปร์จึงต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการติดสินบนในการประกอบธุรกรรมกับผู้จัดจำหน่าย (supplier) ด้วย ไม่เพียงแต่การติดต่อกับราชการเท่านั้น[๑๙๓]

๓.๕.๒ สวัสดิการข้าราชการ[๑๙๔]

สวัสดิการข้าราชการในสิงคโปร์สามารถแบ่งออกเป็น ๒ ประเภท ดังนี้

(๑) สวัสดิการที่เป็นเงิน ระบบราชการของสิงคโปร์ใช้อัตราเงินเดือนตามสภาพตลาด ซึ่งหมายความว่า อัตราเงินเดือนของผู้ที่ทำงานในภาครัฐจะอยู่ในระดับเดียวกับผู้ที่ทำงานในภาคเอกชนที่มีทักษะและตำแหน่งเท่ากัน เพื่อดึงดูดผู้ที่มีความสามารถให้เข้ามาทำงานให้กับประเทศ นอกจากนี้ อัตราเงินเดือนยังเพิ่มขึ้นตามความสามารถและประสิทธิภาพในการทำงาน และยังมีความยืดหยุ่นโดยมีการพิจารณาให้เงินพิเศษ (bonus) เป็นระยะตามการเปลี่ยนแปลงในตลาด

(๒) สวัสดิการที่ไม่ใช่เงิน ได้แก่

- วันหยุด เช่น ลาพักร้อน (เป็นระยะเวลา ๑๔ - ๑๘ วัน ต่อปี ขึ้นอยู่กับหน่วยงาน) ลาคลอด (๑๖ สัปดาห์) ลาป่วย (๖๐ วัน หากต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล และ ๑๔ วัน หากไม่ต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล) และลาเพื่อแต่งงาน (๓ วัน โดยต้องเป็นการแต่งงานตามกฎหมาย)
- ค่ารักษาพยาบาล โดยรัฐบาลจ่ายเงินสมทบ Central Provident Fund (CPF) อีกร้อยละ ๑ และยังให้เงินอุดหนุน (subsidy) ค่ารักษาพยาบาลทุกปี ปีละ ๕๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หากปีใดไม่ได้ใช้ค่ารักษาพยาบาล เงินอุดหนุนดังกล่าวจำนวน ๓๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ จะถูกส่งเข้าบัญชี Medisave และที่เหลืออีก ๑๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ จะเก็บเอาไว้ให้เบิกชดเชยค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวกับสุขภาพทั่วไป
- ค่าทันตกรรม สามารถเบิกได้ไม่เกินร้อยละ ๘๕ ของค่ารักษาทั้งหมด แต่ต้องไม่เกิน ๑๒๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อปี

---

[๑๙๓] Wilson Ang, " Letting the Deal Through – Anti-corruption in Singapore," http://www.nortonrosefulbright.com/knowledge/publications/113733/getting-the-deal-through-anti-corruption-regulation-in-singapore-2014 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

[๑๙๔] Prime Minister's Office Singapore, "Careers@Government," http://www.careers.gov.sg/Careers/Reasons+to+Join/ (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

- ประกันชีวิตตามโครงการ Public Officers Group Insurance ซึ่งให้ความคุ้มครองที่ครอบคลุมถึงคนในครอบครัว และมีอัตราค่าเบี้ยประกันที่ต่ำ
- ทุนการศึกษา และการฝึกอบรมต่าง ๆ

รัฐบาลสิงคโปร์ยังได้มีการประกาศตำแหน่งว่างตามหน่วยงานต่าง ๆ บนเว็ปไซต์เฉพาะชื่อ http://www.careers.gov.sg/ ซึ่งผู้ที่สนใจทำงานในภาครัฐสามารถเข้าไปค้นหาตำแหน่งงานที่สนใจได้

๓.๕.๓ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

ในหัวข้อนี้จะนำเสนอโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการ ๒ หน่วยงาน ได้แก่ Prime Minister's Office (PMO) และ Corruption Practices Investigation Bureau (CPIB)

(ก) Prime Minister's Office (PMO)

Prime Minister's Office (PMO) หรือสำนักนายกรัฐมนตรีของสิงคโปร์ มีหน้าที่บริหารจัดการกระทรวงและเรื่องที่เกี่ยวกับการเมืองทั้งหมด เช่น คณะรัฐมนตรี การเลือกตั้ง และการปราบปรามการทุจริตคอร์รัปชั่น PMO นำโดยนายกรัฐมนตรีซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจฝ่ายบริหารแทนประธานาธิบดีที่เป็นผู้นำสูงสุดของประเทศ

โครงสร้างของ PMO ประกอบด้วยหน่วยงาน ๗ หน่วยงาน ดังต่อไปนี้[๑๙๕]

(๑) สำนักงานสืบสวนการทุจริตคอร์รัปชั่น (Corrupt Practices Investigation Bureau - CPIB) ซึ่งจะลงรายละเอียดต่อไปในด้านล่างของส่วนนี้

(๒) กรมการเลือกตั้ง (Elections Department)

(๓) สำนักเลขาธิการการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศแห่งชาติ (National Climate Change Secretariat)

(๔) กองข้าราชการ (Public Service Division) ซึ่งจะนำเสนอต่อไปในส่วนที่ ๓.๙

(๕) กองประชากรและผู้มีความสามารถแห่งชาติ (National Population and Talent Division)

---

[๑๙๕] Prime Minister's Office Singapore, "About Prime Minister's Office," http://www.pmo.gov.sg/about-prime-ministers-office (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

(๖) มูลนิธิเพื่อการวิจัยแห่งชาติ (National Research Foundation)

(๗) สำนักเลขาธิการประสานงานความมั่นคงแห่งชาติ (National Security Coordination Secretariat)

อำนาจหน้าที่หลักของ PMO คือ สนับสนุนการทำงานของนายกรัฐมนตรีในด้านต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

(๑) ประสานงานระหว่างกระทรวงต่าง ๆ โดยเชื่อมโยงนโยบายของแต่ละกระทรวงและกำหนดทิศทางของนโยบายประเทศ

(๒) ขจัดการทุจริตคอร์รัปชั่น และเตรียมความพร้อมในการเลือกตั้ง

(๓) ดำเนินงานที่เกี่ยวกับยุทธศาสตร์งานวิจัย นวัตกรรม และวิสาหกิจระดับชาติ

(๔) เสริมสร้างความมั่นคงของประเทศ

(๕) กำกับดูแลโครงการระหว่างกระทรวงต่าง ๆ

(๖) ออกนโยบายที่จะก่อให้เกิดประสิทธิภาพและการพัฒนาในระบบราชการ

(ข) Corruption Practices Investigation Bureau (CPIB)

Corruption Practices Investigation Bureau (CPIB) หรือ สำนักงานสืบสวนการทุจริตคอร์รัปชั่น ถูกก่อตั้งขึ้นในฐานะหน่วยงานอิสระ (independent body) ภายใต้สำนักนายกรัฐมนตรี (PMO) ในปี พ.ศ. ๒๔๙๕ โดยมีอำนาจหน้าที่ตามกฎหมาย Prevention of Corruption Act (Chapter 241) วัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง CPIB คือ เพื่อป้องกันการทุจริตคอร์รัปชั่นในภาครัฐและภาคเอกชน[๑๙๖] ก่อนหน้านี้ งานด้านการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นเป็นความรับผิดชอบของหน่วยงานขนาดเล็กภายใต้กองกำลังตำรวจ (Singapore Police Force) ที่มีงบประมาณและบุคลากรไม่เพียงพอสำหรับการสืบสวนคดีทุจริตคอร์รัปชั่น ซึ่งส่งผลต่อความน่าเชื่อถือของหน่วยงานในสายตาประชาชน[๑๙๗]

โครงสร้างของ CPIB ประกอบด้วย ๓ ฝ่าย ดังต่อไปนี้[๑๙๘]

---

[๑๙๖] อ้างแล้ว.

[๑๙๗] Corruption Practices Investigation Bureau, “Our History,” https://www.cpib.gov.sg/about-us/our-history (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

[๑๙๘] Corruption Practices Investigation Bureau, “Organisation Structure,” https://www.cpib.gov.sg/about-us/organisation-structure (สืบค้นเมื่อ ๑๕ กันยายน ๒๕๕๘).

(๑) ฝ่ายปฏิบัติการ (Operational Department)

(๒) ฝ่ายองค์กรสัมพันธ์ (Corporate Affairs Department)

(๓) ฝ่ายสืบสวน (Investigation Department)

อำนาจหน้าที่ของ CPIB ตามกฎหมาย Prevention of Corruption Act (Chapter 241) มีดังนี้

(๑) อำนาจในการจับกุม (Power of arrest) ตามมาตรา ๑๕[๑๙๙] ซึ่งให้อำนาจผู้อำนวยการสำนักงานสืบสวนการทุจริตคอร์รัปชั่น (Director of CPIB) หรือพนักงานสืบสวนพิเศษ (special investigator) สามารถจับกุมโดยไม่มีหมาย บุคคลใดก็ตามที่เกี่ยวข้องกับความผิดตามกฎหมาย Prevention of Corruption Act (Chapter 241) หรือบุคคลใดก็ตามที่ถูกร้องเรียน หรือมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือ หรือมีเหตุให้สงสัยว่าเกี่ยวข้องกับความผิดภายใต้กฎหมายดังกล่าว

(๒) อำนาจในการสืบสวน (Power of investigation) ตามมาตรา ๑๗[๒๐๐] ซึ่งให้อำนาจผู้อำนวยการสำนักงานสืบสวนการทุจริตคอร์รัปชั่น หรือพนักงานสืบสวนพิเศษในการสืบสวนเทียบเท่ากับตำรวจ ในกรณีดังต่อไปนี้

- ความผิดตามมาตรา ๑๖๕ และมาตรา ๒๑๓ ถึงมาตรา ๒๑๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา หรือการสมคบคิดเพื่อกระทำ หรือความพยายามที่จะกระทำ หรือการยุยงให้ผู้อื่นกระทำความผิดดังกล่าว

- ความผิดตามกฎหมาย Prevention of Corruption Act (Chapter 241)

---

[๑๙๙] Section 15.—(1) The Director or any special investigator may without a warrant arrest any person who has been concerned in any offence under this Act or against whom a reasonable complaint has been made or credible information has been received or a reasonable suspicion exists of his having been so concerned.

(2) The Director or a special investigator arresting a person under subsection (1) may search such person and take possession of all articles found upon him which there is reason to believe were the fruits or other evidence of the crime, provided that no female shall be searched except by a female.

(3) Every person so arrested shall be taken to the Corrupt Practices Investigation Bureau or to a police station.

[๒๐๐] Section 17.—(1) In any case relating to the commission —

(a) of an offence under section 165 or under sections 213 to 215 of the Penal Code [Cap. 224], or of any conspiracy to commit, or of any attempt to commit, or of any abetment of such an offence;

(b) of an offence under this Act; or

(c) of any seizable offence under any written law which may be disclosed in the course of an investigation under this Act, the Director or a special investigator may, without the order of the Public Prosecutor, exercise all or any of the powers in relation to police investigations into any offence given by the Criminal Procedure Code:

- ความผิดตามกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรอื่นใด ที่อาจถูกเปิดเผยระหว่างการสืบสวนภายใต้กฎหมาย Prevention of Corruption Act (Chapter 241)

อนึ่ง พนักงานอัยการอาจมีคำสั่งตามมาตรา ๑๘[๒๐๑] อนุมัติให้ผู้อำนวยการสำนักงานสืบสวนการทุจริตคอร์รัปชั่น หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจดำเนินการสืบสวนบัญชีต่าง ๆ เช่น บัญชีธนาคาร บัญชีค่าใช้จ่าย หรือตู้นิรภัยของธนาคาร และมีอำนาจในการขอให้บุคคลเปิดเผยข้อมูล หรือบัญชี หรือเอกสาร หรือสิ่งใดที่พนักงานสืบสวนร้องขอ

(๓) อำนาจในการเข้าค้นและการยึดทรัพย์ (Power of search and seizure) ตามมาตรา ๒๒[๒๐๒] ซึ่งให้อำนาจผู้อำนวยการสำนักงานสืบสวนการทุจริตคอร์รัปชั่นในการออกคำสั่ง

---

[๒๐๑] Section 18.—(1) Notwithstanding anything in any other law, the Public Prosecutor, if satisfied that there are reasonable grounds for suspecting that an offence under this Act has been committed, may, by order, authorise the Director or any police officer of or above the rank of assistant superintendent named in such order or a special investigator so named to make an investigation in the matter in such manner or mode as may be specified in that order. The order may authorise the investigation of any bank account, share account, purchase account, expense account or any other account, or any safe deposit box in any bank, and shall be sufficient authority for the disclosure or production by any person of all or any information or accounts or documents or articles as may be required by the officer so authorised.

(2) Any person who fails to disclose such information or to produce such accounts or documents or articles to the person so authorised shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $2,000 or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

[๒๐๒] 22.—(1) Whenever it appears to any Magistrate or to the Director upon information and after such inquiry as he thinks necessary that there is reasonable cause to believe that in any place there is any document containing any evidence of, or any article or property relating to —

(a) the commission of an offence under this Act, or under sections 161 to 165, or 213 to 215, of the Penal Code [Cap. 224]; or

(b) a conspiracy to commit, or any attempt to commit, or an abetment of any such offence,

the Magistrate or the Director may, by warrant directed to any special investigator or police officer not below the rank of inspector empower the special investigator or police officer to enter that place by force if necessary and to search, seize and detain any such document, article or property.

(2) Whenever it appears to any special investigator or any police officer not below the rank of inspector that there is reasonable cause to believe that in any place there is concealed or deposited any document containing any evidence of, or any article or property relating to —

(a) the commission of an offence under this Act, or under sections 161 to 165, or 213 to 215, of the Penal Code; or

(b) a conspiracy to commit, or an attempt to commit, or an abetment of any such offence,

and the special investigator or police officer has reasonable grounds for believing that by reason of the delay in obtaining a search warrant the object of the search is likely to be frustrated, he may exercise in and in respect of that place all the

ให้พนักงานสืบสวนพิเศษ หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเข้าค้นสถานที่เพื่อค้นหา และอายัดทรัพย์สินเอกสาร หรือสิ่งของ หากมีเหตุให้เชื่อว่าเป็นหลักฐานของความผิดตามกฎหมาย Prevention of Corruption Act (Chapter 241) หรือความผิดตามมาตรา ๑๖๑ ถึงมาตรา ๑๖๕ หรือมาตรา ๒๑๓ ถึงมาตรา ๒๑๕ แห่งประมวลกฎหมายอาญา

จะเห็นได้ว่า อำนาจหน้าที่ของ CPIB นั้นครอบคลุมทั้งกระบวนการสืบสวนคดีทุจริตคอร์รัปชั่น ตั้งแต่การสืบสวนสอบสวน การเข้าค้นหาหลักฐาน จนไปถึงการจับกุมผู้ที่มีเหตุและหลักฐานให้เชื่อว่ากระทำการทุจริตคอร์รัปชั่น ซึ่งไม่จำกัดเฉพาะภาครัฐ แต่ยังรวมถึงการทุจริตในภาคเอกชนด้วย

โดยสรุป เช่นเดียวกับด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสาร รัฐบาลสิงคโปร์อาศัยหน่วยงานของรัฐในการเพิ่มศักยภาพของระบบราชการเป็นหลัก กฎหมายที่เกี่ยวข้องจึงเป็นกฎหมายที่จัดตั้งและให้อำนาจหน่วยงานที่รัฐบาลตั้งขึ้นมาเพื่อรับผิดชอบด้านต่าง ๆ ซึ่งการที่ประเทศสิงคโปร์สามารถมอบหมายความรับผิดชอบให้หน่วยงานรัฐดำเนินการได้อย่างมีประสิทธิภาพก็เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่ระบบราชการของสิงคโปร์มีระดับการทุจริตคอร์รัปชั่นน้อย โดยรัฐบาลมีการใช้มาตรการทั้งแบบอ่อน คือ การให้สวัสดิการที่ไม่น้อยกว่าภาคเอกชน และแบบแข็ง คือ การมีหน่วยงานด้านการต่อต้านการทุจริตคอร์รัปชั่นที่มีอำนาจหน้าที่ครอบคลุมด้วย

๓.๖ กฎหมายเกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิต

เป็นที่ทราบดีว่า ประเทศสิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรธรรมชาติ และทรัพยากรที่สำคัญที่สุดของสิงคโปร์ก็คือ ทรัพยากรมนุษย์ ซึ่งนอกจากกระทรวงสาธารณสุขของสิงคโปร์ (Ministry of Health - MOH) ซึ่งเป็นหน่วยงานหลักที่รับผิดชอบด้านสุขภาพของประชาชนในประเทศแล้ว สวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิตอื่น ๆ ที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยงานอื่นก็มีความสำคัญต่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อสิงคโปร์กำลังเข้าสู่การเป็นสังคมผู้สูงอายุ (aging society) ซึ่งเป็นความท้าทายทั้งทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับสวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิตของสิงคโปร์ โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๕ หัวข้อ ได้แก่ การดูแลผู้สูงอายุ การดูแลคนยากไร้

---

powers mentioned in subsection (1) in as full and ample a manner as if he were empowered to do so by warrant issued under that subsection.

การคุ้มครองความปลอดภัยในอาหาร การคุ้มครองคุณภาพชีวิต และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการสังคมและการคุ้มครองคุณภาพชีวิต

๓.๖.๑ การดูแลผู้สูงอายุ

เดิมทีนั้นการดูแลรักษาผู้สูงวัยจะใช้งบประมาณประจำปี แต่เนื่องจากค่าใช้จ่ายดังกล่าวเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วและมีแนวโน้มก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อความมั่นคงทางการคลังในระยะยาว รัฐบาลสิงคโปร์จึงตระหนักถึงภาระทางการคลังที่จะเกิดขึ้นจากการที่สิงคโปร์กำลังเปลี่ยนผ่านเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ จึงได้ออกกฎหมาย Medical and Elderly Care Endowment Schemes Act (Chapter 173A) ในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เพื่อจัดตั้งกองทุนดูแลผู้สูงอายุ (Eldercare Fund) ซึ่งเป็นแหล่งเงินในการอุดหนุนการดำเนินการของบ้านพักคนชรา ซึ่งดำเนินการในรูปแบบขององค์กรที่ไม่แสวงหากำไรที่ขึ้นทะเบียนเป็นหน่วยงานการกุศลที่เรียกว่า Voluntary Welfare Organizations (VWOs) โดยในเบื้องต้น รัฐบาลได้ให้เงิน ๒๐๐ ล้าน ดอลลาร์สิงคโปร์เป็นทุนแรกเริ่ม เพื่อให้กองทุนดังกล่าวสามารถนำไปลงทุนสร้างรายได้เพื่อนำมาใช้ดูแลผู้สูงอายุ และให้เงินอุดหนุนจากงบประมาณเป็นระยะจนกระทั่งกองทุนสามารถสะสมทุนได้ถึง ๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์สิงคโปร์ ซึ่งจะทำให้รายได้จากกองทุนเพียงพอในการใช้ดูแลผู้สูงอายุโดยไม่ต้องพึ่งพาเงินอุดหนุนจากงบประมาณอีกต่อไป

Medical and Elderly Care Endowment Schemes Act (Chapter 173A) มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการบริหารจัดการของ ๒ กองทุน คือ กองทุนรักษาพยาบาล (Medifund) ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการให้เงินอุดหนุนในการรักษาพยาบาลแก่ผู้ที่มีรายได้น้อย และกองทุนดูแลผู้สูงอายุ (Eldercare Fund) ตามที่ได้กล่าวมาแล้ว ทั้งสองกองทุนนี้มีการบริหารจัดการในลักษณะเดียวกัน คือ เป็นกองทุนที่รัฐบาลจัดสรรเงินแรกเริ่มให้สำหรับนำไปลงทุนเพื่อสร้างรายได้ เพื่อใช้ในการอุดหนุนภารกิจในช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลของผู้มีรายได้น้อยและในการดูแลผู้สูงอายุที่มีรายได้น้อย ในส่วนนี้จะนำเสนอข้อมูลที่สำคัญที่เกี่ยวกับกองทุนทั้งสอง ดังนี้

(ก) กองทุนรักษาพยาบาล (Medifund)

กองทุนรักษาพยาบาล (Medifund) มีแหล่งเงินทุนจาก (๑) งบประมาณที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจัดสรรให้เป็นครั้งคราวโดยการอนุมัติของรัฐสภา (๒) เงินบริจาค และ (๓) รายได้ที่มาจากการนำเงินกองทุนไปลงทุน[๒๐๓] อย่างไรก็ดี เงินงบประมาณที่รัฐบาลจัดสรรให้ และ

[๒๐๓] Section 3 (2) There shall be paid into the Medifund —

(a) all capital moneys as are appropriated from time to time from the Consolidated Fund and authorised to be paid into the Medifund by this Act or any other written law;

(b) gifts or bequests given or made for the purposes of Medifund; and

เงินบริจาคที่ให้แก่กองทุนดังกล่าวจะต้องนำไปใช้ในการลงทุนเพื่อสร้างรายได้เท่านั้น ไม่สามารถนำมาใช้จ่ายได้ เฉพาะรายได้จากการลงทุนเท่านั้นที่สามารถนำไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการให้ความช่วยเหลือค่ารักษาพยาบาลแก่ผู้ที่มีรายได้น้อยโดยการเบิกจ่ายให้แก่ "คณะกรรมการกองทุนรักษาพยาบาล (Medifund committee)" เพื่อใช้ในการจ่ายค่ารักษาพยาบาล ค่าธรรมเนียม และค่าใช้จ่ายอื่น ๆ แก่ผู้ป่วยที่มีรายได้น้อยที่ได้รับการรับรองจากคณะกรรมการกองทุนรักษาพยาบาล ว่าเป็นผู้ที่มีสิทธิได้รับเงินสนับสนุน[๒๐๔] และได้รับการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง (approved institutions) ทั้งนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจรับรอง หรือยกเลิกการรับรองโรงพยาบาลหรือสถานพยาบาลอื่น ๆ ได้โดยการประกาศลงในรัฐกิจจานุเบกษา[๒๐๕]

คณะกรรมการกองทุนรักษาพยาบาลซึ่งอาจมีมากกว่า ๑ คณะ เป็นองค์คณะที่มาจากการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง เพื่อทำหน้าที่ในการพิจารณาและอนุมัติคำร้องขอการสนับสนุนค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลจากผู้ป่วยที่ได้รับสิทธิในการได้รับการสนับสนุน รวมทั้งบริหารจัดการการเบิกจ่ายเงินช่วยเหลือจากกองทุนรักษาพยาบาลดังกล่าวด้วย[๒๐๖]

ในการบริหารจัดการเงินกองทุนนั้น คณะกรรมการกองทุนรักษาพยาบาลทุกคณะต้องเปิด "บัญชีกองทุนรักษาพยาบาล (Medifund Account)" เพื่อที่จะนำเงินที่ได้รับจากการจัดสรร รวมถึงรายได้ที่ได้จากการลงทุนไปฝากไว้ในบัญชีดังกล่าว[๒๐๗] การจ่ายเงินจากกองทุนดังกล่าวจะต้องได้รับการรับรองจากคณะกรรมการกองทุนฯ ตามกระบวนการและขั้นตอนที่รัฐมนตรีว่าการ

(c) the net income from investments of capital moneys in the Medifund.

[๒๐๔] Section 5. The income of the Medifund may be paid out and expended for all or any of the following purposes only:

(a) for the provision of grants to Medifund committees to be applied for the purpose of defraying in whole or in part the hospital charges, fees and other expenses incurred by patients of approved institutions who are unable to pay such charges, fees or other expenses and are approved by the relevant Medifund committee;

(b) for such other purposes as are authorised under this Act to be paid out from the Medifund or as may be prescribed.

[๒๐๕] Section 8. The Minister may, by notification in the Gazette, approve or revoke the approval of any hospital or other health care institution for the purposes of this Part.

[๒๐๖] Section 14.—(1) The Minister may, by order in the Gazette, appoint one or more Medifund committees comprising such persons appointed by the Minister to consider and approve applications from eligible patients in approved institutions and to administer payments out of their Medifund Accounts.

[๒๐๗] Section 10.—(1) Every Medifund committee which receives a grant under section 5 shall establish and maintain an account to be called a Medifund Account with a bank in Singapore.

(2) The Medifund committee shall pay into the Medifund Account all moneys received as a grant under section 5 and any interest accruing thereon shall be paid into and form part of the moneys in the Medifund Account.

กระทรวงการคลังกำหนด และตามบทบัญญัติในมาตรา ๗ ซึ่งให้อำนาจแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดคำสั่ง หรือแนวทางในการอนุมัติจ่ายเงินตามคำขอเงินช่วยเหลือในการรักษาพยาบาลของผู้ป่วยที่มีรายได้น้อย และ

(๒) กำหนดวิธีการบริหารจัดการบัญชีกองทุนรักษาพยาบาลของคณะกรรมการกองทุนฯ ตามข้อเสนอแนะของสภาที่ปรึกษา (Advisory Council) ซึ่งรัฐมนตรีฯ แต่งตั้งขึ้นเพื่อให้ข้อเสนอแนะในการบริหารจัดการรายได้ของกองทุนรักษาพยาบาล

ผู้ที่ได้รับสิทธิในการได้รับเงินช่วยเหลือค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลจากกองทุนฯ ไม่ว่าจะบางส่วนหรือทั้งหมด จะต้องมีคุณสมบัติครบถ้วน ๔ ข้อ ดังต่อไปนี้[๒๐๘]

(๑) มีสัญชาติสิงคโปร์

(๒) ได้รับการรักษาพยาบาลในสถานพยาบาลที่ได้รับการรับรองโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังตามมาตรา ๘

(๓) ไม่สามารถจ่ายค่ารักษาพยาบาลที่เกิดขึ้นได้ และ

(๔) มีคุณสมบัติอื่น ๆ ตามที่รัฐมนตรีฯ กำหนด

(ข) กองทุนดูแลผู้สูงอายุ (ElderCare Fund)

การจัดตั้งและการบริหารจัดการกองทุนดูแลผู้สูงอายุ (ElderCare Fund) เหมือนกับกรณีของกองทุนรักษาพยาบาลตามที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น จะต่างกันตรงที่วัตถุประสงค์ของกองทุน ซึ่งกองทุนดูแลผู้สูงอายุมีวัตถุประสงค์ในการช่วยรับภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลผู้สูงอายุ ซึ่งกฎหมายใช้คำว่า "step-down care" หมายถึง[๒๐๙]

---

[๒๐๘] Section 15.—(1) Every person who —

(a) is a citizen of Singapore;

(b) has received treatment or requires treatment from any approved institution;

(c) is unable to pay the hospital charges, fees or other expenses incurred by him; and

(d) satisfies such other requirements as may be prescribed,

may apply to the Medifund committee designated to approve his application for a payment out of the Medifund Account of the Medifund committee to defray in whole or in part the hospital charges, fees and other expenses incurred by him.

[๒๐๙] Section 2. "step-down care" means —

(a) accommodation, personal care and health care for persons suffering or recovering from any sickness, disability or injury;

(ก) บริการที่พักอาศัย การดูแลและการรักษาพยาบาลผู้ป่วยที่เกิดจากโรค ความพิการ หรือการบาดเจ็บจากอุบัติเหตุ

(ข) บริการดูแลและการรักษาพยาบาลผู้สูงอายุทั่วไป

(ค) บริการสุขภาพรูปแบบอื่น ๆ ตามที่กำหนดโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

อนึ่ง บริการเหล่านี้ไม่รวมถึงบริการที่เกี่ยวกับการตั้งครรภ์ หรือการคลอดลูก

ผู้ให้บริการที่ต้องการเข้าอยู่ในระบบกองทุนการดูแลผู้สูงอายุนี้ จะต้องยื่นใบสมัครเพื่อขอการรับรองในการเป็นผู้ให้บริการแก่ผู้สูงอายุที่ได้รับสิทธิในการได้รับเงินช่วยเหลือจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง การรับรองอาจมีลักษณะที่แตกต่างกัน ๔ ประเภท ดังนี้[๒๑๐]

(๑) การรับรองบริการที่เกี่ยวกับการดูแลผู้สูงอายุทุกประเภท

(๒) การรับรองบริการเฉพาะด้านบางประเภท เช่น บริการกายภาพบำบัดในคลินิกเท่านั้น

(๓) การรับรองบริการที่เกี่ยวข้องกับการดูแลผู้สูงอายุทุกประเภทเหมือนข้อ (๑) หากแต่มีการกำหนดสถานที่ที่จะให้บริการโดยเฉพาะ เช่น การขอรับรองบริการบ้านพักคนชราเฉพาะสถานที่ใดสถานที่หนึ่งเท่านั้น หรือ

(๔) การรับรองบริการเฉพาะด้านบางประเภทเหมือนข้อ (๒) หากแต่มีการกำหนดสถานที่ที่จะให้บริการโดยเฉพาะ

ทั้งนี้ ในการให้การรับรอง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจกำหนดให้มีการตรวจสอบสถานที่โดยขออนุญาตจากผู้ประกอบการก็ได้

การรับรองดังกล่าวอาจถูกระงับชั่วคราว (ไม่เกิน ๖ เดือน) หรือเพิกถอนได้ ในกรณีต่อไปนี้[๒๑๑]

(b) personal care and health care during the day for any such persons; or

(c) such other forms of health care or care arrangements for any such persons as the Minister may prescribe;

[๒๑๐] Section 23.—(1) Any organisation which is a provider of any step-down care may make an application in the prescribed manner for approval to be an approved provider in respect of —

(a) all types of step-down care provided or proposed to be provided by the applicant;

(b) one or more specific types of step-down care provided or proposed to be provided by the applicant;

(c) all types of step-down care provided or proposed to be provided by the applicant at specific premises; or

(d) one or more specific types of step-down care provided or proposed to be provided by the applicant at specific premises.

[๒๑๑] Section 25.—(1) The Minister may revoke, or suspend for a period not exceeding 6 months, any approval of an organisation providing step-down care as an approved provider if —

(ก) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีความเห็นว่า ผู้ให้บริการที่ได้รับการรับรองนั้นไม่มีความเหมาะสมอีกต่อไป

(ข) ผู้ให้บริการใช้เอกสารที่เป็นเท็จในการขอการรับรอง

(ค) ใบอนุญาตการประกอบกิจการโรงพยาบาล หรือคลินิกตามกฎหมายว่าด้วยโรงพยาบาลเอกชนและคลินิกการแพทย์ (Private Hospitals and Medical Clinics Act) ถูกระงับหรือเพิกถอน ในกรณีที่ผู้ให้บริการเป็นโรงพยาบาลหรือคลินิกเอกชน

(ง) ผู้ที่ถือใบรับรองมีการกระทำที่เป็นการละเมิดมาตรา ๓๑ (๓) และมาตรา ๓๑ (๕) ซึ่งมีข้อกำหนดเกี่ยวกับภาระหน้าที่ของผู้ประกอบการในการเก็บรักษาข้อมูลหลักฐานในการเบิกจ่ายเพื่ออำนวยความสะดวกในการตรวจสอบ การรายงานผลการสอบบัญชี เป็นต้น

ทั้งนี้ มาตรา ๒๕ (๒) กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังต้องให้ข้อมูลและเหตุผลประกอบในการเพิกถอน หรือระงับการรับรองดังกล่าว และต้องแจ้งให้ผู้ประกอบการที่ถูกระงับการรับรองสามารถโต้แย้งเป็นลายลักษณ์อักษรภายใน ๗ วัน หลังจากที่ได้รับแจ้งการเพิกถอนหรือระงับชั่วคราว และรัฐมนตรีฯ จะต้องแจ้งผลการพิจารณาภายใน ๗ วัน เช่นกัน

ในส่วนของการให้เงินช่วยเหลือนั้น กองทุนดูแลผู้สูงอายุไม่มีคณะกรรมการเหมือนในกรณีกองทุนรักษาพยาบาล หากแต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะเป็นผู้พิจารณาอนุมัติการให้เงินช่วยเหลือเอง โดยอาจพิจารณาจัดสรรเงินอุดหนุนที่ต่างกันได้ ขึ้นอยู่กับลักษณะของผู้ให้บริการที่ได้รับการรับรอง บริการที่ได้รับการรับรอง และผู้ป่วยที่ได้รับการรับรองก็ได้ และในการพิจารณาวงเงินช่วยเหลือที่เหมาะสมนั้น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะต้องคำนึงถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น ต้นทุนต่อเนื่อง (recurrent cost) ของผู้ประกอบการ และจำนวน "ผู้ป่วยที่เกี่ยวข้อง (relevant patient)" ที่อยู่ในการดูแล อนึ่ง ผู้ป่วยที่เกี่ยวข้อง หมายถึง ผู้ที่รัฐมนตรีฯ เห็นว่า

(a) in the opinion of the Minister, the organisation has ceased to be suitable to be an approved provider;

(b) the application for approval contained information that was false or misleading in a material particular;

(c) where the premises at which approved services are provided is licensed under the Private Hospitals and Medical Clinics Act (Cap. 248), the licence under that Act is either revoked or suspended, or the licence ceases to be in force and is not renewed;

(d) the organisation is convicted of an offence under section 31(3) or (5);

(e) the organisation fails to comply with any terms and conditions of the approval; or

(f) the organisation fails to comply with any conditions of any subvention paid in respect of any of its approved services, and the Minister is of the opinion that the organisation is again likely to so fail to comply.

มีความจำเป็นต้องได้รับการดูแล และเป็นผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือทางการเงิน (มาตรา ๒๖) ทั้งนี้ กฎหมายไม่ได้ระบุคุณสมบัติของบุคคลดังกล่าวไว้ ซึ่งต่างจากในกรณีกองทุนรักษาพยาบาล

สำหรับการจ่ายเงินนั้น จะมีการเบิกจ่ายเป็นรายไตรมาส หรือตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเห็นสมควร และสามารถเบิกจ่ายล่วงหน้าได้ หากรัฐมนตรีฯ เห็นสมควร[๒๑๒] ในกรณีที่มีการจัดสรรเงินช่วยเหลือที่สูงเกินควร หรือในกรณีที่มีการใช้จ่ายเงินที่ไม่ถูกต้อง เงินส่วนเกิน หรือเงินที่ใช้จ่ายผิดระเบียบจะมีสถานภาพเป็น “หนี้” ที่รัฐสามารถทวงคืนได้จากผู้ให้บริการ หากผู้ให้บริการไม่สามารถชดใช้หนี้ดังกล่าวได้ วงเงินดังกล่าวจะถูกหักออกจากการจัดสรรเงินช่วยเหลือในรอบต่อไป[๒๑๓]

ในการเบิกจ่ายเงินช่วยเหลือนั้น ผู้ให้บริการที่ได้รับการรับรองมีภาระหน้าที่ ดังต่อไปนี้[๒๑๔]

(ก) เก็บบันทึกข้อมูลที่จำเป็นในการตรวจสอบการเบิกจ่ายเงินช่วยเหลือทั้งในรูปแบบของกระดาษ และอิเล็กทรอนิกส์ รวมทั้งตรวจสอบการปฏิบัติตามระเบียบการเบิกจ่ายด้วย

(ข) เก็บรักษาข้อมูลตาม (ก) เป็นเวลา ๓ ปี

(ค) ปฏิบัติตามกฎระเบียบอื่น ๆ

---

[๒๑๒] Section 28.—(1) A subvention shall be payable to an approved provider quarterly or at such other payment period as the Minister may allow.

(2) Subject to the provisions of this Act, a subvention may be paid to an approved provider in advance in respect of any payment period referred to in subsection (1) at such times and on such terms as the Minister may think fit.

[๒๑๓] Section 30.—(1) If the Minister pays an amount to an approved provider by way of subvention, any part of the amount that is an overpayment shall be recoverable as a debt due to the Government and may be recovered by the Government in a court of competent jurisdiction.

(2) If the Minister pays an amount to an approved provider by way of subvention and a condition to which the subvention is subject is not met, the amount of subvention as the Minister determines under section 29(1)(d) shall be recoverable as a debt due to the Government and may be recovered by the Government in a court of competent jurisdiction.

(3) If an approved provider is liable to repay any amount under subsection (1) or (2), the amount (or part of it) may be deducted from one or more other subventions payable to the approved provider under this Part.

[๒๑๔] Section 31.—(1) Every approved provider shall —

(a) keep records (whether in written or electronic form) that enable claims for payments of subvention to be properly verified, and proper assessments to be made whether the approved provider has complied, or is complying, with the conditions of any subvention paid to it and with its duties under this Act;

(b) in relation to each of those records, retain the record for a period ending 3 years (or such other period as an authorised officer may allow) after the close of the financial year in which the record was made; and

(c) comply with such other duties as may be prescribed.

การไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดดังกล่าว จะมีผลทำให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจมีคำสั่งให้ดำเนินการ ดังต่อไปนี้[๒๑๕]

(ก) ระงับ หรือเพิกถอนการรับรอง

(ข) จำกัดขอบเขตของการรับรองตามลักษณะของบริการ หรือสถานที่

(ค) ลดวงเงินสนับสนุนที่จัดสรรให้ในรอบต่อไป

(ง) เรียกเงินที่ใช้จ่ายอย่างไม่ถูกต้องคืนเป็นบางส่วน หรือทั้งหมด

อนึ่ง ก่อนที่จะมีการดำเนินการดังกล่าว รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะต้องแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับข้อกล่าวหาของการไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบภายใน ๗ วัน หลังจากที่พบปัญหา และให้โอกาสผู้ประกอบการที่ถูกกล่าวหาชี้แจงเหตุผลภายใน ๗ วัน หรือตามที่รัฐมนตรีฯ เห็นควร หลังจากนั้น รัฐมนตรีฯ จะต้องแจ้งผลการพิจารณาต่อผู้ประกอบการ

กฎหมายฉบับนี้ได้กำหนดกลไกในการตรวจสอบการใช้จ่ายเงินจากกองทุนหลายข้อ เช่น มาตรา ๓๒ กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่สามารถเข้าไปตรวจสอบ ณ สถานที่ของผู้ประกอบการในช่วงเวลาทำงานได้ และสามารถเรียกดูและทำสำเนาเอกสาร หรือบันทึกภาพในสถานที่นั้น ๆ ได้ มาตรา ๓๗ กำหนดให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้ตรวจบัญชีของกองทุนรักษาพยาบาลและกองทุนดูแลผู้สูงอายุ โดยรายงานดังกล่าวจะต้องนำเสนอแก่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดินด้วย และรัฐมนตรีฯ จะต้องนำเสนอรายงานทางการเงิน ผลการดำเนินงาน และรายงานผลการตรวจสอบบัญชีของกองทุนทั้งสองต่อรัฐสภา

นอกจากนี้ สิงคโปร์มีการจัดตั้งระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๙๘ เพื่อให้ประชาชนมีเงินออมไว้ใช้หลังเกษียณโดยการบังคับใช้ระบบอย่างเป็นทางการ รวมทั้งมีการจัดตั้งหน่วยงานชื่อ Central Provident Fund (CPF) ซึ่งอยู่ภายใต้ Ministry of Manpower เพื่อทำหน้าที่บริหารและดูแลการออมของสมาชิก เพื่อให้สมาชิกมีเงินออมเพียงพอเพื่อใช้จ่ายหลังเกษียณ

---

[๒๑๕] Section 29.—(1) The Minister may, by notice in writing, impose one or more of the following sanctions on an approved provider that has not complied, or is not complying, with section 31(1) or with any condition of any subvention paid to the approved provider under section 27:

(a) revoke or suspend the approval of the organisation as an approved provider;

(b) restrict the approval as an approved provider in respect of a certain type or types of step-down care or in respect of a type of step-down care provided by the approved provider at specific premises;

(c) reduce the total amount of subvention payable to the approved provider in any subsequent payment period;

(d) require repayment of part or all of the subvention paid to the approved provider.

โดยกฎหมาย Pensions Act (Chapter 225) มีขอบข่ายความคุ้มครองผู้มีงานทำซึ่งมีรายได้เกิน ๕๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อเดือน รวมทั้งผู้ประกอบอาชีพอิสระบางประเภท แต่ไม่รวมสมาชิกโครงการออมเงินของเอกชนที่มีการจ่ายผลประโยชน์ทดแทนในอัตราเท่ากัน และลูกจ้างของรัฐบาลที่ได้รับบำนาญ

สำหรับการจ่ายเงินเข้ากองทุน ลูกจ้างและนายจ้างต้องจ่ายเงินเข้ากองทุนตามประเภทงาน เช่น ลูกจ้างภาคเอกชน ข้าราชการ รวมทั้งขึ้นอยู่กับอายุของลูกจ้าง โดยประโยชน์ทดแทนที่ได้รับคือ เงินก้อนมูลค่าเท่ากับเงินสมทบของลูกจ้างและนายจ้าง บวกดอกเบี้ยสะสมตามอัตราที่กำหนด ทั้งนี้ สมาชิกต้องมีการออมเงินขั้นต่ำในกองทุนตามที่กฎหมายกำหนด หากสมาชิกออมเงินมากกว่าจำนวนเงินขั้นต่ำที่กำหนด จะสามารถถอนเงินออกจากกองทุนได้เมื่ออายุครบ ๕๕ ปี แต่หากคงเงินไว้กับ CPF จะได้รับการจ่ายเงินเป็นงวดเมื่ออายุครบ ๖๒ ปี

๓.๖.๒ การดูแลคนยากไร้

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วและต่อเนื่อง และจัดเป็นประเทศที่มีรายได้ประชากรเฉลี่ยต่อหัวที่ค่อนข้างสูง (average per capita income) ในขณะเดียวกัน ช่องว่างของระดับรายได้ (income inequality) ของประชากรในสิงคโปร์ถือว่าอยู่ในระดับที่สูงที่สุดของโลกประเทศหนึ่ง[๒๑๖] เนื่องจากมีอัตราค่าครองชีพที่ค่อนข้างแพง ทำให้ประชากรบางส่วนในสิงคโปร์เผชิญปัญหาความยากจน ทั้งที่มีที่อยู่และไม่มีที่อยู่อาศัย

ในสิงคโปร์ การประกอบอาชีพขอทานเป็นอาชีพที่ผิดกฎหมายตาม Destitute Persons Act (Chapter 78) ซึ่งฉบับแก้ไขปี พ.ศ. ๒๕๕๖ กำหนดให้บุคคลที่ยากไร้ สามารถเข้ารับบริการด้านสวัสดิการที่พักในบ้านพักสวัสดิการของรัฐได้ แต่ไม่อนุญาตให้ประกอบอาชีพขอทาน หากฝ่าฝืนจะมีโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือปรับไม่เกิน ๓,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โดยตำรวจสามารถนำผู้ยากไร้ที่ไม่มีที่อยู่อาศัยเข้ามาพำนักในบ้านพักสวัสดิการได้ เพื่อป้องกันไม่ให้บุคคลเหล่านี้ไปหลับนอนในที่สาธารณะ[๒๑๗]

---

[๒๑๖] Katie Holiday, "Is Singapore's income inequality gap narrowing?," In CNBC News, August 7, 2014, Personal Finance Section.

[๒๑๗] Section 4.—(1) Any person being a habitual beggar found begging in a public place in such a way as to cause or be likely to cause annoyance to persons frequenting the place or otherwise to create a nuisance shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $3,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years.

(2) In this section, "habitual beggar" means a person who on at least 2 previous occasions was found begging in a public place in such a way as to cause or be likely to cause annoyance to persons frequenting the place or otherwise to create a nuisance and was in consequence thereof required on those 2 occasions to reside in a welfare home.

บุคคลที่เข้าพำนักในบ้านพักสวัสดิการของรัฐ ทั้งที่มาโดยสมัครใจหรือถูกส่งตัวมา จะต้องทำงานภายในบ้านพักสวัสดิการของรัฐ หรือถูกว่าจ้างให้ทำงานนอกบ้านพักสวัสดิการของรัฐภายใต้เงื่อนไขการจ้างงานที่กำหนด[๒๑๘] เพื่อเป็นการสร้างทักษะในการหาเลี้ยงชีพเพื่อให้สามารถกลับเข้าสู่สังคมได้อีกครั้ง โดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาสังคมและครอบครัวของสิงคโปร์ หรือ Ministry of Social and Family Development (MSF) มีอำนาจพิจารณาให้คนยากไร้ออกจากบ้านพักสวัสดิการได้ ตามที่รัฐมนตรีฯ เห็นสมควร[๒๑๙]

Destitute Persons (Welfare Home) (Consolidation) Notification ซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองที่ออกภายใต้ Destitute Persons Act (Chapter 78) กำหนดรายชื่อบ้านพักสวัสดิการสำหรับผู้ยากไร้ไว้ทั้งหมด ๑๘ แห่ง ทั่วประเทศ

๓.๖.๓ การคุ้มครองความปลอดภัยในอาหาร

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ต้องพึ่งพาการนำเข้าอาหารจากประเทศต่าง ๆ ทำให้ต้องมีการจัดตั้งหน่วยงานเฉพาะขึ้นมา เพื่อควบคุมดูแลให้สินค้าอาหารที่นำเข้ามาในประเทศเป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้ หน่วยงานดังกล่าว คือ Agri Food & Veterinary Authority (AVA) ซึ่งอยู่ภายใต้กระทรวงพัฒนาการแห่งชาติ (Ministry of National Development - MND) ซึ่งจะลงรายละเอียดในหัวข้อถัดไป

สินค้าอาหารทุกชนิดที่นำเข้ามายังสิงคโปร์จะต้องดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมาย Sale of Food Act (Food Regulations) (Chapter 283) ซึ่งเป็นกฎหมายที่กำหนดมาตรฐานการนำเข้าอาหาร โดยตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๖ ผู้นำเข้าอาหารมายังประเทศสิงคโปร์ทุกรายจะต้องจดทะเบียนเป็นผู้นำเข้าอาหารกับ AVA จึงจะมีสิทธิขออนุญาตนำเข้าอาหารได้ โดยการขออนุญาตนำเข้าทุกครั้งสามารถดำเนินการผ่านระบบ TradeNet

นอกจากการนำเข้าสินค้าอาหาร การผลิต และการขายสินค้าอาหารในสิงคโปร์ก็อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ AVA ตามกฎหมาย Sale of Food Act (Food Regulations) (Chapter 283) กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องหลายฉบับถูกบัญญัติขึ้นมาภายใต้รัฐบัญญัติดังกล่าว อาทิเช่น Food Regulations และ Sale of Food (Prohibition of Chewing Gum) Regulations เป็นต้น

---

[๒๑๘] Section 13.—(1) Any person residing in a welfare home may be required to engage in any suitable work for which the medical officer of the home certifies him to be capable of, either with a view to fitting him for an employment outside the welfare home or with a view to contributing to his maintenance in the welfare home.

(2) Any person residing in a welfare home who attends work outside the welfare home shall be deemed, while engaged in such employment, to be a resident of the welfare home.

[๒๑๙] Section 20. The Minister may at any time order any person admitted to a welfare home to be discharged.

Sale of Food Act (Food Regulations) (Chapter 283) ถูกบังคับใช้โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเป็นหลักประกันด้านสุขอนามัย และคุณประโยชน์ต่อสุขภาพของสินค้า รวมทั้งการกำหนดมาตรฐานสินค้า เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพจากการบริโภคสินค้า โดยกฎหมายฉบับนี้กำหนดนิยามคำว่า สินค้า ข้อห้ามในการขายสินค้าที่ไม่ปลอดภัย และไม่เหมาะสำหรับการบริโภคของมนุษย์ รวมทั้งสินค้าที่บรรจุในบรรจุภัณฑ์ที่ไม่ติดฉลาก หรือติดฉลากอย่างไม่ถูกต้องครบถ้วน อีกทั้งมีข้อกำหนดให้ผู้ประกอบการที่ผลิตสินค้าในสิงคโปร์จะต้องมีใบอนุญาตผลิตสินค้าด้วย

มาตรา ๒ แห่ง Sale of Food Act (Food Regulations) (Chapter 283) กำหนดว่า อาหาร รวมถึง เครื่องดื่ม หมากฝรั่ง และผลิตภัณฑ์อื่นที่มีลักษณะคล้ายคลึงกัน รวมทั้งสารประกอบที่ใช้เป็นวัตถุดิบในกระบวนการประกอบอาหาร เครื่องดื่ม หรือผลิตภัณฑ์อื่น แต่ไม่รวมสัตว์ที่มีชีวิต อาหารสัตว์ และวัตถุดิบที่ใช้ประกอบอาหารสัตว์ สารประกอบที่ใช้ในกระบวนการผลิตยา

มาตรา ๑๑ และมาตรา ๒๕ กำหนดห้ามไม่ให้ขายอาหารที่มีการปลอมปน โดยปราศจากการแจ้งรายละเอียดกับผู้ซื้อ อาหารที่เข้าข่ายเป็นอาหารที่มีการปลอมปน ได้แก่

- อาหารที่ผสมหรือมีส่วนประกอบของอาหารที่ส่งผลให้คุณค่าทางโภชนาการลดลงเมื่อเปรียบเทียบกับอาหารที่ไม่ได้มีส่วนประกอบที่แปลกปลอมนั้น
- อาหารที่ถูกสกัดหรือละเลยการใส่ส่วนประกอบที่มีประโยชน์ทางโภชนาการเมื่อเปรียบเทียบกับอาหารที่ไม่ได้ถูกสกัดส่วนประกอบที่มีประโยชน์นั้นออกไป
- อาหารที่ถูกทำให้ส่วนประกอบเจือจางเมื่อเทียบกับอาหารที่บริสุทธิ์ตามปกติทั่วไป
- อาหารที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนดไว้
- อาหารที่ส่งผลเสียต่อสุขภาพ

นอกจากนี้ Sale of Food Act (Food Regulations) (Chapter 283) ยังห้ามขายอาหารที่ไม่เหมาะสมกับการบริโภคของมนุษย์[๒๒๐] แต่ไม่ได้ระบุนิยามประเภทของอาหารที่ไม่เหมาะสมกับการบริโภคของมนุษย์ ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่า อาหารที่ไม่เหมาะสมกับการบริโภคของมนุษย์เป็นส่วนหนึ่งของอาหารที่มีสิ่งปลอมปน หรืออาหารที่มีสารต้องห้ามตามที่กฎหมายกำหนด หรืออาหารที่มีส่วนประกอบบางรายการในสัดส่วนเกินกว่าที่กฎหมายกำหนด

[๒๒๐] Section 15. No person shall sell any food which is unsound or unfit for human consumption.

นอกจากนี้ กฎหมายยังให้การคุ้มครองผู้บริโภคจากป้ายฉลากหรือการโฆษณาที่ไม่ถูกต้อง[๒๒๑] จากสินค้าอาหารที่ไม่ได้คุณภาพ หรือไม่ได้เป็นไปตามความต้องการของผู้บริโภค[๒๒๒] และจากสินค้าอาหารที่ไม่ได้รับการผลิต จัดเตรียม เก็บรักษา และบรรจุหีบห่อที่ไม่ได้เป็นไปตามเงื่อนไขด้านสุขอนามัย[๒๒๓]

กฎหมายอีกฉบับที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยของอาหาร คือ Wholesome Meat and Fish Act (Chapter 349A) ซึ่งเป็นกฎหมายสำหรับการกำกับดูแลการฆ่าสัตว์เพื่อใช้เป็นอาหาร รวมทั้งการประกอบ การบรรจุ การตรวจสอบ การนำเข้า การจำหน่าย การขนถ่ายสินค้า และการส่งออกสินค้าประเภทเนื้อสัตว์และปลา

กฎหมาย Wholesome Meat and Fish Act (Chapter 349A) กำหนดให้การนำเข้าผลิตภัณฑ์ที่ทำจากเนื้อสัตว์จะต้องระบุประเทศแหล่งกำเนิด และต้องได้รับใบอนุญาตจาก AVA ก่อนการนำเข้ามาสิงคโปร์ โดยมีขั้นตอนการดำเนินการดังนี้

(๑) ตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับฟาร์ม โรงฆ่าสัตว์ และโรงงานแปรรูปในกระบวนการผลิต

(๒) ตรวจสอบฟาร์ม โรงฆ่าสัตว์ และโรงงานแปรรูปในประเทศนำเข้า ตามคำเชิญของหน่วยงานในประเทศนั้น ๆ

(๓) กรณีที่ผ่านการตรวจสอบแล้ว AVA จะออกใบอนุญาตและหมายเลขทะเบียนให้แก่ฟาร์ม โรงฆ่าสัตว์ หรือโรงงานแปรรูปดังกล่าว

สำหรับการนำเข้าสินค้าประเภทปลา อาหารทะเล และผลิตภัณฑ์จากปลา สามารถนำเข้าประเทศสิงคโปร์ในหลายรูปแบบ อาทิ แช่แข็ง หรือบรรจุกระป๋อง เป็นต้น โดยไม่มีการตรวจสอบอย่างเข้มงวดเหมือนกรณีของการนำเข้าเนื้อสัตว์ โดยสินค้าที่ผลิตจากปลาทะเลจะถูกตรวจสอบเฉพาะสารเคมีปนเปื้อน

อย่างไรก็ตาม อาหารทะเลบางประเภทถูกห้ามนำเข้าประเทศสิงคโปร์ด้วยเหตุผลทางด้านความปลอดภัยของสินค้า และมีอาหารทะเลบางประเภท เช่น หอยนางรม สามารถนำเข้าจากประเทศที่ AVA กำหนดไว้เท่านั้น ได้แก่ ออสเตรเลีย แคนาดา ฝรั่งเศส ไอร์แลนด์ เนเธอแลนด์

---

[๒๒๑] Section 17. No person shall sell any food which is labelled or advertised in a manner that is false, misleading or deceptive or is likely to create an erroneous impression regarding its value, merit or safety.

[๒๒๒] Section 18. No person shall sell to the prejudice of the purchaser any food which is not of the quality or not of the nature, or not of the substance of the food demanded by the purchaser.

[๒๒๓] Section 19. No person shall sell any food which is manufactured, prepared, preserved, packaged or stored under insanitary conditions.

นิวซีแลนด์ สหราชอาณาจักร และสหรัฐอเมริกา โดยการนำเข้าอาหารทะเลจะต้องแสดงใบรับรองด้านสุขอนามัยจากประเทศผู้ส่งออก เพื่อให้เกิดความมั่นใจด้านความปลอดภัยของอาหาร

สินค้าที่นำเข้ามา (ยกเว้นปลาที่ถูกส่งตรงมาจากเรือประมง) จะต้องถูกบรรจุในบรรจุภัณฑ์ที่ติดฉลาก ซึ่งต้องประกอบด้วยรายละเอียด ดังนี้

(๑) คำบรรยายสินค้า

(๒) ประเทศต้นกำเนิดสินค้า

(๓) ยี่ห้อ (ถ้ามี)

(๔) ชื่อสินค้า และวันที่บรรจุสินค้า

(๕) น้ำหนักสุทธิ

สำหรับเอกสารประกอบการตรวจสอบ ณ จุดตรวจสอบการนำเข้าประกอบด้วยรายละเอียดหลายรายการ อาทิ ใบกำกับสินค้า ใบอนุญาตนำเข้า ใบประกอบธุรกิจ ใบรับรองด้านสุขอนามัย เป็นต้น ส่วนเอกสารสำหรับการผ่านด่านศุลกากรจะต้องยื่นต่อเจ้าหน้าที่ AVA ที่จุดตรวจสินค้านำเข้า

สินค้าที่ต้องผ่านการตรวจสอบอย่างเข้มงวด อาทิ หอยนางรม จะถูกส่งไปตรวจในห้องทดลอง (laboratory) ซึ่งใช้เวลาประมาณ ๗ - ๑๐ วัน ในระหว่างนั้น สินค้าจะไม่สามารถถูกส่งไปขายได้ หากยังไม่ผ่านการตรวจสอบในขั้นตอนนี้

ส่วนสินค้าที่ไม่ต้องผ่านการตรวจสอบอย่างเข้มงวด เจ้าหน้าที่ AVA จะทำการตรวจสอบที่จุดตรวจสินค้านำเข้าตามกระบวนการที่กำหนดไว้ในกฎหมาย เช่น การตรวจสอบการนำเข้า การสุ่มตรวจสอบรายละเอียดของสินค้าในบรรจุภัณฑ์ การตัดสินใจในการอนุมัติสินค้าสำหรับการบริโภค การไม่อนุมัติกรณีพิจารณาว่าไม่ปลอดภัยต่อการบริโภค หรือการตัดสินใจส่งกลับไปนอกประเทศ เป็นต้น

๓.๖.๔ การคุ้มครองคุณภาพชีวิต

ความปลอดภัยเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของสังคมที่มีคุณภาพ รัฐบาลสิงคโปร์ได้ตรากฎหมายหลายฉบับเพื่อป้องกันอุบัติเหตุและเหตุร้ายที่สามารถป้องกันได้ เช่น อัคคีภัย และการใช้สารพิษในที่สาธารณะ นอกจากนี้ เพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างสันติของคนในสังคมที่มีระดับความหลากหลายสูงและอาจมีความคิดเห็นที่แตกต่างกัน รัฐบาลสิงคโปร์จึงได้มีการตรากฎหมายเพื่อป้องปรามการหมิ่นประมาทด้วย

การนำเสนอในหัวข้อนี้จะแบ่งออกเป็น ๓ หัวข้อย่อย คือ การป้องกันอัคคีภัย การป้องกันอุบัติเหตุจากการใช้วัตถุมีพิษ และการป้องปรามการหมิ่นประมาท

ก) การป้องกันอัคคีภัย

ประกอบด้วยกฎหมายที่สำคัญ ๒ ฉบับ คือ Fire Safety Act (Chapter 109A) และ Dangerous Fireworks Act (Chapter 72)

สิงคโปร์มีการบังคับใช้กฎหมาย Fire Safety Act ในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ ในฐานะกฎหมายหลักที่ควบคุมด้านความปลอดภัยจากไฟสำหรับอาคารที่พักอาศัย และอาคารสำนักงานในสิงคโปร์ รวมทั้งการควบคุมการนำเข้า การจัดเก็บ การขนส่งวัตถุไวไฟ โดยมีหน่วยกู้ภัยของสิงคโปร์ชื่อ Singapore Civil Defence Force (SCDF) ทำหน้าที่ควบคุมและปฏิบัติการ ภายใต้การกำกับดูแลของ Ministry of Home Affair

มาตรา ๒๐ กำหนดให้เจ้าของหรือผู้ประกอบการของอาคาร อาทิ บริษัท โรงพยาบาล ห้างสรรพสินค้า โรงงานอุตสาหกรรม ที่พักอาศัยส่วนบุคคล ที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ต้องยื่นขอใบรับรองมาตรฐานอัคคีภัยที่เรียกว่า "Fire Certificate"

(๑) อาคารสำนักงาน ที่มีพนักงานมากกว่า ๒๐๐ คน

(๒) โรงงานอุตสาหกรรม ที่มีพนักงานอย่างน้อย ๑,๐๐๐ คน หรือมีพื้นที่ใช้สอยอย่างน้อย ๕,๐๐๐ ตารางเมตร หรือมีความสูงเกิน ๒๔ เมตร

(๓) อาคารที่พักอาศัย ที่มีความสูงเกิน ๒๔ เมตร และ/หรือถูกกำหนดให้ติดตั้งระบบท่อเปียก ระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิงอัตโนมัติ หรือระบบหัวกระจายน้ำดับเพลิง

การกำหนดให้ต้องมีใบรับรองมาตรฐานนี้ เพื่อให้มั่นใจว่าระบบป้องกันอัคคีภัย และมาตรการด้านความปลอดภัยอยู่ภายใต้เงื่อนไขการดำเนินการที่มีประสิทธิภาพ และได้รับการตรวจสอบอย่างเป็นระบบ โดยใบรับรองดังกล่าวมีอายุ ๑๒ เดือน นับจากวันที่ออกใบรับรอง และจะต้องยื่นคำขอเพื่อต่ออายุใบรับรองกับ SCDF อย่างน้อย ๒ เดือน ก่อนที่ใบรับรองปัจจุบันจะหมดอายุ

บุคคลหรือผู้ประกอบการที่ไม่ปฏิบัติตามข้อบังคับตามกฎหมาย จะถูกลงโทษเป็นค่าปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนี้ สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีผู้คนเชื้อสายจีนอาศัยอยู่เป็นจำนวนมาก ประเพณีและวัฒนธรรมของจีนจึงเติบโตมาคู่กับสังคมสิงคโปร์ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การจุดพลุและประทัดในงานเทศกาลต่าง ๆ อย่างไรก็ตาม การจุดพลุและประทัดจำนวนมากก่อให้เกิดปัญหาด้านความปลอดภัยต่อสาธารณะ เนื่องจากมีผู้ได้รับบาดเจ็บและความเสียหายจากการจุดพลุและประทัดในเทศกาลปีใหม่ของจีน ด้วยเหตุนี้ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๑ สิงคโปร์จึงเริ่มมีแนวคิดในการกำกับดูแล และควบคุมการจุดพลุและประทัด แต่ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร เนื่องจากยังมีผู้ฝ่าฝืนข้อบังคับซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินจำนวนมาก

กฎหมายเกี่ยวกับการจุดพลุจึงถูกปรับปรุงและบังคับใช้ในปี พ.ศ. ๒๕๑๕ ในชื่อ Dangerous Fireworks Act (Chapter 72) ภายใต้การกำกับดูแลของ Ministry of Home Affairs โดยมีการบัญญัติเพิ่มข้อห้ามเกี่ยวกับการจุดพลุ การนำเข้า การขาย การขนส่ง รวมทั้งเพิ่มบทลงโทษสำหรับการฝ่าฝืนทั้งจำและปรับ

อย่างไรก็ตาม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๑ ซึ่งเป็นปีมังกรทองตามความเชื่อของชาวจีน มีการจัดงานเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ ทำให้มีการร้องเรียนเกี่ยวกับการจุดพลุและประทัดเพิ่มมากขึ้น รัฐสภาจึงมีการพิจารณาเพื่อปรับปรุงกฎหมายอีกครั้งเพื่อยกเว้นและผ่อนปรนการจุดพลุและประทัดในช่วงเทศกาลสำคัญเป็นกรณีพิเศษ อาทิ การอนุญาตให้จุดประทัดในช่วงการฉลองเทศกาลตรุษจีนในเขตไชน่าทาวน์ โดยคณะกรรมการจัดงานเทศกาลตรุษจีนดังกล่าวจะต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ตำรวจ และเพิ่มความระมัดระวังให้มากขึ้นเพื่อป้องกันอุบัติเหตุ นอกจากนี้ การจุดประทัดอาจได้รับการอนุญาตให้สามารถทำได้ในช่วงเทศกาลอื่น ๆ โดยขึ้นอยู่กับความเหมาะสมและความปลอดภัยของสถานที่จัดงาน

ข) การป้องกันอุบัติเหตุจากการใช้วัตถุมีพิษ

สิงคโปร์มีการบังคับใช้ Poison Act (Chapter 234) เมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๒ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อกำกับดูแลการนำเข้า การครอบครอง การจำหน่าย การผลิต การกักตุน และการขนส่งวัตถุมีพิษเพื่อเป็นการป้องกันการลักลอบหรือนำไปใช้ในทางที่ผิด รวมทั้งมีการออกกฎระเบียบต่าง ๆ ภายใต้ Poison Act เพื่อควบคุมการใช้วัตถุมีพิษอย่างเข้มงวด

นิยามของวัตถุมีพิษ หมายความรวมถึง สารประกอบที่ก่อให้เกิดวัตถุมีพิษซึ่งมักจะมีวัตถุประสงค์ในด้านเภสัชกรรม รวมทั้งรายการวัตถุมีพิษที่ถูกระบุไว้ในกฎหมาย ทั้งนี้ การนำเข้า การครอบครองเพื่อจำหน่ายวัตถุมีพิษ จะต้องขอใบอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ ยกเว้นบางกรณี อาทิ การขายเพื่อใช้โดยหน่วยงานของรัฐ การขายให้กับบุคคลหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาหรือวิจัยทางวิทยาศาสตร์ เป็นต้น อีกทั้งบริษัทที่ขายวัตถุมีพิษจะต้องตรวจสอบผู้ซื้อก่อนการขายว่ามีใบอนุญาตหรือไม่ ยกเว้นสำหรับบางกรณีที่ระบุไว้ในกฎหมาย

กฎหมายกำหนดให้บรรจุภัณฑ์ของวัตถุมีพิษต้องมีฉลากติดไว้ ซึ่งต้องประกอบด้วยรายละเอียดของชื่อวัตถุมีพิษ ข้อบ่งใช้ คุณสมบัติ และคำว่า วัตถุมีพิษ หรือคำอื่นที่สามารถอธิบายหรือบ่งชี้คุณลักษณะของสารมีพิษ นอกจากนี้ การเก็บรักษาวัตถุมีพิษจะต้องเก็บไว้ในห้องหรือตู้ที่ล็อคกุญแจอย่างมิดชิด และเก็บในบรรจุภัณฑ์ที่ปลอดภัยเพื่อป้องกันการรั่วไหลหรือแตกหักระหว่างการขนส่ง และก่อให้เกิดความเสียหายต่อสาธารณชน

บทลงโทษสำหรับผู้ที่ฝ่าฝืนกฎหมายนี้ ได้แก่ โทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ และจำคุกไม่เกิน ๒ ปี แล้วแต่กรณี

ค) การป้องปรามการหมิ่นประมาท

ประเทศสิงคโปร์เป็นประเทศที่มีกฎหมายว่าด้วยการหมิ่นประมาทที่ค่อนข้างเข้มงวด ในอดีตที่ผ่านมา มีหนังสือพิมพ์และนิตยสารต่างชาติหลายราย เช่น International Herald Tribune The Economist หรือ Far Eastern Economic Review ที่ถูกฟ้องหมิ่นประมาทโดยรัฐบาล ศาล หรือนักการเมืองสิงคโปร์ และในหลายกรณี ศาลได้มีคำพิพากษาให้สื่อเหล่านี้ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่โจทก์

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการหมิ่นประมาทในสิงคโปร์สามารถแบ่งออกได้เป็น ๒ ส่วน คือ มาตรา ๔๙๙ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ซึ่งมีบทบัญญัติว่าด้วยการหมิ่นประมาทที่ได้รับอิทธิพลมาจากประมวลกฎหมายอาญาของสหราชอาณาจักร และรัฐบัญญัติหมิ่นประมาทที่ชื่อว่า Defamation Act (Chapter 75) ซึ่งระบุการดำเนินคดีเพื่อเอาผิดทางแพ่งเกี่ยวกับการหมิ่นประมาท โดยการพิจารณาคดีเดียวกันภายใต้กฎหมายฉบับนี้ สามารถดำเนินการได้อย่างเป็นเอกเทศจากกันและกัน[๒๒๔]

มาตรา ๔๙๙ แห่งประมวลกฎหมายอาญา กำหนดคำนิยามของการหมิ่นประมาทไว้ว่า "การพูด หรือเขียนที่มีเนื้อหาสาระที่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงของผู้อื่นโดยจงใจ หรือโดยที่มีเหตุผล หรือข้อมูลที่ควรทราบถึงความเสียหายดังกล่าว ความเสียหายต่อชื่อเสียง หมายถึง การกล่าว หรือการตีพิมพ์ข้อความที่ทำให้บุคคลอื่นสูญเสียภาพลักษณ์เกี่ยวกับมาตรฐานทางจริยธรรม ทางปัญญา หรือความน่าเชื่อถือ" อนึ่ง การตีพิมพ์ข้อความหมายรวมถึง การตีพิมพ์ทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เช่น อินเตอร์เน็ต ด้วย การเอาผิดทางอาญาในประเด็นของการหมิ่นประมาทนั้น จะต้องพิสูจน์ว่า ผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาทนั้น "รู้" หรือ "ตั้งใจ" หรือ "มีเหตุผลอันควร" ว่าคำพูดของตนจะทำให้โจทก์ได้รับความเสียหาย

นอกจากนี้ ประมวลกฎหมายอาญายังยกเว้นการกระทำที่ไม่ถือว่าเป็นการหมิ่นประมาทไว้ ๑๐ ข้อ ดังนี้

(๑) การเปิดเผยข้อเท็จจริงเกี่ยวกับบุคคล หากการเปิดเผยข้อเท็จจริงดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

[๒๒๔] Section 21. Nothing in this Act affects the provisions of the Penal Code (Cap. 224) or any other written law relating to criminal offences or applies to any prosecution for a criminal offence.

(๒) การแสดงความเห็นเกี่ยวกับการกระทำของเจ้าหน้าที่ของรัฐหนึ่งรัฐใดที่เป็นไปด้วยความสุจริตใจ

(๓) การแสดงความเห็นเกี่ยวกับการกระทำของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นสาธารณะที่เป็นไปด้วยความสุจริตใจ

(๔) การตีพิมพ์รายงานการดำเนินคดีของศาลยุติธรรม (proceedings) หรือกระบวนการรัฐสภา หรือผลของการดำเนินการ หากรายงานดังกล่าวเป็นข้อเท็จจริง

(๕) การแสดงความคิดเห็นโดยสุจริตใจเกี่ยวกับคดีที่มีการตัดสินแล้วโดยศาลยุติธรรม หรือเกี่ยวกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับคดี ไม่ว่าจะเป็นโจทก์ จำเลย พยาน ฯลฯ

(๖) การวิจารณ์ผลงานของบุคคลหนึ่งบุคคลใด หรือการวิจารณ์บุคคลนั้น ๆ หากบุคคลดังกล่าวได้เปิดเผยผลงานดังกล่าวเพื่อให้สาธารณชนประเมิน

(๗) การติเตียนการกระทำของผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาโดยผู้บังคับบัญชา ซึ่งมีอำนาจที่บัญญัติไว้ตามกฎหมาย หรือกำหนดไว้ในนิติกรรมสัญญา

(๘) การแจ้งเตือนบุคคลหนึ่งบุคคลใดให้ระมัดระวังอีกบุคคลหนึ่งโดยสุจริตใจเพื่อผลประโยชน์แก่บุคคลที่ต้องการแจ้งเตือน

(๙) การกล่าวหาบุคคลหนึ่งโดยสุจริตใจ เพื่อที่จะปกป้องผลประโยชน์ของผู้ที่ถูกกล่าวหาของผู้อื่น หรือของสาธารณะ

(๑๐) การกล่าวหาโดยสุจริตใจในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่มีอำนาจทางกฎหมายเหนือบุคคลหนึ่ง

จากบทบัญญัติทั้ง ๑๐ ข้อจะเห็นได้ว่าประมวลกฎหมายอาญาให้ความสำคัญแก่ "ความเห็นโดยสุจริต (in good faith)" ของผู้ที่ถูกกล่าวหาว่าหมิ่นประมาท โดยไม่จำเป็นว่าสิ่งที่กล่าวถึงนั้นจะต้องมีข้อเท็จจริงหรือครบถ้วนสมบูรณ์ ทำให้มีลักษณะที่เป็นมิตรกับสื่อมวลชน การละเมิดบทบัญญัติว่าด้วยการหมิ่นประมาทในประมวลกฎหมายอาญาดังกล่าว มีโทษปรับแล้วแต่กรณี หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

การหมิ่นประมาทอาจถือว่าเป็น "การละเมิด" สิทธิของผู้อื่น ซึ่งมีบทลงโทษทางแพ่งภายใต้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และภายใต้กฎหมาย Defamation Act (Chapter 75) ในการฟ้องหมิ่นประมาททางแพ่งนั้น โจทก์จะต้องพิสูจน์ ๓ ข้อ ดังนี้

(๑) ข้อความที่จำเลยกล่าวมีลักษณะที่เป็นการหมิ่นประมาท

(๒) ข้อความดังกล่าวหมายถึงโจทก์

(๓) ข้อความดังกล่าวได้มีการสื่อสารต่อไปยังบุคคลที่สาม

เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายแบบ Common Law แนวทางการบังคับใช้กฎหมายจึงขึ้นอยู่กับคำพิพากษาในอดีต ซึ่งคำตัดสินของศาลในคดีหมิ่นประมาทที่ถือเป็นการละเมิดที่ผ่านมานั้น ค่อนข้างไม่เป็นมิตรต่อสื่อมวลชนและไม่เปิดโอกาสให้มีการวิจารณ์นักการเมือง หรือการปฏิบัติหน้าที่ของหน่วยงานของภาครัฐเท่าใดนัก ตัวอย่างเช่น ในอดีต Far Eastern Economic Review ถูกดำเนินคดีหมิ่นประมาทและต้องเสียค่าปรับมูลค่าสูง เนื่องจากบรรณาธิการของนิตยสารรายเดือนดังกล่าวเขียนในเชิงคำถามว่า "เหตุใดรัฐบาลสิงคโปร์จึงต้องใช้มาตรการคุมเข้มนิตยสารรายเดือนที่มีผู้อ่านในประเทศเพียงแค่ ๑,๐๐๐ คน และมีการจ้างงานเพียง ๓ คน ทั้งที่สิงคโปร์ก็เป็นประเทศที่มีความมั่นคงทางการเมืองสูงและร่ำรวยแล้ว"

การที่กฎหมายมีลักษณะไม่ค่อยเอื้อต่อการวิพากษ์วิจารณ์นั้น มีสาเหตุมาจากวิธีการตีความ เช่น (๑) การตีความว่าข้อความใดมีลักษณะเป็นการหมิ่นประมาทนั้น อาจตีความตามนัยในการนำเสนอข้อความดังกล่าวก็ได้ ไม่จำกัดว่าจะต้องเป็นการตีความตามตัวอักษรเท่านั้น (๒) การวิจารณ์หน่วยงานหนึ่งหน่วยงานใดอาจถือเป็นการหมิ่นประมาทเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานนั้น ๆ ก็ได้ หากผู้อ่านทั่วไปสามารถตีความได้ว่าเป็นการกล่าวถึงบุคคลใดบุคคลหนึ่งในหน่วยงานดังกล่าวโดยเฉพาะ หรือ (๓) การใช้คำอย่างไม่ระมัดระวัง การนำเสนอข้อมูลที่ผิดพลาดจากความไม่รอบคอบที่ทำให้ผู้อ่านเข้าใจผิดนั้น ไม่สามารถเป็นข้ออ้างในกรณีถูกฟ้องหมิ่นประมาทได้ ในขณะเดียวกันข้อความที่อาจไม่ใช่เป็นการหมิ่นประมาท หากแต่ทำให้เสียหาย เช่น การลงข่าวว่าแพทย์รายหนึ่งได้เกษียณจากการปฏิบัติหน้าที่แล้วมีผลทำให้แพทย์นั้นสูญเสียรายได้ ผู้ที่ลงข่าวจะมีความผิดทางละเมิดที่เกี่ยวกับการกล่าวที่เป็นเท็จที่มีผลเสียหายแทน (malicious falsehood)

การหมิ่นประมาทแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือ การหมิ่นประมาทที่มีผลกระทบอย่างถาวร (libel) เช่น การหมิ่นประมาทในรายการวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ (มาตรา ๓ แห่ง Defamation Act) และการหมิ่นประมาททางวาจาที่มีลักษณะชั่วคราว เช่น การแสดงท่าทางที่เป็นการดูหมิ่น (slander) เป็นต้น การหมิ่นประมาทที่มีการตีพิมพ์ แพร่ภาพ หรือกระจายเสียงสู่สาธารณชนถือว่าเป็นการกระทำที่มีผลสำเร็จแล้ว โจทก์ไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ความเสียหายต่อชื่อเสียงหรือภาพพจน์ ในขณะที่การหมิ่นประมาททางวาจานั้นโจทก์จะต้องพิสูจน์ความเสียหาย ยกเว้นใน ๓ กรณี ซึ่งกำหนดไว้ใน Defamation Act (Chapter 75) ได้แก่

(๑) การดูหมิ่นสตรีที่เกี่ยวกับความไม่บริสุทธิ์ หรือการผิดประเวณี (มาตรา ๔)

(๒) การดูหมิ่นที่มีผลกระทบต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ วิชาชีพ และชื่อเสียงทางธุรกิจ (มาตรา ๕)

(๓) การดูหมิ่นตำแหน่ง หรือกล่าวแสดงข้อความที่เป็นเท็จ โดยมีเจตนาที่ไม่ดี หรือมีวัตถุประสงค์ในการสร้างความเสียหายทางการเงินให้แก่จำเลย (มาตรา ๖)

นอกจากนี้ กฎหมายยังได้กำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาข้อกล่าวหาการหมิ่นประมาทดังนี้

(๑) ในกรณีที่มีการกล่าวหาข้อความที่เป็นการหมิ่นประมาทตั้งแต่ ๒ ข้อความ ขึ้นไป ผู้ถูกกล่าวหาไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ว่าทุกข้อความเป็นความจริง หากข้อความที่ไม่สามารถพิสูจน์ได้มิได้มีผลให้เกิดความเสียหายต่อชื่อเสียงอย่างมีนัยสำคัญ เมื่อพิจารณาถึงข้อความอื่น ๆ ที่เป็นความจริง (มาตรา ๘ แห่ง Defamation Act)

(๒) ในกรณีที่มีการกล่าวหาว่า ข้อความที่ประกอบด้วยส่วนที่เป็นข้อเท็จจริง และส่วนที่เป็นความเห็นมีลักษณะที่เป็นการหมิ่นประมาท ผู้ถูกกล่าวหาไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ความจริงของส่วนที่เป็นการกล่าวหาเกี่ยวกับประเด็นที่เป็นข้อเท็จจริง หากส่วนที่เป็นความเห็นมีความสมเหตุสมผล (มาตรา ๙ แห่ง Defamation Act)

กฎหมายได้กำหนดให้ผู้ถูกกล่าวหาได้ขอโทษเพื่อที่จะเยียวยาความเสียหาย โดยจะต้องดำเนินการเมื่อได้รับแจ้งรายละเอียดเกี่ยวกับการฟ้องคดี หรือในกรณีที่มีการตีพิมพ์ข้อความที่เป็นการหมิ่นประมาทในสื่อสิ่งพิมพ์ ผู้ถูกกล่าวหาสามารถขอโทษโดยการลงโฆษณาในสื่อสิ่งพิมพ์นั้นได้ (มาตรา ๑๐ แห่ง Defamation Act) หรือในสื่อที่แพร่ภาพกระจายเสียง (มาตรา ๑๓ แห่ง Defamation Act)

นอกจากนี้แล้ว กฎหมายได้กำหนดลักษณะของข้อความที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ที่ได้รับสิทธิพิเศษที่ไม่ต้องอธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับที่มาที่ไปของข้อความ ได้แก่

(ก) การรายงานที่เป็นธรรมและแม่นยำ (fair and accurate reporting) ของการรายงานต่อสาธารณะของรัฐสภา องค์กรระหว่างประเทศที่สิงคโปร์เป็นภาคี งานสัมมนาที่สิงคโปร์ส่งตัวแทนเข้าร่วม ศาล หน่วยงานใด ๆ ที่ได้รับการมอบหมายในการจัดเวทีรับฟังความคิดเห็นสาธารณชน

(ข) เอกสารของราชการที่กฎหมายบัญญัติให้ต้องเปิดเผยต่อสาธารณชน

(ค) การโฆษณาหรือประชาสัมพันธ์ของหน่วยงานภาครัฐที่เป็นไปตามกฎหมาย

อย่างไรก็ดี สิทธิพิเศษดังกล่าวไม่ได้ให้การคุ้มครองการตีพิมพ์ข้อมูลหรือเอกสารเหล่านี้โดยมีเจตนาที่ไม่ดี หรือการตีพิมพ์ข้อความที่โจทก์ได้แจ้งล่วงหน้าว่ามีลักษณะหมิ่นประมาท หากแต่จำเลยไม่ได้ดำเนินการแก้ไข (มาตรา ๑๒ แห่ง Defamation Act) และไม่คุ้มครองการโฆษณาหาเสียงในการเลือกตั้งทุกระดับ (มาตรา ๑๔ แห่ง Defamation Act) ทั้งนี้โจทก์และจำเลยสามารถทำความตกลงล่วงหน้าที่ระบุให้จำเลยไม่ต้องรับผิดตามข้อหาหมิ่นประมาท ยกเว้นในกรณีที่จำเลยตระหนักว่า

ข้อความที่มีการเผยแพร่นั้นมีลักษณะที่เป็นการหมิ่นประมาท และไม่สามารถชี้แจงเหตุผลอันสมควรได้

๓.๖.๕ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

การนำเสนอในหัวข้อนี้ประกอบด้วยหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ๔ หน่วยงาน ดังต่อไปนี้

(ก) Ministry of Social and Family Development (MSF)

Ministry of Social and Family Development (MSF) หรือกระทรวงพัฒนาสังคมและครอบครัวของสิงคโปร์ เป็นหน่วยงานหนึ่งของรัฐบาลที่เพิ่งถูกปรับโครงสร้างเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๕ พร้อมกับ MCI เดิมทีนั้น MSF มีชื่อว่า Ministry of Community Development, Youth and Sports[๒๒๕] การปรับโครงสร้างและการเปลี่ยนชื่อบ่งบอกถึงความสำคัญของการสนับสนุนให้ชาวสิงคโปร์มีครอบครัว เนื่องจากสิงคโปร์เผชิญกับปัญหาอัตราการเกิดที่ต่ำที่สุดในอาเซียน การที่ประชาชนของสิงคโปร์ไม่ต้องการสร้างครอบครัวและนำไปสู่อัตราการเกิดที่ต่ำดังกล่าวก็เป็นอีกปัจจัยสำคัญที่ทำให้สิงคโปร์กำลังจะเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ ดังนั้น หน้าที่หลักของ MSF จึงเป็นการส่งเสริมให้ชาวสิงคโปร์มีครอบครัวมากขึ้น

อย่างไรก็ดี MSF ยังถือเป็นกระทรวงขนาดเล็ก โครงสร้างของ MSF จึงประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวง ปลัดกระทรวง ๒ คน และรองปลัดกระทรวง โดยแบ่งออกเป็น ๓ ฝ่าย ดังนี้

(๑) ฝ่ายสนับสนุนและพัฒนาสังคม (Social Development and Support)

(๒) ฝ่ายสนับสนุนและพัฒนาครอบครัว (Family Development and Support)

(๓) ฝ่ายสนับสนุนองค์กร (Corporate Support)

ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า อำนาจหน้าที่หลักของ MSF คือ การพัฒนาสังคมและสถาบันครอบครัวโดยการสร้างเสริมคุณภาพชีวิตที่ดีให้แก่คนในสังคม รวมถึงการบริหารจัดการบ้านพักสวัสดิการสำหรับคนยากไร้ ภายใต้ Destitute Persons Act ด้วย

(ข) Ministry of Home Affairs (MHA)

Ministry of Home Affairs (MHA) หรือกระทรวงมหาดไทยของสิงคโปร์ ก่อตั้งขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ เมื่อสมัยที่สิงคโปร์ยังอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษแต่มีอำนาจในการปกครองตนเองภายใน เมื่อสิงคโปร์กลายเป็นสาธารณรัฐอิสระจึงถูกแทนที่ด้วย Ministry of Interior and

---

[๒๒๕] Ministry of Social and Family Development, "About MSF," http://app.msf.gov.sg/About-MSF (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Defence ก่อนที่กระทรวงดังกล่าวจะถูกปรับโครงสร้างในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ โดย MHA ถูกแยกออกมาเป็นกระทรวงในปัจจุบัน[๒๒๖]

โครงสร้างของ MHA ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง ๒ คน ปลัดกระทรวง และรองปลัดกระทรวง ๓ คน หน่วยงานภายใต้ MHA มีดังนี้

(๑) Central Narcotics Bureau (CNB)

(๒) Immigration and Checkpoints Authority (ICA)

(๓) Internal Security Department (ISD)

(๔) Singapore Civil Defence Force (SCDF)

(๕) Singapore Police Force (SPF)

(๖) Singapore Prison Service (SPS)

อำนาจหน้าที่ของ MHA ครอบคลุมกิจการภายในทั้งหมด ตามหน่วยงานในสังกัดที่นำเสนอด้านบน โดยสามารถแบ่งออกเป็น ๔ ด้านใหญ่ ดังนี้

(๑) ความมั่นคงและความปลอดภัย (Safety and Security)

(๒) การเข้าเมือง (Immigration)

(๓) การป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (Civil Defence)

(๔) ยาเสพติด (Drugs and Rehabilitation)

(ค) Medifund Advisory Council (MAC)

Medifund Advisory Council (MAC) หรือสภาที่ปรึกษากองทุนรักษาพยาบาลเป็นหน่วยงานที่ก่อตั้งขึ้นภายใต้กฎหมาย Medical and Elderly Care Endowment Schemes Act (Chapter 173A) ที่ตราขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๓ เพื่อให้ความช่วยเหลือทางการเงินด้านการแพทย์และสาธารณสุขในประเทศสิงคโปร์ โดยมีแหล่งเงินทุนจากกระทรวงการคลัง (Ministry of Finance)

MAC มีที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข อำนาจหน้าที่ของ MAC ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๗ แห่ง Medical and Elderly Care Endowment Schemes Act (Chapter 173A) กำหนดให้ MAC ร่างข้อเสนอการใช้งบประมาณรายได้ของกองทุน Medifund คู่มือระบุ

[๒๒๖] Ministry of Home Affairs, "Our Heritage," http://www.mha.gov.sg/basic_content.aspx?pageid=124 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

คุณสมบัติของผู้ป่วยที่จะได้รับการช่วยเหลือจากกองทุน และคู่มือบริหารจัดการบัญชีกองทุนต่อรัฐมนตรีฯ โดยมีคณะกรรมการ (Medifund Committees) รับผิดชอบเรื่องการดำเนินการ พิจารณาและอนุมัติว่าผู้ป่วยคนใดมีคุณสมบัติในการได้รับความช่วยเหลือตามข้อเสนอและคู่มือที่ร่างขึ้น (มาตรา ๑๔)

(๗) Agri-Food and Veterinary Authority (AVA)

Agri-Food and Veterinary Authority (AVA) ถูกก่อตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยกฎหมาย Agri-Food and Veterinary Authority Act (Chapter 5) ในฐานะหน่วยงานภายใต้ Ministry of National Development (MND) ทำหน้าที่กำกับดูแลด้านอาหาร สัตว์ และพืชในสิงคโปร์ โดยเดิมทีหน้าที่ดังกล่าวเป็นของ Primary Production Department (PPD) ซึ่งก่อตั้งครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๐๒ เมื่อครั้งสิงคโปร์ยังพึ่งพาภาคเกษตรกรรม[๒๒๗] เมื่อประเทศได้พัฒนาไปจนไม่มีเนื้อที่เพียงพอสำหรับการทำเกษตรกรรมอีกต่อไป AVA จึงถือกำเนิดขึ้นแทนที่ PPDพร้อมด้วยหน้าที่ใหม่ คือ กำกับดูแลความปลอดภัยในอาหารและส่งเสริมการค้าสินค้าเกษตร (agri-trade)

มาตรา ๕ แห่ง Agri-Food and Veterinary Authority Act (Chapter 5) ระบุให้ AVA ประกอบด้วยคณะกรรมการที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพัฒนาประเทศ (MND) ดังต่อไปนี้

(๑) ประธานคณะกรรมการ

(๒) รองประธานคณะกรรมการ และ

(๒) กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕ คน แต่ไม่เกิน ๑๒ คน

มาตรา ๑๑ แห่ง Agri-Food and Veterinary Authority Act (Chapter 5) ระบุอำนาจหน้าที่ของ AVA ไว้ดังนี้

(๑) กำกับดูแลความปลอดภัยและความอุดมสมบูรณ์ของแหล่งอาหารในสิงคโปร์

(๒) ส่งเสริมและกำกับดูแลสุขภาพและความเป็นอยู่ของสัตว์ สัตว์น้ำ และพืช

(๓) ส่งเสริม อำนวยความสะดวก และกำกับดูแลการผลิต การซื้อขายอาหารและผลิตภัณฑ์ที่เกี่ยวกับเกษตรกรรมและปศุสัตว์

---

[๒๒๗] Agri-Food and Veterinary Authority, "History," http://www.ava.gov.sg/AboutAVA/History/ (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

(๔) พัฒนา จัดการ และกำกับดูแลสวนเทคโนโลยีการเกษตร (agrotechnology park) สวนเทคโนโลยีชีวเกษตร (agri-biotechnology park) อุทยานการเพาะเลี้ยงสัตว์น้ำตามแนวชายฝั่ง (mari-culture park) ท่าเทียบเรือประมง (fishing harbour) และสถานที่อื่นที่เกี่ยวข้องกับเกษตรกรรมและปศุสัตว์

(๕) ส่งเสริมการพัฒนาภาคอาหารเกษตรและปศุสัตว์

(๖) ให้คำแนะนำและจัดทำข้อเสนอแนะแก่รัฐบาลในเรื่องที่เกี่ยวกับอาหารเกษตรและปศุสัตว์

(๗) เป็นตัวแทนรัฐบาลในเวทีระหว่างประเทศในเรื่องที่เกี่ยวกับอาหารเกษตรและปศุสัตว์

(๘) อำนาจหน้าที่อื่น ๆ ตามกฎหมาย

โดยสรุป สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีขนาดเล็กและมีข้อจำกัดด้านทรัพยากร การพัฒนาประเทศในช่วง ๕๐ ปี ที่ผ่านมา ล้วนเป็นไปได้เพราะทรัพยากรมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ อย่างไรก็ดี สิงคโปร์กำลังเข้าสู่การเป็นสังคมผู้สูงอายุเนื่องจากจำนวนประชากรมีแนวโน้มลดลง ทำให้รัฐบาลต้องเตรียมพร้อมรับมือความท้าทายดังกล่าว โดยการตั้งกองทุนและคณะกรรมการเพื่อดูแลผู้สูงอายุ รวมทั้งสร้างสังคมให้มีความปลอดภัยและประชาชนมีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยอาศัยทั้งการออกกฎหมายและจัดตั้งหน่วยงานขึ้นตามความเหมาะสม

๓.๗ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

ปัญหาสิ่งแวดล้อมเป็นปัญหาที่ทุกประเทศทั่วโลกให้ความสนใจและพยายามรับมือ การพัฒนาประเทศด้วยภาคอุตสาหกรรมที่ผ่านมาทำให้สิงคโปร์เห็นปัญหามลภาวะทางเสียง ทางน้ำ ทางดิน และทางอากาศที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีและเครื่องจักร และยังมีของเสียและสิ่งปฏิกูลจากโรงงานและสถานประกอบการ การเป็นประเทศขนาดเล็กที่มีลักษณะเป็นเกาะทำให้สิงคโปร์ไม่มีทางเลือกอื่น นอกจากต้องจัดการกับปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมอย่างเร่งด่วนและมีประสิทธิภาพมากที่สุด เพื่อให้เศรษฐกิจและสังคมของประเทศดำเนินต่อไปได้ ดังนั้นรัฐบาลสิงคโปร์จึงออกกฎหมายหลายฉบับเพื่อกำกับดูแลและส่งเสริมการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในประเทศ

ในส่วนนี้จะนำเสนอกฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม โดยแบ่ง

การนำเสนอเป็น ๓ หัวข้อ ได้แก่ การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การป้องกันมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๗.๑ การส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสิงคโปร์มี ๒ ฉบับ คือ Environmental Protection and Management Act (Chapter 94A) และ Environmental Public Health Act (Chapter 95)

Environmental Protection and Management Act (Chapter 94A) ได้รับการตราขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อควบคุมปัญหามลพิษทางสิ่งแวดล้อมด้านต่าง ๆ โดยกำหนดมาตรการในการป้องกันมลพิษ การบริหารทรัพยากรธรรมชาติ และการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ โดยมี National Environment Agency (NEA) สังกัดกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ(Ministry of the Environment and Water Resources) เป็นหน่วยงานที่บังคับใช้กฎหมายดังกล่าว และมีกรมควบคุมมลพิษ (Pollution Control Department) ทำหน้าที่ออกใบอนุญาตในการปล่อยมลพิษแก่ผู้ประกอบการหรืออุตสาหกรรม

NEA มีอำนาจตามมาตรา ๓๙ ในการระงับการปฏิบัติการของสถานประกอบการหรืออุตสาหกรรมใด ๆ ที่ตรวจสอบพบหรือสงสัยว่า มีผลกระทบต่อสาธารณสุข ความปลอดภัยสาธารณะ และสร้างมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อม เป็นระยะเวลาตามที่อธิบดี NEA เห็นสมควร และสามารถออกคำสั่งให้ผู้กระทำผิดรับผิดชอบด้วยการทำความสะอาดมลภาวะที่ได้สร้างขึ้น หากฝ่าฝืนต้องโทษปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ หากกระทำผิดต่อเนื่องจะถูกปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อวัน นับจากวันที่ถูกตัดสินว่ากระทำผิด

Environmental Protection and Management Act (Chapter 94A) แบ่งมาตรการเพื่อควบคุมมลพิษทางสิ่งแวดล้อมออกเป็นด้านต่าง ๆ เช่น มาตรการควบคุมมลพิษทางอากาศ (มาตรา ๑๐ ถึงมาตรา ๑๔) มลพิษทางน้ำ (มาตรา ๑๕ ถึงมาตรา ๑๙) มลพิษทางดิน (มาตรา ๒๐) สสารที่เป็นอันตราย (มาตรา ๒๑ ถึงมาตรา ๒๗) และมลพิษทางเสียง (มาตรา ๒๘ ถึงมาตรา ๓๐) รวมไปถึงมาตราที่ควบคุมโรงงาน และการออกหรือต่ออายุใบอนุญาตโรงงาน (มาตรา ๓๑ และมาตรา ๓๙) การบังคับใช้กฎหมาย (มาตรา ๔๑ ถึงมาตรา ๕๐) และมาตรการลงโทษสำหรับการกระทำผิดอื่น (มาตรา ๕๑ ถึงมาตรา ๗๗)

ในส่วนนี้จะแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๕ หัวข้อย่อย ได้แก่ การรักษาสภาพแวดล้อมทางอากาศ ทางน้ำ ทางดิน ทางเสียง และการส่งเสริมและรักษาสภาพแวดล้อมในชุมชน ดังนี้

(ก) การรักษาสภาพแวดล้อมทางอากาศ

ด้วยจุดมุ่งหมายที่จะลดมลพิษทางอากาศ ซึ่งไม่สามารถถูกควบคุมได้โดยประเทศใดประเทศหนึ่ง NEA จึงได้เข้าเป็นส่วนหนึ่งของความร่วมมือระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการลดมลพิษทางอากาศหลายครั้ง อาทิเช่น ร่วมให้สัตยาบันกับสหประชาชาติเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ เข้าร่วมสนธิสัญญาเกียวโต (Kyoto Protocol) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๙ และให้คำปฏิญาณในการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกลงร้อยละ ๑๖ ต่อที่ประชุม UNFCCC Climate Change Conference ที่เมืองโคเปนเฮเกนเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓

เช่นเดียวกับในหลายประเทศ โรงงานอุตสาหกรรมและยานพาหนะถือเป็นแหล่งที่ผลิตมลพิษทางอากาศในปริมาณสูงที่สุด อีกทั้งอัคคีภัยที่เกิดขึ้นจากป่าไม้และครัวเรือนได้ส่งผลกระทบต่อมลพิษทางอากาศที่เพิ่มขึ้นในประเทศ และด้วยลักษณะภูมิประเทศที่เป็นเกาะ และขนาดเมืองที่ค่อนข้างเล็ก ซึ่งส่งผลให้ประชากรอยู่อาศัยกันอย่างหนาแน่น สิงคโปร์จึงมีนโยบายควบคุมและป้องกันไม่ให้เกิดมลพิษทางอากาศขึ้นในพื้นที่ที่มีอยู่อย่างจำกัด โดยเริ่มตั้งแต่การวางผังเมืองและแผนอุตสาหกรรม การออกกฎหมายข้อบังคับที่เข้มงวด และมีการตรวจวัดคุณภาพของอากาศอยู่เสมอ ทำให้สิงคโปร์มีคุณภาพอากาศที่ดีกว่าหลายประเทศในเอเชีย และมีคุณภาพดีที่ใกล้เคียงกับประเทศพัฒนาแล้วอย่างประเทศในยุโรปและสหรัฐอเมริกา โดยวัดได้จากค่า PSI (Pollutant Standards Index) ซึ่งสูงถึงร้อยละ ๙๔ ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งจัดอยู่ในเกณฑ์ที่ดี

NEA มีหน้าที่กำหนดมาตรฐานของปริมาณของก๊าซมลพิษต่าง ๆ ที่สามารถปล่อยได้ (Emission Standards) ด้วยการออกมาตรการที่สอดคล้องกับคู่มือควบคุมคุณภาพอากาศขององค์การอนามัยโลก (World Health Organisation Air Quality Guidelines หรือ WHO AQGs) ยานพาหนะทุกประเภทถูกควบคุมการปล่อยควันเสียไว้อย่างเข้มงวด โดยต้องผ่านมาตรฐาน Euro IV (หรือ JPN 2005) และ Euro V (หรือ JPN 2009) ก่อนได้รับอนุญาตให้ใช้งานบนถนนได้ ทั้งนี้หลังจากได้รับอนุญาตให้ใช้งานได้แล้ว ยานพาหนะทุกประเภทต้องได้รับการตรวจสอบการปล่อยควันเสียตามระยะเวลาที่กำหนด

มาตรการรักษาสภาพแวดล้อมทางอากาศที่สำคัญ คือ การระบุให้ผู้ที่ประกอบกิจการหรืออุตสาหกรรมต้องติดตั้งและดูแลอุปกรณ์ควบคุมมลพิษทางอากาศ โดยต้องทำให้มั่นใจว่าอุปกรณ์ที่ติดตั้งเป็นอุปกรณ์ที่มีประสิทธิภาพในการทำงานที่ดี[๒๒๘] และการห้ามมิให้ผู้ประกอบกิจการ

[๒๒๘] Section 10.—(1) The occupier of any industrial or trade premises shall maintain any fuel burning equipment and any air pollution control equipment installed in or on the premises in an efficient condition.

หรืออุตสาหกรรม ปล่อยหรือเป็นต้นเหตุของการปล่อยมลพิษทางอากาศเกินกว่ามาตรฐาน ปริมาณและระยะเวลาที่กำหนดไว้สำหรับแต่ละอุตสาหกรรม ในกรณีที่ยังไม่มีการกำหนดมาตรฐานดังกล่าวไว้ ผู้ประกอบการต้องดำเนินกิจการหรืออุตสาหกรรมโดยใช้เครื่องมือที่อธิบดี NEA พิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นวิธีที่ดีที่สุดในการป้องกันมลพิษทางอากาศ[๒๒๙]

(ข) การรักษาสภาพแวดล้อมทางน้ำ

เนื่องจากสิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรน้ำ ทำให้รัฐบาลต้องเข้มงวดในการป้องกันและดูแลปัญหามลพิษทางน้ำ รวมถึงคุณภาพของระบบปล่อยของเสียทางท่อระบายน้ำ อีกทั้งยังมีการควบคุมมลพิษทางดินควบคู่กันเพื่อรักษาคุณภาพแหล่งน้ำใต้ดิน จึงมีการควบคุมปริมาณการใช้ยากำจัดศัตรูพืชให้อยู่ในระดับที่เหมาะสม มาตรฐานและกฎเกณฑ์ที่ใช้ควบคุมมลพิษทางน้ำสามารถอ่านได้จากเว็ปไซต์ของ NEA

Environmental Protection and Management Act (Chapter 94A) กำหนดมาตรการทางกฎหมายที่ใช้ควบคุมมลพิษทางน้ำไว้ ดังนี้

---

(2) The occupier of any industrial or trade premises shall ensure that any air pollution control equipment installed in or on the premises is working in a proper and efficient manner whenever the industrial plant or fuel burning equipment is being used.

(3) Any occupier who fails to comply with subsection (1) or (2) shall be guilty of an offence.

[๒๒๙] Section 11.—(1) Any owner or occupier of any industrial or trade premises who causes, permits or allows the emission of dark smoke from a chimney of, or used in connection with, those premises shall be guilty of an offence.

(2) This section shall not apply to the emission of dark smoke from any chimney lasting for not longer than such periods as may be prescribed and subject to any prescribed limitations.

Section 12.—(1) Any owner or occupier of any industrial or trade premises who conducts any trade or industrial process, or operates any fuel burning equipment or industrial plant in or on the premises in such manner as to cause, permit or allow the emission of air impurities in excess of the standard of concentration or rate of emission prescribed in respect of that industry, process, fuel burning equipment or industrial plant shall be guilty of an offence.

(2) Where any such standard has not been so prescribed, it shall be the duty of the owner or occupier of any industrial or trade premises to conduct any trade or industrial process or operate any fuel burning equipment or industrial plant in or on the premises by the best practicable means available as may be necessary to prevent or minimise air pollution.

(3) If any dispute arises as to the best practicable means available for the purposes of subsection (2), it shall be determined by the Director-General.

(4) The Director-General may, in respect of a specified period of time, by notice in writing require the owner or occupier of any industrial or trade premises to ensure that any air impurity exceeding a specified amount shall not be emitted during that period.

(5) The Agency may, with the approval of the Minister, by regulations provide for the control or prohibition of the emission of air impurities from any other source.

(๑) ห้ามปล่อยของเสียจากการประกอบธุรกิจหรืออุตสาหกรรม น้ำมัน หรือสารเคมีลงแหล่งน้ำหรือพื้นดินโดยมิได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษร (written permission) จากอธิบดี NEA (มาตรา ๑๕) หากฝ่าฝืนจะถูกสั่งให้พักกิจการหรืออุตสาหกรรมนั้น จนกว่าจะพ้นข้อกล่าวหา นอกจากนี้ ผู้ที่พบเห็นการกระทำผิดต้องรีบแจ้งต่ออธิบดี NEA ทันที มิฉะนั้นอาจต้องโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์

(๒) โรงงานที่ได้รับอนุญาตให้ปล่อยของเสีย (trade effluent) สามารถปล่อยของเสียได้ตามปริมาณที่กำหนด หลังจากได้รับใบอนุญาตตามมาตรา ๑๕ แล้วเท่านั้น และผู้ที่ได้รับใบอนุญาตให้ปล่อยของเสียลงสู่แหล่งน้ำหรือพื้นดินได้ ยังคงต้องปฏิบัติตามกฎและข้อบังคับที่อธิบดี NEA กำหนด (มาตรา ๑๖) ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๓) ห้ามมิให้ผู้ใดปล่อยของเสีย หรือเป็นต้นเหตุทำให้เกิดมลพิษต่อแหล่งน้ำในผืนดิน (มาตรา ๑๗) หากฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

(๔) อธิบดี NEA มีอำนาจในการออกคำสั่งให้บุคคลใดที่ปล่อย ระบายหรือทิ้ง ของเสีย น้ำมัน สสารอันตราย วัตถุเคมี หรือมลพิษอื่น ๆ ลงสู่แหล่งน้ำ ผืนดิน หรือทะเล ต้องจัดเก็บและทำความสะอาดสิ่งเหล่านั้นภายในเวลาที่อธิบดีเห็นสมควร (มาตรา ๑๘) ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์

(๕) เพื่อป้องกันมลพิษทางน้ำ ผู้ประกอบกิจการหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการกักเก็บหรือขนสิ่งมีพิษทางน้ำ ต้องปฏิบัติตามบทบัญญัติในมาตรา ๑๙ ดังต่อไปนี้

- มีระบบการกักเก็บ ปฏิบัติการ หรือกระบวนการเพื่อป้องกันมลพิษทางน้ำ
- สร้างหรือติดตั้งอุปกรณ์กักเก็บและเคลื่อนย้ายสารเคมี (spill containment facilities)
- ใช้ถัง เรือ หรือรถบรรจุ ที่ออกแบบและสร้างอย่างถูกต้องตามมาตรฐาน
- ติดตั้งอุปกรณ์ป้องกันการรั่วไหล หรือการปล่อยมลพิษออกจากถัง เรือ หรือรถบรรจุ
- ติดตั้งอุปกรณ์ตรวจสอบและตรวจจับการรั่วไหลของมลพิษ
- มีการทดสอบและรายงานผลการทดสอบความสามารถในการใช้งานของอุปกรณ์ข้างต้นและ

- ส่งแผนปฏิบัติการเตรียมความพร้อมในการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉิน เช่น มีสารเคมีรั่วไหล

หากผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์

(ค) การรักษาสภาพแวดล้อมทางดิน

การควบคุมมลพิษทางดิน (Land Pollution Control) อยู่ในอำนาจหน้าที่ของ NEA ซึ่งสามารถออกข้อบังคับที่ได้รับการอนุมัติโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำเพื่อควบคุมการกระทำใด ๆ อันอาจก่อให้เกิดมลพิษในดิน หรือดินเป็นพิษ

ด้วยสภาพภูมิประเทศที่เป็นเกาะและมีทรัพยากรดินและน้ำที่จำกัด สารเคมีที่ปล่อยทิ้งจากโรงงานอุตสาหกรรมมากกว่า ๒,๐๐๐ โรง ในสิงคโปร์จึงนับเป็นอันตรายต่อมนุษย์และสิ่งแวดล้อม กรมควบคุมมลพิษ (PCD) จึงมีแผนและนโยบายในการควบคุมและบริหารจัดการสารเคมีและของเสียจากโรงงานอุตสาหกรรม ตั้งแต่การออกแบบขั้นตอนการผลิตและควบคุมอุปกรณ์ป้องกันและตรวจจับการรั่วไหล หรือการปล่อยสารเคมีที่โรงงานอุตสาหกรรมให้เป็นไปตามมาตรฐาน ตลอดจนส่งเสริมให้มีการวิจัยและการศึกษาเกี่ยวกับการบริหารจัดการของเสียจากแหล่งอุตสาหกรรม โดยมาตรการทางกฎหมายที่สำคัญในการควบคุมสสารอันตรายจากแหล่งอุตสาหกรรมมีดังต่อไปนี้

มาตรา ๒๒ ถึงมาตรา ๒๕ ห้ามมิให้มีการนำเข้า ผลิต และจัดจำหน่ายสสารที่เป็นอันตราย โดยไม่มีใบอนุญาตที่ออกโดยอธิบดี NEA และไม่สามารถโอนสิทธิ์การเป็นเจ้าของใบอนุญาตให้ผู้อื่นได้ และหากพบว่าการจัดเก็บ การใช้ หรือการกระทำใด ๆ โดยมีการใช้สสารที่ก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาวะและความปลอดภัยของสาธารณะ อธิบดีสามารถออกคำสั่งให้พักกิจการจนกว่าจะพ้นข้อกล่าวหา และกำจัดสสารที่เป็นอันตราย หรือถอดถอนอุปกรณ์ที่พบว่ามีสสารอันตรายปนเปื้อน ผู้ใดฝ่าฝืนไม่กระทำตามคำสั่งในการกำจัดสสารดังกล่าว มีโทษปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์

มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๒๗ กำหนดให้ ผู้ที่ครอบครองหรือติดตั้งอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับการกักเก็บและใช้งานสสารที่เป็นอันตรายปฏิบัติ ดังนี้

(ก) ระบุถึงอันตราย และผลกระทบต่อสาธารณสุขและความปลอดภัยของสาธารณะและมลภาวะต่อสิ่งแวดล้อมทั้งหมด เท่าที่เป็นไปได้

(ข) คาดคะเนความถี่ และความน่าจะเป็นต่อการเกิดเหตุการณ์ในข้อ (ก)

(ค) แสดงปริมาณของผลกระทบที่จะตามมา และระดับความเสี่ยงของเหตุการณ์ในข้อ (ก)

(ง) ประมวลผลกระทบของอัคคีภัย หรือวินาศภัยอื่น ๆ อันเป็นผลมาจากการใช้สสารอันตราย หรือมลพิษทางน้ำที่เกิดจากน้ำเสียที่ใช้ดับอัคคีภัยที่เกิดจากการใช้สสารอันตราย

(จ) ระบุมาตรการป้องกันที่จำเป็นพร้อมการนำไปใช้เพื่อหลีกเลี่ยงและควบคุมอันตรายที่จะเกิดจากการใช้สสารอันตรายตามที่ระบุในข้อ (ก)

(ฉ) ส่งรายงานประเมินผลประสิทธิภาพของการใช้มาตรการป้องกันในข้อ (จ) และ

(ช) หากจะออกมาตรการเพิ่มเติมต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดี และเมื่อนำมาตรการไปใช้แล้ว จะต้องรายงานประสิทธิภาพของมาตรการที่ออกเพิ่มในลักษณะเดียวกับข้อ (ฉ) ทั้งนี้ อธิบดีสามารถกำหนดให้มีการแก้ไข หรือเพิ่มเติมมาตรการป้องกันอันตรายจากการใช้สสาร

หากผู้ใดฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ผู้ที่กระทำความผิดใด ๆ ที่มิได้มีการกำหนดโทษไว้ในกฎหมายฉบับนี้ จะถูกปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ หากมีการกระทำผิดต่อเนื่อง จะต้องโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อวัน นับจากวันที่ถูกตัดสินว่ากระทำผิด

(ง) การรักษาสภาพแวดล้อมทางเสียง

NEA ออกข้อบังคับที่ใช้ในการควบคุมมลพิษทางเสียงสำหรับงานก่อสร้างแหล่งอุตสาหกรรม และยานพาหนะ ตามระดับเดซิเบลและระยะเวลาของเสียงจากแหล่งกำเนิด (มาตรา ๒๘) ผู้ที่ไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดในการควบคุมเสียงในงานก่อสร้าง ตึก รวมไปถึงสถานที่ทำงานที่กำหนดโดย NEA จะถูกปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อวัน หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนี้ Environmental Protection and Management Act (Chapter 94A) ระบุให้ NEA มีอำนาจในการพิจารณายกเว้นการบังคับใช้กฎหมายนี้กับบุคคล สิ่งของ หรืองานประเภทใดก็ได้ (มาตรา ๗๕) และออกข้อบังคับเพิ่มเติมได้ โดยผู้ที่ฝ่าฝืนข้อบังคับดังกล่าวจะถูกปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ และหากกระทำผิดต่อเนื่องจะถูกปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อวัน นับจากวันที่ถูกตัดสินว่ากระทำผิด (มาตรา ๗๗)

(จ) การส่งเสริมและรักษาสภาพแวดล้อมในชุมชน

ในขณะที่กฎหมาย Environmental Protection and Management Act มุ่งเน้นที่การจัดการและปกป้องสิ่งแวดล้อม และควบคุมมลพิษที่เกิดจากภาคอุตสาหกรรมและธุรกิจ กฎหมาย Environmental Public Health Act มุ่งเน้นการปกป้องสิ่งแวดล้อมในชุมชน ตามมาตรการที่กำหนดไว้ในมาตรา ๑๗ ถึงมาตรา ๒๐ แห่ง Environmental Public Health Act (Chapter 95) ซึ่งห้ามการกระทำต่อไปนี้

(๑) สร้างความสกปรกต่อที่สาธารณะ แหล่งน้ำ ชายฝั่ง ทะเล หรือถนน โดยการกอง ทิ้ง เท โปรย โยน หรือวาง ฝุ่นผง ผม ขนสัตว์ ทราย สิ่งสกปรก กระดาษ เถ้าถ่าน ชิ้นส่วนของรถยนต์ ขยะ ขวด กระป๋อง แก้ว กล่อง ถัง บรรจุภัณฑ์ เลือด น้ำทะเล ของเหลวที่เป็นพิษ น้ำชะล้าง หรือสิ่งอื่นใดที่ปลิว หรือหกได้ ยานพาหนะที่ทะเบียนหมดอายุ เฟอร์นิเจอร์ หรือของขนาดใหญ่ หรือสิ่งอื่นใดที่กีดขวางการจราจรและทางสาธารณะ การตากอาหาร การถมน้ำลาย หรือการสั่งน้ำมูก

(๒) ไม่ใช้ความระมัดระวังในการป้องกันอันตรายต่อผู้อื่นในขณะปฏิบัติงานก่อสร้าง โดยการปล่อยให้มีชิ้นส่วนร่วงหล่น จนเกิดอันตรายต่อผู้อื่นในที่สาธารณะ หรือ

(๓) ทิ้งสิ่งของต่าง ๆ ในข้อ (๑) ออกจากยานพาหนะ

ข้อห้ามและข้อปฏิบัติสำหรับร้านอาหาร ร้านค้าแผงลอย ตลาด และคนหาบเร่ ระบุไว้ในมาตรา ๓๒ ถึงมาตรา ๔๑ ดังนี้

(๑) ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการร้านค้าอาหาร หากไม่มีใบอนุญาตที่ออกโดยอธิบดี NEA

(๒) ห้ามมิให้ผู้ใดตั้งร้านค้าแผงลอยหรือหาบเร่ เพื่อจำหน่ายอาหารหรือสินค้าในที่สาธารณะหรือบนถนน หากไม่มีใบอนุญาตที่ออกโดยอธิบดี NEA

(๓) ห้ามมิให้ผู้ใดจัดงานการแสดง หรือกิจกรรมใด ๆ หากไม่มีใบอนุญาตที่ออกโดยอธิบดี NEA

(๔) ห้ามมิให้ผู้ใดสร้างตึก อาคาร หรือสถานที่เพื่อเป็นตลาด หากไม่มีใบอนุญาตที่ออกโดยอธิบดี NEA

(๕) ห้ามผู้ที่ได้รับใบอนุญาตสร้างร้านค้ากีดขวางทางเดิน

(๖) ผู้ประกอบการที่มีใบอนุญาตทุกรายต้องรักษาความสะอาดของสถานประกอบการ

(๗) ห้ามผู้ประกอบการจำหน่ายอาหารที่ไม่ปลอดภัยต่อสุขภาพของผู้บริโภค

(๘) ผู้ที่ใช้ยานพาหนะในการขนส่งอาหารต้องรักษาความสะอาดของยานพาหนะโดยเฉพาะอย่างยิ่งส่วนที่สัมผัสกับอาหาร เพื่อป้องกันมิให้เกิดความเสี่ยงในการติดเชื้อโรคไปสู่อาหาร

อธิบดี NEA สามารถออกคำสั่งให้มีการรื้อถอนสิ่งที่สร้างความรำคาญต่อสาธารณะตามมาตรา ๔๓ โดยสิ่งที่สร้างความรำคาญต่อสาธารณะอาจหมายรวมถึงสิ่งต่อไปนี้

(๑) สิ่งก่อสร้าง หรือสภาพแวดล้อมที่สร้างความรำคาญ เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรืออาจทำให้ผู้ใดบาดเจ็บ

(๒) สระน้ำ รางน้ำ คลอง ท่อระบายน้ำ บ่อพักน้ำเสีย ตู้สุขา หรือสิ่งอำนวยความสะดวกสุขอนามัยต่าง ๆ ที่อยู่ในสภาพที่ไม่ถูกสุขลักษณะ จนอาจสร้างความรำคาญ หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) ฝุ่น กลิ่นที่สร้างความรำคาญ เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรืออาจทำให้ผู้ใดบาดเจ็บ

(๔) ควัน ไอน้ำ ก๊าซ ความร้อน รังสี หรือกลิ่นต่าง ๆ ที่สร้างความรำคาญ เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรืออาจทำให้ผู้ใดบาดเจ็บ

(๕) บ่อ หรือสระเก็บน้ำ ถังบรรจุน้ำ หรือท่อน้ำสำหรับการบริโภค ที่เกิดหรือมีแนวโน้มว่าจะเกิดมลพิษอันเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรืออาจทำให้ผู้ใดบาดเจ็บ

(๖) โรงงาน หรือสถานที่ทำงานที่มีสภาวะที่ไม่ถูกสุขลักษณะ มีกลิ่นเหม็นที่เกิดจากท่อระบายน้ำ อุจจาระ ปัสสาวะ หรือจากแหล่งสร้างความรำคาญอื่น

(๗) สถานที่ที่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์ยุงและแมลงวัน

(๘) เตาหลอม ปล่องไฟ หรือแหล่งผลิตควันอื่น หรือสิ่งเผาไหม้ที่บริโภคไม่ได้ ที่ผลิตควันในปริมาณที่ก่อให้เกิดความรำคาญ เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรืออาจทำให้ผู้ใดบาดเจ็บ

(๙) ช่องอิฐ หลุมทราย หรือโพรงต่าง ๆ ที่ขุดขึ้นอันจะเป็นอันตรายต่อเพื่อนบ้าน หรือถูกใช้งานที่มีจุดประสงค์ที่ไม่ปลอดภัยต่อสุขภาพ

(๑๐) เครื่องยนต์ โรงงาน วิธีการ หรือขั้นตอนการผลิตต่าง ๆ ที่ก่อให้เกิดความรำคาญเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรืออาจทำให้ผู้ใดบาดเจ็บ หรือ

(๑๑) สถานที่ใด ๆ ที่เป็นแหล่งกำเนิดของเสียง หรือการสั่นสะเทือนในระดับที่สร้างความรำคาญต่อผู้อื่น

มาตรา ๔๗ ถึงมาตรา ๖๒ กำหนดข้อบังคับและข้อปฏิบัติเกี่ยวกับสุขอนามัยและสุขภาพในครัวเรือนและอาคารที่พักอาศัย โดยห้ามมิให้บุคคลใดปล่อยให้บ้าน หรืออาคารที่พักอาศัยของตนอยู่ในสภาวะที่ไม่ถูกสุขลักษณะ ปล่อยให้มีหนู ต่อ ผึ้ง หรือแมลงมีพิษใด ๆ มีการจัดวางเฟอร์นิเจอร์ หรือโครงสร้างอาคารที่ไม่เหมาะสมต่อการพักอาศัย หรือมีจำนวนผู้พักอาศัยในบ้านที่มากเกินไป จนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้พักอาศัยได้ ซึ่งอธิบดีสามารถสั่งให้มีการทำความสะอาดหรือรื้อถอนสิ่งของหรือที่พักอาศัย โดยที่เจ้าของสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดที่เกิดขึ้นเอง

มาตรการรักษาสุขอนามัยและสิ่งอำนวยความสะดวกด้านน้ำและสุขภัณฑ์ตามสถานที่ต่าง ๆ ตามที่กำหนดไว้ในมาตรา ๕๔ ถึงมาตรา ๕๘ และมาตรา ๖๑ โดยสรุปมีดังนี้

(๑) สถานที่ทำงานต้องมีปริมาณห้องน้ำที่เพียงพอกับจำนวนลูกจ้าง และมีการแยกห้องน้ำชายและห้องน้ำหญิง (มาตรา ๕๔) และกำหนดให้นายจ้างสร้าง หรือปรับปรุงสถานที่ทำงานให้มีห้องอาหาร ห้องน้ำ ห้องครัว หรือที่เก็บอาหารที่เหมาะสมและเพียงพอสำหรับลูกจ้าง (มาตรา ๖๑)

(๒) ตึก หรืออาคารต้องมีชักโครกและน้ำที่เพียงพอในการใช้ชำระ และมีห้องอาบน้ำอย่างน้อย ๑ ห้อง

(๓) ที่ดินต้องมีคลองระบายน้ำตามความเหมาะสมกับขนาดของที่ดิน

นอกจากนี้ เจ้าของสถานที่ต้องรักษาสุขอนามัยของสถานที่และสิ่งอำนวยความสะดวกด้านน้ำและสุขภัณฑ์อยู่เสมอ หากมีสิ่งใดชำรุดหรือสกปรก ต้องซ่อมแซมหรือทำความสะอาดทันที และเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่ายทั้งหมดด้วยตนเอง

การควบคุมความสะอาดบริสุทธิ์ของน้ำที่ใช้อุปโภคบริโภคถูกระบุไว้ในมาตรา ๗๘ ถึงมาตรา ๘๐ ซึ่งห้ามมิให้จำหน่ายหรือให้บริการน้ำที่ไม่สะอาดเพื่อใช้ในการอุปโภคบริโภคโดย NEA จะกำหนดมาตรฐานในการควบคุมความสะอาดบริสุทธิ์ของน้ำ ผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ และหากมีการกระทำผิดอย่างต่อเนื่องจะถูกปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อวันนับจากวันที่ได้รับการตัดสินว่ากระทำผิด

๓.๗.๒ การป้องกันมลพิษและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม

หัวข้อนี้จะกล่าวถึงการป้องกันมลพิษเพิ่มเติมจากหัวข้อที่แล้วที่เป็นกฎหมายที่ใช้กับสิ่งแวดล้อมในภาพรวม โดยด้านที่เพิ่มขึ้นมา คือ การจัดการของเสียที่เป็นอันตราย (Hazardous Waste) การจัดการท่อระบายน้ำ และการป้องกันกัมมันตภาพรังสี ภายใต้กฎหมายของสิงคโปร์ ๓ ฉบับ คือ Hazardous Waste (Control of Export, Import and Transit) Act (Chapter 122A) Sewerage and Drainage Act (Chapter 294) และ Radiation Protection Act (Chapter 262)

ก) การจัดการของเสียที่เป็นอันตราย

เมื่อวันที่ ๒๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ที่ เมืองบาเซิล ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ ข้อตกลง Basel Convention ได้ถูกร่างขึ้น โดยมีจุดประสงค์เพื่อควบคุมปัญหาขยะที่เป็นอันตรายในทวีปแอฟริกาและประเทศกำลังพัฒนาทั่วโลก อันเกิดมาจากการนำเข้าขยะมีพิษจากต่างประเทศ (รายละเอียดเพิ่มเติม ดู บทที่ ๒) รัฐบัญญัติ Hazardous Waste (Control of Export, Import and Transit) Act (Chapter 122A) จึงได้รับการตราขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่อควบคุมการส่งออก นำเข้า และขนส่งของเสียที่เป็นอันตรายตามข้อตกลง Basel Convention ที่สิงคโปร์ได้ร่วมลงนามเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๙ บทบัญญัติ

ภายใต้กฎหมายฉบับนี้จึงสอดคล้องกับข้อตกลง Basel Convention โดยบทบัญญัติที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

Hazardous Waste (Control of Export, Import and Transit) Act (Chapter 122A) ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านขยะหรือของเสียที่เป็นอันตรายในอาณาเขตประเทศสิงคโปร์ โดยไม่มีใบอนุญาตจากอธิบดีกรมควบคุมมลพิษ (Director of Pollution Control Department) และห้ามผู้ถือใบอนุญาตนำเข้า ส่งออก หรือนำผ่านขยะหรือของเสียอันตรายนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต หรือนอกเหนือจากที่ Basel Convention กำหนดไว้ หากฝ่าฝืน กรณีเป็นนิติบุคคลหรือบริษัท จะถูกปรับไม่เกิน ๓๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ กรณีเป็นบุคคลธรรมดา จะถูกปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๒๕ ถึงมาตรา ๒๗)

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้ อธิบดีอาจออกคำสั่งเพื่อให้ผู้ต้องสงสัยให้ข้อมูลหรือเอกสารที่เป็นประโยชน์ต่อการปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กฎหมายฉบับนี้ ผู้ใดฝ่าฝืนโดยการปฏิเสธการให้ข้อมูล เอกสาร หรือให้ข้อมูลเท็จ มีโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ[๒๓๐]

อธิบดีอาจออกคำสั่งให้บุคคลที่สงสัยว่าตั้งใจที่จะนำเข้าหรือส่งออก กำลังนำเข้าหรือส่งออก หรือได้มีการนำเข้าหรือส่งออกขยะหรือสารพิษไปแล้ว ยื่นเอกสารและหลักฐานเพื่อขอใบอนุญาตในการนำเข้าและส่งออกของเสียหรือขยะดังกล่าวที่เรียกว่า Basel Permit หรือ Special Permit[๒๓๑] หากอธิบดีมีเหตุให้เชื่อว่า บุคคลจะทำการถ่ายเท หรือทำการถ่ายเทขยะไปแล้ว

---

[๒๓๐] Section 9.—(1) The Director may, by notice in writing served on any person, require that person to furnish him, within such time and in such form as is specified in the notice, any information specified in the notice which he may reasonably require for the purpose of exercising and performing his functions, duties or powers under this Act.

(2) A person who —

(a) fails without reasonable excuse to comply with any of the requirements of a notice served on him under subsection (1); or

(b) in purported compliance with such a notice, makes any statement to the Director which he knows to be incorrect in a material respect or recklessly makes any statement to the Director which is incorrect in a material respect or knowingly omits any material particular,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $10,000 or to imprisonment for a term not exceeding 12 months or to both.

[๒๓๑] Section 33.—(1) This section shall apply if the Director or an authorised officer has reasonable grounds for suspecting that a person (referred to in this section as the suspected person) —

(a) intends to import or export hazardous or other waste;

(b) is importing or exporting hazardous or other waste; or

อาจเรียกให้บุคคลดังกล่าวแสดงใบอนุญาตถ่ายเทของเสียหรือขยะอันตราย หรือที่เรียกว่า Transmit Permit ได้ หากบุคคลใดฝ่าฝืนคำสั่งของอธิบดีที่เกี่ยวกับใบอนุญาตนี้ จะมีโทษปรับไม่เกิน ๓,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์[๒๓๒]

นอกจากนี้ อธิบดีต้องได้รับการช่วยเหลือจากบุคคลที่เกี่ยวข้อง และห้ามมิให้บุคคลใดขัดขวางหรือไม่ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายฉบับนี้ หรือให้ข้อมูลหรือเอกสารที่เป็นเท็จแก่อธิบดี หากผู้ใดฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๓๕ ถึงมาตรา ๓๗)

ข) การจัดการท่อระบายน้ำ

กฎหมายที่เกี่ยวกับระบบท่อน้ำและการระบายน้ำหรือของเสียทางท่อในสิงคโปร์ คือ Sewerage and Drainage Act (Chapter 294) ซึ่งได้รับการตราขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๒ เพื่อกำกับดูแลการสร้าง บำรุงรักษา ปรับปรุง ควบคุมการปฏิบัติการ และการใช้งานระบบท่อระบายน้ำ รวมถึงการเก็บภาษีจากการระบายของเสียที่เป็นของเหลวจากสถานประกอบการ (Sewage and trade effluent) โดยมีหน่วยงานที่กำกับดูแล คือ Public Utilities Board (PUB)

การสร้างตึก อาคาร หรือสิ่งก่อสร้างใด อันอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อระบบท่อระบายสาธารณะทั้งทางตรงและทางอ้อม จะต้องได้รับอนุญาตจาก PUB[๒๓๓] ซึ่งมีอำนาจสั่งห้ามบุคคล

(c) has imported or exported hazardous or other waste.

(2) The Director or an authorised officer may require the suspected person to produce, or to produce evidence of the existence and contents of —

(a) a Basel permit or special permit authorising the import or export; or

(b) an order made under this Act authorising or requiring the import or export.

(3) Any suspected person who refuses or fails, without reasonable excuse, to comply with the requirement shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $3,000.

[๒๓๒] Section 34.—(1) This section shall apply if the Director or an authorised officer has reasonable grounds for suspecting that a person (the suspected person) —

(a) intends to carry out a transit proposal;

(b) is carrying out a transit proposal; or

(c) has carried out a transit proposal.

(2) The Director or an authorised officer may require the suspected person to produce, or to produce evidence of the existence and contents of, a transit permit authorising the carrying out of the transit proposal.

(3) Any suspected person who refuses or fails, without reasonable excuse, to comply with the requirement shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $3,000.

[๒๓๓] Section 14.—(1) No person shall —

ที่ไม่ได้รับอนุญาต ปล่อยของเสียที่เป็นสารอันตราย (Dangerous or Hazardous Substance) ทางท่อระบายสาธารณะ หรือท่อที่เชื่อมต่อไปยังท่อสาธารณะ รวมถึงผู้ที่ซื้อใบอนุญาตปล่อยของเสียที่เป็นของเหลวจากสถานประกอบการ (Trade Effluent) ลงสู่ท่อระบายสาธารณะ[๒๓๔]

เพื่อประโยชน์ในการพิจารณา สารที่เป็นอันตราย (Dangerous or Hazardous Substance) นอกจากจะหมายถึงสารที่ถูกกำหนดให้เป็นสารที่เป็นอันตรายแล้ว ให้รวมถึงสารที่ปล่อยออกสู่ท่อระบายแล้วสามารถรวมตัวกับสารอื่นแล้วก่อให้เกิดอันตราย หรือเกิดสารตัวใหม่ซึ่งเป็นอันตรายต่อระบบท่อระบายสาธารณะ ดังนี้[๒๓๕]

(๑) ก่อให้เกิดอันตรายแก่สุขภาพของบุคคลที่ทำงาน หรืออยู่บริเวณท่อระบายน้ำสาธารณะ

(๒) เกิดไฟลุกไหม้ หรือการระเบิด หรือ

(a) erect or cause or permit to be erected any object, building or structure over, across or adjacent to any sewer or sewerage system; or

(b) carry out or cause to be carried out any other works which adversely affect or are likely to adversely affect any sewer or sewerage system, directly or indirectly,

without obtaining, in respect of those works, a clearance certificate or the approval of the Board under section 33.

[๒๓๔] Section 16A.—(1) No person shall discharge, or cause or permit to be discharged, any dangerous or hazardous substance or any trade effluent containing any dangerous or hazardous substance into any public sewerage system or any drain-line or sewer communicating with a public sewerage system, except —

(a) with the prior written approval of the Board; and

(b) in accordance with the conditions of that approval, if any, and any regulations under this Act providing for the control of such discharge.

[๒๓๕] Section (9) For the purposes of this section and section 17, a substance is a dangerous or hazardous substance if-

(a) it is of a nature that is likely, either alone or in combination with or by interaction with another substance —

(i) to pose a health hazard to or cause danger to the safety and health of any person at work at, on or in any part of any public sewerage system;

(ii) to cause a fire or an explosion in any public sewerage system;

(iii) to damage any public sewerage system to the extent that would render the sewerage system inoperable; or

(iv) to severely disrupt —

(A) the proper working of any public sewerage system, or any facility, machinery or equipment related or connected to the sewerage system;

(B) any process of treating trade effluent, sewage or other waste for reuse;

(C) any process of water reclamation; or

(D) the proper working of any facility, machinery or equipment used for any process referred to in sub-paragraph (B) or (C); or

(b) it is prescribed as a dangerous or hazardous substance.

(๓) สร้างความเสียหายแก่ระบบท่อระบายน้ำสาธารณะจนไม่สามารถทำงานได้

(๔) ก่อให้เกิดความขัดข้องอย่างร้ายแรงของ

- ระบบท่อระบายน้ำสาธารณะ รวมถึงสิ่งอำนวยความสะดวก เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับระบบ
- กระบวนการกำจัดของเสียที่เป็นของเหลวจากสถานประกอบการท่อระบายน้ำ หรือของเสียอื่น ๆ
- กระบวนการนำน้ำที่ใช้แล้วกลับมาใช้ใหม่ (water reclamation)
- การทำงานของสิ่งอำนวยความสะดวก เครื่องจักร และอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการข้างต้นทั้งหมด

ห้ามมิให้บุคคลใดกระทำ หรืออนุญาตให้เกิดการกระทำใดที่ส่งผลให้ระบบท่อระบายน้ำมีปัญหา เช่น มีสิ่งอุดตัน หรือกีดขวางการระบายน้ำ หากผู้ใดฝ่าฝืนจะต้องโทษปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่ใช้ในการฟื้นฟูความเสียหายที่เกิดขึ้นให้กลับมาเป็นปกติ[๒๓๖]

ห้ามมิให้บุคคลใดสร้างความเสียหายต่อท่อน้ำทิ้งสาธารณะ (Public Sewer) หรือท่อน้ำทิ้งส่วนบุคคล (Private Sewer) หากฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๔๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และหากความเสียหายดังกล่าวเป็นอันตรายร้ายแรงต่อสุขภาพบุคคลอื่น หรือสร้างความเสียหายต่อท่ออื่นที่เชื่อมต่อกัน ซึ่งมีขนาดความกว้างของเส้นผ่านศูนย์กลางมากกว่า ๐.๙ เมตร ขึ้นไป หรือขัดขวางการทำงานของระบบ หรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ มีโทษปรับไม่เกิน ๒๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๒๓๗]

---

[๒๓๖] Section 19.—(1) No person shall throw, empty or pass, or suffer or permit to be thrown or emptied or passed, into any public sewerage system, or into any drain-line or sewer communicating with a public sewerage system —

(a) any matter or other substance likely to injure the public sewerage system, sewer or drain-line, to interfere with the free flow of its contents or to affect prejudicially the treatment and disposal of its contents; or

(b) any sand, earth, gravel, cement, cement grout, brick, timber, wood or other building materials.

(2) Any person who contravenes subsection (1) shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $20,000.

[๒๓๗] Section 20.—(1) Any person who —

(a) causes any damage to any public sewer or any drain-line or sewer communicating with a public sewer; or

ห้ามมิให้บุคคลใดสร้างเครื่องมือเพื่อนำเอาน้ำ หรือน้ำจากจากทะเลแหล่งต่าง ๆ ในอาณาเขตของประเทศสิงคโปร์ โดยไม่ได้รับอนุญาตจาก PUB หากฝ่าฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน[๒๓๘]

นอกจากนี้ ในลักษณะเดียวกับกฎหมายที่ใกล้เคียงกันฉบับอื่น มาตรา ๗๓ อนุญาตให้คณะกรรมการ PUB สามารถยกเว้นความผิดสำหรับสิ่งของ บุคคล หรือสถานที่บางประเภทได้ ตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำเห็นสมควร และมาตรา ๗๔ อนุญาตให้คณะกรรมการ PUB ออกข้อบังคับและบทลงโทษเพิ่มเติมได้ หากได้รับความเห็นชอบจากรัฐมนตรีฯ ผู้ใดฝ่าฝืนข้อบังคับที่ออกเพิ่มเติม จะถูกปรับไม่เกิน ๑๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และหากมีการฝ่าฝืนอย่างต่อเนื่อง จะถูกปรับไม่เกิน ๕๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ต่อวัน นับตั้งแต่วันที่กระทำผิด

ค) การป้องกันกัมมันตภาพรังสี

กฎหมายป้องกันรังสีและสารกัมมันตภาพรังสีในสิงคโปร์ คือ Radiation Protection Act (Chapter 262) ถูกตราขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๐ โดยมีจุดประสงค์ให้ NEA ควบคุมและกำกับดูแลการนำเข้า การส่งออก การผลิต การจำหน่าย การใช้สอย การถ่ายเทหรือขนส่ง การเก็บรักษา และการครอบครองและการใช้สารกัมมันตภาพรังสี (Radioactive Materials) และอุปกรณ์ฉายรังสี (Irradiating Apparatus) บทบัญญัติที่สำคัญมีดังต่อไปนี้

ห้ามมิให้ผู้ใดนำเข้า ส่งออก ครอบครอง ผลิต จำหน่าย หรือถ่ายเทขนส่งสารกัมมันตภาพรังสี (Radioactive Materials) และอุปกรณ์ฉายรังสี (Irradiating Apparatus) โดยไม่มีใบอนุญาต หากฝ่า

(b) renders any public sewer or private sewer a nuisance,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $40,000 or to imprisonment for a term not exceeding 3 months or to both.

(2) Any person who —

(a) does any act which renders any public sewer or private sewer dangerous or injurious to health;

(b) causes any damage to a pipe of 0.9 metres or greater in diameter that is part of or connected to the public sewerage system; or

(c) does any act which disrupts the operation of or causes damage to any sewage treatment plant, sewage treatment works or water reclamation facility,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $200,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years or to both.

[๒๓๘] Section 31.—(1) No person shall, without the approval of the Board, construct any works for taking or intercepting water from any place or sea, within the territorial limits of Singapore.

ฝืนจะถูกปรับไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๕ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ หากมีการจำหน่าย ซื้อ หรือใช้งานอุปกรณ์ฉายรังสี จะต้องแจ้งชื่อ ที่อยู่ และสถานะการใช้งานของอุปกรณ์ดังกล่าวทันที มิฉะนั้นจะถูกปรับไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา ๕ และมาตรา ๖)

บุคคลที่รับมา ครอบครอง ใช้ ถ่ายโอน ดัดแปลง หรือเผยแพร่วัตถุนิวเคลียร์ โดยมิได้รับอนุญาต อันเป็นสาเหตุให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่น หรือบาดเจ็บรุนแรงจนถึงเสียชีวิต หรือเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน มีความผิดและต้องโทษจำคุกตลอดชีวิต[๒๓๙] ทั้งนี้ นิยามของวัตถุนิวเคลียร์ (Nuclear Material) ถูกกำหนดไว้ในมาตรา ๒๖A ซึ่งรวมถึงพลูโตเนียม (Plutonium) ยูเรเนียม ๒๓๕ (uranium 235) และยูเรเนียม ๒๓๓ (uranium 233) เป็นต้น

บุคคลที่ใช้วัตถุนิวเคลียร์ในการข่มขู่ ทำให้เกิดอันตรายต่อผู้อื่น หรือบาดเจ็บรุนแรงจนถึงแก่ชีวิต หรือเกิดความเสียหายต่อทรัพย์สิน มีความผิดและต้องโทษจำคุกไม่เกิน ๑๐ ปี[๒๔๐]

๓.๗.๓ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ และสิ่งแวดล้อมข้างต้นมีทั้งหมด ๒ หน่วยงาน ดังนี้

(ก) National Environment Agency (NEA)

National Environment Agency (NEA) เป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบด้านการปรับปรุงและอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมในประเทศสิงคโปร์ สังกัดกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ (Ministry of the Environment and Water Resources) ก่อตั้งขึ้นโดยกฎหมาย National Environment Agency Act (Chapter 195) เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๕ ซึ่งกำหนดโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของ NEA ไว้ดังนี้

---

[๒๓๙] Section 26B. Any person who, without lawful authority, receives, possesses, uses, transfers, alters, disposes of, or disperses nuclear material, where the act causes or is likely to cause —

(a) death or serious injury to any person; or

(b) substantial damage to property,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to imprisonment for a term which may extend to life imprisonment.

[๒๔๐] Section 26D.—(1) Any person who threatens to use nuclear material to cause —

(a) death or serious injury to any person; or

(b) substantial damage to property,

shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to imprisonment for a term which may extend to 10 years.

มาตรา ๕ แห่ง National Environment Agency Act (Chapter 195) ระบุให้ NEA ประกอบด้วยคณะกรรมการที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ ดังต่อไปนี้

(๑) ประธานคณะกรรมการ

(๒) รองประธานคณะกรรมการ และ

(๓) กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕ คน แต่ไม่เกิน ๑๒ คน

คณะกรรมการแต่ละชุดมีวาระไม่เกิน ๓ ปี และรัฐมนตรีสามารถถอดถอนกรรมการหรือแต่งตั้งซ้ำได้

อำนาจหน้าที่ของ NEA ตามมาตรา ๑๑ มีดังต่อไปนี้

(๑) ระบุ วิจัย ตรวจสอบ และสอดส่องดูแลสภาวะแวดล้อมที่เกี่ยวกับสุขภาพ รวมทั้งพาหะนำโรคต่าง ๆ และกำหนดยุทธศาสตร์ในการป้องกันและควบคุมปัจจัยที่เกี่ยวข้อง

(๒) ออกใบอนุญาต ให้คำปรึกษา และส่งเสริมวิชาชีพ ที่เกี่ยวข้องกับอนามัยของอาหาร ในอุตสาหกรรมค้าอาหารปลีก อุตสาหกรรมยาฆ่าแมลง และอุตสาหกรรมอื่นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม

(๓) ออกใบอนุญาตให้สถานที่สำหรับเก็บหรือเลี้ยง ม้า วัว กระบือ แพะ แกะ สุกร และปศุสัตว์อื่น และควบคุมการเคลื่อนย้ายและขนส่งปศุสัตว์เหล่านี้ โดยคำนึงถึงการรักษาสาธารณสุข

(๔) ทำให้แน่ใจว่า โรงงานผลิตอาหารสำหรับค้าปลีกมีมาตรฐานอนามัยด้านอาหารสูง โดยการออกใบอนุญาตและการตรวจสอบสถานที่ และประสานงานในการปฏิบัติงานและบริหารจัดการโครงการพัฒนาคุณภาพของศูนย์อาหาร (hawkers center) และทบทวนนโยบายเกี่ยวกับศูนย์อาหาร

(๕) รักษาความสะอาดในพื้นที่สาธารณะ โดยการกำกับดูแลบริการรักษาความสะอาดและป้องกันการทิ้งขยะในที่สาธารณะ

(๖) ทำให้แน่ใจว่าบริการการฝังศพ เผาศพ และการเก็บอัฐิ มีเพียงพอต่อความต้องการ

(๗) กำกับดูแลการปล่อยมลพิษทางอากาศจากโรงงานอุตสาหกรรม สถานประกอบการ และพาหนะ

(๘) ควบคุมและตรวจสอบคุณภาพของน้ำทะเล และน้ำจากแหล่งน้ำบนพื้นดิน จัดการและกำกับดูแลการปล่อยของเสียประเภทของเหลวที่กำจัดออกมาจากสถานประกอบการ (trade effluent) น้ำมัน สารเคมี สิ่งปฏิกูล และของเสียอื่น ๆ ลงสู่น้ำหรือพื้นดิน

(๙) ก่อสร้าง พัฒนา จัดการ และกำกับดูแลวิธีและอุปกรณ์ในการเก็บและกำจัดขยะ

(๑๐) ควบคุมการปนเปื้อนของสารพิษในดิน และกำกับดูแลการบำรุงรักษาดินที่มีการปนเปื้อน

(๑๑) กำกับดูแลการพ่นควันหรือสารที่ประกอบด้วย ไฮโดรเจนไซยาไนด์ หรือควันประเภทอื่น

(๑๒) กำกับดูแลการนำเข้า ส่งออก ครอบครอง เก็บรักษา ขนส่ง จำหน่ายและการใช้สสารที่เป็นอันตราย (hazardous substances) และการนำเข้า ส่งออก ครอบครอง เก็บรักษา ขนส่ง ดูแลรักษา และปล่อยขยะหรือของเสียที่เป็นพิษจากแหล่งอุตสาหกรรม

(๑๓) กำกับดูแลสภาวะแวดล้อมด้านเสียง ควบคุมและตรวจสอบระดับของเสียงและอากาศ

(๑๔) ส่งเสริมประสิทธิภาพของพลังงาน การใช้พลังงานและเทคโนโลยีที่สะอาด การใช้เทคโนโลยีในการควบคุมมลพิษที่มีประสิทธิภาพ และการหมุนเวียนของเสียมาใช้ใหม่

(๑๕) บริหารจัดการที่ดิน ตึก หรืออสังหาริมทรัพย์ที่ใช้ในการหมุนเวียนของเสียมาใช้ใหม่ในนามของรัฐ

(๑๖) ส่งเสริมให้สาธารณชนรับรู้ถึงสถานการณ์สิ่งแวดล้อมและร่วมมือกันอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมโดยการปลูกฝังในหลักสูตรการศึกษา

(๑๗) ให้คำปรึกษาเกี่ยวกับภัยคุกคามด้านมลภาวะแวดล้อม พัฒนาและทบทวนมาตรฐานและนโยบายในการพิทักษ์สิ่งแวดล้อมและสาธารณสุข

(๑๘) ให้บริการด้านอุตุนิยมวิทยาแก่บุคคลที่มีความต้องการ หน่วยงานของรัฐ การบินการขนส่ง และสาธารณชน

(๑๙) สังเกต บันทึก และพยากรณ์อากาศที่แม่นยำ รวมทั้งให้คำปรึกษาด้านอุตุนิยมวิทยา

(๒๐) ตรวจสอบและบันทึกเหตุการณ์เกี่ยวกับแผ่นดินไหวหรือปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องอันส่งผลกระทบต่อประเทศสิงคโปร์

(๒๑) ให้คำแนะนำและคำปรึกษากับรัฐบาลเกี่ยวกับประเด็น มาตรการ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม กัมมันตรังสี อุตุนิยมวิทยา เหตุการณ์แผ่นดินไหวและปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง

(๒๒) เป็นตัวแทนรัฐบาลในเวทีโลกในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับสิ่งแวดล้อม กัมมันตรังสี อุตุนิยมวิทยา เหตุการณ์แผ่นดินไหวและปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และ

(๒๓) ควบคุมและกำกับดูแลการนำเข้า ส่งออก ครอบครอง เก็บรักษา ขนส่ง จำหน่ายและการใช้สารกัมมันตภาพรังสีและอุปกรณ์ฉายรังสี

มาตรา ๑๒ กำหนดอำนาจของ NEA ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดและดำเนินนโยบาย กลยุทธ์ มาตรการ มาตรฐาน และข้อบังคับอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับสาธารณสุข การพิทักษ์สิ่งแวดล้อม การควบคุมกัมมันตรังสี การอนุรักษ์ทรัพยากร การลดปริมาณของเสียให้มากที่สุด การหมุนเวียนขยะหรือของเสียกลับมาใช้ใหม่ การเก็บและทิ้งขยะหรือของเสีย และประเด็นอื่นที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของ NEA

(๒) กำหนดเครื่องหมายรับรองหรือเครื่องหมายการตรวจสอบเพื่อใช้ในการปฏิบัติหน้าที่ และควบคุมการใช้งานเครื่องหมายดังกล่าว

(๓) กำกับดูแล หรือให้การรับรองแก่บุคคลที่ทำการทดสอบ ศึกษา ทำกิจกรรม หรือให้บริการที่เกี่ยวข้องกับการควบคุมมลภาวะแวดล้อม การควบคุมกัมมันตรังสี การอนุรักษ์ทรัพยากร การลดปริมาณของเสียให้มากที่สุด การหมุนเวียนขยะหรือของเสียกลับมาใช้ใหม่ การเก็บและทิ้งขยะหรือของเสีย

(๔) ขอข้อมูลหรือขอความร่วมมือจากบุคคลที่เกี่ยวข้องทั้งในประเทศสิงคโปร์และที่อื่นในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับ ภูมิอากาศ ภูมิประเทศ สาธารณสุข การพิทักษ์สิ่งแวดล้อม การควบคุมกัมมันตรังสี การอนุรักษ์ทรัพยากร การลดปริมาณของเสียให้มากที่สุด การหมุนเวียนขยะหรือของเสียกลับมาใช้ใหม่ การเก็บและทิ้งขยะหรือของเสีย และประเด็นอื่นที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของ NEA

(๕) เก็บรวบรวม วิเคราะห์ ตีพิมพ์ หรือเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับสถิติทางธรรมชาติที่เกี่ยวข้องกับภูมิอากาศ ภูมิประเทศ สาธารณสุข การพิทักษ์สิ่งแวดล้อม การควบคุมกัมมันตรังสี การอนุรักษ์ทรัพยากร การลดปริมาณของเสียให้มากที่สุด การหมุนเวียนขยะหรือของเสียกลับมาใช้ใหม่ การเก็บและทิ้งขยะหรือของเสีย และประเด็นอื่นที่จำเป็นต่อการปฏิบัติหน้าที่ของ NEA

(๖) กำหนดข้อบังคับในการฝึกอบรมเกี่ยวข้องกับสาธารณสุข การพิทักษ์สิ่งแวดล้อม การควบคุมกัมมันตรังสี การอนุรักษ์ทรัพยากร การลดปริมาณของเสียให้มากที่สุด การหมุนเวียนขยะ

หรือของเสียกลับมาใช้ใหม่ การเก็บและทิ้งขยะหรือของเสีย และให้การฝึกอบรม จัดสอบหรือออกใบรับรองความสามารถ

(๗) ก่อตั้งสำนักงานอุตุนิยมวิทยาและสถานีสังเกตการณ์ และมอบหมายหน้าที่ให้บุคคลหรือหน่วยงานบันทึก ส่งรายงาน และข้อมูลการสังเกตการณ์ดังกล่าว

(๘) ร่วมทุน เป็นหุ้นส่วน หรือถือหุ้นกับบริษัทอื่น หากได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรี

(๙) ทำสัญญาที่สำคัญและอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๑

(๑๐) เป็นสมาชิกองค์กรระดับโลกที่ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้จุดประสงค์เดียวกันกับ NEA

(๑๑) รับบริจาคเงินหรือสิ่งของจากแหล่งต่าง ๆ หรือเพิ่มทุนจากแหล่งเงินทุนที่ถูกต้องตามกฎหมาย และใช้เงินทุนดังกล่าวในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๑ และ

(๑๒) เรียกเก็บค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตหรือการอนุมัติเพื่อให้บริการที่เกี่ยวข้อง

(ข) Public Utilities Board (PUB)

Public Utilities Board (PUB) ก่อตั้งขึ้นโดยกฎหมาย Public Utilities Act (Chapter 261) ในฐานะหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย ภายใต้กระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำ (Ministry of the Environment and Water Resources) เนื่องจากสิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านพื้นที่ ทำให้ไม่สามารถเก็บกักน้ำได้เพียงพอต่อการอุปโภคบริโภคภายในประเทศ และทำให้ทรัพยากรน้ำที่เป็นสาธารณูปโภคที่สำคัญกลายเป็นสิ่งที่ขาดแคลน หน่วยงานที่รับผิดชอบด้านทรัพยากรน้ำอย่าง PUB จึงถูกจัดตั้งขึ้นมาเพื่อรับมือกับความท้าทายดังกล่าว

โครงสร้างของ PUB ตามมาตรา ๕ แห่ง Public Utilities Act (Chapter 261) ประกอบด้วยคณะกรรมการที่มาจากการแต่งตั้งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรน้ำดังต่อไปนี้

(๑) ประธานคณะกรรมการ

(๒) กรรมการคนอื่นจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕ คน แต่ไม่เกิน ๑๐ คน

อำนาจหน้าที่ของ PUB ที่ระบุไว้ในมาตรา ๖ ของ Public Utilities Act (Chapter 261) ดังนี้

(๑) จัดหา สร้างเสริม และรักษาสถานที่เก็บกักน้ำ หรืองานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการเก็บ การจัดหา และการใช้น้ำสำหรับสาธารณะและส่วนตัว

(๒) จัดการและทำงานที่เกี่ยวกับการติดตั้งระบบน้ำ

(๓) จัดหาแหล่งน้ำให้เพียงพอต่อความต้องการในราคาที่เหมาะสม

(๔) กำกับดูแลท่อน้ำเพื่อการอุปโภคบริโภค

(๕) จัดเก็บและกรองน้ำที่ผ่านการใช้แล้ว

(๖) ส่งเสริมการอนุรักษ์น้ำ

(๗) ทำหน้าที่แทนรัฐบาลในการก่อสร้าง จัดการ และรักษาสิ่งก่อสร้างของรัฐบาลดังต่อไปนี้

- ระบบการระบายน้ำทิ้ง
- ท่อน้ำทิ้งสาธารณะ
- ระบบระบายน้ำจากพายุ (storm water) และจากแหล่งเก็บกักน้ำ
- เรือขนส่งหรืออุปกรณ์ที่เกี่ยวกับแหล่งเก็บกักน้ำ

(๘) กำกับดูแลการก่อสร้าง การรักษา การปรับปรุง การทำงาน และการใช้ระบบระบายน้ำ

(๙) กำกับดูแลการปล่อยน้ำทิ้ง

(๑๐) ให้คำแนะนำแก่รัฐบาลในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดเก็บ การผลิต และการจัดหาน้ำ รวมทั้งเรื่องที่เกี่ยวกับการระบายน้ำ และการระบายน้ำทิ้ง

(๑๑) กำกับดูแลและจัดการกิจกรรมภายในและรอบ ๆ แหล่งเก็บกักน้ำและทางเดินน้ำ

(๑๒) ดำเนินงานด้านอื่น ๆ ตามกฎหมาย

โดยสรุป สิงคโปร์มีข้อจำกัดด้านทรัพยากรธรรมชาติ ทำให้กฎหมายที่เกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม การใช้ทรัพยากรธรรมชาติ และผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อมมีความเข้มงวดและมีรายละเอียดค่อนข้างมาก เห็นได้จากกฎหมายที่นำเสนอข้างต้นที่มีความครอบคลุมจนส่งผลกระทบต่อการประกอบธุรกิจและการดำเนินชีวิตประจำวันของประชาชน เช่น ห้ามตั้งร้านค้าแผงลอยหรือหาบเร่เพื่อจำหน่ายอาหารหรือสินค้าในที่สาธารณะหรือบนถนนหากไม่มีใบอนุญาต รวมไปถึงบทลงโทษต่อการกระทำผิดที่ค่อนข้างรุนแรง

๓.๘ กฎหมายเกี่ยวกับการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิต

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีผู้คนหลากหลายเชื้อชาติและวัฒนธรรมอาศัยอยู่รวมกัน การเข้าใจหลักการและเหตุผลในการออกกฎหมายและนโยบายในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมในสิงคโปร์ จึงควรเข้าใจถึงประวัติศาสตร์ และที่มาของแนวความคิดความเป็น "สิงคโปร์" ในปัจจุบันด้วย

หลักฐานทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับสิงคโปร์ที่เก่าแก่ที่สุด คือ บันทึกในสมัยศตวรรษที่ ๓ ของชาวจีน ซึ่งเรียกสิงคโปร์ในสมัยนั้นว่า "Pu Luo Zhong" ซึ่งแปลว่า เกาะปลายคาบสมุทร บันทึกดังกล่าวชี้ให้เห็นว่า เกาะสิงคโปร์ได้ต้อนรับชาวจีนมาเป็นเวลานานหลายร้อยปีแล้ว ต่อมาในศตวรรษที่ ๑๔ สิงคโปร์ถูกผนวกเข้าเป็นส่วนหนึ่งของอาณาจักรศรีวิชัย (Sri Vijayan Empire) และเป็นที่รู้จักในนามว่า Temasek ซึ่งแปลว่า เมืองแห่งทะเล ด้วยสภาพภูมิประเทศที่เป็นเกาะตั้งอยู่ตรงปลายแหลมมลายูซึ่งเป็นจุดนัดพบทางธรรมชาติของเส้นทางเดินเรือ เกาะแห่งนี้ จึงกลายเป็นจุดแวะพักของเรือเดินสมุทรจากหลายประเทศ ตั้งแต่เรือสำเภาจีน เรือสินค้าอินเดีย เรือใบอาหรับ และเรือรบของโปรตุเกส

ด้วยเหตุผลทางภูมิศาสตร์นี้เอง ทำให้สิงคโปร์เป็นจุดสนใจของอังกฤษในยุคล่าอาณานิคมช่วงศตวรรษที่ ๑๘ โดยอังกฤษเล็งเห็นถึงความสำคัญของ "จุดแวะพัก" ทางยุทธศาสตร์ สำหรับซ่อมแซม เติมเสบียง และคุ้มกันกองทัพเรือของอาณานิคมของตน รวมถึงเพื่อขัดขวางการรุกคืบของชาวดัชท์ในภูมิภาคนี้ ในปี พ.ศ. ๒๔๓๔ Sir Stamford Raffles ในฐานะตัวแทนของบริษัท British East India จึงเดินทางมาทำข้อตกลงการค้ากับสุลต่านผู้ปกครองสิงคโปร์ในขณะนั้น โดยข้อตกลงดังกล่าวให้สิทธิ์แก่อังกฤษในการก่อตั้งสถานีการค้าที่สิงคโปร์ และจัดตั้งสิงคโปร์ เป็นท่าเรือปลอดภาษีสำหรับประเทศแถบเอเชีย รวมไปถึงสหรัฐอเมริกาและตะวันออกกลางในเวลาต่อมา บริษัท British East India จึงยึดครองสิงคโปร์จากสุลต่าน[๒๔๑] การเข้ามาของอังกฤษส่งผลให้เกิดการพัฒนาความเจริญด้านต่าง ๆ ในสิงคโปร์ ทำให้ประชากรของประเทศสิงคโปร์เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและประกอบด้วยประชากรหลายเชื้อชาติทั้งชาวมาเลย์ อังกฤษ จีน อินเดีย และชนชาติอื่นที่เข้ามาทำการค้าขายและแวะพักที่เกาะแห่งนี้

ต่อมาในสมัยสงครามโลกครั้งที่สอง สิงคโปร์ในฐานะประเทศอาณานิคมของอังกฤษเป็นหนึ่งในประเทศที่ต่อต้านฝ่ายอักษะ อันได้แก่ ญี่ปุ่น เยอรมนี และอิตาลี อย่างไรก็ดี กองทัพอังกฤษและกองกำลังเสริมจากประเทศอาณานิคมไม่สามารถต้านทานกองทัพญี่ปุ่นที่เคลื่อนพลเพื่อบุกยึดสิงคโปร์ซึ่งมีฐานกำลังทหารของอังกฤษประจำอยู่ได้ ในปี พ.ศ. ๒๔๘๕ สิงคโปร์จึงตกเป็นของญี่ปุ่น[๒๔๒] หลังสงครามโลกครั้งที่สอง อังกฤษได้กลับเข้าปกครองสิงคโปร์อีกครั้งจนถึงปี

---

[๒๔๑] Wendy Chang Mun Lin, "Legal Systems in ASEAN – Singapore: Chapter 1 Historical Overview," http://www.aseanlawassociation.org/papers/sing_chp1.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗).

[๒๔๒] Your Singapore, "A Brief History of Singapore," http://www.yoursingapore.com/content/traveller/en/browse/aboutsingapore/a-brief-history.html (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

พ.ศ. ๒๕๐๖ เมื่อสิงคโปร์ได้รับเอกราชจากอังกฤษโดยการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของสหพันธรัฐมาเลเซีย (Federation of Malaysia)[๒๔๓] แต่ในเวลาเพียงแค่สองปี ความขัดแย้งด้านการเมืองและอุดมการณ์ทำให้ Lee Kuan Yew นำสิงคโปร์แยกตัวออกจากสหพันธรัฐมาเลเซีย และประกาศตัวเป็นสาธารณรัฐอิสระในวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ด้วยเหตุนี้ วันที่ ๙ สิงหาคมของทุกปี จึงถือเป็นวันชาติของสิงคโปร์

การนำเสนอในส่วนนี้แบ่งออกเป็น ๒ หัวข้อใหญ่ ได้แก่ ภาพรวมของนโยบายและแนวทางในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของรัฐบาล และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๘.๑ ภาพรวมของนโยบายและแนวทางในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของรัฐบาล

จากประวัติศาสตร์ของสิงคโปร์จะเห็นได้ว่า สิงคโปร์เป็นสังคมพหุภาคีที่เต็มไปด้วยความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติมาเป็นเวลาหลายศตวรรษ ทำให้การวางแผนนโยบายเรื่องการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมของรัฐบาลนั้น เป็นไปในทิศทางการส่งเสริมและรักษาความหลากหลายทางวัฒนธรรมดังกล่าวไว้ เพื่อประโยชน์ทางการศึกษา การสร้างชาติ และความเข้าใจที่ถูกต้องในวัฒนธรรมแต่ละรูปแบบ[๒๔๔] ในหัวข้อนี้จึงจะกล่าวถึงภาพรวมของนโยบายและแนวทางในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตในปัจจุบันของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง อันได้แก่ National Heritage Board และ National Library Board ดังนี้

National Heritage Board (NHB) เป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้กระทรวงวัฒนธรรม ชุมชน และเยาวชน (Ministry of Culture, Community and Youth) ทำหน้าที่วางแผนนโยบายเกี่ยวกับการบริหารจัดการสถานที่เชิงวัฒนธรรมและอนุสาวรีย์ เก็บรักษาสิ่งของทางวัฒนธรรม และจัดแสดงให้ความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมของชาติ แนวทางในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมของ NHB นั้น นอกเหนือจากการจัดแสดงงานในพิพิธภัณฑ์แล้ว ยังได้จัดทำสื่อ

---

[๒๔๓] Michael Barr et. al., World and Its People: Malaysia, Philippines, Singapore, and Brunei (New York: Marshall Cavendish, 2008), 1287.

[๒๔๔] National Heritage Board, " Mission and Vision," http://www.nhb.gov.sg/NHBPortal/AboutUs/Mission&Vision;jsessionid=UUYFSSmIcSvCDQAjumAKM_-ML03HedxEs_6T6Ff2v9Xs-IjsBII5!-2089510438?_afrWindowId=null&_afrLoop=2028656555888977&_afrWindowMode=0&_adf.ctrl-state=prtvm9oxh_90#%40%3F_afrWindowId%3Dnull%26_afrLoop%3D2028656555888977%26_afrWindowMode%3D0%26_adf.ctrl-state%3Dp61ut4q80_4 (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

ที่เกี่ยวข้องให้มีความน่าสนใจ เช่น วีดีโอ และแอพพลิเคชั่น โดยการแยกประเภทสื่อตามอายุของผู้รับสื่อ เช่น สื่อสำหรับครอบครัว สื่อสำหรับเด็กวัยก่อนเรียน สื่อสำหรับนักเรียนและโรงเรียน เป็นต้น ในขณะที่เอกสารเกี่ยวกับการจัดแสดงจะได้รับการจัดทำใน ๔ ภาษา คือ ภาษาจีนกลาง ภาษาทมิฬ ภาษามาเลย์ และภาษาอังกฤษ ซึ่งทั้งหมดเป็นภาษาราชการ (official languages) ของสิงคโปร์[๒๔๕]

ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ สิงคโปร์มีพิพิธภัณฑ์ของหน่วยงานรัฐและของเอกชนทั้งหมด ๕๑ แห่ง ทั่วประเทศ[๒๔๖] ในจำนวนนี้ มีพิพิธภัณฑ์ที่อยู่ในการดูแลของ NHB จำนวน ๖ แห่ง ได้แก่ National Museum of Singapore Asian Civilisations Museum Reflections at Bukit Chandu Singapore Philatelic Museum Peranakan Museum และ Our Museum @ Taman Jurong จากสถิติพบว่า จำนวนผู้เข้าชมพิพิธภัณฑ์เพิ่มขึ้นอย่างมากจาก ๒.๑ ล้านคนในปี พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็น ๘.๔ ล้านคน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ ซึ่งส่วนหนึ่งก็เป็นผลมาจากนโยบายที่ให้ประชากรและผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรของสิงคโปร์เข้าชมพิพิธภัณฑ์ของ NHB และหน่วยงานอื่นกว่า ๑๐ แห่ง โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย ทำให้มีจำนวนผู้เข้าชมพิพิธภัณฑ์เหล่านี้กว่า ๓ ล้านคน ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ หรือมากกว่า ๑ ใน ๓ ของจำนวนผู้เข้าชมพิพิธภัณฑ์ทั่วประเทศ ในปีดังกล่าว[๒๔๗]

นอกจากนี้ รัฐบาลสิงคโปร์ยังมีนโยบายในการสร้างและส่งเสริมความรู้แก่คนในสังคมผ่านการอ่านหนังสือ โดยมี National Library Board (NLB) ซึ่งเป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้ Ministry of Communications and Information (MCI) เป็นผู้ผลักดันนโยบายส่งเสริมการอ่านหนังสือของประชาชนสิงคโปร์ โดยรับผิดชอบการบริหารจัดการหอสมุดแห่งชาติ (National Library) และห้องสมุดสาธารณะจำนวน ๒๕ แห่งทั่วประเทศ นอกจากนี้ NLB ยังมีชุดหนังสือและสื่อการเรียนรู้ (collection) มากกว่า ๘ ล้านชุด โดยกว่าครึ่งหนึ่ง (ร้อยละ ๖๕) เป็นสื่อภาษาอังกฤษ ประมาณร้อยละ ๒๐ เป็นสื่อภาษาจีนกลาง ร้อยละ ๖ เป็นสื่อภาษามาเลย์ และอีกร้อยละ ๔ เป็นสื่อภาษาฮินดู ที่เหลือเป็นสื่อภาษาอื่น[๒๔๘] ทิศทางการทำงานของ NLB คือ

---

[๒๔๕] National Heritage Board, "Language Resources," http://www.nhb.gov.sg/NHBPortal/Resources/LanguageResources?_afrWindowId=null&_afrLoop=2029556966706293&_afrWindowMode=0&_adf.ctrl-state=clwa1ri7c_142#%40%3F_afrWindowId%3Dnull%26_afrLoop%3D2029556966706293%26_afrWindowMode%3D0%26_adf.ctrl-state%3Dp61ut4q80_65 (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

[๒๔๖] Ministry of Culture, Community and Youth, "Singapore Cultural Statistics 2014," https://www.nac.gov.sg/docs/statisticspdf/mccy_culturalstats2014.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

[๒๔๗] อ้างแล้ว.

[๒๔๘] อ้างแล้ว.

การเป็นนักอ่านตลอดชีพ ชุมชนเพื่อการเรียนรู้ และชาติที่มีความรู้ (Readers for Life, Learning Communities, Knowledgeable Nation)

นอกจากการบริหารจัดการห้องสมุด เทคโนโลยีสารสนเทศ และบริการที่เกี่ยวข้องแล้ว NLB ยังมีการสอนให้ประชาชนรักการอ่าน และรู้จักวิธีการเลือกหนังสือเพื่อส่งเสริมความรู้และพัฒนาตัวเอง ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖ มีจำนวนผู้ใช้บริการห้องสมุดกว่า ๒๗ ล้านคน และมีการยืมหนังสือออกจากห้องสมุดสาธารณะกว่า ๓๖ ล้านครั้ง และการเข้าชมสื่อความรู้อิเล็กทรอนิกส์ เช่น e-book ในฐานข้อมูล online ของ NLB กว่า ๗๓ ล้านครั้ง[๒๔๙] ซึ่งหากคิดเฉลี่ยด้วยจำนวนประชากรทั้งหมดของประเทศแล้ว ประชากรในสิงคโปร์จะมีการยืมหนังสือออกจากห้องสมุดสาธารณะคนละประมาณ ๗ ครั้ง ต่อปี และสื่อความรู้อิเล็กทรอนิกส์ ๑๕ ครั้ง ต่อปี จึงอาจกล่าวได้ว่า วัฒนธรรมการอ่านเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตของคนในประเทศสิงคโปร์

กิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการอ่านและการใช้ห้องสมุดมีแนวโน้มเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่อง จาก ๔,๒๐๖ กิจกรรม ในปี พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็น ๑๓,๘๔๙ กิจกรรม ในปี พ.ศ. ๒๕๕๖[๒๕๐] ตัวอย่างโครงการส่งเสริมการอ่านของประเทศสิงคโปร์ที่น่าสนใจ เช่น National Kids Read Program ที่เปิดรับสมัครอาสาสมัครเพื่ออ่านหนังสือ และเล่านิทานให้เด็ก ๆ ในชุมชนที่มีอายุตั้งแต่ระดับอนุบาลไปจนถึงมัธยมศึกษา โดยเน้นให้เด็กได้มีส่วนร่วม สนุกสนานกับเรื่องเล่า เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ และได้ข้อคิดดี ๆ จากเรื่องเล่าหรือนิทานที่ฟัง นอกจากนี้ยังมีโครงการห้องสมุดเคลื่อนที่ (Pop-up library) ในพื้นที่ต่าง ๆ เพื่อทำให้ประชากรในประเทศสามารถเข้าถึงหนังสือได้อย่างสะดวกขึ้น อีกโครงการหนึ่งที่น่าสนใจและจัดเป็นประจำทุกปี คือ โครงการ Read! Singapore ซึ่งเป็นโครงการรณรงค์การอ่านหนังสือทั่วประเทศ เพื่อปลูกฝังการรักการอ่านในชุมชนทั่วประเทศ และจุดประกายจินตนาการและความคิดสร้างสรรค์ให้กับคนสิงคโปร์ โครงการนี้ริเริ่มโดย NLB ร่วมกับภาคีกว่า ๑๐๐ แห่ง มีการจัดการอภิปรายและกิจกรรมการอ่านเป็นเวลา ๑๒ - ๑๔ สัปดาห์ เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคมของทุกปี

โดยสรุป รัฐบาลสิงคโปร์มีนโยบายส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนในสังคมที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ อันเป็นผลมาจากประวัติศาสตร์การเป็นศูนย์กลางการค้าทางทะเลมาเป็นเวลานานหลายศตวรรษ โดยเน้นการให้ความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่าง ๆ ผ่านการจัดแสดงในพิพิธภัณฑ์และห้องสมุดทั่วประเทศ นอกจากนี้ การจัดแสดงและจัดหาสื่อความรู้ในภาษาราชการทั้ง ๔ ภาษา นับเป็นการรักษาความหลากหลายทางด้านเชื้อชาติและวัฒนธรรม และ

[๒๔๙] อ้างแล้ว.

[๒๕๐] อ้างแล้ว.

ยังช่วยให้การเผยแพร่ความรู้เป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้นเนื่องจากไม่มีอุปสรรคด้านภาษา ซึ่งบทบาทของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอย่าง NHB และ NLB มีความสำคัญอย่างมากในการดำเนินนโยบายที่กล่าวมาของรัฐบาล ในส่วนต่อไปจะนำเสนอโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดังกล่าว

๓.๘.๒ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

เช่นเดียวกับการบริหารจัดการประเทศในหลายเรื่อง รัฐบาลสิงคโปร์ได้มอบหมายอำนาจหน้าที่ด้านการส่งเสริม และรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตให้แก่หน่วยงานอิสระตามกฎหมาย เพื่อให้การบริหารจัดการประเด็นที่ละเอียดอ่อนอย่างเช่น วัฒนธรรมและวิถีชีวิต มีความยืดหยุ่นและเหมาะสมตามสถานการณ์ ในหัวข้อนี้จะนำเสนอโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงาน ๓ หน่วยงานที่เกริ่นนำไว้ด้านบน ดังต่อไปนี้

(ก) Ministry of Culture, Community and Youth (MCCY)

ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า ระบบราชการของประเทศสิงคโปร์เพิ่งได้รับการปรับโครงสร้างเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา กระทรวงวัฒนธรรม ชุมชน และเยาวชน หรือ MCCY ก็เป็นหนึ่งในหน่วยงานของรัฐที่ถูกตั้งขึ้นมาใหม่หลังการปรับโครงสร้างนั้น โดย MCCY เริ่มดำเนินการครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๕ พร้อมกับอีก ๒ กระทรวง คือ Ministry of Social and Family Development และ Ministry of Communications and Information ซึ่งได้นำเสนอไว้แล้วในหัวข้อก่อนหน้านี้ โดยทั้งสามกระทรวงเป็นกระทรวงใหม่ที่ตั้งขึ้นมาแทนที่ Ministry of Community Development, Youth and Sports

โครงสร้างของ MCCY ประกอบด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวง รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง ๒ คน ปลัดกระทรวง และรองปลัดกระทรวง ๒ คน โดยคนหนึ่งรับผิดชอบด้านวัฒนธรรม ส่วนอีกคนหนึ่งรับผิดชอบด้านชุมชน เยาวชน และกีฬา[๒๕๑]

อำนาจหน้าที่ของ MCCY แบ่งออกเป็น ๖ ด้าน ดังนี้[๒๕๒]

(๑) ด้านศิลปะ โดยการส่งเสริมศิลปะในชุมชน สนับสนุนให้คนมีแรงบันดาลใจ ความสามารถ และการศึกษาทางด้านศิลปะ และพัฒนาอุตสาหกรรมและโครงสร้างพื้นฐานด้านศิลปะในสิงคโปร์ เพื่อความหลากหลายด้านวัฒนธรรมและการยกระดับคุณภาพชีวิต

---

[๒๕๑] Ministry of Culture, Community and Youth, "About Us," http://www.mccy.gov.sg/en/About-us.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๘).

[๒๕๒] Ministry of Culture, Community and Youth, "Functions of MCCY," http://www.mccy.gov.sg/en/About-us.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๘).

(๒) ด้านการพัฒนาชุมชน โดยการเสริมสร้างความสมานฉันท์ระหว่างชุมชนและความเป็นเอกภาพในสังคมพหุภาคี ส่งเสริมวัฒนธรรมการดูแลซึ่งกันและกัน ผ่านการกุศลและอาสาสมัคร และกำกับดูแลมูลนิธิและสหกรณ์ กิจการที่เกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลาม ซึ่งรวมถึงศาลอิสลาม (Syariah Court) และการจดทะเบียนสมรสตามศาสนาอิสลาม

(๓) ด้านมรดกของชาติ โดยส่งเสริมให้ประชาชนเห็นคุณค่าของประวัติศาสตร์ของชาติและมรดกทางวัฒนธรรมที่หลากหลาย ผ่านการรักษาและให้ความรู้ความเข้าใจที่เกี่ยวกับมรดกของชาติ และส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมผ่านพิพิธภัณฑ์ โครงการ และกิจกรรมต่าง ๆ

(๔) ด้านความเป็นชาติ โดยการสร้างเสริมอัตลักษณ์ประจำประเทศ และความผูกพันต่อชาติ และส่งเสริมความภาคภูมิใจในการเป็นพลเมืองของสิงคโปร์

(๕) ด้านกีฬา โดยการส่งเสริมให้ชุมชนมีส่วนร่วมกับการกีฬา สนับสนุนแรงบันดาลใจ ความสามารถ และการศึกษาทางด้านการเล่นกีฬา และพัฒนาอุตสาหกรรมและโครงสร้างพื้นฐานด้านกีฬาในสิงคโปร์ เพื่อยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนในประเทศ

(๖) ด้านเยาวชน โดยการสนับสนุนให้เยาวชนสามารถบรรลุเป้าหมายตามแรงบันดาลใจและความสนใจของแต่ละคน ส่งเสริมให้เยาวชนมีส่วนร่วมกับชุมชน และปลูกฝังความเป็นผู้นำให้แก่เยาวชน

(ข) National Heritage Board (NHB)

National Heritage Board (NHB) เป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้ MCCY ได้รับการก่อตั้งขึ้นโดยรัฐบัญญัติ National Heritage Board Act (Chapter 196A) ซึ่งถูกตราขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๖ เพื่อทดแทน National Archives and Records Centre Act ซึ่งใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๑๐ หรือช่วงที่สิงคโปร์กำลังก่อตั้งประเทศนั่นเอง การตรากฎหมายและจัดตั้งองค์กรขึ้นใหม่นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อรวบรวมหน่วยงานหลักที่ทำหน้าที่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของประเทศ ๓ หน่วยงาน ได้แก่ พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ (National Museum) หอจดหมายเหตุแห่งชาติ (National Archives) และกรมประวัติศาสตร์มุขปาฐะ (Oral History Department)[๒๕๓] เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการบริหารจัดการ

มาตรา ๕ แห่ง National Heritage Board Act (Chapter 196A) ระบุโครงสร้างของ NHB ดังต่อไปนี้

[๒๕๓] อนึ่ง ในปัจจุบันหอจดหมายเหตุแห่งชาติอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของ NLB ซึ่งจะขยายความต่อไป

(๑) ประธานคณะกรรมการ

(๒) รองประธานคณะกรรมการ

(๓) กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๑๐ คน แต่ไม่เกิน ๒๕ คน ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ชุมชน และเยาวชน (MCCY) ซึ่งจะกำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการ NHB แต่ละคน และยังมีอำนาจในการถอดถอนและแต่งตั้งกรรมการคนใดซ้ำก็ได้

มาตรา ๖ แห่ง National Heritage Board Act (Chapter 196A) ระบุหน้าที่ของ NHB ดังต่อไปนี้

(๑) แสวงหา และจัดแสดงมรดกของชาติให้แก่ประชาชนสิงคโปร์ ในรูปแบบที่เชื่อมโยงบรรพบุรุษเข้ากับเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ เอเชีย และโลก ผ่านชุดของสะสม การทำนุบำรุง การตีความ และจัดแสดงวัตถุและบันทึกต่าง ๆ

(๒) ส่งเสริมการรับรู้ของสังคม ความชื่นชม และความเข้าใจในศิลปะ วัฒนธรรม และมรดกของชาติ ผ่านการรวบรวมวัตถุและบันทึกของ NHB และวิธีการอื่น ๆ ตามที่ NHB เห็นสมควร

(๓) ส่งเสริมการจัดตั้งและพัฒนาองค์กรที่เกี่ยวข้องกับมรดกของชาติสิงคโปร์

(๔) ให้คำแนะนำแก่รัฐบาลในเรื่องที่เกี่ยวกับมรดกของชาติสิงคโปร์ และ

(๕) กระทำหน้าที่อื่น ๆ ที่ได้รับมอบหมายตามกฎหมาย

มาตรา ๗ แห่ง National Heritage Board Act (Chapter 196A) ระบุอำนาจของ NHB ดังต่อไปนี้

(๑) คณะกรรมการ NHB มีอำนาจในการกระทำการต่าง ๆ ที่จำเป็น หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินหน้าที่ของคณะกรรมการ

(๒) อำนาจอื่นของคณะกรรมการ มีดังต่อไปนี้

- พัฒนา และจัดการพิพิธภัณฑ์และสถานที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่
- สะสม จัดแยก รักษา และจัดแสดงสิ่งของ และบันทึกที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่
- ให้คำแนะนำ และอำนวยความสะดวกในการรักษาสถานที่ทางประวัติศาสตร์
- กระทำการ หรือเป็นผู้สนับสนุนงานวิจัย และการตรวจสอบที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่
- จัดการการเข้าถือครอง การผลิต หรือการตีพิมพ์ และการขายหนังสือ แผ่นพับ แบบจำลอง และวัสดุอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ ให้แก่ประชาชน

- กระทำการ หรือเป็นผู้สนับสนุนโครงการฝึกอบรมในวิชาชีพและทักษะที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของพิพิธภัณฑ์
- สร้างความสัมพันธ์กับพิพิธภัณฑ์อื่น มหาวิทยาลัย และสถาบันอื่น เพื่อสร้างความร่วมมือในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่
- จัดการ หรือจัดหาบริการด้านเทคนิคและวิชาชีพ บนเงื่อนไขที่คณะกรรมการเห็นชอบ
- ระดมทุนด้วยวิธีการตามกฎหมาย และรับมอบสิ่งของและเงินบริจาค ไม่ว่าจะเป็นกองทุนหรือไม่ก็ตาม
- ขยายทุน หรือเงินกู้แก่บุคคล หรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับมรดกของชาติสิงคโปร์
- เข้าเป็นภาคีในสัญญา และจัดตั้งกองทุน
- เข้าเป็นภาคีในการร่วมทุนกับบุคคลหรือองค์กร หรือจัดตั้ง หรือมีส่วนร่วมในการจัดตั้งบริษัท
- จัดหา หรือดำเนินการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ และ
- เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่านายหน้า หรือค่าเช่าจากสิ่งของ บริการ หรือสถานที่ต่าง ๆ ที่คณะกรรมการจัดหา

(ค) National Library Board (NLB)

คณะกรรมการห้องสมุดแห่งชาติ หรือ NLB เป็นหน่วยงานอิสระตามกฎหมายภายใต้ Ministry of Communications and Information (MCI) ได้รับการจัดตั้งขึ้นครั้งแรกในปี พ.ศ. ๒๕๓๘ โดยกฎหมาย National Library Board Act (Chapter 197) เช่นเดียวกับหลายหน่วยงาน NLB และรัฐบัญญัติที่ก่อตั้ง NLB ก็เพิ่งมีการปรับเปลี่ยนเมื่อไม่กี่ปีที่ผ่านมา เนื่องจากการยุบกระทรวง Ministry of Community Development, Youth and Sports และการจัดตั้งกระทรวงขึ้นใหม่อีก ๓ กระทรวง ทำให้หน่วยงานอิสระภายใต้กระทรวงเดิมถูกแยกออกมาอยู่ภายใต้กระทรวงใหม่ด้วย ในขณะที่ NHB เข้าไปอยู่ภายใต้ MCCY นั้น NLB ได้เข้ามาอยู่ภายใต้ MCI นอกจากนี้ หอจดหมายเหตุแห่งชาติ (National Archive of Singapore – NAS) ยังได้รับการโอนให้เข้ามาอยู่ภายใต้การบริหารจัดการของ NLB ตามกฎหมาย Statutes (Miscellaneous Amendments) (No. 2) Act 2012[๒๕๔]

มาตรา ๕ แห่ง National Library Board Act (Chapter 197) ระบุโครงสร้างของ NLB ดังนี้

(๑) ประธานคณะกรรมการ

[๒๕๔] National Library Board, "NLB Act," http://www.nlb.gov.sg/About/NLBAct.aspx (สืบค้นเมื่อ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๘).

(๒) รองประธานคณะกรรมการ

(๓) กรรมการจำนวนไม่ต่ำกว่า ๑๐ คน แต่ไม่เกิน ๒๐ คน ที่ได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสื่อสารและข้อมูล (MCI) ผู้ซึ่งจะกำหนดวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการ NLB แต่ละคน และยังมีอำนาจในการถอดถอนและแต่งตั้งกรรมการคนใดซ้ำก็ได้

มาตรา ๖ แห่ง National Library Board Act (Chapter 197) ระบุหน้าที่ของ NLB ดังนี้

(๑) จัดตั้งและรักษาห้องสมุด และจัดหาบริการด้านข้อมูลห้องสมุด

(๒) ส่งเสริมการอ่าน และกระตุ้นการเรียนรู้ผ่านการใช้ห้องสมุดและบริการต่าง ๆ

(๓) จัดหาที่รองรับวัตถุและสิ่งพิมพ์ของห้องสมุดที่ตีพิมพ์ในสิงคโปร์

(๔) แสวงหา และรักษาชุดสะสมของห้องสมุดที่เกี่ยวข้องกับสิงคโปร์และประชากรของประเทศ

(๕) จัดตั้งมาตรฐานสำหรับการฝึกอบรมบุคลากรห้องสมุดในสิงคโปร์

(๖) จัดหาบริการให้คำแนะนำและคำปรึกษาที่เกี่ยวกับห้องสมุดและบริการข้อมูลห้องสมุด

(๗) รวบรวมและรักษาบันทึกรายชื่อและบรรณานุกรมประจำชาติ

(๘) ให้คำแนะนำรัฐบาลในสิ่งที่จำเป็นและนโยบายที่เกี่ยวกับห้องสมุดของรัฐ และบริการข้อมูลห้องสมุดในสิงคโปร์

(๙) จัดหาที่เก็บบันทึกที่มีความสำคัญของประเทศและประวัติศาสตร์ และอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงบันทึกนั้น

(๑๐) ดำเนินโครงการจัดการบันทึกสำหรับรัฐบาล และ

(๑๑) บันทึก รักษา และเผยแพร่ประวัติศาสตร์ของสิงคโปร์ผ่านวิธีประวัติศาสตร์มุขปาฐะและวิธีอื่น

มาตรา ๗ แห่ง National Library Board Act (Chapter 197) ระบุอำนาจของ NLB ดังนี้

(๑) คณะกรรมการ NLB มีอำนาจในการกระทำการต่าง ๆ ที่จำเป็น หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินงานของคณะกรรมการ

(๒) อำนาจอื่นของคณะกรรมการ มีดังต่อไปนี้

- พัฒนา และจัดการห้องสมุดที่จัดตั้งโดยคณะกรรมการ
- พัฒนาเครือข่ายคอมพิวเตอร์ของห้องสมุดในสิงคโปร์

- กำหนด พัฒนา และดำเนินนโยบายและยุทธศาสตร์หนังสือแห่งชาติ และจัดตั้งห้องสมุดและศูนย์ต่าง ๆ เพื่อสะสมวัตถุของห้องสมุดในด้านต่าง ๆ ที่สำคัญและที่สนใจในสิงคโปร์
- ร่วมมือ และอำนวยความสะดวกในการเข้าถึงวัตถุในห้องสมุดของรัฐทั้งหมด
- ได้มา และจัดหาข้อมูลที่เกี่ยวกับแหล่งข้อมูลและบริการห้องสมุดในสิงคโปร์
- ใช้วิธีการที่เหมาะสมในการรักษา และคงไว้ซึ่งวัตถุของห้องสมุดที่อยู่ในความดูแลของคณะกรรมการ
- สร้างความสัมพันธ์กับหน่วยงานที่บริหารห้องสมุดอื่น ผู้ให้บริการข้อมูล และหอจดหมายเหตุและประวัติศาสตร์มุขปาฐะอื่น (ไม่ว่าของชาติใดก็ตาม) เพื่อรักษาความร่วมมือในระดับสูงสุดในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของคณะกรรมการ
- ดำเนินการ หรือให้การสนับสนุนโครงการสำหรับฝึกอบรมบุคลากรในวิชาชีพและทักษะที่เกี่ยวข้องกับการทำงานของห้องสมุด หอจดหมายเหตุและประวัติศาสตร์มุขปาฐะ
- จัดการ หรือจัดหาบริการด้านเทคนิคและวิชาชีพที่เกี่ยวข้องกับห้องสมุดตามเงื่อนไขที่คณะกรรมการพิจารณา
- ดำเนินการ และอำนวยความสะดวกต่อการวิจัยในเรื่องที่เกี่ยวกับห้องสมุด บรรณารักษ์ งานด้านจดหมายเหตุ และประวัติศาสตร์มุขปาฐะ
- ระดมเงินทุนด้วยวิธีการตามกฎหมาย และรับสิ่งของและเงินบริจาค ไม่ว่าจะเป็นกองทุนหรือไม่
- ขยายทุน หรือเงินกู้แก่บุคคลหรือองค์กรที่เกี่ยวข้องกับมรดกทางวรรณคดีของชาติ หรือการพัฒนาห้องสมุดในสิงคโปร์ เพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายฉบับนี้
- เข้าเป็นภาคีในสัญญา และจัดตั้งกองทุน
- เข้าเป็นภาคีในการร่วมทุนกับบุคคลหรือองค์กร หรือจัดตั้ง หรือมีส่วนร่วมในการจัดตั้งบริษัท
- จัดหา หรือดำเนินการประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ และ
- เรียกเก็บค่าธรรมเนียม ค่านายหน้า หรือค่าเช่าจากสิ่งของ บริการ หรือสถานที่ต่าง ๆ ที่คณะกรรมการจัดหา

โดยสรุป สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมกว่า ๑๕๐ ปี และเพิ่งกลายมาเป็นสาธารณรัฐอิสระได้เพียงแค่ ๕๐ ปี เท่านั้น นโยบายการสร้างชาติ จึงจำเป็นต้อง

มุ่งเน้นให้ประชากรหลากหลายเชื้อชาติเชื่อมั่น ยึดมั่น และรักษาความเป็นชาติสิงคโปร์ที่ยังใหม่อยู่นี้ให้คงอยู่ต่อไปได้ ภาพรวมของนโยบายรัฐบาลในการส่งเสริมและรักษาวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของคนในประเทศจึงมุ่งให้ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติ รวมทั้งประวัติศาสตร์ร่วมภายใต้ความเป็นประเทศสิงคโปร์ โดยการส่งเสริมให้ประชาชนเรียนรู้สิ่งเหล่านี้จากพิพิธภัณฑ์และห้องสมุดที่มีอยู่หลายแห่งทั่วประเทศ

๓.๙ กฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของทางราชการ กฎหมายเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่

จากประวัติศาสตร์การเป็นอาณานิคมของอังกฤษมานานกว่า ๑๕๐ ปี ทำให้อิทธิพลของอังกฤษยังคงมีให้เห็นในประเทศสิงคโปร์จนถึงปัจจุบัน เช่นเดียวกับประเทศอังกฤษ ระบบกฎหมายของสิงคโปร์ไม่ได้แบ่งแยกระหว่างกฎหมายเอกชน และกฎหมายมหาชน ดังนั้น คดีปกครองซึ่งเกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่รัฐจึงอยู่ในอำนาจวินิจฉัยของศาลชั้นต้น และศาลสูง เนื่องจากสิงคโปร์ไม่มีศาลปกครอง[๒๕๕] อย่างไรก็ดี ปัจจัยแวดล้อมในสิงคโปร์ที่แตกต่างจากอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญได้ทำให้วิธีปฏิบัติราชการในประเทศสิงคโปร์ไม่เหมือนในอังกฤษเสียทีเดียว ที่เด่นชัดที่สุด คือ สิงคโปร์มีรัฐธรรมนูญที่เป็นลายลักษณ์อักษร ซึ่งมีบทบัญญัติที่จัดตั้งองค์กรอิสระชื่อ Public Service Commission หรือคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เพื่อบริหารจัดการกิจการที่เกี่ยวข้องกับข้าราชการและพนักงานของรัฐในสิงคโปร์ นอกจากนี้ วิธีปฏิบัติราชการหลายด้านก็ถูกกำหนดด้วยรัฐบัญญัติฉบับต่าง ๆ เช่นกัน

การนำเสนอในส่วนนี้แบ่งออกเป็น ๔ หัวข้อ ได้แก่ ภาพรวมของวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและคุ้มครองความลับของหน่วยงานรัฐและหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในกรณีต่าง ๆ และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๙.๑ ภาพรวมของวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

การนำเสนอในหัวข้อนี้แบ่งออกเป็น ๔ หัวข้อย่อย ได้แก่ วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง การจัดซื้อจัดจ้าง การทำสัญญา และการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ ซึ่งแต่ละประเด็นจะมีรัฐบัญญัติกำกับไว้โดยเฉพาะ

---

[๒๕๕] Thio Li-ann, "Law and the Administrative State," In The Singapore Legal System, ed. Kevin YL Tan (Singapore: Singapore University Press, 1999), 165.

ก) วิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง

คดีปกครองในประเทศสิงคโปร์นั้น ยังไม่มีความซับซ้อนมากเท่ากับคดีปกครองที่เกิดขึ้นในประเทศอังกฤษ ซึ่งมีแนวทางในการเข้าถึงความช่วยเหลือทางกฎหมาย (legal aid) ที่ค่อนข้างชัดเจนเนื่องจากมีพัฒนาการมายาวนาน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กรณีการฟ้องเพื่อให้นโยบายของรัฐได้รับการทบทวนจากศาล (judicial review litigation) ในทางตรงกันข้าม สิงคโปร์เพิ่งก่อตั้งประเทศได้เพียง ๕๐ ปี ซึ่งประเทศเกิดใหม่เช่นสิงคโปร์นี้ มักมีแนวโน้มที่จะให้ความสำคัญต่อความมั่นคงของรัฐบาล จึงน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้การฟ้องรัฐเพื่อให้นโยบายได้รับการทบทวนจากศาลไม่เกิดขึ้นบ่อยนักในสิงคโปร์ หลักการที่ศาลใช้ในการทบทวนการใช้อำนาจรัฐอาจแบ่งได้เป็น ๓ แบบ คือ การใช้อำนาจรัฐโดยมิชอบ (ultra vires) กระบวนการที่ไม่ยุติธรรม และความไม่สมเหตุสมผล ซึ่งศาลอังกฤษเป็นผู้พัฒนาหลักการดังกล่าวเพื่อตรวจสอบฝ่ายบริหารไม่ให้ใช้อำนาจโดยมิชอบ หรือกระทำการที่ผิดกฎหมาย และศาลในสิงคโปร์ก็ใช้หลักการดังกล่าวเช่นกัน โดยแนวทางปฏิบัติทั่วไป คือ กระทรวง หน่วยงานรัฐ และหน่วยงานอิสระตามกฎหมายจะต้องปรึกษาสำนักงานอัยการสูงสุด ก่อนที่จะดำเนินนโยบาย หรือตัดสินใจ หรือปฏิบัติการใดที่อาจจะกระทบสิทธิของประชาชน

ในสิงคโปร์ ข้อพิพาทที่เกี่ยวข้องกับการใช้ดุลยพินิจของเจ้าหน้าที่รัฐ หรือการฟ้องร้องบนฐานการใช้อำนาจในทางมิชอบ สามารถยื่นให้ศาลชั้นต้น หรือศาลสูงพิจารณาได้ อย่างไรก็ดี ศาลซึ่งเป็นฝ่ายตุลาการมักจะไม่พิจารณาว่า ฝ่ายบริหาร เช่น รัฐมนตรี หรือเจ้าหน้าที่รัฐนั้นมีการใช้ดุลยพินิจและอำนาจทางบริหารอย่างไร ตราบใดที่การใช้ดุลยพินิจและอำนาจนั้นอยู่ในขอบเขตของกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร เนื่องจากอำนาจหน้าที่หลักของศาล คือ การพิจารณาคดีตามบทบัญญัติในกฎหมายที่มีอยู่ ดังนั้น หากมีข้อพิพาทที่เกิดขึ้นจากการตัดสินใจ หรือการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องแล้ว ศาลสิงคโปร์มักจะพิจารณาเพียงแค่ว่า เจ้าหน้าที่หรือหน่วยงานของรัฐนั้นได้ปฏิบัติตามกฎหมายที่บังคับใช้ในเรื่องดังกล่าวหรือไม่ เช่น ใช้เกณฑ์ในการตัดสินตามที่กฎหมายกำหนด หรือมีการปรึกษาสำนักงานอัยการสูงสุดก่อนประกาศใช้นโยบายดังกล่าวหรือไม่ เป็นต้น

รัฐบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองของสิงคโปร์ คือ Government Proceedings Act (Chapter 121) ซึ่งกำหนดให้รัฐบาลมีความรับผิดต่อการกระทำความผิด หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญาที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ ในรูปแบบเดียวกับการที่ตัวการ (principle) มีความรับผิดต่อการกระทำความผิด หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญา

ที่กระทำโดยตัวแทน (agent) อนึ่ง การที่เจ้าหน้าที่รัฐปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายโดยสุจริต (in good faith) ให้พิจารณาว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ตามคำสั่งของรัฐบาลด้วย[๒๕๖]

Government Proceedings Act มีบทบัญญัติที่สำคัญ เช่น ข้อเรียกร้องที่สามารถนำขึ้นสู่กระบวนการทางศาล ข้อจำกัดเรื่องความรับผิดของรัฐ และกระบวนการทางศาล ซึ่งผู้วิจัยจะพิจารณาตามประเด็นดังกล่าวนี้

ข้อเรียกร้องที่สามารถฟ้องรัฐบาลได้ตามมาตรา ๔ แห่ง Government Proceedings Act มีดังต่อไปนี้[๒๕๗]

(ก) เป็นข้อเรียกร้องที่เกิดขึ้นจากการใช้ หรือการครอบครอง หรือสิทธิในการใช้ หรือสิทธิในการครอบครองที่ดินของรัฐ หรือ

(ข) เกิดขึ้นจากกฎหมายที่เกี่ยวกับภาษี หรือ

(ค) เกิดขึ้นจากสัญญาที่ทำโดยหน่วยงานของรัฐ ซึ่งทำให้เกิดสิทธิในการฟ้องร้องทางแพ่ง หรือ

(ง) เป็นข้อเรียกร้องที่เกิดขึ้นเพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย หรือค่าชดเชยที่ไม่รวมอยู่ในข้อ (ก) (ข) หรือ (ค) ที่อาจจะฟ้องร้องได้ทางแพ่งระหว่างบุคคลเอกชน

อย่างไรก็ดี รัฐบัญญัติดังกล่าวได้กำหนดขอบเขตความรับผิดของรัฐบาล (Limits of liability of Government) ต่อการกระทำความผิด หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญาที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ ดังนี้[๒๕๘]

---

[๒๕๖] Section 5. Subject to the provisions of this Act, the Government shall be liable for any wrongful act done or any neglect or default committed by any public officer in the same manner and to the same extent as that in which a principal, being a private person, is liable for any wrongful act done, or any neglect or default committed by his agent, and for the purposes of this section and without prejudice to the generality thereof, any public officer acting or purporting in good faith to be acting in pursuance of a duty imposed by law shall be deemed to be the agent of and to be acting under the instructions of the Government.

[๒๕๗] Section 4. Subject to the provisions of this Act and of any written law, any claim against the Government which —

(a) is founded on the use or occupation or the right to the use or occupation of State land;

(b) arises out of the revenue laws;

(c) arises out of any contract made by the authority of the Government which would, if such claim had arisen between private persons, afford ground for civil proceedings; or

(d) is a claim (other than a claim in tort) for damages or compensation not included in paragraphs (a), (b) and (c) which might lawfully be enforced by civil proceedings as between private persons,

shall be enforceable by proceedings against the Government for that purpose in accordance with the provisions of this Act.

(๑) กระบวนการทางศาลที่ดำเนินต่อรัฐบาล บนฐานการกระทำความผิด หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญาที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ จะทำได้ต่อเมื่อ กระบวนการทางศาลที่เรียกร้องค่าเสียหายจากรัฐบาลบนฐานการกระทำ การละเลยการกระทำ และการผิดสัญญาของเจ้าหน้าที่รัฐนั้น เป็นกระบวนการที่ดำเนินต่อเจ้าหน้าที่รัฐ เป็นการส่วนตัวด้วย

(๒) ในกรณีที่มีกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษรที่หักล้าง หรือจำกัดความรับผิดของเจ้าหน้าที่รัฐในกระบวนการทางศาล บนฐานของการกระทำ หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญาของเจ้าหน้าที่รัฐนั้น ให้กฎหมายนั้นมีผลหักล้าง หรือจำกัดความรับผิดของรัฐบาล บนฐานการกระทำความผิด หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญาที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐด้วย

(๓) กระบวนการทางศาลที่ดำเนินต่อรัฐบาล บนฐานการกระทำความผิด หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญาที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ จะไม่สามารถทำได้ หากเป็นการกระทำ หรือการไม่กระทำการโดยบุคคลที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ หรือตั้งใจที่จะปฏิบัติหน้าที่ตามความรับผิดชอบทางศาล หรือความรับผิดชอบที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางศาล

(๔) กระบวนการทางศาลที่ดำเนินต่อรัฐบาล บนฐานการกระทำความผิด หรือการละเลยการกระทำ หรือการผิดสัญญาที่กระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐ สามารถทำได้เฉพาะกรณีที่การกระทำนั้นเกิดขึ้นในขณะที่เจ้าหน้าที่รัฐดังกล่าวเป็นลูกจ้างของรัฐบาล และได้รับ

---

[๒๕๘] Section 6.—(1) No proceedings shall lie against the Government by virtue of section 5 in respect of any act, neglect or default of any public officer, unless proceedings for damages in respect of such act, neglect or default would have lain against such officer personally.

(2) Any written law which negatives or limits the amount of the liability of any public officer in respect of any act, neglect or default committed by that officer shall, in the case of proceedings against the Government under section 5 in respect of such act, neglect or default of such officer, apply in relation to the Government as it would have applied in relation to such officer if the proceedings against the Government had been proceedings against such officer.

(3) No proceedings shall lie against the Government by virtue of section 5 in respect of anything done or omitted to be done by any person while discharging or purporting to discharge any responsibilities of a judicial nature vested in him, or any responsibilities which he has in connection with the execution of judicial process.

(4) No proceedings shall lie against the Government by virtue of section 5 in respect of any act, neglect or default of any public officer, unless that officer was at the material time employed by the Government and paid in respect of his duties as an officer of the Government wholly out of the revenues of the Government, or any fund certified by the Minister responsible for finance for the purposes of this subsection or was at the material time holding an office in respect of which the Minister responsible for finance certifies that the holder thereof would normally be so paid.

เงินเดือนจากการปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล โดยที่เงินเดือนนั้นมาจากรายได้ของรัฐบาล หรือกองทุนที่ได้รับการรับรองจากรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านการคลัง หรือเจ้าหน้าที่นั้นอยู่ในตำแหน่งที่ได้การรับรองจากรัฐมนตรีที่รับผิดชอบด้านการคลังว่า โดยปกติแล้วจะได้รับเงินเดือนจากรัฐบาลดังกล่าว

กระบวนการทางศาลที่ดำเนินต่อรัฐบาล (proceedings against the Government) ภายใต้รัฐบัญญัติ Government Proceedings Act หมายรวมถึง การใช้สิทธิเรียกร้องเพื่อฟ้องแย้งรัฐบาล[๒๕๙] ซึ่งอาจอนุมานได้ว่า หมายรวมถึงการดำเนินคดีแพ่งด้วย

อนึ่ง การกระทำ หรือการละเลยที่จะกระทำ หรือการปฏิเสธที่จะกระทำการใดที่เข้าข่ายการกระทำภายใต้หน้าที่รัฐ (in exercise of public duties) โดยรัฐบาล หรือเจ้าหน้าที่รัฐนั้นไม่สามารถนำขึ้นสู่กระบวนการทางศาลต่อรัฐบาลได้ เว้นแต่กรณีการผิดสัญญาเท่านั้น ทั้งนี้ การกระทำภายใต้หน้าที่รัฐถูกนิยามไว้ในมาตรา ๗ (๒) ให้หมายรวมถึง[๒๖๐]

(ก) การก่อสร้าง การบำรุงรักษา การเบี่ยงเส้นทาง และการเลิกใช้ประโยชน์ทางรถไฟ ถนน หรือสะพาน

(ข) การก่อสร้าง การบำรุงรักษา และการเลิกใช้ประโยชน์โรงเรียน โรงพยาบาล หรืออาคารของรัฐอื่น

(ค) การก่อสร้าง การบำรุงรักษา และการเลิกใช้ประโยชน์ท่อระบายน้ำ การป้องกันน้ำท่วม และการแปรสภาพที่ดิน และ

---

[๒๕๙] Section 2 "proceedings against the Government" includes a claim by way of set-off or counterclaim in proceedings by the Government.

[๒๖๐] Section 7.—(1) Notwithstanding any other provisions of this Act to the contrary, no proceedings, other than proceedings for breach of contract, shall lie against the Government on account of anything done or omitted to be done or refused to be done by the Government or any public officer in exercise of the public duties of the Government.

(2) For the purposes of subsection (1), "exercise of the public duties" includes —

(a) the construction, maintenance, diversion and abandonment of railways, roads or bridges;

(b) the construction, maintenance and abandonment of schools, hospitals or other public buildings;

(c) the construction, maintenance and abandonment of drainage, flood prevention and reclamation works; and

(d) the maintenance, diversion and abandonment of the channels of rivers and waterways.

(3) Nothing in this section shall prevent the bringing of any suit for damages or compensation arising out of negligence or trespass in the execution of any works of construction or maintenance undertaken by the Government in the exercise of the said public duties.

(ง) การบำรุงรักษา การเบี่ยงเส้นทาง และการเลิกใช้ประโยชน์เส้นทางแม่น้ำและทางน้ำ

อย่างไรก็ดี กระบวนการทางศาลเพื่อเรียกร้องค่าเสียหาย หรือค่าชดเชยที่เกิดขึ้นจากการละเลยการกระทำ หรือการบุกรุก ในการก่อสร้าง หรือการบำรุงรักษาที่ดำเนินการโดยรัฐบาลที่เป็นการกระทำภายใต้หน้าที่รัฐนั้น สามารถทำได้ เช่น หากเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลกำลังดำเนินการสร้างสะพาน แล้วเกิดอุบัติเหตุจนมีประชาชนได้รับบาดเจ็บ บุคคลดังกล่าวก็สามารถเรียกร้องค่าเสียหายจากรัฐบาลตามกฎหมายฉบับนี้ได้

เนื่องจากสิงคโปร์ไม่มีการแบ่งแยกระหว่างกฎหมายมหาชน และกฎหมายเอกชน ดังนั้น การดำเนินกระบวนการทางศาลเพื่อเอาผิดต่อคำสั่งทางปกครองที่ไม่เป็นธรรม หรือไม่ชอบธรรม จึงเป็นกระบวนการเดียวกันกับการดำเนินคดีระหว่างเอกชน การดำเนินกระบวนการทางแพ่งโดยรัฐบาลอาจเริ่มจากหน่วยงานของรัฐที่ได้รับอนุญาต หรือโดยสำนักงานอัยการสูงสุด โดยรัฐมนตรีจะประกาศรายชื่อหน่วยงานของรัฐที่ได้รับอนุญาต และชื่อ ที่อยู่ของผู้ที่จะทำหน้าที่นิติกรของแต่ละหน่วยงานในรัฐกิจจานุเบกษา ในกรณีที่ไม่มีหน่วยงานของรัฐที่เหมาะสม หรือบุคคลที่เป็นคนเริ่มกระบวนการทางศาลเห็นว่าไม่มีหน่วยงานรัฐที่เหมาะสมที่จะสามารถดำเนินคดีได้ ให้เริ่มกระบวนการทางศาลกับสำนักงานอัยการ[๒๖๑]

ข) การจัดซื้อจัดจ้าง

สิงคโปร์มีกฎหมายจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่ชื่อว่า Government Procurement Act (Chapter 120) มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๐ รัฐบัญญัติดังกล่าวมีการปรับปรุงเพียงครั้งเดียวในปี พ.ศ. ๒๕๔๑ วัตถุประสงค์ของการบัญญัติกฎหมายฉบับนี้ คือ เพื่อรองรับพันธกรณีตามความตกลงว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐขององค์การการค้าโลก (World Trade Organisation

---

[๒๖๑] Section 19.—(1) The Minister shall from time to time publish in the Gazette a list specifying the several Government departments which are authorised departments for the purposes of this Act, and the name and address for service of the person who is, or is acting for the purposes of this Act as, the solicitor for each such department, and may from time to time amend or vary the list.

(2) Civil proceedings by the Government may be instituted either by an authorised Government department in its own name or by the Attorney-General.

(3) Civil proceedings against the Government shall be instituted against the appropriate authorised Government department, or, if none of the authorised Government departments is appropriate or the person instituting the proceedings has any reasonable doubt whether any and if so which of those departments is appropriate, against the Attorney-General.

- WTO) ซึ่งสิงคโปร์ได้เข้าร่วมเป็นภาคีโดยการลงนามในปี พ.ศ. ๒๕๓๗ รัฐบัญญัติฉบับนี้เป็นหนึ่งในกฎหมายภายในไม่กี่ฉบับของสิงคโปร์ ที่มีที่มาจากความตกลงระหว่างประเทศ ดังที่นำเสนอไว้แล้วในบทที่ ๒

Government Procurement Act กำหนดให้กระบวนการและขั้นตอนในการจัดซื้อจัดจ้างเป็นไปอย่างเสรีและโปร่งใส ตามข้อกำหนดของความตกลงว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐขององค์การการค้าโลก (WTO Agreement on Government Procurement) ซึ่งหมายความว่า การจัดซื้อจัดจ้างในประเทศสิงคโปร์จะยึดหลักของการปฏิบัติที่เท่าเทียมกันระหว่างผู้ประกอบการต่างชาติ และผู้ประกอบการในประเทศ แม้การจัดซื้อจัดจ้างของสิงคโปร์ก่อนหน้าการเข้าเป็นภาคีความตกลงดังกล่าวจะมิได้ปิดกั้นผู้ประกอบการต่างชาติ หากแต่ความตกลงดังกล่าวมีเงื่อนไขเพิ่มเติมในการสร้างกระบวนการที่โปร่งใสและเป็นธรรม เช่น การกำหนดให้มีกลไกในการอุทธรณ์ในกรณีที่การจัดซื้อจัดจ้างไม่เป็นไปตามกฎหมาย เป็นต้น

อนึ่ง ความตกลงขององค์การการค้าโลกดังกล่าวมิใช่ความตกลงพหุภาคี (multilateral) แต่เป็นความตกลงหลายฝ่าย (plurilateral)[๒๖๒] ซึ่งหมายความว่า สิทธิในการเข้าร่วมประมูลและการได้รับความเป็นธรรมในกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างของรัฐบาลสิงคโปร์ตามกฎหมายฉบับนี้จะจำกัดเฉพาะผู้จัดจำหน่าย (supplier) ในประเทศและผู้จัดจำหน่ายจากรัฐที่เป็นภาคีของความตกลงนี้เท่านั้น ซึ่งในกฎหมายใช้คำว่า "relevant protocol State" ซึ่งไม่รวมถึงประเทศไทย เนื่องจากประเทศไทยมิได้เป็นภาคีของความตกลงว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐดังกล่าว

อย่างไรก็ดี กฎหมายว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐของสิงคโปร์มิได้ครอบคลุมการจัดซื้อจัดจ้างทั้งหมดของหน่วยงานของรัฐ ซึ่งต่างจากในกรณีของประเทศไทย เนื่องจากวัตถุประสงค์หลักของการตรากฎหมายฉบับนี้ คือ การเปิดเสรีการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐตามข้อผูกพันในความตกลงว่าด้วยการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐในองค์การการค้าโลก มิใช่เพื่อการจัดระเบียบการพัสดุของหน่วยงานราชการ ดังนั้น Government Procurement Act จึงมีการกำหนด "ขอบเขต" ของตลาดการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐที่สิงคโปร์พร้อมที่จะเปิด โดยมาตรา ๔ แห่ง Government Procurement Act ได้ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังในการกำหนดขอบเขตดังกล่าว ดังต่อไปนี้[๒๖๓]

---

[๒๖๒] ความตกลงพหุภาคี (multilateral) หมายถึง ความตกลงที่สมาชิกขององค์การการค้าโลกทุกประเทศต้องเข้าเป็นภาคี ในขณะที่ความตกลงหลายฝ่าย (plurilateral) เป็นความตกลงที่สมาชิกองค์การการค้าโลกสามารถเลือกที่จะเป็นภาคีหรือไม่ก็ได้

[๒๖๓] Section 4.—(1) The Minister may, by order published in the Gazette, declare any ministry or department of the Government, organ of State or statutory board as a contracting authority for the purposes of this Act.

(๑) กำหนดรายชื่อกระทรวง กรม หรือหน่วยงานของรัฐอื่น ๆ ที่จะต้องอยู่ภายใต้การบังคับใช้ของกฎหมายนี้

(๒) กำหนดขนาดของโครงการจัดซื้อจัดจ้างที่ต้องอยู่ภายใต้กฎหมาย โดยอาจใช้วงเงินขั้นต่ำเป็นเกณฑ์

(๓) กำหนดประเภทของสินค้าหรือบริการที่อยู่ภายใต้กฎหมาย และ

(๔) กำหนดวิธีการจัดซื้อจัดจ้าง เช่น การจัดซื้อจัดจ้างทั่วไป และการจัดซื้อจัดจ้างแบบพิเศษที่อยู่ภายใต้กฎหมาย เป็นต้น

ทั้งนี้ ได้มีการออกคำสั่งกระทรวงการคลัง (Government Procurement Order) ตามมาตรา ๔ หลายฉบับ เพื่อขยายความการบังคับใช้กฎหมายแม่บท เช่น คำสั่งฉบับที่ ๒[๒๖๔] กำหนดให้หน่วยงานของรัฐทุกประเภทต้องอยู่ภายใต้การบังคับใช้ของกฎหมายนี้ รวมถึง มหาวิทยาลัยของรัฐและหน่วยงานอิสระตามกฎหมายด้วย ส่วนคำสั่งฉบับที่ ๓[๒๖๕] ฉบับที่ ๔[๒๖๖] และฉบับที่ ๕[๒๖๗] กำหนดประเภทของสินค้าหรือบริการที่การจัดซื้อจัดจ้างต้องอยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมายนี้ เช่น บริการบัญชีและตรวจสอบบัญชี บริการเกี่ยวกับโปรแกรมคอมพิวเตอร์ บริการฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ บริการติดตั้ง ตลอดจนบริการก่อสร้างอาคาร สำหรับสินค้าที่อยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมาย ได้แก่ อุปกรณ์ส่งกระแสไฟฟ้า อุปกรณ์ที่เกี่ยวกับระบบท่อน้ำ การทำความร้อน การทำความสะอาด เครื่องสูบน้ำ เป็นต้น

นอกจากนี้ รัฐบัญญัติดังกล่าวยังได้มีการกำหนดวงเงินขั้นต่ำในการจัดซื้อจัดจ้างที่อยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมายนี้ คือ ๑๓๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการ และ ๕,๐๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ สำหรับโครงการก่อสร้างที่หน่วยงานของรัฐเป็น

---

(2) The Minister may, by order published in the Gazette, declare a procurement to be subject to the Act.

(3) An order made under subsection (2) may identify the procurement by one or more of the following:

(a) the means by which the procurement is undertaken;

(b) the contracting authority undertaking the procurement;

(c) the goods or service, or combination of goods and service, to be procured;

(d) the value of the procurement.

[๒๖๔] Second Schedule Contracting Authorities

[๒๖๕] Third Schedule: Services the Procurement of which is subject to the Act for the Purpose of Paragraph 4(1)(a)(ii)

[๒๖๖] Fourth Schedule: Construction Services the Procurement of which is subject to the Act

[๒๖๗] Fifth Schedule: Doods the Procurement of which by the Ministry of Defense is subject to the Act for the Purpose of Paragraph 4(1)(b)

ผู้จัดซื้อจัดจ้าง[๒๖๘] ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐอื่น ๆ เช่น หน่วยงานกำกับดูแลกิจการสาธารณูปโภคพื้นฐาน หรือหน่วยงานอิสระตามกฎหมายเป็นผู้จัดซื้อจัดจ้าง มูลค่าขั้นต่ำในการจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการจะสูงกว่า คือ ๔๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ แต่ในกรณีของโครงการก่อสร้าง วงเงินขั้นต่ำยังคงเป็น ๕,๐๐๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ดี การจัดซื้อจัดจ้างที่เกี่ยวกับความมั่นคง การสืบสวนคดีอาชญากรรม และการต่อต้านยาเสพติดไม่อยู่ภายใต้ข้อบังคับของ Government Procurement Act[๒๖๙] อนึ่ง หากหน่วยงานของรัฐไม่มั่นใจว่า การจัดซื้อจัดจ้างของตนอยู่ภายใต้ข้อบังคับของรัฐบัญญัติฉบับนี้หรือไม่ สามารถทำเรื่องขอ "ใบรับรอง" ว่าโครงการจัดซื้อจัดจ้างโครงการหนึ่งโครงการใดไม่อยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมายได้[๒๗๐]

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะเป็นผู้ประกาศกฎ และกติกาในการกำกับดูแลการจัดซื้อจัดจ้างตามมาตรา ๔ ซึ่งจะต้องครอบคลุมประเด็นที่สำคัญดังต่อไปนี้ คือ ข้อกำหนดทางเทคนิคของบริการหรือสินค้าที่จัดซื้อจัดจ้าง กระบวนการในการตรวจสอบคุณสมบัติของผู้จัดจำหน่าย กระบวนการในการคัดเลือกผู้จัดจำหน่าย การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้าง และเงื่อนไขสำหรับการจัดซื้อจัดจ้าง อนึ่ง การที่หน่วยงานของรัฐไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบเหล่านี้ไม่ได้เป็นมูลเหตุของการถูกดำเนินคดี หากแต่อาจทำให้มีการร้องเรียนจากผู้จัดจำหน่ายที่ได้รับ หรืออาจได้รับความเสียหายจากการกระทำที่ขัดกับกฎระเบียบ

กระบวนการในการพิจารณาเรื่องร้องเรียนกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างที่ไม่เป็นไปตามข้อกำหนดของกฎหมายจะดำเนินการโดยศาลชำนัญพิเศษในการพิจารณาการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ (Government Procurement Adjudication Tribunal) ซึ่งมีผู้พิพากษาประจำศาลและผู้ช่วยผู้พิพากษา (Commissioner and Deputy Commissioner) ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดย

---

[๒๖๘] Special Drawing Rights หรือ ค่าเงินกลางของกองทุนระหว่างประเทศ ประมาณ ๔๘ บาท ต่อ ๑ ดอลลาร์สิงคโปร์

[๒๖๙] รายละเอียดในส่วนนี้ไม่ได้อยู่ในกฎหมายหลัก หากแต่อยู่ในกฎหมายลำดับรองรอง ข้อมูลดังกล่าวมาจาก David Jones, "Procurement Practices in the Singapore Civil Service: Balancing Control and Delegation," Journal of Public Procurement 2, Issue 1 (2002), 29-53.

[๒๗๐] Section 5.—(1) The Minister may issue a certificate certifying that a particular procurement is not a procurement subject to the Act by virtue of section 4(4)(b).

(2) The Minister may issue a certificate certifying that a ground referred to in section 4(4)(c) exists in relation to a particular procurement or an act or measure in relation to a particular procurement.

(3) A certificate issued under subsection (1) or (2) shall be conclusive evidence of the matters so certified.

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง[๒๗๑] การพิจารณาเรื่องร้องเรียนจะดำเนินการโดยผู้พิพากษาและผู้ช่วยผู้พิพากษาหนึ่งคนที่ผู้พิพากษาเป็นผู้กำหนด[๒๗๒] โดยผู้ร้องเรียนสามารถแต่งตั้งทนายความในขั้นตอนของการไต่สวนได้[๒๗๓]

กระบวนการในการร้องเรียนเริ่มจากการที่ผู้ร้องแจ้งเรื่องร้องเรียน (Notice of Challenge) ซึ่งต้องมีข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับหน่วยงานที่จัดซื้อจัดจ้าง และเหตุผลของการร้องเรียนแก่นายทะเบียน (Registrar) ของศาลชำนัญพิเศษในการพิจารณาการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ ซึ่งต้องดำเนินการภายใน ๑๕ วัน หลังจากที่ได้รับทราบถึงกระบวนการและขั้นตอนในการจัดซื้อจัดจ้างที่เชื่อว่าขัดกับกฎระเบียบ ทั้งนี้ การร้องเรียนดังกล่าวมีค่าธรรมเนียมและ "เงินมัดจำ" เพื่อเป็นค่าชดเชยค่าใช้จ่ายให้แก่หน่วยงานของรัฐที่เป็นผู้ถูกร้องเรียนตามที่ศาลเห็นสมควร หากค่าชดเชยดังกล่าวน้อยกว่าวงเงินมัดจำ ผู้ร้องเรียนก็จะได้รับเงินส่วนที่เหลือคืน ในทางตรงกันข้าม หากค่าชดเชยสูงกว่าวงเงินมัดจำ หน่วยงานของรัฐที่ถูกร้องเรียนสามารถเรียกเงินดังกล่าวได้[๒๗๔] โดยให้คำสั่งดังกล่าวของศาลชำนัญพิเศษเทียบเท่ากับคำสั่งของศาลสูง[๒๗๕]

---

[๒๗๑] Section 8.—(1) For the purposes of hearing and determining challenges referred to in section 7(3), there shall be established a Tribunal to be called the Government Procurement Adjudication Tribunal consisting of the Commissioner or a Deputy Commissioner.

(2) The Minister shall appoint a Commissioner and such number of Deputy Commissioners as he thinks fit.

[๒๗๒] Section 10.—(1) Subject to subsection (2), a challenge proceeding shall be heard and disposed of by the Tribunal consisting of the Commissioner or a Deputy Commissioner designated by the Commissioner.

[๒๗๓] Section 11.—(1) The applicant and the contracting authority concerned may be represented by an advocate and solicitor at the hearing of any challenge proceeding.

[๒๗๔] Section 13.—(1) The applicant shall, at the time of lodgment of the Notice of Challenge with the Registrar of the Tribunal, deposit in cash or in such other form as the Registrar in a particular case may allow, such sum as may be prescribed (referred to in this Act as the deposit).

(2) The challenge shall be deemed to have been withdrawn if the applicant fails to comply with subsection (1).

(3) The deposit shall be used by the Registrar to pay any costs awarded by the Tribunal to the contracting authority concerned under section 21 in relation to the challenge.

(4) Where the deposit is insufficient to cover the costs referred to in subsection (3), the contracting authority concerned may recover the balance of the costs in the manner referred to in section 21.

(5) The Registrar shall, after the challenge has been disposed of by the Tribunal and if he is satisfied that there is no outstanding claims for costs by the contracting authority concerned against the applicant, release the deposit or the balance of the deposit, as the case may be, to the applicant.

[๒๗๕] Section 21.—(1) Subject to any regulations made under this Act, the costs of any challenge proceeding, including the costs of the Tribunal, shall be at the discretion of the Tribunal.

หลังจากที่มีการแจ้งเรื่องร้องเรียน จ่ายค่าธรรมเนียมและเงินมัดจำ และส่งหนังสือแจ้งการร้องเรียนไปยังหน่วยงานของรัฐที่เป็นผู้จัดซื้อจัดจ้างแล้ว ผู้ร้องเรียนสามารถร้องขอให้ศาลมีคำสั่งยับยั้งกระบวนการจัดซื้อจัดจ้างได้ ศาลอาจมีคำสั่งยับยั้งโดยกำหนดเงื่อนไขบางประการได้ตามที่เห็นสมควร แต่ศาลจะไม่สามารถมีคำสั่งสั่งยับยั้งได้ หากคำสั่งดังกล่าวไม่สอดคล้องกับผลประโยชน์สาธารณะ หรือ การจัดซื้อจัดจ้างที่มีการร้องเรียนได้สิ้นสุดลงแล้ว ณ วันนัดไต่สวน ในกรณีที่ศาลมีคำสั่ง หน่วยงานจัดซื้อจัดจ้างอาจร้องขอให้ศาลทบทวนคำสั่งดังกล่าวได้ หรือในกรณีที่การยับยั้งการจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าวทำให้เกิดผลเสียหายต่อสาธารณะ ศาลสามารถเพิกถอน หรือปรับเปลี่ยนคำสั่งได้เช่นกัน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจมีหนังสือแจ้งที่ระบุว่าการยับยั้งการจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าวเป็นผลเสียต่อสาธารณะได้[๒๗๖]

---

(2) The costs may be recovered as if they were costs in a suit in the High Court and as if the determination of the Tribunal in relation to the costs were a decree made in the High Court.

[๒๗๖] Section 16.—(1) The applicant may, at any time after he has —

(a) lodged the Notice of Challenge with the Registrar;

(b) paid the fee referred to in section 12(1)(b) and the deposit to the Registrar; and

(c) served the Notice of Challenge on the relevant contracting authority,

apply to the Tribunal for an order to suspend, pending the disposal of the challenge —

(i) the procedure leading to the award of the contract for the procurement which is the subject of the challenge; or

(ii) the implementation of any decision made while undertaking the procedure referred to in sub-paragraph (i).

(2) The Tribunal may, in its discretion, make the order either unconditionally or upon such terms and conditions as the Tribunal thinks just.

(3) The Tribunal shall not make an order under this section if —

(a) such suspension is against the public interest; or

(b) the contract referred to in subsection (1)(i) has already been awarded at the date of hearing of the application for the order.

(4) If the Tribunal refuses to make an order under this section, the Tribunal shall give the reasons for its refusal in writing.

(5) Where an order under this section has been made, the contracting authority concerned may, at any time before the determination on the challenge referred to in section 18 is made, apply to the Tribunal for the order to be varied or rescinded.

(6) Subject to subsection (7), the Tribunal may, in its discretion, vary or rescind the order either unconditionally or upon such conditions as it thinks just.

(7) The Tribunal shall rescind the order if the continuance of such suspension is against the public interest.

(8) The Minister may issue a certificate that such suspension, or the continuance of such suspension, in a particular case is against the public interest, and such a certificate shall be conclusive evidence of the matters so certified.

เมื่อได้รับเรื่องร้องเรียนแล้ว ศาลมีเวลา ๔๕ วัน ในการพิจารณาเรื่องร้องเรียนให้แล้วเสร็จนับจากวันที่มีการแจ้งเรื่องร้องเรียนที่เป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่หน่วยงานของรัฐที่เป็นผู้จัดซื้อจัดจ้างทราบ ทั้งนี้ ภาระในการพิสูจน์การไม่ปฏิบัติตามระเบียบพัสดุนั้นตกอยู่กับผู้ร้องเรียน[๒๗๗] ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาที่เป็นประโยชน์ต่อผู้ร้องเรียน ศาลอาจดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(ก) ยกเลิกการตัดสินใจ หรือการกระทำใด ๆ ของหน่วยงานจัดซื้อจัดจ้างที่เป็นประเด็นของเรื่องร้องเรียน

(ข) สั่งให้หน่วยงานที่ถูกร้องเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบตามมาตรา ๖ ให้ถูกต้อง

(ค) สั่งให้หน่วยงานจัดซื้อจัดจ้างแก้ไขเอกสารใด ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างที่ถูกร้องเรียน

(ง) สั่งให้หน่วยงานจัดซื้อจัดจ้างจ่ายเงินชดเชยค่าใช้จ่ายในการเตรียมการเพื่อเข้าประมูลที่สมเหตุสมผลให้แก่ผู้ร้อง

ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาหลังจากที่กระบวนการจัดซื้อจัดจ้างจบลงแล้ว ศาลสามารถมีคำสั่งดำเนินการได้เฉพาะข้อ (ง) เท่านั้น และหากผู้ร้องเรียนไม่มีค่าใช้จ่ายในการเตรียมการประมูล ศาลอาจสั่งให้มีการชดเชยค่าใช้จ่ายในการร้องเรียนแก่ผู้ร้องตามที่ศาลเห็นควร[๒๗๘]

---

[๒๗๗] Section 17.—(1) The onus of proving the breach of duty which is the subject of the challenge shall be on the applicant.

[๒๗๘] Section 18.—(1) The Tribunal shall issue its determination on a challenge within 45 days from the date of lodgment of the Notice of Challenge by the applicant unless there are exceptional circumstances justifying an extension of time.

(2) Subsection (1) shall not apply if the challenge has been disposed of under section 15.

(3) If the Tribunal makes a determination in favour of the applicant, the Tribunal may do one or more of the following:

(a) order any decision or action taken by the contracting authority concerned in relation to the procurement which is the subject of the challenge to be set aside;

(b) order the contracting authority to make a decision or take action, in accordance with the applicable regulations made under section 6, in place of that which has been set aside under paragraph (a);

(c) order the contracting authority to amend any document pertaining to the procurement;

(d) order the contracting authority to pay to the applicant the costs of participation in the qualification of suppliers, or the costs of tender preparation, reasonably incurred by the applicant for the purposes of the procurement.

(4) An order made under subsection (3)(b) may specify the decision or action which the contracting authority is to make or take.

(5) Notwithstanding subsection (3), if —

(a) the Tribunal makes a determination in favour of the applicant; and

มาตรา ๒๕ แห่ง Government Procurement Act กำหนดให้รัฐมนตรีว่ากากระทรวงการคลังเป็นผู้ออกกฎระเบียบที่เกี่ยวกับการพิจารณาเรื่องร้องเรียน ในประเด็นดังต่อไปนี้

(ก) วิธีการในการเสนอเรื่องร้องเรียนต่อศาลชำนัญพิเศษ

(ข) ขั้นตอนในการสืบพยานและการเก็บบันทึกหลักฐานข้อมูล

(ค) สถานที่และเวลาในการสืบพยาน

(ง) ค่าธรรมเนียมและต้นทุนในการพิจารณาเรื่องร้องเรียน

(จ) ประเด็นอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อที่จะให้มีการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างรวดเร็วและอย่างมีประสิทธิภาพ

อนึ่ง รายละเอียดเกี่ยวกับกฎระเบียบในการจัดซื้อจัดจ้างของสิงคโปร์ปรากฏอยู่ในกฎหมายลำดับรองที่เรียกว่า Procurement regulations ซึ่งมีจำนวนมาก คณะผู้วิจัยขอนำเสนอเฉพาะประเด็นที่สำคัญ ดังนี้

(๑) การจัดซื้อจัดจ้างตามกฎหมายนี้จะไม่เลือกปฏิบัติ ระหว่างผู้ประกอบการในประเทศกับผู้ประกอบการต่างชาติที่เป็นภาคีความตกลง และ

(๒) การจัดซื้อจัดจ้างที่มีมูลค่า ๓,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ขึ้นไป จะต้องมีการลงทะเบียนไว้ที่เว็บไซต์ www.gebiz.gov.sg เพื่อความโปร่งใส[๒๗๙]

ค) การทำสัญญา

การทำสัญญาในนามของรัฐบาลสิงคโปร์ถูกกำหนดไว้ใน Government Contracts Act (Chapter 118) ซึ่งได้รับการตราออกมาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ หรือเพียงปีเดียวหลังจากที่สิงคโปร์กลายเป็นสาธารณรัฐอิสระ ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการให้ความสำคัญต่อการทำสัญญาของรัฐบาล เนื่องจากสิงคโปร์เป็นประเทศขนาดเล็กที่มีทรัพยากรจำกัด ภาครัฐจึงไม่อาจรับภาระในการบริหาร

(b) the contract for the procurement has already been awarded,

the Tribunal may only —

(i) make an order under subsection (3)(d); or

(ii) if the applicant did not incur any of the costs referred to in subsection (3)(d), award the applicant the costs of the challenge proceeding in accordance with section 21.

[๒๗๙] International Comparative Legal Studies, "Singapore - Public Procurement 2014," http://www.iclg.co.uk/practice-areas/public-procurement/public-procurement-2014/singapore (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

จัดการและพัฒนาในทุกด้านฝ่ายเดียว การให้ภาคเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมผ่านการทำสัญญาจึงเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาล

สาระสำคัญของรัฐบัญญัติฉบับนี้ คือ กำหนดให้สัญญาทุกประเภทที่ทำในสิงคโปร์เพื่อรัฐบาลหรือในนามรัฐบาลจะต้องทำในชื่อของรัฐบาล และอาจจะลงนามโดยรัฐมนตรีหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งรัฐมนตรีอาจอนุญาตให้ลงนามเป็นรายกรณี หรืออนุญาตให้ลงนามในสัญญาทุกฉบับที่มีมูลค่าตามที่ระบุโดยกระทรวง หรือกรมนั้น ๆ เช่น รองปลัดกระทรวงพัฒนาสังคมและครอบครัว (Ministry of Social and Family Development - MSFD) สามารถลงนามในสัญญาที่เกี่ยวข้องกับกระทรวงฉบับใดก็ได้ที่มีมูลค่าไม่เกิน ๑ ล้าน ดอลลาร์สิงคโปร์[๒๘๐] ทั้งนี้ ในการให้อนุญาตทุกครั้ง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังจะต้องประกาศในรัฐกิจจานุเบกษา

ในกรณีที่เป็นสัญญาที่จัดทำขึ้นนอกประเทศสิงคโปร์ Government Contracts Act กำหนดให้สัญญาทุกฉบับที่จัดทำเพื่อรัฐบาล หรือในนามรัฐบาล โดยบุคคลใดที่ได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ทั้งที่เป็นการอนุญาตรายกรณี หรือการทั่วไป จะถือว่าอยู่ภายใต้ขอบเขตอำนาจของศาลสิงคโปร์ ยกเว้นในกรณีที่ศาลเห็นว่าสัญญาดังกล่าวไม่ถือเป็นสัญญารัฐบาล[๒๘๑]

เจ้าหน้าที่ของรัฐที่เป็นผู้ลงนามในสัญญาของรัฐ ที่ได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังให้เป็นผู้ลงนาม จะได้รับการคุ้มครองจากการดำเนินคดี ยกเว้นกรณีที่เจ้าหน้าที่ของรัฐลงนามในสัญญาที่ตนลงนามเป็นการส่วนตัว และไม่ใช่ในฐานะตัวแทนของรัฐบาล[๒๘๒] อนึ่ง รายชื่อผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ลงนามในสัญญาของรัฐ และขอบเขตของสัญญาที่เจ้าหน้าที่แต่ละคนสามารถลง

---

[๒๘๐] Singapore Statutes Online, "First Schedule Authorised Public Officers for Contracts in Government Ministries and Departments," http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p;ident=4ceb4ff2-6ef4-42fb-ac28-7958b665999d;page=0;query=CompId%3A83d9bf51-14dd-49a8-98d7-efaedbb54392%20ValidTime%3A20150121000000%20TransactionTime%3A20150121000000;rec=0#Sc1-. (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

[๒๘๑] Section 3. All contracts made outside Singapore for or on behalf of the Government by a person either generally or specially authorised in writing in that behalf by the Minister for Finance shall, so far as they come within the jurisdiction of the courts in Singapore, be deemed to be Government contracts.

[๒๘๒] Section 5 5. No public officer shall be liable to be sued personally upon any contract which he makes in that capacity; but a public officer shall be personally liable when he expressly pledges his personal credit or where he contracts otherwise than as the agent of the Government.

นามได้อยู่ใน First Schedule และ Second Schedule ของกฎหมายลำดับรองที่ชื่อ Government Contracts (Authorisation) Notification 2014[๒๘๓]

ง) การดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ

กฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศเป็นกฎหมายที่มีวิวัฒนาการมายาวนาน และมีความเกี่ยวข้องกับการค้าระหว่างประเทศอย่างมีนัยสำคัญ ในอดีต กงสุลมักเป็นพ่อค้าที่ได้รับเลือกจากพ่อค้าชาติเดียวกันเพื่อทำหน้าที่ติดต่อเจรจากับเจ้าผู้ครองรัฐที่ตนพำนักและทำการค้าอยู่ เมื่อการค้าและการพาณิชย์นาวีได้เจริญขึ้น สถานภาพของกงสุลจึงได้รับการรับรองโดยสนธิสัญญาพิเศษทางกงสุล หรือสนธิสัญญาทางการค้า ซึ่งเนื้อหาที่ให้การรับรองกงสุลในสัญญาแต่ละฉบับก็มีแนวทางปฏิบัติที่ต่างกันออกไป ดังนั้น กฎเกณฑ์ส่วนใหญ่ทางกงสุลในอดีตจึงเป็นกฎหมายจารีตประเพณี

ต่อมาในศตวรรษที่ ๒๐ คณะกรรมาธิการกฎหมายระหว่างประเทศของสหประชาชาติได้ยกร่างอนุสัญญาที่เกี่ยวกับการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศที่สำคัญ ๒ ฉบับ ได้แก่ อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต (Vienna Convention on Diplomatic Relations 1961) ในปี พ.ศ. ๒๕๐๔[๒๘๔] และอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล (Vienna Convention on Consular Relations 1963) ในปี พ.ศ. ๒๕๐๖[๒๘๕]

สิงคโปร์ได้ออกกฎหมาย Diplomatic and Consular Relations Act (Chapter 82A) เพื่ออนุวัติความตกลงระหว่างประเทศทั้ง ๒ ฉบับข้างต้น กฎหมายดังกล่าวกำหนดให้อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต และอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุลมีผลบังคับใช้ในสิงคโปร์ และให้ "national of the receiving state" ที่ปรากฏอยู่ในอนุสัญญาทั้งสองฉบับนั้น หมายถึง คนสัญชาติสิงคโปร์[๒๘๖] โดยในตอนท้ายของ Diplomatic and Consular Relations

---

[๒๘๓] Singapore Statutes Online, "Government Contracts (Authorisation) Notification 2014," http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p;ident=e36cb223-4126-43b8-aca3-0f8b564698c1;page=0;query=CompId%3A722adcaa-82f9-4578-88d0-37bb99d9ff00;rec=0#Sc1- (สืบค้นเมื่อ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘).

[๒๘๔] United Nations, "Vienna Convention on Diplomatic Relations 1961," http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/9_1_1961.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

[๒๘๕] United Nations, "Vienna Convention on Consular Relations 1963," http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/9_2_1963.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

[๒๘๖] Section 3.—(1) Subject to this section and section 6, Articles 1, 22, 23, 24 and 27 to 40 of the Vienna Convention on Diplomatic Relations shall have the force of law in Singapore.

(2) In the provisions of the Vienna Convention on Diplomatic Relations referred to in subsection (1) —

Act ได้ยกอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต และอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล มาใส่ไว้ใน First Schedule และ Second Schedule ตามลำดับ[๒๘๗] เนื่องจากบทบัญญัติใน Diplomatic and Consular Relations Act อ้างอิงมาจากความตกลงระหว่างประเทศ ๒ ฉบับ ดังกล่าว ทำให้กฎหมายฉบับนี้มีเนื้อหาเพียงแค่ ๔ หมวด ๘ มาตรา เท่านั้น โดยเนื้อหาส่วนใหญ่เป็นการใช้บังคับ (application) อนุสัญญาทั้งสองฉบับในสิงคโปร์ เช่น หมวด ๓ เป็นการใช้บังคับอนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางการทูต ส่วนหมวด ๔ เป็นการใช้บังคับอนุสัญญาเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล

การอนุวัติความตกลงระหว่างประเทศข้างต้นสะท้อนให้เห็นถึงความต้องการอ้างอิงหลักการและมาตรฐานระหว่างประเทศในการดำเนินความสัมพันธ์กับประเทศต่าง ๆ ซึ่งมีความสำคัญอย่างมากสำหรับประเทศขนาดเล็กที่เพิ่งเกิดใหม่ ซึ่งต้องการการยอมรับในเวทีระหว่างประเทศ โดยในช่วง ๓ ปีแรกภายหลังการเป็นสาธารณรัฐอิสระ สิงคโปร์ได้เข้าร่วมเป็นภาคีองค์กรระหว่างประเทศ เช่น องค์การสหประชาชาติ เครือจักรภพแห่งประชาชาติ (Commonwealth of Nations) รวมถึงสมาคมประชาชาติแห่งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ หรืออาเซียนด้วย[๒๘๘] การเป็นศูนย์กลางการค้าและอาณานิคมของอังกฤษเป็นเวลาหลายร้อยปี ทำให้สิงคโปร์มีประวัติศาสตร์การติดต่อและดำเนินความสัมพันธ์กับต่างประเทศมาเป็นเวลานาน เมื่อสิงคโปร์กลายมาเป็นสาธารณรัฐอิสระที่ต้องพึ่งพิงการค้าระหว่างประเทศเพื่อชดเชยข้อจำกัดด้านทรัพยากรธรรมชาติ รัฐบาลสิงคโปร์จึงได้ดำเนินนโยบายไม่ฝักใฝ่ฝ่ายใด (nonaligned) ในเวทีระหว่างประเทศ เพื่อรักษาความสัมพันธ์ทางการค้ากับประเทศต่าง ๆ ไว้ โดยในปัจจุบัน สิงคโปร์มีความสัมพันธ์ทางการทูตกับ ๑๘๘ ประเทศทั่วโลก[๒๘๙]

(a) a reference to agents of the receiving State shall be construed as including a reference to any police officer and any person exercising a power of entry to any premises under any written law; and

(b) a reference to a national of the receiving State shall be construed as a reference to a citizen of Singapore.

(3) For the purposes of Article 32 of the Vienna Convention on Diplomatic Relations, a waiver by the head of the diplomatic mission of any State or any person for the time being performing his functions shall be deemed to be a waiver by that State.

[๒๘๗] Singapore Statutes Online, "Diplomatic and Consular Relations Act (Chapter 82A)," http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p;ident=ac5531bd-9749-474a-8837-d90a547c93cf;page=0;query=DocId%3A%22ff32241e-78b5-4c4e-acbb-2d93fdaca22f%22%20Status%3Ainforce%20Depth%3A0;rec=0#Sc1- (สืบค้นเมื่อ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘).

[๒๘๘] Tommy Koh, "50 Years of Singapore's Diplomacy: Highlights and Insights," http://tembusu.nus.edu.sg/news_events.php/news/details/122/4 (สืบค้นเมื่อ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘).

[๒๘๙] อ้างแล้ว.

กระทรวงการต่างประเทศของสิงคโปร์ได้ประกาศหลักการพื้นฐานในการดำเนินนโยบายการต่างประเทศไว้ ๑๐ ข้อ ดังนี้ [๒๙๐]

(๑) สิงคโปร์เข้าใจถึงสถานะความเป็นจริงของการเป็นรัฐขนาดเล็กในภูมิภาคนี้และในเวทีโลก

(๒) นโยบายการต่างประเทศของสิงคโปร์ต้องได้รับการหนุนด้วยกองกำลังทางทหารที่น่าเชื่อถือและมีลักษณะป้องปราม

(๓) สิงคโปร์ต้องการที่จะสนับสนุนและทำงานอย่างเป็นมิตรกับประเทศเพื่อนบ้าน

(๔) สิงคโปร์จะเป็นมิตรกับประเทศที่ต้องการเป็นมิตรกับสิงคโปร์

(๕) สิงคโปร์จะยืดหยัดอยู่ข้างมิตรประเทศที่ไม่ทอดทิ้งสิงคโปร์ในยามวิกฤติ

(๖) สิงคโปร์ให้การสนับสนุนและผูกมัดอย่างเต็มที่ต่ออาเซียน

(๗) สิงคโปร์จะดำเนินการเพื่อคงไว้ซึ่งความมั่นคงและสันติภาพ ทั้งภายในและโดยรอบภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงให้ และภูมิภาคเอเชียแปซิฟิก

(๘) สิงคโปร์ต้องดำเนินการเพื่อรักษาระบบการค้าขายที่เป็นอิสระและเป็นแบบพหุภาคี

(๙) สิงคโปร์พร้อมที่จะค้าขายกับรัฐใด ๆ เพื่อประโยชน์ของทั้งสองประเทศและรักษาเศรษฐกิจระบบตลาดเสรี

(๑๐) สิงคโปร์จะสนับสนุนและมีส่วนร่วมในองค์กรระหว่างประเทศ เช่น สหประชาชาติ

๓.๙.๒ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและคุ้มครองความลับของหน่วยงานรัฐ และหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย

สิงคโปร์เป็นประเทศที่ก่อตั้งขึ้นมาในช่วงที่ภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เต็มไปด้วยความท้าทายด้านความมั่นคง ทั้งการแยกตัวและประกาศอิสรภาพจากเจ้าอาณานิคมของประเทศเพื่อนบ้าน และการแพร่ขยายของลัทธิคอมมิวนิสต์ ซึ่งสามารถส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐบาลสิงคโปร์ได้อย่างมีนัยสำคัญ ด้วยเหตุนี้ การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของรัฐ และการคุ้มครองความลับทางราชการจึงมีความสำคัญอย่างมาก

การนำเสนอในส่วนนี้จะแบ่งออกเป็น ๒ ส่วน ส่วนแรกจะกล่าวถึง การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและคุ้มครองความลับของหน่วยงานรัฐ และส่วนที่สองจะกล่าวถึงการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและคุ้มครองความลับของหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย

---

[๒๙๐] Ministry of Foreign Affairs Singapore, "Foreign Policy," http://www.mfa.gov.sg/content/mfa/overseasmission/manila/about_singapore/foreign_policy.html (สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๕๘).

ก) การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและคุ้มครองความลับของหน่วยงานรัฐ

กฎหมายของประเทศสิงคโปร์ที่เกี่ยวข้องกับการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและคุ้มครองความลับทางราชการมีชื่อว่า Official Secrets Act (Chapter 213) ซึ่งมีการบังคับใช้ตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๗๘ หรือก่อนที่สิงคโปร์จะได้รับเอกราชจากอังกฤษ ดังนั้น รัฐบัญญัติฉบับนี้จึงได้รับการวางรากฐานจากประเทศเจ้าอาณานิคม โดยมีเป้าประสงค์หลัก คือ การป้องกันการเปิดเผยข้อมูลและเอกสารของราชการที่เกี่ยวโยงกับกิจกรรมในการสืบราชการลับระหว่างประเทศ เช่น มาตรา ๓ ห้ามบุคคลทั่วไปเข้าไปใน "พื้นที่ต้องห้าม (prohibited place)" ซึ่งได้แก่ พื้นที่ในเขตทหาร เช่น คลังอาวุธ ค่ายทหาร ลานบิน และท่าเรือที่ใช้ในทางการทหาร เป็นต้น รวมทั้งห้ามถ่ายรูป วาดภาพ ร่างแผนที่ และทำการรังวัดในพื้นที่เหล่านี้ รวมถึงการสื่อสารหรือส่งต่อเอกสารหรือข้อมูลดังกล่าวไปให้ผู้อื่น[๒๙๑]

การฝ่าฝืนที่เกี่ยวกับการสืบความลับมีบทลงโทษที่ค่อนข้างรุนแรง คือ โทษปรับไม่เกิน ๒๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ และจำคุกไม่เกิน ๑๔ ปี[๒๙๒] ยกเว้นผู้ถูกกล่าวหาจะสามารถพิสูจน์ได้ว่า การถ่ายภาพ วาดภาพ การทำแผนที่ การรังวัด หรือการสำรวจใด ๆ (survey) ในพื้นที่ต้องห้ามที่ได้ดำเนินการไปแล้วนั้น มิได้มีเป้าประสงค์ในการบ่อนทำลายความมั่นคง หรือผลประโยชน์ของสิงคโปร์ หรือมิได้เป็นประโยชน์ต่อข้าศึกหรือศัตรูต่างชาติ ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม นอกจากนี้การนำอุปกรณ์ในการถ่ายภาพเข้าไปในพื้นที่ต้องห้าม มีโทษปรับ ๒๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ และ

---

[๒๙๑] Section 3.—(1) If any person for any purpose prejudicial to the safety or interests of Singapore —

(a) approaches, inspects, passes over or is in the neighbourhood of, or enters any prohibited place within the meaning of this Act;

(b) makes any photograph, drawing, plan, model or note which is calculated to be or might be or is intended to be directly or indirectly useful to a foreign Power or to an enemy; or

(c) obtains, collects, records, publishes or communicates to any other person any secret official code word, countersign or password, or any photograph, drawing, plan, model, article or note, or other document or information which is calculated to be or might be or is intended to be directly or indirectly useful to a foreign Power or to an enemy,

he shall be guilty of an offence.

(2) Any person who takes or makes any photograph, drawing, map, measurement, sounding or survey of or within a prohibited place, shall, unless he proves that the thing so taken or made is not prejudicial to the safety or interests of Singapore and is not intended to be directly or indirectly useful to a foreign Power or to an enemy, be guilty of an offence:

[๒๙๒] Section 17.—(1) A person who is guilty of an offence under this Act by reason of section 3 shall be liable on conviction to a fine not exceeding $20,000 and to imprisonment for a term not exceeding 14 years.

หน่วยงานที่มีอำนาจสามารถยึดกล้องและฟิล์มหากสงสัยว่าได้มีการใช้อุปกรณ์ดังกล่าวในการบันทึกภาพ[๒๙๓]

ในกรณีที่บุคคลใดให้ข้อมูลเท็จ หรือช่วยเหลือผู้กระทำผิดในการให้ข้อมูลเท็จแก่เจ้าหน้าที่เพื่อที่จะเข้าไปในพื้นที่ต้องห้ามเหล่านี้ โดยไม่ได้รับอนุญาตอย่างถูกต้องตามกฎหมาย จะต้องโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์[๒๙๔] ทั้งนี้ มาตรา ๖ แห่ง Official Secrets Act ได้ระบุลักษณะของการกระทำที่เป็นการหลอกลวง โดยมีวัตถุประสงค์ในการเข้าไปในพื้นที่ต้องห้าม เช่น การสวมใส่เครื่องแบบทางการโดยไม่ได้รับอนุญาต การใช้ชื่อปลอมไม่ว่าโดยวาจา หรือเป็นลายลักษณ์อักษร การแอบอ้างตำแหน่งหน้าที่ ตลอดจนการใช้ตราสัญลักษณ์ของทางราชการโดยไม่ได้รับอนุญาต การละเมิดบทบัญญัติดังกล่าวมีโทษปรับไม่เกิน ๓,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

บทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับประชาชนทั่วไป โดยเฉพาะสื่อสาธารณะมีค่อนข้างมาก เช่น มาตรา ๕ ว่าด้วยการสื่อสารข้อมูลโดยมิชอบ (wrongful communication) ซึ่งมีแม่แบบมาจากมาตรา ๒ แห่งกฎหมายว่าด้วยความลับราชการของประเทศสหราชอาณาจักร ค.ศ. ๑๙๑๑ โดยมาตรา ๕ แห่ง Official Secrets Act (Chapter 213) ระบุว่า หากบุคคลใดครอบครองรหัสลับของราชการ หรือรูปวาด ภาพถ่าย แบบจำลอง ผังภาพ แผนที่ บทความ บันทึกความจำ เอกสาร หรือข้อมูลใด ๆ ซึ่ง (๑) เกี่ยวกับหรืออยู่ในพื้นที่ต้องห้าม (๒) เกี่ยวกับการทำสงคราม (๓) ได้รับมาโดยมิชอบตามกฎหมายฉบับนี้ (๔) ได้รับมาโดยชอบทางกฎหมายหากแต่มีเงื่อนไขห้ามเปิดเผย และ (๕) ได้มาตามตำแหน่งหน้าที่ หากมีการดำเนินการดังต่อไปนี้ จะเป็นการกระทำที่ผิดกฎหมาย

(ก) สื่อสารข้อมูลดังกล่าวต่อหน่วยราชการต่างชาติที่ไม่เกี่ยวกับการปฏิบัติภารกิจในตำแหน่งหน้าที่

---

[๒๙๓] Section 4.—(1) Any person who within a prohibited place has any apparatus for taking or making photographs in his possession without a permit in writing in that behalf signed by the competent authority shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $200:

Provided that it shall not be an offence under this section for any person residing within any prohibited place to possess any such apparatus within that place without a permit.

[๒๙๔] Section 3 (5) Any person who makes or assists in making a declaration or statement which is false in any material respect for the purpose of obtaining a permit from a competent authority shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction before a District Court to a fine not exceeding $2,000, or before a Magistrate's Court to a fine not exceeding $1,000.

(ข) ใช้ข้อมูลดังกล่าวเพื่อประโยชน์ของต่างชาติ หรือในลักษณะใด ๆ ที่เป็นการทำให้เกิดผลในทางลบต่อความปลอดภัยหรือผลประโยชน์ของสิงคโปร์

(ค) เก็บรักษาหรือครอบครองข้อมูลหรือเอกสารดังกล่าวโดยไม่ได้รับอนุญาต หรือในลักษณะที่ขัดกับภาระหน้าที่ของตนเอง หรือละเลยที่จะปฏิบัติตามกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง

(ง) ละเลยที่จะใช้ความระมัดระวังที่สมเหตุสมผลเพื่อที่จะปกป้องความลับของเอกสารหรือข้อมูลในครอบครอง

อนึ่ง รัฐบัญญัติฉบับนี้ไม่ได้เจาะจงว่า ข้อมูลที่ห้ามเปิดเผยต้องเป็นข้อมูลที่มีการจัดลำดับชั้นของความลับ ดังจะเห็นได้ว่า ไม่ได้มีการระบุว่า รูปวาด ภาพถ่าย แบบจำลอง ผังภาพ แผนที่ บทความ บันทึกความจำ เอกสาร หรือข้อมูลใด ๆ นั้นต้องเป็นข้อมูลลับ การพิจารณาว่าการกระทำใดเป็นการละเมิดกฎหมายจะพิจารณาจากลักษณะของข้อมูลตามข้อ (๑) ถึงข้อ (๕) และลักษณะของพฤติกรรมตามที่ระบุไว้ในข้อ (ก) ถึงข้อ (ง) ภายใต้มาตรา ๕

บุคคลใดที่ได้รับเอกสารหรือข้อมูลที่มีลักษณะตามที่กล่าวมาแล้ว โดยมีเหตุอันควรที่จะตระหนักว่า การได้มาซึ่งเอกสารหรือข้อมูลดังกล่าวเป็นการละเมิดกฎหมายฉบับนี้ จะต้องรับบทลงโทษตามกฎหมาย ยกเว้นในกรณีที่สามารถพิสูจน์ได้ว่า ได้รับข้อมูลเอกสารเหล่านั้นมาโดยไม่สมัครใจ[๒๙๕]

หากมีหลักฐานที่สามารถพิสูจน์ได้ว่า บุคคลที่ครอบครองข้อมูลดังกล่าวเป็นลูกจ้างหรือได้รับการว่าจ้างจากต่างชาติ กฎหมายจะอนุมานว่า บุคคลดังกล่าวได้มีการสื่อสารข้อมูลที่ครอบครองไว้ไปให้กับต่างชาติ ซึ่งเป็นการกระทำที่มีผลเสียต่อความปลอดภัยและผลประโยชน์ต่อสิงคโปร์โดยไม่ต้องพิสูจน์หลักฐาน[๒๙๖] การละเมิดบทบัญญัติภายใต้มาตรา ๕ มีโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

---

[๒๙๕] Section 5 (2) If any person receives any secret official code word, countersign, password, or any photograph, drawing, plan, model, article, note, document or information knowing, or having reasonable ground to believe, at the time when he receives it, that the code word, countersign, password, photograph, drawing, plan, model, article, note, document or information is communicated to him in contravention of this Act, he shall be guilty of an offence unless he proves that the communication to him of the code word, countersign, password, photograph, drawing, plan, model, article, note, document or information was contrary to his desire.

[๒๙๖] Section 5 (3) In any proceedings against a person for an offence under this section, where it is proved that that person is or has been in the employment or service of any foreign Power or government in breach of any undertaking which he has made with the Government or any specified organisation, he shall be deemed to be in possession or control

ผู้ประกอบกิจการโทรคมนาคมที่มีบันทึกของข้อมูลที่มีการสื่อสารที่ผิดกฎหมายในระบบโทรคมนาคมการสื่อสารของตนนั้น มีภาระหน้าที่ในการให้ข้อมูลที่เกี่ยวกับกรณีที่มีการละเมิดกฎหมายแก่หน่วยงานราชการหากมีการร้องขอ[๒๙๗] นอกจากนี้ ประชาชนทั่วไปมีหน้าที่ในการให้เอกสารและข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมที่เป็นการละเมิดกฎหมายฉบับนี้แก่เจ้าหน้าที่ตำรวจที่มียศไม่ต่ำกว่านายสิบ หรือเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติหน้าที่ในการรักษาความปลอดภัยของกองทัพในกรณีที่มีการเรียกร้องข้อดูข้อมูลดังกล่าว[๒๙๘] การละเมิดบทบัญญัติดังกล่าวมีโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โทษจำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ

อนึ่ง การดำเนินคดีในกรณีของการละเมิดกฎหมายฉบับนี้จะต้องให้อัยการเป็นผู้สั่งฟ้องเท่านั้น อย่างไรก็ดี ผู้ต้องสงสัยว่าได้การทำการละเมิดอาจถูกจับ หรือมีการออกหมายสั่งจับ กักขัง หรือประกันตัวได้ ก่อนที่อัยการจะสั่งฟ้อง[๒๙๙]

ที่ผ่านมาได้มีการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้เป็นครั้งคราว แต่การใช้แต่ละครั้งมักมีข้อวิจารณ์ค่อนข้างมากเกี่ยวกับความเข้มงวดในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ซึ่งมีขอบเขตข้อห้ามใน

---

of such information or thing as is referred to in subsection (1) and to have unlawfully communicated that information to a foreign Power or to have used that information or thing in a manner prejudicial to the safety or interests of Singapore.

[๒๙๗] Section 9.—(1) Where it appears to the Minister that such a course is expedient in the public interest, he may by warrant under his hand, require any person who owns or controls any telecommunication system, used for the sending or receipt of messages to or from any place out of Singapore, to produce to him, or to any person named in the warrant, the originals and transcripts, either of all messages, or of messages of any specified class or description, or of messages sent from or addressed to any specified person or place, sent or received to or from any place out of Singapore by means of any such telecommunication system, and all other papers relating to any such messages as aforesaid.

(2) Any person who, on being required to produce any such original or transcript or paper as aforesaid, refuses or neglects to do so, or mutilates or destroys the same, shall be guilty of an offence.

[๒๙๘] Section 10. It shall be the duty of every person to give on demand to any police officer not below the rank of sergeant, or to any officer of the armed forces on duty, or to any member of the armed forces engaged on guard, sentry, patrol or other similar duty, any information in his power relating to an offence or suspected offence under this Act, and, if so required, and upon tender of his reasonable expenses, to attend at such reasonable time and place as may be specified for the purpose of furnishing the information, and, if any person fails to give any such information or to attend as aforesaid, he shall be guilty of an offence.

[๒๙๙] Section 14.—(1) A prosecution for an offence under this Act shall not be instituted except by or with the consent of the Public Prosecutor:

Provided that a person charged with such an offence may be arrested, or a warrant for his arrest may be issued and executed, and any such person may be remanded in custody or on bail, notwithstanding that the consent of the Public Prosecutor to the institution of a prosecution for the offence has not been obtained, but the case shall not be further prosecuted until that consent has been obtained.

การสื่อสารข้อมูลราชการที่ค่อนข้างกว้าง เช่น เจ้าหน้าที่ของธนาคารกลางสิงคโปร์ (Monetary Authority of Singapore) ถูกกล่าวหาว่าได้สื่อสาร (communicate) ตัวเลขอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจสิงคโปร์ในไตรมาสที่ ๒ ของปี พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้แก่พนักงานซึ่งเป็นนักวิเคราะห์อาวุโสของบริษัทหลักทรัพย์แห่งหนึ่ง พนักงานดังกล่าวได้ส่งต่อข้อมูลดังกล่าวให้แก่นักข่าวอาวุโสของหนังสือพิมพ์ Business Times ซึ่งได้ส่งต่อข้อมูลดังกล่าวให้กับเพื่อนร่วมงาน และสุดท้ายมีการตีพิมพ์ตัวเลขดังกล่าวสู่สาธารณะ ก่อนที่ธนาคารกลางสิงคโปร์จะมีการแถลงประมาณการอัตราการเติบโตของเศรษฐกิจสิงคโปร์อย่างเป็นทางการ ส่งผลให้พนักงานของบริษัทหลักทรัพย์ นักข่าวอาวุโส และบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ Business Times ถูกปรับด้วยข้อหา "การสื่อสารข้อมูลที่ไม่ได้รับอนุญาต" ในขณะที่เจ้าหน้าที่ของธนาคารกลางดังกล่าวอ้างว่า เขามิได้สื่อสารข้อมูลดังกล่าว หากแต่ตัวเลขดังกล่าวปรากฏอยู่ในแฟ้มเอกสารที่เขานำเข้าไปในการประชุมร่วมกับเจ้าหน้าที่ของบริษัทหลักทรัพย์เท่านั้น สุดท้ายแล้ว เขาจึงถูกปรับด้วยข้อหาละเลยในการระมัดระวังเพื่อรักษาเอกสารลับของราชการ ซึ่งมีโทษปรับ ๑,๕๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ในขณะที่จำเลยอื่น ๆ ที่นำข้อมูลดังกล่าวไปสื่อสารต่อ ถูกปรับ ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์[๓๐๐]

การศึกษาวิเคราะห์กฎหมายว่าด้วยความลับราชการของสิงคโปร์โดย Wing Cheong Chan (1998)[๓๐๑] พบว่า บทบัญญัติของรัฐบัญญัติฉบับนี้ มีความคลุมเครือค่อนข้างมาก เช่น ไม่มีการกำหนดนิยามของคำว่า "ข้อมูลราชการ (official information)" ทำให้อาจตีความรวมถึงข้อมูลส่วนบุคคล หรือข้อมูลบริษัทที่อยู่ในครอบครองของหน่วยงานราชการด้วย เช่น ข้อมูลสมาชิกระบบประกันสังคม หรือข้อมูลผู้เสียภาษี เป็นต้น แต่ในขณะเดียวกัน กฎหมายฉบับนี้ได้ตีกรอบคำนิยามของหน่วยงานภาครัฐไว้ค่อนข้างแคบ ทำให้หน่วยงานของรัฐอื่น ๆ ที่ไม่ใช่หน่วยงานราชการ เช่น รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอิสระตามกฎหมายจึงไม่อยู่ภายใต้ข้อบังคับของกฎหมายนี้ ทำให้ต้องมีการตรากฎหมายว่าด้วยการเปิดเผยข้อมูลสำหรับหน่วยงานเหล่านี้โดยเฉพาะ ซึ่งจะนำเสนอในหัวข้อต่อไป

การพิจารณาคำตัดสินของศาลในอดีต พบว่า การที่ข้อมูลหรือเอกสารที่อยู่ในครอบครองได้มีการเปิดเผยสู่สาธารณชนแล้ว ไม่สามารถนำมาใช้เป็นข้ออ้างเพื่อให้พ้นความผิดได้ เนื่องจากความผิดเกิดขึ้นจากองค์ประกอบของลักษณะของข้อมูล และการกระทำตามที่กฎหมายกำหนดไว้ดังที่

---

[๓๐๐] Singapore Press, "Official Secrets Act," http://singaporepress.pbworks.com/w/page/11489284/Official%20Secrets%20Act (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

[๓๐๑] Wing Cheong Chan, "Section 5 of the Official Secrets Act: Bridges and Beyond," http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=955636 (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

ได้กล่าวมาแล้ว ข้อเท็จจริงว่าข้อมูลดังกล่าวได้มีการเปิดเผยสู่สาธารณะแบบไม่เป็นทางการไปก่อนแล้ว เป็นเพียงปัจจัยหนึ่งซึ่งจะใช้ประกอบในการพิจารณาเจตนาและผลกระทบของการครอบครองและ/หรือสื่อสารข้อมูลที่ผิดกฎหมายฉบับนี้เท่านั้น

รัฐบาลสิงคโปร์ได้แสดงความกังวลต่อกรอบการบังคับใช้กฎหมายที่ค่อนข้างกว้าง ซึ่งอาจมีผลทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐไม่กล้าเปิดเผยข้อมูลเกี่ยวกับการทุจริตหรือการประพฤติมิชอบที่พบเจอในระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ จึงได้มีการบัญญัติกฎหมายที่ให้การคุ้มครองเจ้าหน้าที่ของรัฐที่แจ้งเบาะแส (whistle blower) เกี่ยวกับการทุจริตหรือประพฤติมิชอบ

อนึ่ง สหราชอาณาจักรซึ่งเป็นประเทศที่เป็นแม่แบบของกฎหมายความลับราชการของสิงคโปร์ ได้มีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยความลับราชการในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ โดยการระบุประเภทของข้อมูลที่อยู่ภายใต้การบังคับของกฎหมายไว้เพียง ๔ ประเภท ได้แก่ (๑) ความมั่นคง (๒) การทหาร (๓) ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ และข้อมูลปกปิดที่ได้รับจากรัฐบาลหรือหน่วยงานในต่างประเทศ และ (๔) ข้อมูลที่จะเป็นประโยชน์ต่ออาชญากรรม การเปิดเผยข้อมูลอื่น ๆ จะเป็นประเด็นที่มีบทลงโทษทางวินัย หรือทางแพ่งเท่านั้น แต่สิงคโปร์ยังไม่ได้มีการปรับปรุงกฎหมายในลักษณะดังกล่าว

ข) การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและคุ้มครองความลับของหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย

ดังที่กล่าวไว้แล้วว่า กรอบคำนิยามของหน่วยงานภาครัฐภายใต้ Official Secrets Act นั้นค่อนข้างแคบ จึงได้มีการออก Statutory Bodies and Government Companies (Protection of Secrecy) Act (Chapter 319) ขึ้นมาเพื่อบังคับใช้กับหน่วยงานอิสระตามกฎหมายซึ่งรับผิดชอบกิจการของรัฐในหลายด้าน

รัฐบัญญัติฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการรักษาความลับของข้อมูลที่อยู่ในครอบครองของหน่วยงานของรัฐที่จัดตั้งขึ้นตามกฎหมายและรัฐวิสาหกิจ โดยมีการกำหนดรายชื่อของหน่วยงานดังกล่าวไว้ในภาคผนวกแนบท้ายกฎหมาย (schedule) ทั้งหมด ๒๖ หน่วยงาน[๓๐๒] ซึ่งสามารถแบ่งประเภทของหน่วยงานออกเป็น ๒ ประเภท ได้แก่

[๓๐๒] Singapore Statutes Online, "Statutory Bodies and Government Companies (Protection of Secrecy) Act (Chapter 319)," http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p;ident=065a9b7e-c835-4c80-9070-46bf4d3be524;page=0;query=DocId%3A4c9682ae-0da2-4216-a7ff-430c58b9e13a%20%20Status%3Ainforce%20Depth%3A0;rec=0#Sc-. (สืบค้นเมื่อ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘).

(๑) หน่วยงานที่ทำหน้าที่กำกับดูแล เช่น หน่วยงานกำกับดูแลกิจการพลังงาน (Energy Market Authority Singapore) หน่วยงานกำกับดูแลกิจการบ่อนพนันคาสิโน (Casino Regulatory Authority Singapore) หน่วยงานกำกับดูแลกิจการขนส่งบกและทางทะเล (Land Transport Authority of Singapore และ Maritime and Port Authority of Singapore) เป็นต้น

(๒) หน่วยงานที่ทำหน้าที่ส่งเสริม เช่น Agency of Science, Technology and Research, (A*STAR) Standards, Productivity and Innovation Board (SPRING) หรือ Singapore Tourism Board เป็นต้น

สารบัญญัติสำคัญของกฎหมายฉบับนี้ซึ่งมีเพียง ๕ มาตรา คือ การรักษาความลับของหน่วยงานที่ระบุไว้ในกฎหมายเหล่านี้ นอกจากนี้ ยังกำหนดให้บุคคลใดที่เป็น หรือเคยเป็นเจ้าหน้าที่ลูกจ้าง หรือตัวแทนของหน่วยงานเหล่านี้จะต้องไม่เปิดเผยความลับ หรือข้อมูลเอกสารที่เป็นความลับใด ๆ ที่ได้รับระหว่างการดำรงตำแหน่งในหน่วยงานนั้น ๆ ยกเว้นในกรณีดังต่อไปนี้[๓๐๓]

(๑) การเปิดเผยข้อมูลในการปฏิบัติหน้าที่ตามปกติของบุคคลนั้น ๆ และ

(๒) การเปิดเผยข้อมูลที่เป็นไปตามคำสั่งศาล หรือบทบัญญัติของกฎหมาย

การละเมิดบทบัญญัติดังกล่าว มีโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ โทษจำคุกไม่เกิน ๑๒ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

เป็นที่น่าสังเกตว่า รัฐบัญญัติฉบับนี้ก็ไม่มีการกำหนดนิยามของข้อมูล หรือเอกสารที่ถือว่าเป็นข้อมูลหรือเอกสารลับอย่างชัดเจน อนึ่ง การดำเนินการทางกฎหมายแก่ผู้ที่ละเมิดรัฐบัญญัติฉบับนี้จะต้องได้รับการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากสำนักงานอัยการสูงสุด เช่นเดียวกับในกรณีของกฎหมายว่าด้วยการรักษาความลับของหน่วยงานราชการที่ได้กล่าวมาแล้ว

---

[๓๐๓] Section 3.—(1) No person who is or has been a member or an officer, employee or agent of a specified organisation shall, without authority of that organisation, disclose to any other person any secret or confidential document or information which he has obtained or to which he has access by virtue of his position as such member, officer, employee or agent.

(2) Subsection (1) shall not apply to the disclosure of any document or information —

(a) for the purpose of the performance of his duties or functions by any member, officer, employee or agent of a specified organisation; or

(b) which is lawfully required or authorised to be disclosed by any court or under the provisions of any written law.

(3) Any person who contravenes subsection (1) shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $2,000 or to imprisonment for a term not exceeding 12 months or to both.

๓.๙.๓ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ในกรณีต่าง ๆ

มาตรา ๑๑๖ (๑) แห่งรัฐธรรมนูญของสิงคโปร์กำหนดให้มีการออกกฎระเบียบว่าด้วยกระบวนการทางวินัยของข้าราชการ ในปี พ.ศ. ๒๕๑๓ จึงได้มีการตราและบังคับใช้รัฐบัญญัติ Public Service (Disciplinary Proceedings) Regulations ซึ่งมีการปรับปรุงแก้ไขล่าสุดในปี พ.ศ. ๒๕๔๒ กฎระเบียบดังกล่าวกำหนดให้ปลัดกระทรวง หรือข้าราชการผู้ที่ดำรงตำแหน่งสูงสุดในหน่วยงานราชการ เช่น อัยการสูงสุด ผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน และเลขาธิการคณะกรรมการบริการกฎหมาย (Secretary to Legal Service Commission)[๓๐๔] เป็นต้น เป็นผู้เสนอเรื่องของการดำเนินการทางวินัยต่อคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (Public Service Commission – PSC)

ในกรณีที่มีเจ้าหน้าที่ของรัฐภายใต้การบังคับบัญชาประพฤติมิชอบ หรือละเลยในการปฏิบัติหน้าที่ หากการประพฤติดังกล่าวมิใช่เป็นการผิดวินัยที่ร้ายแรงซึ่งจะมีโทษปลดออกหรือปรับลดลำดับชั้นของตำแหน่ง (demotion) แล้ว PSC สามารถดำเนินการสอบสวนได้ตามวิธีการที่เห็นสมควร โดยไม่ต้องปฏิบัติตามกระบวนการและขั้นตอนที่กำหนดในกฎระเบียบนี้ หากแต่การดำเนินการดังกล่าวจะต้องมีการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรให้แก่ผู้ที่ถูกกล่าวโทษทราบและให้โอกาสในการโต้ตอบข้อกล่าวหา และในกรณีที่ผลการสืบสวนแสดงให้เห็นว่า ข้อกล่าวหาเป็นความจริง PSC อาจมีคำสั่งให้ยกเลิก หรือยับยั้งการเพิ่มเงินเดือน หรือปรับ หรือตำหนิโทษ หรือทั้ง ๓ อย่าง หรือให้เกษียณเพื่อประโยชน์สาธารณะ (retire in the public interest) เช่น ในกรณีที่มีพฤติกรรมที่เป็นการทำอนาจาร เป็นต้น โดยอาจได้ หรือไม่ได้รับบำเหน็จบำนาญแล้วแต่กรณี[๓๐๕]

---

[๓๐๔] คณะกรรมการบริการกฎหมายเป็นองค์กรที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญ ซึ่งมีหน้าที่ในการเลื่อนขั้น โอน ปลด หรือดำเนินการทางวินัยกับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการทางยุติธรรมและกฎหมาย อันได้แก่ ศาล อัยการ และ สำนักกฎหมายของกระทรวงต่าง ๆ

[๓๐๕] Section 3.—(1) If it is represented to the Public Service Commission by a Permanent Secretary that a public officer has been guilty of misconduct or neglect of duty and the Public Service Commission is of the opinion that the subject of the complaint is not serious enough to warrant proceedings under regulation 4 with a view to dismissal or reduction in rank, the Public Service Commission may cause an investigation to be made into the matter in such manner as it thinks fit.

(2) The public officer shall be informed in writing of the case against him and shall have a reasonable opportunity of replying thereto.

(3) The Public Service Commission may, after considering the case made against the public officer, his reply thereto and the results of the investigation, if any, if it is of the opinion that —

(a) the allegation has been proved, impose a penalty, such as stoppage or deferment of increment, fine or reprimand, or a combination of such penalties; or

ในกรณีที่เป็นการกระทำที่ผิดวินัยร้ายแรง ในหนังสือแจ้งข้อกล่าวหาจะต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับข้อกล่าวหาที่อาจนำไปสู่การปลด หรือปรับลดตำแหน่ง โดยให้เวลา ๑๔ วัน แก่ผู้ถูกกล่าวหาในการแก้ข้อกล่าวหาดังกล่าว ในกรณีที่ PSC เห็นว่า คำชี้แจงไม่เพียงพอในการแก้ข้อกล่าวหาก็จะมีการตั้ง "คณะกรรมการสอบสวน" ขึ้นมาชุดหนึ่ง ประกอบด้วย พนักงานของรัฐ ๒ คน และบุคคลภายนอก ๑ คน รวม ๓ คน ทั้งนี้ คณะกรรมการสืบสวนอาจใช้ดุลยพินิจในการอนุมัติให้ผู้ถูกกล่าวหาแต่งตั้งทนายและอัยการ พนักงานของรัฐ (ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นข้าราชการประจำ) หรือกรรมการคนหนึ่งจาก "คณะกรรมการผู้แทนสหภาพข้าราชการ" (Panel of Union Officials)[๓๐๖] แต่บุคคลดังกล่าวจะต้องไม่มีตำแหน่งที่สูงกว่ากรรมการในคณะกรรมการสืบสวน หรือพนักงานของรัฐที่ปลัดกระทรวงมอบหมายให้เป็นผู้นำเสนอข้อมูลของฝ่ายรัฐที่เป็นผู้กล่าวหา

เมื่อการสืบสวนสิ้นสุดลงแล้ว คณะกรรมการสืบสวนจะทำรายงานส่งให้แก่ PSC ซึ่งอาจพิจารณามีคำสั่งปลด หรือปรับลดตำแหน่งเจ้าหน้าที่ผู้ถูกกล่าวหา หรือมีบทลงโทษที่เบากว่า เช่น การยับยั้ง หรือยกเลิกการขึ้นเงินเดือน หรือปรับ หรือตำหนิโทษ หรือทั้ง ๓ อย่าง[๓๐๗]

อนึ่ง ในกรณีที่ผู้ถูกกล่าวหาไม่ยื่นเอกสารชี้แจงตอบโต้ข้อกล่าวหาภายในระยะเวลาที่กำหนด หรือยอมรับผิดตามข้อกล่าวหา PSC อาจเลือกที่จะไม่ตั้งกรรมการสืบสวนและพิจารณาบทลงโทษตามข้อมูลที่มีอยู่ได้ ในกรณีที่ PSC เห็นว่ามีความจำเป็นต้องให้ผู้ที่กระทำการที่ขัดกับ

(b) the results of such investigation disclose grounds for so doing, require the public officer to retire in the public interest without further proceedings under these Regulations, with or without a reduction in retirement benefits.

(4) The public officer shall be given an opportunity to submit a reply to the grounds upon which his retirement is contemplated.

[๓๐๖] Section 4 (8A) The Committee may, in its discretion, permit the public officer under inquiry to be represented by an advocate and solicitor, by another public officer who need not be a confirmed officer or by a member of the Panel of Union Officials. คณะกรรมการดังกล่าวได้รับการคัดเลือกและแต่งตั้งโดย PSC มีจำนวนไม่เกิน ๖ คน และมีวาระ ๑ ปี

[๓๐๗] Section 4 (14) The Public Service Commission may, upon considering the report of the Committee, if it is of the opinion —

(a) that the public officer should be dismissed or be reduced in rank, dismiss or reduce the rank of the public officer from such date as it may think fit; or

(b) that some punishment other than dismissal or reduction in rank should be imposed —

(i) impose some lesser penalty such as stoppage or deferment of increment, fine or reprimand, or a combination of such penalties; or

(ii) require the public officer to retire in the public interest without further proceedings under these Regulations, with or without a reduction in retirement benefits.

กฎหมายจะต้องสมัครใจเกษียณเพื่อประโยชน์สาธารณะ (retirement in public interest) เนื่องจากพฤติกรรมที่กล่าวหาไม่สอดคล้องกับกฎระเบียบใด ๆ นั้น ผู้ที่ถูกกล่าวหาจะได้รับโอกาสในการชี้แจงข้อกล่าวหาที่เป็นเหตุให้ต้องเกษียณก่อนกำหนด[๓๐๘]

ในระหว่างการสืบสวนหรือการดำเนินคดีทางอาญานั้น PSC มีอำนาจในการสั่งห้ามผู้ที่ถูกกล่าวหา ไม่ให้ใช้อำนาจตามตำแหน่งหรือหน้าที่ในช่วงเวลาดังกล่าว ผู้ที่ถูกกล่าวหาอาจได้รับค่าตอบแทนเป็นบางส่วน หรืออาจไม่ได้รับเลย ขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของ PSC หากการสืบสวนหรือการดำเนินคดีไม่ได้นำไปสู่การปลดออกจากราชการ หรือบทลงโทษอื่นใด ผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิได้รับค่าตอบแทนที่ยังไม่ได้รับเต็มจำนวน แต่หากผู้ที่ถูกกล่าวหาได้รับบทลงโทษที่เบากว่าการถูกปลดออก ผู้ถูกกล่าวหามีสิทธิได้รับค่าตอบแทนบางส่วน[๓๐๙] แต่กรณีที่ผู้ถูกกล่าวหามีความผิดทางอาญา จะไม่ได้รับค่าตอบแทนที่ถูกระงับการเบิกจ่ายไว้เลย[๓๑๐]

---

[๓๐๘] Section 6.—(1) Notwithstanding regulation 4, if the Public Service Commission considers that it is desirable in the public interest that a public officer shall be required to retire from the service on grounds which cannot be suitably dealt with by specific charges under these Regulations, it shall call for a full report from the Permanent Secretary under whom the public officer is serving and, in its discretion, from any other Permanent Secretary under whom the public officer has served.

(2) The Public Service Commission shall give the public officer an opportunity of submitting a reply to the complaints by reason of which his retirement is contemplated.

[๓๐๙] Section 7.—(1) If in any case the Public Service Commission considers that the public interest requires that a public officer should cease to exercise the powers and functions of his office instantly, the Public Service Commission may interdict the public officer from the exercise of the powers and functions of his office, provided that criminal proceedings or proceedings for his dismissal or reduction in rank are being contemplated.

(2) Subject to regulation 10(1), a public officer who has been interdicted may be allowed to receive such portion of the emoluments of his office for such period during the period of interdiction as the Public Service Commission shall think fit, or the Public Service Commission may order the withholding of his total emoluments.

(3) If the proceedings against a public officer do not result in the dismissal or other punishment of the public officer, he shall be entitled to the full amount of the emoluments which he would have received had he not been interdicted.

(4) If the punishment is other than dismissal, the public officer may be refunded such portion of the emoluments withheld as a result of his interdiction as the Public Service Commission shall think fit.

[๓๑๐] Section 10.—(1) A public officer convicted of a criminal charge shall not, unless the Public Service Commission otherwise directs, receive any emoluments from the date of conviction, pending consideration of his case by the Public Service Commission.

(2) If the officer's increment has been withheld pending the outcome of the criminal charge, the Public Service Commission may order forfeiture of such withheld increment.

อนึ่ง พนักงานของรัฐที่อยู่ในกระบวนการของการสอบสวนวินัยร้ายแรง จะไม่สามารถลาออก หรือเดินทางออกนอกประเทศได้ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจาก PSC[๓๑๑]

รัฐบัญญัติอีกฉบับหนึ่งที่มีผลต่อการปฏิบัติหน้าที่ของ PSC คือ Public Service Commission and Legal Service Commission Act (Chapter 259) ซึ่งมีสาระสำคัญ คือ การระบุโทษของผู้ที่ให้ข้อมูลเท็จแก่ PSC โดยอาจถูกปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ จำคุกไม่เกิน ๒ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๓๑๒] นอกจากนี้ ข้อมูลที่เป็นการสื่อสารระหว่าง PSC กับเจ้าหน้าที่รัฐ หรือเจ้าหน้าที่ของ PSC ก็ไม่สามารถเปิดเผยได้ หากไม่ได้รับอนุญาต หากฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ จำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ[๓๑๓]

๓.๙.๔ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายเกี่ยวกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง กฎหมายเกี่ยวกับข้อมูลข่าวสารของทางราชการ และกฎหมายเกี่ยวกับความรับผิด

---

[๓๑๑] Section 13. A public officer against whom disciplinary proceedings are instituted under these Regulations shall not, without the permission of the Public Service Commission, resign or leave Singapore during the interval before the disciplinary proceedings are concluded.

[๓๑๒] Section 2. Any person who, in connection with an application by any person for employment or appointment in the public service or with any matter upon which it is the duty of the Public Service Commission or the Legal Service Commission (either of which shall be referred to in this Act as the Commission) to act, wilfully gives to the Commission or to any member of it or to any person or body of persons appointed by the Commission to assist it in the exercise of its functions or the discharge of its duties any information which is false or misleading in any material particular shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $2,000 or to imprisonment for a term not exceeding 2 years or to both.

[๓๑๓] Section 4.—(1) No member of the Commission nor any other person shall, without the written permission of the President acting in his discretion, publish or disclose to any unauthorised person or otherwise than in the course of the duty of the member or other person the contents or any part of the contents of any document, communication or information which has come to the knowledge of that member or other person in the course of the member's or other person's duties under any written law relating to the Commission in respect of any of the Commission's functions under any such law, and any person who knowingly acts in contravention of this subsection shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $1,000 or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

(2) If any person having possession of any information which to his knowledge has been disclosed in contravention of this section publishes or communicates that information to any other person otherwise than for the purpose of a prosecution under this Act, he shall be guilty of an offence and shall be liable on conviction to a fine not exceeding $1,000 or to imprisonment for a term not exceeding one year or to both.

ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ซึ่งได้นำเสนอไว้ในหัวข้อก่อนหน้า มีทั้งหมด ๒ หน่วยงาน ได้แก่ Government Procurement Adjudication Tribunal และ Public Service Commission

(ก) Government Procurement Adjudication Tribunal

หัวข้อที่ ๓.๙.๑ ได้กล่าวถึง Government Procurement Adjudication Tribunal (GPAT) ไว้แล้วว่า เป็นศาลชำนัญพิเศษในการพิจารณาการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ อำนาจหน้าที่ของ GPAT จึงเป็นการพิจารณาเรื่องร้องเรียนที่เกี่ยวข้องกับการจัดซื้อจัดจ้างของภาครัฐ ที่ไม่เป็นไปตามบทบัญญัติใน Government Procurement Act (Chapter 120) โดยมาตรา ๘ ของรัฐบัญญัติดังกล่าวระบุโครงสร้าง คุณสมบัติ และขอบเขตการทำหน้าที่ของ GPAT ไว้ดังนี้

(๑) ผู้พิพากษาและผู้ช่วยผู้พิพากษา (Commissioner and Deputy Commissioner) ซึ่งได้รับการแต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(๒) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังสามารถแต่งตั้งผู้พิพากษา และผู้ช่วยผู้พิพากษาจำนวนกี่คนก็ได้ ตามที่เห็นสมควร

(๓) ผู้พิพากษา และผู้ช่วยผู้พิพากษามีวาระการดำรงตำแหน่ง ๒ ปี และสามารถได้รับการแต่งตั้งซ้ำได้

(๔) ผู้พิพากษา และผู้ช่วยผู้พิพากษาที่มีลักษณะดังต่อไปนี้ ไม่สมควรได้รับการแต่งตั้ง หรือกระทำหน้าที่ต่อ

- เป็นผู้มีความผิดปกติทางจิต และไม่สามารถควบคุมตนเอง หรือกิจของตนได้
- เป็นผู้ที่ยังไม่พ้นภาวะล้มละลาย หรือยังไม่ได้จัดการทำข้อตกลงกับเจ้าหนี้
- เป็นผู้ที่ถูกตัดสินว่ากระทำความผิดในข้อหาที่เกี่ยวกับการทุจริต การฉ้อโกง หรือการละเมิดศีลธรรม หรือยังไม่พ้นโทษตามความผิดดังกล่าว

(๕) ผู้พิพากษา และผู้ช่วยผู้พิพากษาสามารถลาออกจากตำแหน่งได้ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

(๖) ผู้พิพากษา และผู้ช่วยผู้พิพากษาถือเป็นข้าราชการภายใต้คำนิยามใน Penal Code (Chapter 224) และจะได้รับความคุ้มกันทางศาล (judicial immunity) เช่นเดียวกับผู้พิพากษาของศาลสูงสุด (Supreme Court)

(๗) ผู้พิพากษา และผู้ช่วยผู้พิพากษาจะได้รับเงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงตามที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเห็นสมควร

(๘) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจยกเลิกคำสั่งแต่งตั้งผู้พิพากษา หรือผู้ช่วยผู้พิพากษา ในกรณีดังต่อไปนี้

- เป็นผู้ที่เข้าข่ายลักษณะต้องห้ามตามข้อ (๔)
- เป็นผู้ที่ไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษา หรือผู้ช่วยผู้พิพากษาได้อย่างถาวร หรือ
- เป็นผู้กระทำผิดในรูปแบบที่ทำให้บุคคลดังกล่าวไม่เหมาะสมที่จะปฏิบัติหน้าที่ผู้พิพากษา หรือผู้ช่วยผู้พิพากษาต่อไป

(๙) ในกรณีที่ผู้พิพากษาไม่สามารถ หรือคาดว่าไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ หรือไม่ได้ปรากฏตัวเพื่อปฏิบัติหน้าที่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังอาจแต่งตั้งให้ผู้ช่วยผู้พิพากษาทำหน้าที่ผู้พิพากษาในกรณีดังกล่าวได้

(ข) Public Service Commission

Public Service Commission (PSC) อาจเทียบได้กับคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (กพ.) ของไทย PSC มีบทบาทในการสรรหาและจัดการตำแหน่งข้าราชการพลเรือนในสิงคโปร์มาตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๔๙๔ หรือเมื่อสมัยที่สิงคโปร์ยังคงเป็นอาณานิคมของประเทศอังกฤษ เมื่อสิงคโปร์กลายมาเป็นสาธารณรัฐอิสระแล้ว สถานะ โครงสร้าง และหน้าที่ของ PSC จึงได้รับการรับรองเป็นหน่วยงานอิสระโดยรัฐธรรมนูญของสิงคโปร์ ซึ่งหมวดที่ ๙ ของรัฐธรรมนูญซึ่งครอบคลุมมาตรา ๑๐๒ ถึงมาตรา ๑๑๙ เป็นบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการบริหารราชการในสิงคโปร์ (Part IX The Public Service) แนวทางในการปฏิบัติหน้าที่ของ PSC คือ การดำเนินงานอย่างตรงไปตรงมา เป็นกลาง และใช้ความสามารถของบุคคล (meritocracy) เป็นหลักในการพิจารณาผลงานของข้าราชการพลเรือน

มาตรา ๑๐๕ แห่งรัฐธรรมนูญสิงคโปร์ ระบุโครงสร้าง คุณสมบัติ และวาระตำแหน่งของ PSC ไว้ดังนี้

(๑) ให้ PSC ประกอบด้วยประธานคณะกรรมการ และกรรมการอื่นจำนวนไม่ต่ำกว่า ๕ คน แต่ไม่เกิน ๑๔ คน โดยแต่ละคนต้องได้รับการแต่งตั้งเป็นลายลักษณ์อักษรจากประธานาธิบดีตามที่ได้รับคำแนะนำจากนายกรัฐมนตรี

(๒) ประธานคณะกรรมการ PSC ต้องเป็นพลเมืองของสิงคโปร์

(๓) ประธานาธิบดีอาจแต่งตั้งกรรมการมากกว่าหนึ่งคน เพื่อทำหน้าที่รองประธานคณะกรรมการ ตามที่ได้รับคำแนะนำจากนายกรัฐมนตรี

(๔) นายกรัฐมนตรีต้องปรึกษาประธานคณะกรรมการ PSC ก่อนที่จะให้คำแนะนำต่อประธานาธิบดี ในการแต่งตั้งรองประธานคณะกรรมการตามข้อ (๓)

(๕) รองประธานคณะกรรมการแต่ละคนจะมีวาระการดำรงตำแหน่งตามที่ได้รับการแต่งตั้ง และการดำรงตำแหน่งรองประธานคณะกรรมการจะสิ้นสุดลงทันที่ หากรองประธานฯ สิ้นสุดการเป็นสมาชิกของ PSC

(๖) บุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งให้เป็นกรรมการ PSC จะไม่สามารถได้รับการแต่งตั้งให้ทำงานในหน่วยงานราชการ (public office) ใดได้

(๗) ในการประชุม PSC แต่ละครั้ง องค์ประชุมต้องประกอบด้วยกรรมการ ๓ คน ที่รวมทั้งประธานคณะกรรมการ หรือรองประธานคณะกรรมการคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งหมด การดำเนินงานของ PSC จะต้องครบองค์ประชุม และการที่กรรมการคนใดคนหนึ่งไม่เข้าประชุม หรือกรรมการที่รับผิดชอบงานในส่วนนั้นไม่ได้อยู่ในที่ประชุม จะไม่สามารถนำมาอ้างว่าการดำเนินงานของ PSC นั้นไม่มีผลมิได้

(๘) ประธานคณะกรรมการและกรรมการทุกคนต้องปฏิญาณตนต่อหน้าประธานศาลสูงสุด (Chief Justice) หรือผู้พิพากษาศาลสูงสุดคนใดคนหนึ่ง ก่อนการขึ้นดำรงตำแหน่ง

นอกจากนี้ คณะกรรมการ PSC ยังถูกคาดหวังให้มีความเป็นกลางมากที่สุด ดังนั้นผู้ที่จะมาดำรงตำแหน่งกรรมการต้องไม่มีความเกี่ยวข้องกับทั้งฝ่ายการเมือง ราชการ รัฐวิสาหกิจ และภาคเอกชนใด ตามมาตรา ๑๐๖ ของรัฐธรรมนูญสิงคโปร์ซึ่งระบุเกณฑ์การขาดคุณสมบัติของคณะกรรมการไว้ ดังนี้

(๑) เป็นพนักงานของรัฐ

(๒) เป็นลูกจ้างของบริษัทที่จัดตั้งภายใต้กฎหมายอื่น ที่ยังมีผลบังคับใช้ในสิงคโปร์นอกเหนือจาก Companies Act (Chapter 50) หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องในอดีต แต่ไม่รวมถึงอาจารย์ในมหาวิทยาลัยซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมายลายลักษณ์อักษร

(๓) เป็นสมาชิกรัฐสภา หรือได้รับการเสนอชื่อให้เป็นผู้ลงสมัครรับเลือกตั้งสมาชิกรัฐสภา

(๔) เป็นสมาชิกสหภาพแรงงาน หรือองค์กรที่เป็นส่วนหนึ่งของสหภาพแรงงาน

(๕) เป็นผู้มีตำแหน่งทางการเมือง

อำนาจหน้าที่ของ PSC อาจแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท คือ อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร (statutory function) และอำนาจหน้าที่นอกเหนือจากกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร (non-statutory function) ดังนี้[๓๑๔]

อำนาจหน้าที่ตามกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร (statutory function) ได้แก่

(๑) แต่งตั้ง และเลื่อนขั้นผู้ที่มีความสามารถ

(๒) รักษากฎระเบียบด้านวินัยข้าราชการ

(๓) กำกับดูแลคณะกรรมการย่อยด้านต่าง ๆ ที่ PSC แต่งตั้งขึ้น

(๔) พิจารณาข้ออุทธรณ์ที่เกี่ยวกับการเลื่อนตำแหน่ง ซึ่งตัดสินโดยคณะกรรมการย่อย

อำนาจหน้าที่นอกเหนือจากกฎหมายที่เป็นลายลักษณ์อักษร (non-statutory function) ได้แก่

(๑) พิจารณา และคัดเลือกผู้รับทุนการศึกษา PSC

(๒) แต่งตั้ง และเลื่อนตำแหน่งผู้อำนวยการบริหาร (Chief Executive Officer) ของหน่วยงานอิสระตามกฎหมาย ตามความเหมาะสม

โดยสรุป สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีขนาดเล็ก และมีรูปแบบการปกครองแบบรัฐเดี่ยวโดยรัฐบาลซึ่งเป็นผู้ใช้อำนาจฝ่ายบริหารมีอำนาจในการบริหารจัดการเรื่องต่าง ๆ ค่อนข้างมาก กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับวิธีปฏิบัติราชการทางปกครองส่วนใหญ่ค่อนข้างให้ความคุ้มครองและรับรองอำนาจของรัฐบาล หน่วยงาน และเจ้าหน้าที่ของรัฐในการปฏิบัติหน้าที่ด้านต่าง ๆ ทั้งในเรื่องการเปิดเผยข้อมูลของรัฐ อำนาจในการทำสัญญา การจัดซื้อจัดจ้าง และการเอาผิดต่อเจ้าหน้าที่ของรัฐ ความพยายามในการเสริมสร้างความเข้มแข็งของรัฐบาลสิงคโปร์น่าจะเป็นผลมาจากประวัติศาสตร์การก่อตั้งประเทศท่ามกลางความขัดแย้งในภูมิภาค การแข่งขันทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศทั่วโลก และความท้าทายในการบริหารจัดการประเทศเกิดใหม่ด้วยทรัพยากรที่มีจำกัด

๓.๑๐ กฎหมายเกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและการควบคุมสถานการณ์บ้านเมือง

ดังที่กล่าวไว้แล้วในบทที่ ๒ ภาพรวมด้านการเมืองและความมั่นคงในสิงคโปร์ คือ รัฐบาลที่เข้มแข็งและมีอำนาจมาก และในบางกรณี ความมั่นคงของประเทศถูกให้ความสำคัญมากกว่า

[๓๑๔] Public Service Commission Singapore, "Functions of the PSC," http://www.psc.gov.sg/functions-of-the-psc/statutory-functions (สืบค้นเมื่อ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘).

สิทธิและเสรีภาพของคนในประเทศ รวมถึงสื่อมวลชน ดังตัวอย่างการบังคับใช้กฎหมายเพื่อรักษาความมั่นคงในประเทศ เป็นต้น ซึ่งสาเหตุหนึ่งก็มาจากข้อจำกัดด้านทรัพยากรและภูมิประเทศที่เป็นเกาะขนาดเล็ก ทำให้สถานการณ์ที่ไม่ปกติในบริเวณหนึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประสิทธิภาพการทำงานของทั้งประเทศได้

ในส่วนนี้จะกล่าวถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับการรักษาความสงบเรียบร้อยและการควบคุมสถานการณ์บ้านเมือง โดยแบ่งการนำเสนอออกเป็น ๓ หัวข้อ ได้แก่ การรักษาความสงบเรียบร้อยการควบคุมสถานการณ์บ้านเมืองในกรณีฉุกเฉิน และหน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

๓.๑๐.๑ การรักษาความสงบเรียบร้อย

หัวข้อนี้จะนำเสนอการกระทำในที่สาธารณะ ที่ถือเป็นความผิดตามกฎหมายของสิงคโปร์ ๓ ฉบับ ได้แก่ Public Order Act (Chapter 257A) Sedition Act (Chapter 290) และ Miscellaneous Offences (Public Order and Nuisance) Act (Chapter 184)

รัฐธรรมนูญของสิงคโปร์ให้การคุ้มครองเสรีภาพในการชุมนุมโดยสงบของพลเมืองเอาไว้ในหมวดที่ ๔ ว่าด้วยเสรีภาพขั้นพื้นฐาน อย่างไรก็ดี ในทางปฏิบัติแล้ว การชุมนุมในที่สาธารณะโดยไม่ถูกดำเนินคดีข้อหาขัดกับความสงบเรียบร้อยของส่วนร่วมนั้น เป็นสิ่งที่ยากจะทำได้ ในสิงคโปร์ กฎหมายเรื่องการรักษาความสงบเรียบร้อยในสิงคโปร์ คือ Public Order Act ซึ่งหนึ่งในอำนาจที่รัฐบัญญัติฉบับนี้ให้แก่หน่วยงานของรัฐ คือ อำนาจในการสั่งห้ามไม่ให้บุคคลใดออกจากบ้านหรืออาคาร หากเห็นว่าบุคคลดังกล่าวมีเจตนาที่จะเป็นส่วนหนึ่งของการประท้วง และตำรวจสามารถสั่งให้บุคคลออกจากสถานที่ใดที่หนึ่ง หากเห็นว่าบุคคลดังกล่าวมีเจตนาที่จะกระทำผิดกฎหมาย รัฐบัญญัติฉบับดังกล่าวมีผลบังคับใช้เมื่อครั้งสิงคโปร์เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมสุดยอดผู้นำเอเปค (APEC Summit) ในปี พ.ศ. ๒๕๕๒ ซึ่งนาย Wong Kan Seng รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสิงคโปร์ในขณะนั้น เห็นว่าเป็นเครื่องมือที่จำเป็นในการรักษาความสงบเรียบร้อย และป้องกันไม่ให้การประท้วงรบกวนการประชุมระดับนานาชาติดังกล่าว[๓๑๕]

Public Order Act มีสาระหลัก คือ กำหนดห้ามมิให้มีการชุมนุมในที่ใดก็ตามในสิงคโปร์ก่อนได้รับอนุญาตอย่างเป็นทางการจากตำรวจ ยกเว้นที่ Speakers' Corner ในสวนสาธารณะ Hong Lim ซึ่งก็ต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการบริหารสวนสาธารณะก่อนเช่นกัน ซึ่งคำนิยามของคำว่า

[๓๑๕] BBC News, "Singapore wans APEC protesters," April 16 (2009).

"assembly" ใน Public Order Act หมายถึง การรวมตัวหรือการประชุม (ไม่ว่าจะอยู่ในรูปแบบของการบรรยาย การอภิปราย หรือการแลกเปลี่ยนความคิดเห็น) ที่เป็น[๓๑๖]

(ก) การแสดงให้เห็นถึงการสนับสนุนต่อ หรือการต่อต้านความคิดเห็นหรือการกระทำของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง กลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือรัฐบาลใด

(ข) การโฆษณาชวนเชื่อเพื่อวัตถุประสงค์ใดวัตถุประสงค์หนึ่ง หรือ

(ค) เพื่อรำลึกเหตุการณ์ และรวมถึงการประท้วงโดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง โดยมีวัตถุประสงค์ดังที่กล่าวมาทั้ง ๓ ข้อ ข้างต้น

นิยามคำว่า "การจัดการ" และ "การเข้าร่วม" ให้หมายถึง บุคคลที่จัดการชุมนุมหรือดำเนินการชุมนุม จะเป็นบุคคลที่รับผิดชอบเรื่องการจัด การรวมตัว และการชุมนุม โดยให้รวมถึงบุคคลใด ๆ ที่ช่วย หรือสนับสนุนการจัด การรวมตัว และการชุมนุม และบุคคลที่ได้รับรายได้จากการชุมนุมหรือดำเนินการชุมนุม[๓๑๗] เช่น การขายบัตรเข้าร่วมการประชุม เป็นต้น

ก่อนการชุมนุมในที่สาธารณะแต่ละครั้ง ผู้จัดการชุมนุมดังกล่าวจะต้องแจ้งต่อคณะกรรมการของตำรวจที่ได้รับมอบหมายถึงเจตนาที่จะจัดการชุมนุม และจะต้องได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการของตำรวจให้จัดการชุมนุมดังกล่าว นอกจากนี้ การชุมนุมสาธารณะนั้นจะต้องไม่จัดในสถานที่ต้องห้าม และจะต้องไม่เป็นการชุมนุมที่คณะกรรมการฯ เห็นว่า อาจจะก่อให้เกิดความไม่เรียบร้อยหรือความเสียหายร้ายแรงต่อทรัพย์สินของทางราชการหรือของประชาชน หรือเป็นการชุมนุมที่อาจก่อให้เกิดความรำคาญหรือกีดขวางถนน หรือเป็นภัยคุกคามต่อความปลอดภัยของบุคคลในสถานที่

---

[๓๑๖] Section 2 "assembly" means a gathering or meeting (whether or not comprising any lecture, talk, address, debate or discussion) of persons the purpose (or one of the purposes) of which is —

(a) to demonstrate support for or opposition to the views or actions of any person, group of persons or any government;

(b) to publicise a cause or campaign; or

(c) to mark or commemorate any event,

and includes a demonstration by a person alone for any such purpose referred to in paragraph (a), (b) or (c);

[๓๑๗] Section 3.—(1) In this Act, a reference to a person organising an assembly or a procession shall be a reference to a person who is responsible for holding, convening, forming or collecting the assembly or procession, and includes —

(a) any person who assists or promotes the holding, convening, forming or collecting of any assembly or procession; and

(b) where any person will receive revenue from the sale (if any) of tickets to the assembly or procession, that person,

but does not include a person carrying on a demonstration by himself or marching alone.

(2) A reference to a person or persons taking part in an assembly or a procession shall include, as the case may be, a person carrying on a demonstration by himself, or a march by a person alone, for any such purpose referred to in the definitions of an assembly and a procession, respectively, in section 2(1).

สาธารณะ หรือการชุมนุมดังกล่าวอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อความสัมพันธ์ของคนที่มีเชื้อสายต่างกันในสิงคโปร์ หรือการชุมนุมดังกล่าวอาจจะเป็นเหตุให้ทหารหรือตำรวจต้องปฏิบัติงานเกินควร[๓๑๘]

หากบุคคลที่เป็นผู้จัดการชุมนุมไม่ได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการฯ ก่อนจัดการชุมนุมในที่สาธารณะ มีโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ ๑๒๓,๐๐๐ บาท) และผู้ที่เข้าร่วมชุมนุมที่ไม่ได้รับอนุญาต จะมีโทษปรับเป็นเงินไม่เกิน ๓,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ (ประมาณ ๗๒,๐๐๐ บาท) และหากเป็นการกระทำผิดซ้ำ ผู้ที่เป็นผู้จัดการชุมนุมจะได้รับโทษปรับเป็นเงินไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ (๒๔๐,๐๐๐ บาท) หรือโทษจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และกรณีของผู้เข้าร่วมชุมนุมจะได้รับโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์

จะเห็นได้ว่า แม้ว่าการชุมนุมในที่สาธารณะจะเป็นสิ่งที่ทำได้ในสิงคโปร์ แต่เนื่องด้วยข้อจำกัดจำนวนมาก และด้วยพื้นที่ที่จำกัดของสวนสาธารณะอันเป็นสถานที่ที่ได้รับอนุญาตให้ใช้เป็นสถานที่ชุมนุม ไม่สามารถรองรับผู้ชุมนุมจำนวนมากได้ และยังเป็นสถานที่ปิด ดังนั้นการที่จะจัดการชุมนุมในที่สาธารณะที่จะให้มีผู้เข้าร่วมจำนวนมาก เพื่อหวังให้เกิดแรงกดดันจากประชาชนมากพอที่จะกระตุ้นให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคมนั้น จึงมีโอกาสน้อยมาก

---

[๓๑๘] Section 7.—(1) The Commissioner shall, upon receipt of any notice and application under section 6 for a permit in respect of a proposed public assembly or public procession, have regard to the information furnished in the notice and any other information available to him in relation to the proposed public assembly or public procession, as the case may be, and may thereafter either —

(a) grant a permit (with or without conditions) in respect of the proposed public assembly or public procession, as the case may be; or

(b) refuse to grant a permit in respect of the proposed public assembly or public procession.

(2) The Commissioner may refuse to grant a permit for a public assembly or public procession in respect of which notice under section 6 has been given if he has reasonable ground for apprehending that the proposed assembly or procession may —

(a) occasion public disorder, or damage to public or private property;

(b) create a public nuisance;

(c) give rise to an obstruction in any public road;

(d) place the safety of any person in jeopardy;

(e) cause feelings of enmity, hatred, ill-will or hostility between different groups in Singapore;

(f) glorify the commission or preparation (whether in the past, in the future or generally) of acts of terrorism or any offence or otherwise have the effect of directly or indirectly encouraging or otherwise inducing members of the public to commit, prepare or instigate acts of terrorism or such an offence; or

(g) be held within or enter a prohibited area, or an area to which an order or a notification under section 13 applies.

Sedition Act (Chapter 290) มีวัตถุประสงค์ในการป้องกันการปลุกระดมที่จะนำไปสู่ความเกลียดชังและความขัดแย้งระหว่างคนในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเหยียดเชื้อชาติ ซึ่งเป็นประเด็นอ่อนไหวในสังคมที่มีประชากรที่มีความหลากหลายด้านเชื้อชาติสูงอย่างสิงคโปร์ โดยรัฐบัญญัติดังกล่าวให้คำนิยามพฤติกรรมที่เป็นการปลุกระดม (seditious) ว่าคือ การกระทำ การปราศรัย การพูด การตีพิมพ์ หรือสิ่งที่ถือว่ามี "แนวโน้มที่จะปลุกระดม" (seditious tendency)[๓๑๙] ซึ่งประกอบด้วยการกระทำที่มีแนวโน้มตามที่บัญญัติไว้ภายใต้มาตรา ๓ แห่ง Sedition Act (Chapter 290) ดังนี้

(๑) การก่อให้เกิดความเกลียดชัง หรือการดูถูก หรือกระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจในรัฐบาล

(๒) การกระตุ้นให้พลเมืองของสิงคโปร์ หรือผู้มีถิ่นพำนักในสิงคโปร์จัดเตรียมการเปลี่ยนแปลงกิจการด้านหนึ่งด้านใดในสิงคโปร์ ที่ได้รับการจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย

(๓) การก่อให้เกิดความเกลียดชัง หรือการดูถูก หรือกระตุ้นให้เกิดความไม่พอใจในระบบยุติธรรมในสิงคโปร์

(๔) การปลุกเร้าให้เกิดความไม่พอใจ หรือความแตกแยกระหว่างพลเมืองสิงคโปร์หรือผู้ที่มีถิ่นพำนักในสิงคโปร์

(๕) การส่งเสริมให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดี หรือความเป็นศัตรูระหว่างเชื้อชาติ หรือชนชั้นของประชาชนในสิงคโปร์

บุคคลที่กระทำการปลุกระดมโดยการ (ก) พยายามจะกระทำ การเตรียมการที่จะกระทำ หรือการสมคบคิดกับผู้อื่นเพื่อกระทำการที่มีแนวโน้มที่จะปลุกระดม (ข) กล่าววาจาที่มีแนวโน้มที่จะปลุกระดม (ค) พิมพ์ เผยแพร่ ขาย เสนอขาย แจกจ่าย หรือทำซ้ำ สิ่งพิมพ์ที่มีแนวโน้มที่จะปลุกระดม หรือ (ง) นำเข้าสิ่งพิมพ์ที่มีแนวโน้มที่จะปลุกระดม จะมีความผิดตามกฎหมาย หากเป็นความผิดครั้งแรก มีโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ หากเป็นการกระทำความผิดซ้ำ ต้องโทษจำคุกไม่เกิน ๕ ปี โดยสิ่งพิมพ์ที่มีลักษณะปลุกระดมที่อยู่ในครอบครองจะถูกทำลาย หรือนำไปทิ้ง ตามแต่ที่ศาลจะเห็นสมควร

Miscellaneous Offences (Public Order and Nuisance) Act เป็นกฎหมายที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดต่อความสงบเรียบร้อย การก่อความรำคาญและทรัพย์สิน ตัวอย่างของฐานความผิดภายใต้รัฐบัญญัติดังกล่าวมีดังนี้

---

[๓๑๙] Section 2 "seditious" when applied to or used in respect of any act, speech, words, publication or other thing qualifies such act, speech, words, publication or other thing as one having a seditious tendency;

(๑) การเผาวัตถุใด ๆ หรือการยิงปืนในถนนสาธารณะ ที่ทำให้เกิดความรำคาญ ความไม่สะดวกสบาย หรืออันตรายต่อสาธารณชน หรือละเลย หรือเจตนายิงปืน หรือขว้างหิน หรือจุดขีปนาวุธ หรือส่งลูกโป่งไฟ หรือจรวด ในหรือใกล้ถนนสาธารณะ ถือว่ามีความผิด และมีโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ (มาตรา ๖)

(๒) การปล่อยปละละเลยสุนัขที่อยู่ในความดูแลให้ทำการรบกวนถนนสาธารณะ โดยหากศาลมาจิสเตรทสามารถพิสูจน์ได้ว่า สุนัขดังกล่าวมีนิสัยชอบวิ่งเข้าหาผู้คน หรือยานพาหนะที่วิ่งอยู่บนถนนสาธารณะ เจ้าของสุนัขถือว่ามีความผิด และมีโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ (มาตรา ๘)

(๓) หากบุคคลใดปล่อยให้สุนัขที่ดุร้ายเดินในที่สาธารณะ โดยไม่สวมตะกร้อครอบปาก บุคคลนั้นถือว่าได้กระทำความผิด และมีโทษปรับไม่เกิน ๕,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ และหากสุนัขกัดหรือพยายามกัดคน ศาลอาจจะออกคำสั่งให้ฆ่าสุนัขตัวนั้นได้ (มาตรา ๙)

(๔) หากบุคคลใดทำให้เกิดเสียงจากเครื่องมือ หรือโดยวิธีการอื่น ในลักษณะที่ทำให้เป็นเหตุ หรืออาจจะเป็นเหตุให้เกิดความรำคาญ หรือความไม่สะดวกต่อผู้อยู่อาศัยของสถานที่ หรือต่อบุคคลที่ใช้ถนนสาธารณะอย่างถูกกฎหมาย หรือในสถานที่สาธารณะ มีโทษปรับไม่เกิน ๑,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ (มาตรา ๑๔)

๓.๑๐.๒ การควบคุมสถานการณ์บ้านเมืองในกรณีฉุกเฉิน

การควบคุมสถานการณ์ในกรณีฉุกเฉินถือเป็นเรื่องที่สำคัญอย่างมากในสิงคโปร์ เนื่องจากเป็นประเทศที่เป็นเกาะขนาดเล็ก และมีความหนาแน่นของประชากรในระดับที่สูง ทำให้ภัยคุกคามต่าง ๆ เช่น อัคคีภัย สามารถแพร่ขยาย และสร้างความเสียหายแก่ประเทศและผู้อยู่อาศัยในประเทศได้อย่างรวดเร็ว กฎหมายสำคัญที่รัฐบาลสิงคโปร์นำมาบังคับใช้เพื่อป้องกันและควบคุมสถานการณ์บ้านเมืองในกรณีฉุกเฉินมี ๓ ฉบับ ได้แก่ Internal Security Act (Chapter 143) Civil Defence Act (Chapter 42) และ Civil Defence Shelter Act (Chapter 42A)

Internal Security Act เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อการรักษาความมั่นคงภายในสิงคโปร์ มีสาระสำคัญ คือ การให้อำนาจแก่รัฐบาลในการตัดสินให้กักขังบุคคลเพื่อป้องกันการบ่อนทำลายและการปราบปรามโดยใช้กำลังต่อบุคคล และทรัพย์สินในสถานที่ที่ระบุไว้ภายใต้กฎหมาย ในการพิจารณานั้น รัฐบาลสามารถประเมินสถานการณ์ที่เกิดขึ้นโดยรวม ซึ่งแตกต่างจากการพิจารณาคดีอาญาของศาล ที่พิจารณาถึงการกระทำที่เฉพาะเจาะจงที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาเท่านั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า Internal Security Act เป็นเครื่องมือที่ช่วยให้รัฐบาลสามารถกระทำการ

เพื่อตอบสนองต่อภัยคุกคามที่เกิด หรือกำลังจะเกิดขึ้นได้อย่างทันท่วงที เพื่อป้องกันไม่ให้การคุกคามนั้นขยายกลายเป็นสถานการณ์ที่รุนแรงขึ้น

ดังนั้น จะเห็นได้ว่า Internal Security Act เป็นกฎหมายที่ให้อำนาจแก่รัฐบาลเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อำนาจในการสั่งกักขังก่อนที่จะเกิดการกระทำผิด นอกจากนี้ Internal Security Act ยังระบุข้อห้ามอีกหลายประการ เช่น การห้ามใส่เครื่องแบบขององค์กรทางการเมือง หรือการใส่ชุดเครื่องแบบขององค์กรใด ๆ ที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเห็นว่า เป็นการสนับสนุนวัตถุประสงค์ทางการเมือง[๓๒๐] หากมีผู้ใดฝ่าฝืน จะต้องโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๑ ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นต้น

สำหรับกรณีการสั่งให้กักขังนั้น หากประธานาธิบดีเห็นสมควรที่จะป้องกันบุคคลจากการกระทำที่เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของสิงคโปร์ หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยสามารถออกคำสั่งให้บุคคลนั้น[๓๒๑]

---

[๓๒๐] Section 3. The Minister may from time to time by order prohibit the wearing in public places or at meetings or gatherings to which the public or any section of the public has access, of —

(a) any uniform or dress which signifies association with any political organisation or with the promotion of any political object; or

(b) any uniform, dress or emblem by members or adherents of any organisation or association specified or described in the order, whether incorporated or not when, in the opinion of the Minister, members of that organisation or association are organised or trained or equipped for the purpose of enabling them to be employed —

(i) in usurping the functions of the police or of the Singapore Armed Forces; or

(ii) for the use or display of physical force in promoting any political or other object or in such a manner as to arouse reasonable apprehension that they are organised or trained or equipped for that purpose.

[๓๒๑] Section 8.—(1) If the President is satisfied with respect to any person that, with a view to preventing that person from acting in any manner prejudicial to the security of Singapore or any part thereof or to the maintenance of public order or essential services therein, it is necessary to do so, the Minister shall make an order —

(a) directing that such person be detained for any period not exceeding two years; or

(b) for all or any of the following purposes:

(i) for imposing upon that person such restrictions as may be specified in the order in respect of his activities and the places of his residence and employment;

(ii) for prohibiting him from being out of doors between such hours as may be specified in the order, except under the authority of a written permit granted by such authority or person as may be so specified;

(iii) for requiring him to notify his movements in such manner at such times and to such authority or person as may be specified in the order;

(iv) for prohibiting him from addressing public meetings or from holding office in, or taking part in the activities of or acting as adviser to any organisation or association, or from taking part in any political activities;

(๑) ถูกกักขังเป็นระยะเวลาไม่เกิน ๒ ปี

(๒) สั่งห้ามบุคคลดังกล่าวกระทำการใด หรือจำกัดสถานที่อยู่อาศัยและการจ้างงาน หรือออกคำสั่งเพื่อป้องกันการเดินทางออกจากสถานที่กักขังในช่วงระยะเวลาที่กำหนด เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากหน่วยงานที่รับผิดชอบ หรือกำหนดให้บุคคลนั้น ๆ แจ้งต่อหน่วยงานถึงการเคลื่อนที่ของตน

(๓) ห้ามไม่ให้บุคคลนั้น อภิปราย รับตำแหน่ง เป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรม หรือเป็นผู้แนะนำขององค์กร หรือสมาคม หรือจากการร่วมในกิจกรรมทางการเมือง

(๔) ห้ามมิให้บุคคลดังกล่าวเดินทางออกนอกประเทศ เว้นแต่จะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรจากหน่วยงานที่รับผิดชอบ

คำสั่งต่าง ๆ ของประธานาธิบดี ตามที่กำหนดไว้ข้างต้น มีกำหนดระยะเวลาไม่เกิน ๒ ปี อย่างไรก็ดี ประธานาธิบดีสามารถสั่งขยายระยะเวลาได้ เป็นเวลาไม่เกิน ๒ ปี ต่อครั้ง

อย่างไรก็ตาม มาตรา ๙ กำหนดให้รัฐบาลต้องแจ้งผู้ที่ถูกกักขัง ถึงเหตุในการกักขังทันทีที่เป็นไปได้ ซึ่งเป็นสิทธิพื้นฐานภายใต้มาตรา ๑๕๑ แห่งรัฐธรรมนูญ และให้สิทธิผู้ที่ถูกกักขังในการแต่งตั้งทนายความได้

Civil Defense Act เป็นกฎหมายที่กำหนดเรื่องการเข้าเป็นส่วนหนึ่งของ กองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน (Civil Defense Force) เพื่อควบคุมสถานการณ์บ้านเมืองในกรณีฉุกเฉิน โดยรัฐบาลสามารถเรียกบุคคลใด ๆ รวมทั้งเจ้าหน้าที่รัฐ (public officer) ให้มาปฏิบัติหน้าที่ในฐานะส่วนหนึ่งของกองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนได้ โดย PSC จะยังคงดูแลการเลื่อนตำแหน่ง การย้ายตำแหน่ง การจัดการบำนาญ และการควบคุมทางวินัยของเจ้าหน้าที่ดังกล่าว[๓๒๒] นอกจากนี้ สมาชิกของกองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน ยังประกอบไปด้วยผู้ที่เข้าข่าย

(v) for prohibiting him from travelling beyond the limits of Singapore or any part thereof specified in the order except in accordance with permission given to him by such authority or person as may be specified in such order,

and any order made under paragraph (b) shall be for such period, not exceeding two years, as may be specified therein, and may by such order be required to be supported by a bond.

[๓๒๒] Section 8.—(1) The Public Service Commission shall continue to have control over the confirmation, emplacement on the permanent or pensionable establishment, promotion, transfer, dismissal and exercise of disciplinary control over public officers who are posted to serve in the Force.

(2) A public officer who is posted to the Force as an officer or a serviceman may resign from the Force by giving the notice of termination of service prescribed by the terms and conditions of his appointment as a public officer.

เกณฑ์ทหาร คือ มีอายุ ๑๘ ปีบริบูรณ์ และเลือกที่จะอยู่ในกองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน รวมถึงประชาชนทั่วไปที่เป็นอาสาสมัครของกองกำลังฯ อีกด้วย

ในสถานการณ์ฉุกเฉิน เพื่อป้องกันความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สิน ผู้บัญชาการกองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน หรือเจ้าหน้าที่ตำรวจสามารถกระทำการ ที่กำหนดไว้ภายใต้มาตรา ๑๐๓ แห่ง Civil Defense Act ดังนี้

(๑) มีคำสั่งให้บุคคลให้ความช่วยเหลือกองกำลังฯ ในการป้องกันการเสียชีวิตจากภัยอันตรายเฉพาะหน้า (immediate danger)

(๒) มีคำสั่งให้อพยพออกจากพื้นที่ อาคาร หรือสถานที่ และไม่ให้บุคคลใดเข้าไปในพื้นที่ อาคาร หรือสถานที่ โดยอาจใช้กำลังนำบุคคลที่ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้อพยพ หรือที่เข้าไปหรือถูกพบว่าอยู่ในพื้นที่ อาคาร หรือสถานที่ที่มีคำสั่ง ออกจากบริเวณดังกล่าวได้

(๓) เคลื่อนย้ายพาหนะ โครงสร้าง หรือสิ่งของที่ขัดขวางการปฏิบัติงานป้องกันภัยฝ่ายพลเรือน และอาจใช้กำลังเท่าที่จำเป็นอย่างเหมาะสมเพื่ออำนวยความสะดวกในการเคลื่อนย้ายนั้น หรืออาจใช้กำลังในการเข้าไปในพาหนะดังกล่าวได้

(๔) เข้า หรือใช้กำลังในการเข้าไปยังสถานที่ อาคาร สิ่งปลูกสร้าง หรือที่ดิน ที่เชื่อว่ามีความจำเป็นต่อการช่วยชีวิต หรือป้องกันการบาดเจ็บ หรือช่วยเหลือผู้บาดเจ็บ หรือผู้ที่ตกอยู่ในอันตราย หรือเพื่ออำนวยความสะดวกในการดำเนินมาตรการฉุกเฉินที่เกี่ยวข้องกับการบรรเทาความทรมาน หรือความตึงเครียด

(๕) สั่งห้ามการเคลื่อนย้ายของบุคคล ปิดการจราจรบนถนนสาธารณะ ทางพิเศษ ถนนส่วนบุคคล ช่องทางรถประจำทาง สิทธิในการผ่าน ทางเข้า หรือเส้นทางอื่น ๆ หรือปิดสถานที่สาธารณะ

ทั้งนี้ บุคคลที่ให้ความช่วยเหลือกองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนตามข้อ (๑) จะได้รับค่าตอบแทนจากผู้บัญชาการกองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนตามความเหมาะสม และบุคคลที่ได้รับความเสียหายจากการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่กองกำลังฯ ตามข้อ (๓) และข้อ (๔) จะได้รับค่าชดเชยอย่างเป็นธรรม แต่ผู้ที่กระทำการที่ขัดต่อคำสั่งหรือการปฏิบัติหน้าที่ของกองกำลังดังที่กล่าวไว้ด้านบน มีโทษปรับไม่เกิน ๒,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๓ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ

นอกจากนี้ Civil Defense Act ยังให้ความคุ้มครองผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะสมาชิกของกองกำลังป้องกันภัยฝ่ายพลเรือนในกรณีฉุกเฉิน จากการถูกไล่ออก ถูกลงโทษเพราะขาดงาน

ถูกหักวันหยุดพักผ่อน หรือถูกริบผลประโยชน์และสวัสดิการอื่น ๆ ไม่ว่านายจ้างจะเห็นด้วยกับการปฏิบัติหน้าที่ให้แก่กองกำลังฯ หรือไม่ก็ตาม[๓๒๓]

กฎหมายฉบับสุดท้าย ได้แก่ Civil Defense Shelter Act ซึ่งจะมีผลบังคับใช้ในกรณีที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงกลาโหมประกาศว่า ประเทศกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ฉุกเฉิน และมีความจำเป็นที่จะต้องทำให้แน่ใจว่า ประชาชนจะได้รับความปลอดภัย โดยให้อำนาจรัฐบาลในการกำหนดให้ส่วนของอาคารใด ๆ เป็นที่หลบภัยชั่วคราว และเจ้าของอาคารมีหน้าที่ที่จะไม่อนุญาตให้บุคคลอื่นเข้าซ่อมแซม หรือกระทำการใด ๆ ที่อาจจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อสถานที่หลบภัยชั่วคราวนั้น เว้นแต่จะได้รับอนุญาตอย่างเป็นลายลักษณ์อักษรจากคณะกรรมการที่ทางกระทรวงกลาโหมแต่งตั้งก่อน[๓๒๔] หากฝ่าฝืน จะมีโทษปรับไม่เกิน ๑๐,๐๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ หรือจำคุกไม่เกิน ๖ เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ และในกรณีของการกระทำผิดซ้ำ จะมีโทษปรับไม่เกิน ๕๐๐ ดอลลาร์สิงคโปร์ ต่อวัน ตลอดระยะเวลาที่กระทำผิด

รัฐบัญญัติดังกล่าวยังได้ระบุสถานที่หลบภัยในกรณีฉุกเฉิน ๙ แห่ง ไว้ใน First Schedule ด้วย โดยทั้งหมดเป็นสถานีรถไฟใต้ดินในสิงคโปร์[๓๒๕]

๓.๑๐.๓ หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง

เป็นที่แน่ชัดว่า สิงคโปร์มีการบังคับใช้กฎหมายเพื่อรักษาความมั่นคงและควบคุมสถานการณ์ในประเทศอย่างเข้มงวด หน่วยงานของรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับมาตรการด้านความมั่นคงที่

---

[๓๒๓] Section 108. A person who, during a state of emergency or a state of civil defence emergency, is absent from his usual employment by reason of carrying out duties in connection with civil defence measures in any capacity shall not be liable for dismissal, loss of vacation leave, or other benefits to which he may be entitled under the industrial award or agreement applicable to his usual employment, by reason only of his absence on those duties, whether or not his usual employer has consented to his absence.

[๓๒๔] Section 7.—(1) If, during the period in which this Part is in operation, the Commissioner is satisfied that any part of any building is suitable for use as a shelter, he may designate such part of the building as an improvised shelter and shall inform the owner or occupier of the building or part thereof of such designation.

(2) Any part of any building which has been designated by the Commissioner as an improvised shelter pursuant to subsection (1) shall cease to be an improvised shelter when this Part ceases to be in operation, unless the designation is sooner revoked by the Commissioner.

[๓๒๕] Singapore Statutes Online, "Civil Defense Shelter Act (Chapter 42A)," http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p;ident=f8cefb57-a17a-4a35-b96c-7170c8b34ae0;page=0;query=DocId%3A%227869f617-93ad-4daf-96ee-7fc195ad7b37%22%20Status%3Ainforce%20Depth%3A0;rec=0#pr7-he-. (สืบค้นเมื่อ ๒๐ กันยายน ๒๕๕๘).

นำเสนอไว้ในหัวข้อที่ผ่านมามี ๒ หน่วยงาน ได้แก่ Singapore Police Force และ Singapore Civil Defence Force ซึ่งหัวข้อนี้จะนำเสนอโครงสร้างและอำนาจหน้าที่ของหน่วยงานดังกล่าว

(ก) Singapore Police Force

เช่นเดียวกับหน่วยงานสำคัญหลายหน่วยงานในสิงคโปร์ กองกำลังตำรวจสิงคโปร์ (Singapore Police Force - SPF) ก็มีกฎหมายรองรับอำนาจและหน้าที่เช่นกัน รัฐบัญญัติดังกล่าว คือ Police Force Act (Chapter 235) ซึ่งถูกตราขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๗ อย่างไรก็ดี SPF ถือว่าเป็นหน่วยงานของรัฐที่เก่าแก่ที่สุดในสิงคโปร์ เนื่องจากถูกก่อตั้งขึ้นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๓๖๒[๓๒๖] หรือช่วงที่สิงคโปร์กลายมาเป็นอาณานิคมของอังกฤษนั่นเอง โดยชื่อเรียกอย่างเป็นทางการของ SPF คือ Polis Repablik Singapura เนื่องจากรัฐบาลสิงคโปร์ให้ความสำคัญต่อความมั่นคงและความปลอดภัยของผู้คนและทรัพย์สินในประเทศ SPF จึงมีการทำงานที่เข้มงวดตามมาตรฐานต่าง ๆ เช่น ต้องรับโทรศัพท์ที่ต่อสายเข้ามาหมายเลขโทรศัพท์ฉุกเฉิน (๙๙๙) ภายใน ๑๐ วินาที และต้องไปถึงสถานที่เกิดเหตุภายในเวลาไม่เกิน ๑๕ นาที นับจากรับแจ้งเหตุ เป็นต้น[๓๒๗]

มาตรา ๓ แห่ง Police Force Act (Chapter 235) ระบุโครงสร้างและองค์ประกอบของ SPF ไว้ดังนี้

(๑) เจ้าหน้าที่ตำรวจอาวุโส

(๒) เจ้าหน้าที่อื่นที่มีตำแหน่งต่ำกว่าระดับสารวัต (inspector) ที่แต่งตั้งโดยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

SPF ประกอบด้วย ๑๔ กรม ๙ หน่วย และ ๖ ส่วนงาน นอกจากนี้ ยังมีกรมบุคลากรผู้เชี่ยวชาญ (Specialist Staff Department) อีก ๓ หน่วยงาน ที่ทำหน้าที่ด้านกิจการพาณิชย์ (commercial affairs) การสอบสวนอาชญากรรม (criminal investigation) และข่าวกรองตำรวจ (police intelligence)

มาตรา ๔ แห่ง Police Force Act (Chapter 235) ระบุอำนาจหน้าที่ของ SPF ไว้ดังนี้

(๑) คงไว้ซึ่งกฎหมายและระเบียบในสังคม

(๒) ดำรงไว้ซึ่งความสงบสุขของสาธารณะ

(๓) ป้องกันและตรวจจับอาชญากรรม

---

[๓๒๖] Singapore Police Force, "About Us," http://www.police.gov.sg/about/history.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘).

[๓๒๗] อ้างแล้ว.

(๔) จับกุมผู้กระทำผิด

(๕) กระทำหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายกำหนด

(๖) กำกับดูแลขบวน และการชุมนุมบนถนนสาธารณะ หรือสถานที่สาธารณะ

(๗) กำกับดูแลการจราจรและเคลื่อนย้ายสิ่งกีดขวางบนทางสาธารณะ

(๘) คงไว้ซึ่งระเบียบในสถานที่สาธารณะ ซึ่งเจ้าหน้าที่สามารถเข้าออกได้โดยไม่ต้องเสียค่าผ่านทาง

(๙) ให้ความช่วยเหลือด้านงบประมาณ การปฏิบัติการ สุขอนามัย การอนุรักษ์ การกักตัว และกฎหมายคนเข้าเมือง

(๑๐) ให้ความช่วยเหลือในการคงไว้ซึ่งระเบียบในท่าเรือ สถานีรถไฟ หรือสนามบินในสิงคโปร์

(๑๑) ดำเนินการเรียกตัว เรียกตัวด้วยหมายศาล หมายจับ และกระบวนการคำสั่งอื่นที่ออกโดยศาล

(๑๒) เผยแพร่ข้อมูลและให้คำแนะนำแก่สาธารณชน

(๑๓) ปกป้องทรัพย์สินที่สูญหายและไม่ได้ถูกครอบครอง และตามหาเจ้าของ

(๑๔) ให้ความช่วยเหลือในการปกป้องชีวิตและทรัพย์สินเมื่อเกิดอัคคีภัย

(๑๕) ปกป้องผู้คนจากการบาดเจ็บหรือการตาย และปกป้องทรัพย์สินจากความเสียหายหรือสูญหาย ไม่ว่าจะเป็นการกระทำทางอาชญากรรมหรือไม่ก็ตาม

(๑๖) รักษาระเบียบภายในศาลอาญา และศาลแพ่งในกรณีที่มีคำสั่งเฉพาะ

(๑๗) คุ้มกันนักโทษ

(ข) Singapore Civil Defence Force

Singapore Civil Defence Force (SCDF) หรือกองกำลังป้องกันภัยพลเรือนสิงคโปร์ ก่อตั้งครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๙ ตามกฎหมาย Civil Defence Act (Chapter 42) เพื่อเตรียมความพร้อม

ให้ประเทศในการรับมือกับสถานการณ์ฉุกเฉินต่าง ๆ ในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ SCDF ได้รวมตัวกับหน่วยดับเพลิง (Singapore Fire Service) เนื่องจากมีบทบาทและหน้าที่ที่คล้ายกัน[๓๒๘]

มาตรา ๕ แห่ง Civil Defence Act (Chapter 42) ให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ในการแต่งตั้งและยกเลิกหน่วย ส่วน และกองกำลังย่อยภายใน SCDF ตามที่เห็นสมควร และให้ SCDF ประกอบไปด้วย

(๑) เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการแต่งตั้งให้ประจำการ SCDF

(๒) ทหารเกณฑ์ที่เลือกเข้ามาอยู่ใน SCDF

(๓) บุคคลซึ่งได้รับการคัดสรรให้เป็นกองกำลังเสริม (auxiliary members)

(๔) เจ้าหน้าที่รัฐซึ่งประจำการที่ SCDF

นอกจากนี้ รัฐมนตรีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ยังมีอำนาจในการแต่งตั้งผู้บัญชาการ รองผู้บัญชาการ ผู้ช่วยผู้บัญชาการอาวุโส และผู้ช่วยผู้บัญชาการ เพื่อให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่รัฐมนตรีเห็นสมควร

อำนาจหน้าที่ของ SCDF ตามที่ระบุไว้ในมาตรา ๔ แห่ง Civil Defence Act (Chapter 42) มีดังต่อไปนี้

(๑) ช่วยเหลือผู้ที่ตกอยู่ในอันตราย และเคลื่อนย้ายบุคคลดังกล่าวไปอยู่ในที่ปลอดภัย

(๒) ให้การปฐมพยาบาลขั้นต้น และนำส่งผู้ที่ได้รับบาดเจ็บให้ได้รับการรักษาพยาบาลหรือไปยังสถานที่ปลอดภัย

(๓) ฝึกอบรม และหากจำเป็น ให้แจกจ่ายอุปกรณ์แก่ประชาชนเพื่อให้สามารถรับมือในการป้องกันภัยพลเรือนได้

(๔) ให้ความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่รัฐในการดำเนินมาตรการกู้คืน และหากจำเป็นให้การป้องกันการติดเชื้อจากศพผู้เสียชีวิตในบริเวณใกล้เคียง

(๕) เผยแพร่ข้อมูลและคำแนะนำแก่สาธารณะ

(๖) ใช้มาตรการตามกฎหมายเพื่อดับ หรือจำกัดการแพร่ขยายของเพลิงไหม้

(๗) จัดหา รักษา ควบคุม และปฏิบัติงานเครื่องเตือนภัยที่กำหนด

---

[๓๒๘] Singapore Civil Defence Force, "General: About Us," http://www.scdf.gov.sg/content/scdf_internet/en/general/about-us.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘).

(๘) จัดการสถานที่หลบภัยสาธารณะทั้งหมด ทั้งที่เป็นสถานที่หลบการโจมตีทางอากาศ และสถานที่หลบภัยชั่วคราว

(๙) ใช้มาตรการตามกฎหมายในการปกป้องชีวิตและทรัพย์สิน ในกรณีที่เกิดอัคคีภัย

(๑๐) ดำเนินการตามกฎหมายเพื่อบรรเทาผลกระทบที่เกิดจากสถานการณ์ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งมีพิษ (hazardous materials) และเพื่อปกป้องชีวิตและทรัพย์สินในกรณีดังกล่าว

(๑๑) จัดหา และบำรุงรักษาบริการรถพยาบาลที่เพียงพอ

(๑๒) ร่วมมือกับหน่วยงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในกรณีฉุกเฉินอย่างมีประสิทธิภาพ

(๑๓) ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่อื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ

โดยสรุป สิงคโปร์เป็นประเทศที่ให้ความสำคัญกับความมั่นคงเป็นอย่างมาก ซึ่งเป็นผลจากการที่สิงคโปร์ต้องการพึ่งพาตนเองด้านความมั่นคง อันเป็นอิทธิพลจากประสบการณ์การอยู่ภายใต้การปกครองของอังกฤษมาเป็นเวลานาน และการรุกรานของญี่ปุ่นในช่วงสงครามโลกครั้งที่ ๒ ก็ทำให้สิงคโปร์ตระหนักว่า ไม่ควรหวังพึ่งพาประเทศมหาอำนาจเมื่อเกิดวิกฤติ นอกจากนี้ สิงคโปร์ยังมีการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดเพื่อรักษาความมั่นคงภายในประเทศ ทำให้การชุมนุมประท้วงรัฐบาล หรือการแสดงความคิดเห็นของประชาชนในที่สาธารณะถูกจำกัด หรือใช้มาตรการทางกฎหมายตอบโต้อยู่บ่อยครั้ง

สรุป

ความสำคัญของทรัพยากรมนุษย์ต่อการพัฒนาประเทศทำให้กฎหมายสิงคโปร์ที่เกี่ยวข้องกับการเสริมสร้างศักยภาพและสมรรถภาพของมนุษย์ เช่น กฎหมายที่เกี่ยวกับการศึกษา กฎหมายที่เกี่ยวกับการคุ้มครองความปลอดภัยในการทำงานและส่งเสริมศักยภาพแรงงาน รวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับการสาธารณสุขในสิงคโปร์มีลักษณะชัดเจน รัดกุม และเข้มงวด อย่างไรก็ดี หน่วยงานที่รับผิดชอบกฎหมายดังกล่าว ได้ตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องกระจายอำนาจหน้าที่ในการบังคับใช้กฎหมายเหล่านี้ ให้แก่หน่วยงานอิสระตามกฎหมายเพื่อความคล่องตัวและการจัดการที่มีประสิทธิภาพ ในขณะเดียวกัน รัฐมนตรีเจ้ากระทรวงก็ยังคงสามารถตรวจสอบติดตามการทำงานของหน่วยงานเหล่านี้ได้ เนื่องจากมีอำนาจในการแต่งตั้งและถอดถอนคณะกรรมการชุดต่าง ๆ โดยตรง

เนื่องจากด้านวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และการสื่อสารเป็นเรื่องที่มีพลวัตสูงและต้องการความยืดหยุ่นและคล่องตัวในการบริหารจัดการ กฎหมายที่เกี่ยวข้องจึงมีลักษณะมุ่งให้อำนาจและความรับผิดชอบแก่หน่วยงานอิสระตามกฎหมาย (statutory body) ในทางตรงกันข้ามด้านที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงของประเทศ เช่น การควบคุมมลพิษและการใช้ทรัพยากรจะมีกฎหมาย

ที่ลงรายละเอียดชัดเจน และมีการกำหนดข้อห้ามและบทลงโทษไว้อย่างจริงจัง ซึ่งผู้ที่สนใจด้านสังคม วัฒนธรรม การเมือง และความมั่นคงของสิงคโปร์ควรศึกษาและทำความเข้าใจข้อห้ามและข้อบังคับเหล่านี้ รวมไปถึงหน่วยงานรัฐที่มีอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องด้วย

สิงคโปร์เป็นประเทศที่มีความหลากหลายด้านเชื้อชาติ ศาสนา และวัฒนธรรมของประชากรในสังคม อันเป็นผลสืบเนื่องจากประวัติศาสตร์การเป็นศูนย์กลางการค้าและจุดแวะพักทางทะเลมานานหลายศตวรรษ ประกอบกับการเป็นอาณานิคมของมหาอำนาจอย่างอังกฤษมาเป็นเวลากว่า ๑๕๐ ปี ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์ตระหนักว่า ความพยายามที่จะสลายความหลากหลายที่มีมายาวนานดังกล่าว โดยการทำให้สิงคโปร์มีเชื้อชาติ วัฒนธรรม และศาสนาเดียวนั้น ยากกว่าการคงไว้และใช้ประโยชน์จากความหลากหลายดังกล่าว รัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจึงมุ่งให้ความรู้ที่ถูกต้องเกี่ยวกับวัฒนธรรมของแต่ละเชื้อชาติ เพื่อเสริมสร้างความเข้าใจระหว่างคนในสังคม

การก่อตั้งประเทศท่ามกลางช่วงสงครามเย็นและความขัดแย้งในภูมิภาคได้ทำให้รัฐบาลสิงคโปร์เน้นการดำเนินนโยบายที่เน้นเสริมสร้างความเข้มแข็งให้กับรัฐบาลและความมั่นคงของประเทศ เช่น การกำหนดมาตรการที่เข้มงวดและรัดกุมเพื่อควบคุมการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารของรัฐ และการจำกัดความรับผิดของรัฐบาลและเจ้าหน้าที่รัฐในกรณีการกระทำภายใต้หน้าที่รัฐ นอกจากนี้ ในฐานะประเทศเกิดใหม่ รัฐบาลสิงคโปร์ยังมีความพยายามที่จะทำให้สถานะของประเทศสิงคโปร์ได้รับการยอมรับในเวทีโลก ว่ามีศักดิ์และสิทธิเทียบเท่ากับรัฐอื่น ๆ ในโลก โดยการอนุวัติความตกลงระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เพื่อให้มีการดำเนินการที่เป็นมาตรฐานสากล และเป็นที่ยอมรับโดยรัฐอื่น

ในการที่จะดำรงไว้ซึ่งความสงบเรียบร้อยในสังคมนั้น รัฐบาลสิงคโปร์ได้ออกกฎหมายหลายฉบับที่เป็นการป้องปรามการปลุกปั่นและยุยงให้เกิดความเกลียดชังระหว่างกลุ่มคนต่างเชื้อชาติในประเทศ และกฎหมายที่มีผลให้เกิดการจำกัดการรวมตัวหรือการชุมนุมในที่สาธารณะ ซึ่งถูกวิพากษ์วิจารณ์ว่าเป็นการจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชนภายใต้รัฐธรรมนูญ

เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๕๘ ที่ผ่านมา สิงคโปร์ได้เฉลิมฉลองวันครบรอบ ๕๐ ปีของการก่อตั้งประเทศเป็นสาธารณรัฐอิสระ ซึ่งหากพิจารณาความท้าทายของสิงคโปร์ในช่วงเวลา ๕๐ ปีที่ผ่านมา ทั้งที่เป็นความท้าทายจากปัจจัยภายใน เช่น ทรัพยากรธรรมชาติที่จำกัด และความหลากหลายของประชากรในประเทศ และจากปัจจัยภายนอก เช่น สงครามเย็น ขบวนการก่อการร้ายข้ามชาติ และวิกฤติเศรษฐกิจโลกครั้งต่าง ๆ นั้น อาจกล่าวได้ว่า สิงคโปร์ประสบความสำเร็จในการพัฒนาประเทศให้กลายเป็นหนึ่งในประเทศที่มั่งคั่งและมั่นคงที่สุดประเทศหนึ่งของโลก ซึ่งความสำเร็จดังกล่าวเกิดขึ้นได้จากการวางแผนและนโยบายของรัฐบาลและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และการมีกฎหมายและการบังคับใช้กฎหมายที่มีประสิทธิภาพ

บรรณานุกรม

Agency for Science, Technology, and Research. “SERC's Strategic Thrusts.” http://www.a-star.edu.sg/About-A-STAR/Science-and-Engineering-Research-Council/Strategic-Thrusts.aspx (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Agri-Food and Veterinary Authority. “History.” http://www.ava.gov.sg/AboutAVA/History/ (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Ang, Wilson. “Letting the Deal Through – Anti-corruption in Singapore.” http://www.nortonrosefulbright.com/knowledge/publications/113733/getting-the-deal-through-anti-corruption-regulation-in-singapore-2014 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

ASEAN Secretariat. ASEAN Statistical Yearbook 2013 (Jakarta: ASEAN Secretariat, 2014).

AsiaPac Bio LLP. “Singapore’s R&D Policy – Building from Strength to Strength.” http://www.medtech.sg/singapores-rd-policy-building-from-strength-to-strength/ (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Australian Trade Commission. “Food and Beverage to Singapore.” http://www.austrade.gov.au/Export/Export-Markets/Countries/Singapore/Industries/Food-and-beverage#.VKtp4SuUeak (สืบค้นเมื่อ ๖ มกราคม ๒๕๕๘).

Barr, M.D. “Racialised Education in Singapore,” Educational Research for Policy and Practice 5 (2006).

Barr, Michael et. al. World and Its People: Malaysia, Philippines, Singapore, and Brunei. New York: Marshall Cavendish, 2008.

BBC News. “Singapore profile.” http://www.bbc.com/news/world-asia-15961759 (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

BBC News. “Singapore wans APEC protesters,” April 16 (2009).

BBC News. "Why does Singapore top so many tables?." http://www.bbc.com/news/world-asia-24428567 (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Bloomberg. "Singapore protest exposes voter worries about immigration." February 18 (2013), News.

Central Narcotics Bureau. "Drugs." http://www.cnb.gov.sg/drugs/misusedrugact.aspx (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Central Provident Fund Board. "CPF Contribution and Allocation Rates from 1 January 2015."http://mycpf.cpf.gov.sg/NR/rdonlyres/9F38419D-1342-4426-820E-32BA8FDE5C6D/0/CPFContributionandAllocationRatesfrom1January2015.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Corrupt Practices Investigation Bureau. "Speech by Prime Minister Lee Hsien Loong at CPIB's 60th Anniversary Celebration." http://app.cpib.gov.sg/data/website/doc/ManagePage/247/SPEECH%20BY%20PRIME%20MINISTER%20LEE%20HSIEN%20LOONG%20AT%20CPIB_pdf.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Corruption Practices Investigation Bureau. "Our History," https://www.cpib.gov.sg/about-us/our-history (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Das, Sanchita Basu. "State of Readiness of ASEAN Economies and Businesses." In Achieving the ASEAN Economic Community 2015: Challenges for Member Countries & Businesses, edited by Sanchita Basu Das, 1-9. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2012.

Dennis, Brady, and Mark Berman. "Judge says nurse who treated Ebola patients does not have to be fully quarantined." http://www.washingtonpost.com/news/post-nation/wp/2014/10/31/maine-asks-court-to-quarantine-nurse-who-treated-ebola-patients/, (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Department of Statistics, Ministry of Trade and Industry Singapore. "Census of Population 2010 Statistical Release 1: Demographic Characteristics, Education, Language and

Religion."
http://www.singstat.gov.sg/Publications/publications_and_papers/cop2010/census10_stat_release1.html (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Department of Statistics, Ministry of Trade and Industry Singapore. "Latest Key Indicators." http://www.singstat.gov.sg/ (สืบค้นเมื่อ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Department of Statistics, Ministry of Trade and Industry Singapore. "Statistics on Marriages and Divorces Reference Year 2013."
http://www.singstat.gov.sg/publications/publications_and_papers/marriages_and_divorces/smd2013.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Dixon, L.Q. "The Bilingual Education Policy in Singapore: Implications for Second Language Acquisition." http://www.lingref.com/isb/4/047ISB4.PDF (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Energy Market Authority. "Electricity: Overview of Market."
http://www.ema.gov.sg/Electricity.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Goh, Leonard Choon Hian. "Legal Systems in ASEAN- Singapore: Chapter 2 – Sources of Law." http://www.aseanlawassociation.org/papers/sing_chp2.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Hassan, Nurhidayah. "Developing an Analytical Framework on Social Cohesion in Singapore: Reflections from the framing of social cohesion debates in the OECD and Europe," EU Centre in Singapore Working Paper 17 (2013).

Hawksford. "Starting a Private Education Institute (PEI) in Singapore."
http://www.guidemesingapore.com/industry-guides/education/singapore-education-business-setup-guide (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Health Sciences Authority. "HPRG Organization Chart."
http://www.hsa.gov.sg/content/hsa/en/Health_Products_Regulation/HPRG_Org_Chart.html (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Health Sciences Authority. “Types of Licenses.” http://www.hsa.gov.sg/content/hsa/en/Health_Products_Regulation/Western_Medicines/Overview/Type_of_Licences.html (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

HistorySG. “Ethnic Integration Policy is Implemented.” http://eresources.nlb.gov.sg/history/events/d8fea656-d86e-4658-9509-974225951607 (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Holiday, Katie. “Is Singapore’s income inequality gap narrowing?.” In CNBC News, August 7, 2014, Personal Finance Section.

Housing and Development Board. “Key Statistics.” http://www10.hdb.gov.sg/eBook/AR2013/keystatistics.html (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Infocomm Development Authority of Singapore. “Infocomm Usage - Households and Individuals.” (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Infocomm Development Authority of Singapore.. “Singapore One -The Vision of An Intelligent Island.” https://www.ida.gov.sg/About-Us/Newsroom/Speeches/2000/20061214110301 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Infocomm Development Authority of Singapore.. “Telecommunication.” http://www.ida.gov.sg/Infocomm-Landscape/Facts-and-Figures/Telecommunications (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Institute of Mental Health. “Healthy Minds, Healthy Communities: National Mental Health Blueprint Singapore 2007-2012.” https://www.imh.com.sg/uploadedFiles/Publications/IMH%20National%20Mental%20Health%20Blueprint.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

International Comparative Legal Studies. "Singapore - Public Procurement 2014." http://www.iclg.co.uk/practice-areas/public-procurement/public-procurement-2014/singapore (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

International Energy Agency. "Singapore: Balances for 2010." http://www.iea.org/statistics/statisticssearch/report/?year=2010&country=SINGAPORE&product=Balances (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Jones, David Martin, and Michael L. R. Smith. ASEAN and East ASIAN International Relations: Regional Delusion. Cheltenham: Edward Elgar, 2006.

Jones, David. "Procurement Practices in the Singapore Civil Service: Balancing Control and Delegation." Journal of Public Procurement 2, Issue 1 (2002), 29-53.

Lim Chin Leng. "Singapore and International Law." http://www.singaporelaw.sg/sglaw/laws-of-singapore/overview/chapter-5 (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Loh, Andrew. "Effigy burning – would Gilbert Goh be breaking the law?" http://www.theonlinecitizen.com/2014/01/effigy-burning-would-gilbert-goh-be-breaking-the-law/ (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Massachusetts Biotechnology Council. "Strategic Outlook for 2015 and Strategic Plan." http://www.massbio.org/writable/files/2015_Report/full_2015_report_for_distribution.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Mauzy, Diane K. Singapore's Politics under the People's Action Party (London: Routledge, 2002).

Ministry of Communications and Information. "Home." http://www.mci.gov.sg/content/mci_corp/web/mci/home.html (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Ministry of Communications and Information. "Personal Data Protection." http://www.mci.gov.sg/content/mci_corp/web/mci/personal_data_protectionbill.html (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Ministry of Culture, Community and Youth. "About Us." http://www.mccy.gov.sg/en/About-us.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๘).

Ministry of Culture, Community and Youth. "Functions of MCCY." http://www.mccy.gov.sg/en/About-us.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๘).

Ministry of Culture, Community and Youth. "Singapore Cultural Statistics 2014." https://www.nac.gov.sg/docs/statisticspdf/mccy_culturalstats2014.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

Ministry of Defence. "Defence Policy & Diplomacy." http://www.mindef.gov.sg/imindef/key_topics/defence_policy.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Education. "Adjustments in School Fees for Non-Citizens and Miscellaneous Fees for All Students from 2013." http://www.moe.gov.sg/media/press/2012/06/adjustments-in-school-fees-2013.php (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Education. "National Education Messages." http://ne.moe.edu.sg/ne/slot/u223/ne/index.html (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Ministry of Education. "Singapore's Education Journey." http://www.moe.gov.sg/education/landscape/ (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Education. "The Singapore Education Journey." http://www.moe.gov.sg/education/landscape/ (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Health Singapore. "Costs and Financing." https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/costs_and_financing.html (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Health Singapore. "Hospital Bill Sizes." https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/costs_and_financing/HospitalBillSize.html (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Health Singapore. "Hospital Services." https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/our_healthcare_system/Healthcare_Services/Hospitals.html (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Health. "Infectious Diseases Act." https://www.moh.gov.sg/content/moh_web/home/legislation/legislation_and_guidelines/infectious_diseasesact.html, (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Home Affairs. "Our Heritage." http://www.mha.gov.sg/basic_content.aspx?pageid=124 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Ministry of Home Affairs. The Jemaah Islamiyah Arrests and the Threat of Terrorism (Singapore: Government of Singapore, 2003).

Ministry of Manpower. "Fact Sheet on Employment, Parental Leave and Other Measures Bill." http://www.mom.gov.sg/newsroom/Pages/PressReleasesDetail.aspx?listid=528 (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Manpower. "Foreign Workforce Numbers." http://www.mom.gov.sg/statistics-publications/others/statistics/Pages/ForeignWorkforceNumbers.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Ministry of Manpower. "Retirement and Re-employment Act." http://www.mom.gov.sg/employment-practices/employment-rights-conditions/retirement/Pages/retirement.aspx#Eligibility (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Manpower. "Skills, Training & Development." http://www.mom.gov.sg/skills-training-and-development/Pages/default.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Manpower. "The Workplace Safety & Health Act: What it covers." http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-health/wsh-regulatory-framework/Pages/workplace-safety-health-act.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Manpower. "What is the Work Injury Compensation Act?" http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-health/work-injury-compensation/Pages/default.aspx#sthash.vUvGV2Bi.dpuf (สืบค้นเมื่อ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Manpower. "Workplace Safety & Health." http://www.mom.gov.sg/workplace-safety-health/Pages/default.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Ministry of Social and Family Development. "About MSF." http://app.msf.gov.sg/About-MSF (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Mustafa, Ali. "Singapore: Small state, big weapons buyer." Aljazeera, 28 March (2014), http://www.aljazeera.com/indepth/features/2014/03/singapore-small-state-big-arms-purchases-2014320922191312.html (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗).

National Heritage Board. " Mission and Vision." http://www.nhb.gov.sg/NHBPortal/AboutUs/Mission&Vision;jsessionid=UUYFSSmIcSvCDQAjumAKM_-ML03HedxEs_6T6Ff2v9Xs-ljsBII5!-2089510438?_afrWindowId=null&_afrLoop=2028656555888977&_afrWindowMode=0&_adf.ctrl-state=prtvm9oxh_90#%40%3F_afrWindowId%3Dnull%26_afrLoop%3D2028656555888977%26_afrWindowMode%3D0%26_adf.ctrl-state%3Dp61ut4q80_4 (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

National Heritage Board. "Language Resources." http://www.nhb.gov.sg/NHBPortal/Resources/LanguageResources?_afrWindowId=null&_afrLoop=20295569667062293&_afrWindowMode=0&_adf.ctrl-

state=clwa1ri7c_142#%40%3F_afrWindowId%3Dnull%26_afrLoop%3D2029556966706293%26_afrWindowMode%3D0%26_adf.ctrl-state%3Dp61ut4q80_65 (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

National Library Board. "NLB Act." http://www.nlb.gov.sg/About/NLBAct.aspx (สืบค้นเมื่อ ๒๐ มกราคม ๒๕๕๘).

National Population and Talent Division, Prime Minister's Office. "Our demographic challenges and what these mean to us." http://population.sg/key-challenges/#.VGKwcfmUeal (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

National Research Foundation. "National Research Foundation (NRF) Board." http://www.nrf.gov.sg/about-nrf/governance/national-research-foundation-(nrf)-board (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Ng, Maria N. and Philip Holden. Reading Chinese Transnationalism: Society, Literature, Film (Hong Kong: Hong Kong University Press, 2006).

Nichol, Raymond and Jasmin Boon-Yee Sim. "Singaporean Citizenship, National Education and Social Studies: Control, Constraints, Contradictions and Possibilities." Citizenship Teaching and Learning 3, no. 1 (2007).

PAP Community Foundation. "Kindergarten Information." http://www.pcf.org.sg/viewarticle.aspx?wfc=KINDERGARTENINFO (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Parliament of Singapore. "Members of Parliament." http://www.parliament.gov.sg/members-parliament (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

People's Action Party. "Party Milestones." https://www.pap.org.sg/about-pap/party-milestones (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Prime Minister's Office Singapore. "About Prime Minister's Office." http://www.pmo.gov.sg/about-prime-ministers-office (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Prime Minister's Office Singapore. "Careers@Government." http://www.careers.gov.sg/Careers/Reasons+to+Join/ (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Public Service Commission Singapore. "Functions of the PSC." http://www.psc.gov.sg/functions-of-the-psc/statutory-functions (สืบค้นเมื่อ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘).

Public Service Division. "Overview of Public Service." https://www.psd.gov.sg/content/psd/en/home/singaporepublicservice/overview.html (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Public Utilities Board. "The Singapore Water Story." http://www.pub.gov.sg/water/Pages/singaporewaterstory.aspx (สืบค้นเมื่อ ๑๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Rahman, M Azizur. "Singapore: The best bureaucracy in Asia," In Financial Express 20, no. 157, September 14, 2013.

Rothstein, Mark A. "Quarantine and Isolation: Lessons Learned from SARS." http://biotech.law.lsu.edu/blaw/cdc/SARS_REPORT.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Schwap, Klaus, ed. The Global Competitiveness Report 2014-2015 (Geneva: World Economic Forum, 2014).

Secretariat of the Basel Convention. "Overview." http://www.basel.int/TheConvention/Overview/tabid/1271/Default.aspx (สืบค้นเมื่อ ๖ มกราคม ๒๕๕๘).

SG Press Centre. "Speech by Mr. Lee Kuan Yew, Minister Mentor, at the S. Rajaratnam Lecture, 09 April 2009, 5.30 PM at Shangri-La Hotel." http://www.news.gov.sg/public/sgpc/en/media_releases/agencies/pmo/speech/S-20090409-1.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Singapore Civil Defence Force. "General: About Us." http://www.scdf.gov.sg/content/scdf_internet/en/general/about-us.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘).

Singapore Economic Development Board. "Alternative Energy/ Clean Technology." http://www.edb.gov.sg/content/edb/en/industries/industries/alternative-energy.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Singapore Economic Development Board. "Pharmaceuticals and Biotechnology." http://www.edb.gov.sg/content/edb/en/industries/industries/pharma-biotech.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Singapore Pharmacy Council. "For Foreign-trained Professionals." http://www.healthprofessionals.gov.sg/content/hprof/spc/en/leftnav/becoming_a_pharmacist/for_foreign_trained_graduates_pharmacists.html (สืบค้นเมื่อ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Singapore Police Force. "About Us." http://www.police.gov.sg/about/history.html (สืบค้นเมื่อ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๘).

Singapore Press. "Official Secrets Act." http://singaporepress.pbworks.com/w/page/11489284/Official%20Secrets%20Act (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

Singapore Statutes Online. "First Schedule Authorised Public Officers for Contracts in Government Ministries and Departments." http://statutes.agc.gov.sg/aol/search/display/view.w3p;ident=4ceb4ff2-6ef4-42fb-ac28-7958b665999d;page=0;query=CompId%3A83d9bf51-14dd-49a8-98d7-efaedbb54392%20ValidTime%3A20150121000000%20TransactionTime%3A20150121000000;rec=0#Sc1-. (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

Singapore Tourism Board. "History of Singapore." http://www.yoursingapore.com/about-singapore/singapore-history.html (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Singapore Workforce Development Agency. "Funding for Individuals." http://www.wda.gov.sg/content/wdawebsite/L101-ForIndividuals/L702-WorkerBasedFund.html (สืบค้นเมื่อ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Soon Ling Wei Nathaniel. "An Analysis of Policies Implemented in Singapore to Promote Social Cohesion amongst Races." http://www.academia.edu/3835235/An_Analysis_of_Policies_Implemented_in_Singapore_to_Promote_Social_Cohesion_amongst_Races (สืบค้นเมื่อ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Spiegel Online International. "Spiegel Interview with Singapore's Lee Kuan Yew: "It's stupid to be afraid." http://www.spiegel.de/international/spiegel/spiegel-interview-with-singapore-s-lee-kuan-yew-it-s-stupid-to-be-afraid-a-369128.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Standards, Productivity and Innovation Board. "Performance Indicators." http://www.spring.gov.sg/AboutUs/PI/Pages/Performance-Indicators.aspx (สืบค้นเมื่อ ๒๒ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Stockholm International Peace Research Institute, "Trends in International Arms Transfers 2013," http://books.sipri.org/files/FS/SIPRIFS1403.pdf (สืบค้นเมื่อ ๗ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Straits Times. "Singapore takes third spot in global education rankings." http://www.straitstimes.com/news/singapore/education/story/singapore-takes-third-spot-global-education-rankings-20140508 (สืบค้นเมื่อวันที่ ๑๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Tai, Bernar K.M. "Can We Do Anything about the Unimplemented ASEAN" Agreements?" In ASEAN Matters! Reflecting on the Association of Southeast Asian Nations, edited by Lee Yoong Yoong, 23-28. Singapore: World Scientific Publishing, 2011.

Tan, Kevin YL. "A Short Legal and Constitutional History of Singapore," Essays in Singapore Legal History, ed. Kevin YL Tan (Singapore: Singapore Academy of Law & Marshall Cavendish, 2005).

Tay, Simon S C. "The Singapore Legal System and International Law: Influence or Interference." In The Singapore Legal System, edited by Kevin YL Tan, 467-506. Singapore: Singapore University Press, 1999.

The Nation. "Singapore PM wins defamation suit against activist." November 7 (2014).

The Nations Online Project. "History of Singapore." http://www.nationsonline.org/oneworld/History/Singapore-history.htm (สืบค้นเมื่อ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Thio Li-ann. "Law and the Administrative State." In The Singapore Legal System, ed. Kevin YL Tan, 160-229. Singapore: Singapore University Press, 1999.

Thio Li-ann. "Legal Systems in ASEAN- Singapore: Chapter 3 – Government and the State." http://www.aseanlawassociation.org/papers/sing_chp3.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Times Higher Education. "World University Rankings 2014-2015." http://www.timeshighereducation.co.uk/world-university-rankings/2014-15/world-ranking (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

Transparency International. "Corruption Perceptions Index 2014." http://www.transparency.org/cpi2014 (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

Transparency International. Corruption Perceptions Index 2013 (Berlin: Transparency International, 2013).

U.S. Library of Congress. "The Public Bureaucracy: Singapore." http://countrystudies.us/singapore/48.htm (สืบค้นเมื่อ ๒๓ ธันวาคม ๒๕๕๗).

United Nations Population Division. "International migrant stock by destination and origin." http://esa.un.org/unmigration/TIMSO2013/migrantstocks2013.htm?msdo (สืบค้นเมื่อ ๑๖ ตุลาคม ๒๕๕๗).

United Nations. "Vienna Convention on Diplomatic Relations 1961." http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/9_1_1961.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

United Nations. "Vienna Convention on Consular Relations 1963." http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/conventions/9_2_1963.pdf (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

Wendy Chang Mun Lin. "Legal Systems in ASEAN – Singapore: Chapter 1 Historical Overview." http://www.aseanlawassociation.org/papers/sing_chp1.pdf (สืบค้นเมื่อ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๕๗).

Wing Cheong Chan. "Section 5 of the Official Secrets Act: Bridges and Beyond." http://papers.ssrn.com/sol3/papers.cfm?abstract_id=955636 (สืบค้นเมื่อ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๘).

Wong, Tessa. "Fast-aging Singapore, fewer to support aged; Trend worries experts." The Straits Times, Nov 11 (2014), News.

World Health Organization. "Global Health Observatory Data Repository." http://apps.who.int/gho/data/node.main.A1444 (สืบค้นเมื่อ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๗).

World Trade Organization. "Agreement on Government Procurement: Parties, Observers, and Accessions." http://www.wto.org/english/tratop_e/gproc_e/memobs_e.htm (สืบค้นเมื่อ ๖ มกราคม ๒๕๕๘).

Yayasan MENDAKI. "About Us." http://www.mendaki.org.sg/ (สืบค้นเมื่อ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๗).

Your Singapore. "A Brief History of Singapore." http://www.yoursingapore.com/content/traveller/en/browse/aboutsingapore/a-brief-history.html (สืบค้นเมื่อ ๑๒ มกราคม ๒๕๕๘).

Your Singapore. "Culture, Language and People" http://www.yoursingapore.com/content/traveller/en/browse/aboutsingapore/people-lang-culture.html (สืบค้นเมื่อ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๗).